Traducerea și adaptarea textului: profesor yoga Gregorian Bivolaru
Tehnoredactare: Iulian Popa
Copertă: Gabriela Popa
Corectură text: Gabriela Popa, Anca Petrescu

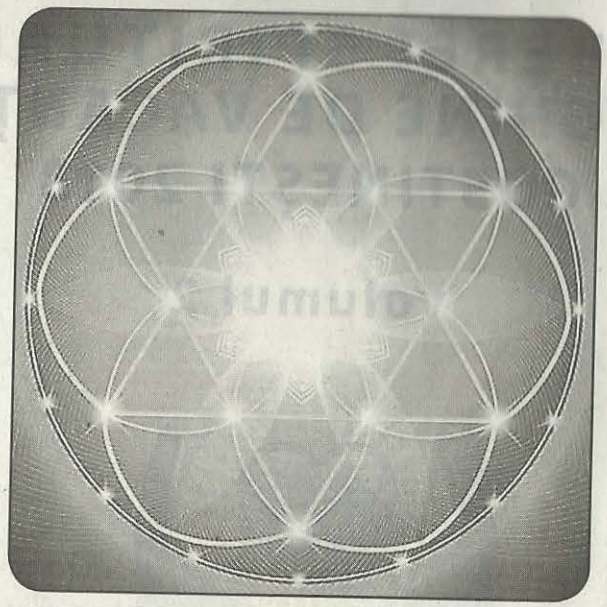

Conținutul caietului de față se adresează cursanților și aspiranților acestei școli spirituale, începători sau avansați. Vă sugerăm să lecturați cu multă atenție această sinteză. Vă va ajuta foarte mult să faceți conexiuni între descoperirile cele mai recente ale științei, spiritualitate și yoga.

Copyright © 2013, Editura SHAMBALA
Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate editurii.
ISBN 978-606-8408-20-0 ISBN 978-606-8408-22-4 (vol. 2)

Tipărit la: GANESHA PUBLISHING HOUSE
design | machetare | tipar | promotionale
Tel: 021-423.20.58 ▪ 0754.035.732
www.ganesa.ro

CUPRINS

Secțiunea I – MINTEA ȘI TRUPUL 5
PREFAȚĂ 7
INTRODUCERE: Un viitor minunat, care depășește chiar și cele mai îndrăznețe visuri ale omului 12
CAPITOLUL 1: Efectul Backster, energia liberă și gratuită (free energy) și consecințele acestora 16
Cercetări în domeniul sugestiei hipnotice 17
Sugestia hipnotică și proiecția astrală 18
Backster, unul dintre pionierii cercetărilor realizate cu poligraful 21
Plantele aud întotdeauna foarte bine 24
Toate ființele din natură comunică în permanență între ele 27
Energia liberă și gratuită (*free energy*) și consecințele ei 30
CAPITOLUL 2: Conștiința, eternitatea și mintea universală 32
Un cercetător neurolog mexican intră în Zona Crepusculară 35
Dovezi științifice referitoare la transferul paranormal al conștiinței 37
Limitele exterioare ale conștiinței colective 39
CAPITOLUL 3: Mintea colectivă, la care suntem cu toții în mod tainic conectați, și Câmpul-Sursă 44
Descoperirile științifice simultane susțin ideea Câmpului-Sursă 45
Vederea paranormală la distanță: un fenomen care are o conexiune directă cu Câmpul-Sursă 50
Experiențele uluitoare la granița dintre viață și moarte 53
Reîncarnarea 57
CAPITOLUL 4: Trăirea experiențelor de vis lucid 59
Să vindecăm lumea în care trăim, vindecându-ne mai întâi pe noi înșine 67
Credința autentică *versus* fanatismul religios 72
CAPITOLUL 5: O procesiune a profețiilor 74
Înțelegerea fenomenului precesiei echinocțiale 76
Așa-zisa distrugere finală 79
Apariția Epocii de Aur 81
Când vor apărea zorii Epocii de Aur pentru planeta Pământ? 83
Elegia lui Esculap 85
CAPITOLUL 6: Marea Piramidă, văzută într-o nouă lumină 88
Câteva date constructive uimitoare despre Marea Piramidă 88
Tainele Camerei Regelui 90
Enigma măsurilor și rapoartelor numerice dintre elementele Piramidei 93
Dimensiunile Piramidei sunt corelate cu anumite mărimi caracteristice ale globului pământesc 94
CAPITOLUL 7: „Efectul de piramidă" - una dintre cheile tranziției către Vârsta de Aur 97
Experimentele lui Golod cu anumite forme piramidale 101
Efecte cuantice în cadrul experimentelor lui Golod 105

Alte descoperiri ce au fost făcute în piramidele lui Golod 107
Puterea nebănuită a conștiinței 111
Evoluția prin intermediul energiei 112
CAPITOLUL 8: Sursa... Câmpului-Sursă 114
Efectul aproape nebănuit al ADN-ului fantomă 117
Creierul holografic 120
ADN-ul stochează, transformă și emite o lumină coerentă 123
Descoperiri care confirmă faptul că ADN-ul este modelat de conștiința umană 127
Vindecarea organelor și a țesuturilor prin metoda restructurării genetice 131
CAPITOLUL 9: Accelerarea evoluției spirituale prin intermediul captării energiilor benefice ale Câmpului-Sursă 139
Evoluția vieții pe Pământ 141
Teoria darwinistă a evoluției speciilor este deja un fals dovedit 147
ADN-ul este o structură ondulatorie care poate fi rearanjată 151
Unele forme de viață care își rescriu propriul cod genetic 153
Evoluția energetică și transformarea speciilor 157
Evoluția spirituală a omenirii se accelerează din ce în ce mai mult 163
Corespunde, oare, precesia echinocțiilor unui ciclu al evoluției genetice? 166
Secțiunea a II-a – SPAȚIUL ȘI TIMPUL 169
CAPITOLUL 10: Descoperiri uimitoare care evidențiază faptul că timpul este o formă de energie subtilă 171
Unele modificări locale ale curgerii energiei timpului 174
Totul se dezvăluie ca fiind relativ în cazul unei raportări la un anumit sistem de referință 176
Taina ciclurilor temporale repetitive 179
Variații cuantice ale curgerii energiei timpului 180
Ciclurile solare și efectele lor asupra conștiinței umane 183
S-a observat că, în realitate, exploziile solare încetinesc curgerea energiei specifice a timpului 184
Conștiința umană poate influența, atât în rău cât și în bine, curgerea energiei specifice a timpului 186
Proiectul Conștiinței Globale 188
CAPITOLUL 11: Câte ceva despre forța gravitațională și Câmpul-Sursă 193
Curgerea Câmpului-Sursă este de fapt modulată de forma obiectului prin care acesta trece 196
Uimitoarele descoperiri ale genialului cercetător rus Kozârev referitoare la conexiunea dintre conștiința umană și curgerea energiei timpului 199
Emanația și resorbția energiei timpului 203
Dispozitive ingenioase nemecanice ce pot fi utilizate cu succes atât pentru a evidenția, cât și pentru a analiza energia timpului 206
Fluxul energiei timpului evoluează în spirală 208
Dispozitivul ce a fost realizat de Kozârev pentru detectarea energiei timpului ce se manifestă în ambianța corpurilor cerești 210
Este oare timpul tridimensional? 212
Cât de mult pot modifica ființele umane fluxul tainic al energiei timpului? 215

DEZVĂLUIRI CU PRIVIRE LA NATURA ESENȚIALĂ A CÂMPULUI-SURSĂ AL MACROCOSMOSULUI

☼

secțiunea I

MINTEA ȘI TRUPUL

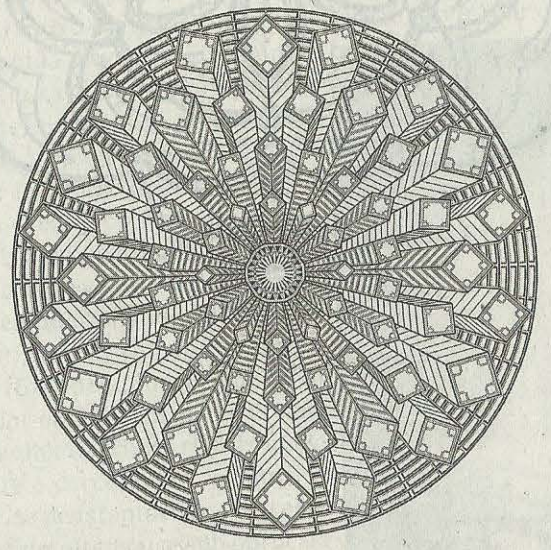

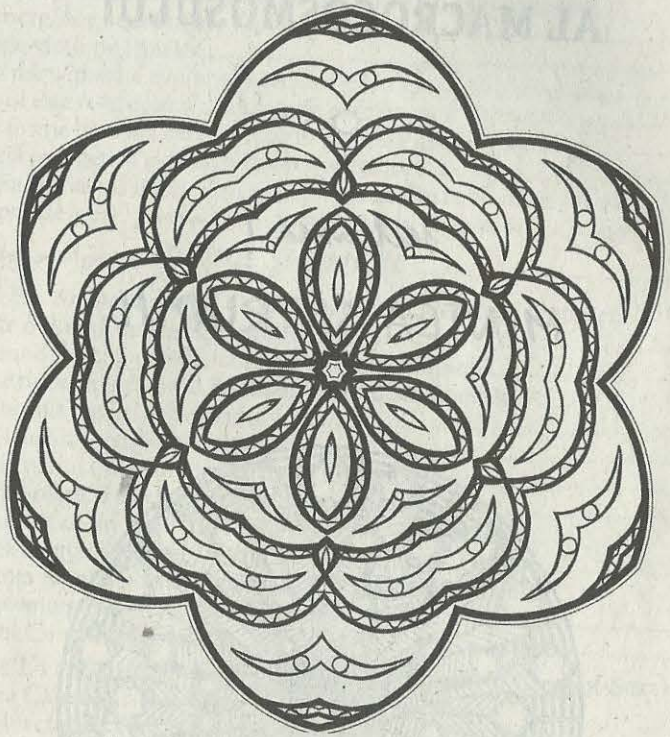

Prefaţă

După cum ştim majoritatea dintre noi, conform interpretărilor moderne ale aşa-numitei profeţii ale civilizaţiei maya, ziua de 21 decembrie 2012 a fost trâmbiţată pe canalele mass-media din toată lumea ca fiind ziua aşa-zisului sfârşit al Lumii. Am fost cu toţii, încă o dată, martorii unei manipulări de pe urma căreia au profitat patronii industriei cinematografice şi editorii, precum şi unii pescuitori în ape tulburi care caută să inducă idei distructive la nivelul subconştientului colectiv.

Deşi mulţi analişti care se pretindeau serioşi erau de părere că aceste profeţii prevesteau un sfârşit apocaliptic, acum putem realiza limpede că este mai degrabă plauzibil ca „anul 2012" să fie nu o dată calendaristică-limită, cât începutul unei perioade de tranziţie către o nouă epocă a omenirii – perioadă ce va dura 30, 50, 100 sau poate chiar mai mulţi ani, în decursul căreia toate fiinţele umane vor fi testate şi încercate. De asemenea, trecerea spre Epoca de Aur nu este în mod necesar una cataclismică, ci poate să fie chiar blândă şi treptată. Totul depinde de capacitatea şi voinţa omenirii de a se reorienta spre credinţa în Dumnezeu. După această perioadă de trecere, vor apărea zorii unui viitor luminos pentru umanitate, în care oamenii vor deveni treptat capabili să-şi trezească toate potenţialităţile benefice latente şi să manifeste un nivel de conştiinţă superior.

În paginile care urmează sunt prezentate o serie de argumente ale unor cercetători şi oameni de ştiinţă de renume care arată că, într-adevăr, Epoca de Aur a omenirii este o realitate conformă planului divin, dar că apariţia mai lentă sau mai rapidă a zorilor ei depinde de transformările care se vor produce la nivelul conştiinţei oamenilor, atât în plan individual, cât şi în plan global. Scepticii reacţionează cu îndârjire la confruntarea cu astfel de idei revoluţionare care ies din tiparul obişnuit, prin atacuri virulente împotriva celor care le promovează. Tocmai de aceea lucrarea de faţă abundă în probe şi argumente ştiinţifice valoroase, multe dintre acestea fiind necunoscute până în prezent cititorilor occidentali, deoarece ele sunt opera oamenilor de ştiinţă ruşi. În unele cazuri, rezultatele cercetărilor savanţilor ruşi au fost atât de neaşteptate, încât aceste cercetări au fost simultan puse sub obroc de către oficialităţi, prin tot felul de tertipuri

legislative, și stigmatizate de către aderenții curentului general de opinie. Dacă vom avea mintea deschisă, în special față de ideile pe care gândirea stereotipă și conformistă le respinge de regulă, și vom accepta invitația de a reflecta mai profund la informațiile și dovezile prezentate, vom observa în mod clar că aceste aspecte încep să se unifice în conștiința noastră într-o viziune complet nouă, pe care probabil că nu am intuit-o până în prezent.

Dintre toate conceptele înglobate în această sinteză de idei deosebite evidențiem trei aspecte esențiale, între care există o strânsă conexiune și care considerăm că sunt foarte importante pentru înțelegerea perspectivei revoluționare în lumina căreia sunt prezentate descoperirile științifice din această lucrare:

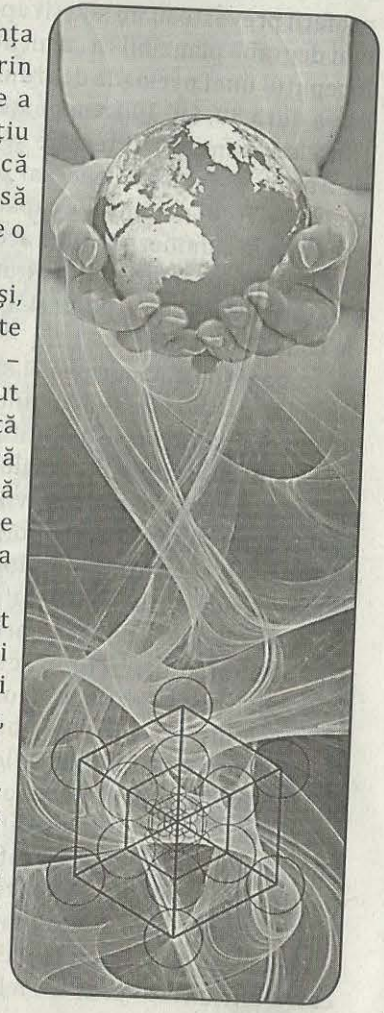

☑ Universul vizibil, material – experiența colectivă pe care cu toții o numim încă, prin convenție, „lumea reală" – este o proiecție a unui Univers paralel invizibil într-un spațiu tridimensional. Nu putem să susținem că înțelegem pe deplin „lumea reală" fără să devenim conștienți de universul invizibil care o generează.

☑ Datorită faptului că este o proiecție – și, prin urmare, din anumite puncte de vedere este întocmai precum o iluzie sau o hologramă – „lumea reală" nu este o construcție fixă, absolut stabilă și de neclintit, care să poată fi modificată numai printr-o acțiune fizică sau mecanică directă. Natura acestei lumi este mai degrabă asemănătoare cu aceea a unui vis lucid care poate fi transformat prin puterea gândului și a imaginației creatoare.

☑ „Gândurile" pot fi considerate ca fiind cât se poate de concrete, asemenea altor realități familiare nouă, și de aceea trebuie să fim conștienți de faptul că gândurile noastre se pot materializa, având efecte perfect tangibile în „lumea reală".

Privite dintr-un anumit punct de vedere, aceste concepte sunt idei profunde, idei aflate la granița dintre domenii de studiu precum fizica cuantică și cercetările moderne asupra conștiinței umane. Cu totul semnificativ în legătură cu aceste concepte este faptul că, totodată, ele se află într-un profund acord cu tradițiile înțelepciunii

milenare a omenirii, readucându-ne în atenție faptul că Adevărul Divin este întotdeauna autentic și indivizibil, indiferent de contextul spațial sau temporal în care își găsește exprimarea.

De exemplu, ideea că așa-zisa „lume reală" este, de fapt, o emanație, o proiecție sau o manifestare a unui Univers invizibil este noțiunea esențială care se află la baza concepțiilor străvechi despre natura realității ce sunt atestate în documente istorice vechi precum textele despre piramide (aproximativ 2.200 î. Hr.). Aceeași idee este regăsită și în documente egiptene străvechi despre riturile funerare, în „Cartea despre Duat (Lumea de Dincolo)" și în „Cartea morților". De asemenea, ea se regăsește în textele gnostice și hermetice, scrise în limbile greacă și latină în epoca creștinismului, care au avut mai târziu o anumită influență asupra religiei creștine.

Acest concept străvechi este, de asemenea, surprins prin dictonul hermetic „Ceea ce este sus este precum ceea ce este jos", care are, printre altele, semnificația că toate cele care există și sunt prezente pe Pământ, în așa-zisa „lume reală" (care în textele hermetice este numită „Cosmosul vizibil"), pot fi percepute și înțelese corect numai dacă devenim conștienți de faptul că ele sunt o manifestare a unui tărâm subtil superior. Putem descoperi, dacă privim în ansamblu, că, de fapt, Cosmosul vizibil, împreună cu toate realitățile care se află în el, este țesut pe urzeala Cosmosului subtil superior. Cu alte cuvinte, există un Cosmos subtil care este imperceptibil minții umane obișnuite, iar Cosmosul vizibil (adică „lumea reală") a fost creat după imaginea Cosmosului subtil, printr-o reflexie fidelă a ideilor cauzale ale Eternității dumnezeiești.

Nu există nicio diferență între Cosmosul „imperceptibil rațiunii umane obișnuite" al hermeticilor – ce susține prin urzeala sa nevăzută Cosmosul vizibil – și conceptul de Matrice formatoare sau Câmp-Sursă al Macrocosmosului, care până în prezent nu a fost pus în evidență cu ajutorul aparatelor noastre științifice convenționale, dar care structurează și definește într-un anume fel toate aspectele realității în care existăm.

De asemenea, informațiile despre natura ciclică a timpului și interconexiunea acestuia cu materia care apar în textele hermetice se corelează armonios cu cele mai recente descoperiri științifice pe această temă, care au fost sintetizate în paginile prezentei lucrări.

Pentru a putea înțelege mai bine toate aceste concepte, vă prezentăm mai jos în mod sintetic următoarele trei idei din învățătura hermetică:

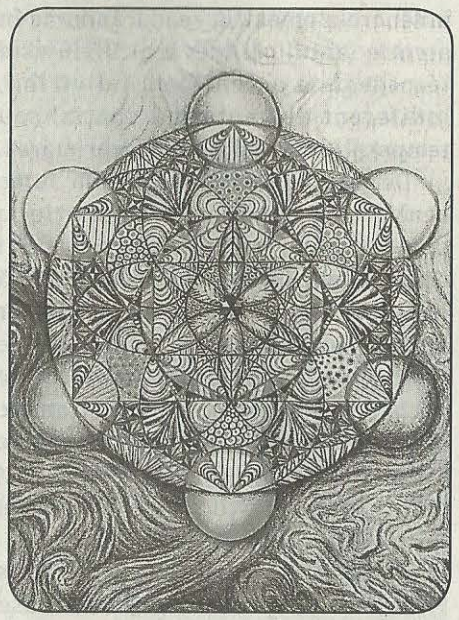

☑ Cosmosul este impregnat de energia timpului, iar prin desfășurarea și succesiunea timpului este menținută viața în întregul Macrocosmos. Desfășurarea timpului este reglementată printr-o ordine bine stabilită, iar timpul în curgerea lui ordonată este cel care reînnoiește toate realitățile și aspectele din Cosmos prin procesul transformării perpetue.

☑ Cosmosul se află într-o permanentă mișcare de rotație. Ea se manifestă și dispare ciclic în diversele zone ale Cosmosului și, în felul acesta, din nou și din nou în decursul timpului, mișcarea apare și se manifestă în aceleași zone. Aceasta este natura mișcării circulare, toate punctele de pe cerc sunt atât de intim corelate între ele încât este imposibil de determinat punctul din care a început mișcarea. Este evident că toate punctele aflate în mișcare se preced și în același timp se urmează unele pe altele în mod perpetuu, și astfel timpul se desfășoară ciclic.

☑ Timpul prezent nu este separat de timpul trecut, iar viitorul nu este separat de prezent, deoarece este imposibil ca prezentul să ia naștere până când nu s-a manifestat trecutul (și este imposibil ca viitorul să se nască până ce nu s-a manifestat prezentul). Prezentul derivă din trecut, iar viitorul din prezent și deoarece trecutul se întrepătrunde cu prezentul, iar prezentul cu viitorul, aceste aspecte temporale devin unul și același datorită continuității lor. Prin urmare, ele nu sunt separate unul de altul.

Ideea foarte utilă și interesantă oferită în această lucrare conform căreia „lumea reală" poate fi văzută ca fiind precum un vis, supus transformării prin puterea voinței și a imaginației, este de asemenea prefigurată de scrierile hermetice – care merg destul de departe încât să afirme, în mod aparent paradoxal, că „iluzia este generată prin acțiunea a ceea ce numim Realitate".

În viziunea hermetică, chiar și trupurile noastre umane în care ne aflăm temporar pe acest Pământ sunt considerate iluzorii. Trebuie să conștientizăm faptul că numai și numai ceea ce există în permanență este real. Însă omul nu trăiește veșnic în trup și, prin urmare, trupul omului nu este real, ci este doar o iluzie...

În această lume iluzorie, gândurile au, într-adevăr, puterea de a se materializa și, de aceea, este necesar să fim foarte atenți la gândurile pe care le emitem.

În zilele noastre este dificil de realizat aceasta, datorită faptului că aproape toate canalele de știri TV, care emit non-stop, scot în evidență cele mai josnice aspecte ale umanității. Dacă o mulțime mare de oameni își focalizează gândurile preponderent asupra distrugerii și a suferinței, dacă prea mulți oameni continuă să se complacă în a hrăni emoții nefaste precum ura și invidia, dacă sunt multe ființe umane care uită să manifeste iubirea și recunoștința și nu sunt dispuse să ierte, atunci există riscul ca în curând visul nostru colectiv să se transforme într-un coșmar, un veritabil iad pe Pământ. Depinde numai de noi să ne croim o altă soartă, mai bună.

Mesajul fundamental care se desprinde din această lucrare, precum și din multe învățături spirituale străvechi, este că noi suntem co-creatori ai propriei noastre realități și că, prin urmare, Epoca de Aur este deja accesibilă în mod permanent fiecăruia dintre noi, chiar în profunzimile universului nostru lăuntric (sau Microcosmosul ființei noastre). Însă, pentru aceasta, este necesar să lăsăm la o parte clișeele și tiparele nefaste de gândire pe care le-am cultivat în trecut, să renunțăm la obișnuințele care nu ne mai servesc la nimic și să fim deschiși să acceptăm o transformare benefică permanentă a concepțiilor noastre cu privire la toate aspectele vieții, conformă cu Realitatea Divină.

Dovada că aceste transformări benefice sunt uneori dificil de realizat este chiar faptul că Epoca de Aur a umanității se instaurează atât de lent. Și totuși, dacă ideile din această lucrare se dovedesc a fi adevărate, ne putem aștepta ca Matricea formatoare invizibilă (sau Câmpul-Sursă al Macrocosmosului) care generează visul pe care noi îl numim realitate să își manifeste prezența și influența cu o putere din ce în ce mai mare în anii următori, iar acest fapt să producă efecte benefice profunde și transformatoare asupra conștiinței umane.

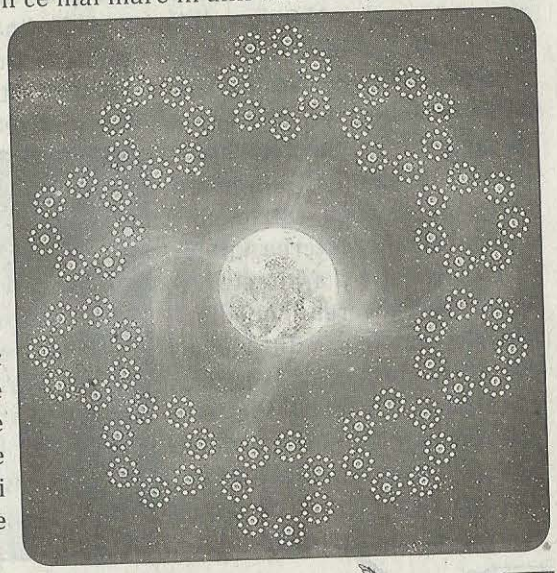

Poate că anul 2012 marchează, într-adevăr, un punct de cotitură în existența noastră. A venit timpul să fim foarte atenți la Macrocosmos – atât la cel vizibil și concret, cât și, mai ales, la cel tainic, divin, invizibil – care, deloc întâmplător, ne trimite semne și miracole și ne vorbește prin vise și viziuni, și care întotdeauna ne vrea binele și caută mereu să ne aducă pe calea cea bună.

Introducere

UN VIITOR MINUNAT, CARE DEPĂȘEȘTE CHIAR ȘI CELE MAI ÎNDRĂZNEȚE VISURI ALE OMULUI

Încă de la ivirea conștiinței de sine pe acest Pământ, oamenii au ajuns în mod inevitabil să își pună „marile întrebări": „Cine sunt eu?" „De unde am venit?" „Cum am ajuns aici?" și „Încotro mă îndrept?" Destui învățați au pretins că ei cunosc răspunsurile la aceste întrebări, iar părerile contrare cu privire la aceste probleme de o copleșitoare profunzime au condus la unele dintre cele mai mari nenorociri și atrocități consemnate în istorie. Cu toate acestea, în aproape toate tradițiile spirituale se regăsește în mod simultan și consistent ideea că Universul nu constă din materie „moartă" și inertă, ci el este mai curând o Ființă vie și conștientă. Se spune astfel că această Ființă super-inteligentă este cea care a urzit și a țesut împreună firele spațiului, timpului, energiei, materiei, biologicului și conștiinței după chipul și asemănarea Sa. În pofida imensității necuprinse a Universului, noi toți avem o legătură personală și intimă cu această Identitate supremă și continuăm să trăim într-o altă lume, după moartea trupurilor noastre.

Cele mai multe învățături spirituale mai afirmă că noi ne vom uni în cele din urmă cu „Cel Unic" și, chiar și atunci când ne ducem viața într-o completă ignorare a acestor realități superioare, există o *sui generis* „agendă" spirituală ascunsă care ne influențează viața și în final ne va ghida înapoi Acasă. De asemenea, auzim mereu că anumite ființe superioare binevoitoare, ca Iisus Hristos sau Krishna au intervenit în mod direct în istoria Lumii pentru a ne arăta calea spre acest Adevăr suprem. Multe dintre cele mai mari tradiții pomenesc de „zeii" care le-au oferit ajutor în diferite domenii – limbajul scris, matematica, astronomia, agricultura, creșterea vitelor, etica, legislația și arhitectura –, inclusiv în ridicarea unor edificii masive, construite din blocuri de piatră extrem de grele, care par să fi fost folosite în scopuri precise. Reproducerea acestor construcții folosind tehnologia zilelor noastre implică dificultăți covârșitoare,

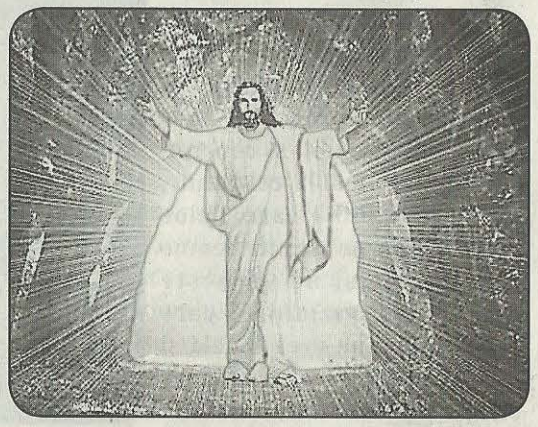

dar iată că făurirea acestor structuri „megalitice" în vechime era în mod uimitor realizabilă, ele fiind prezente aproape peste tot în întreaga lume.

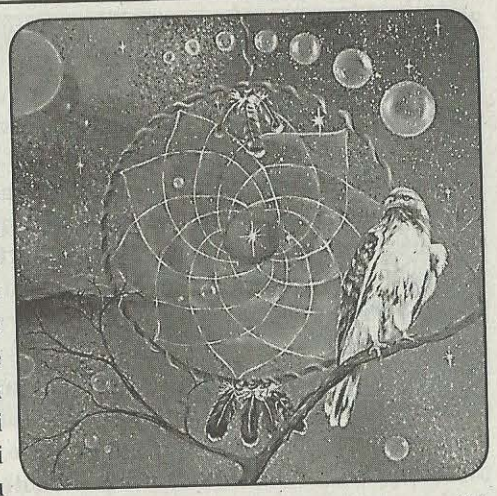

În era noastră „modernă", originile miraculoase și supraumane ale principalelor religii și tradiții spirituale sunt de obicei etichetate ca mitologie și superstiție. Din cauza diferențelor aparent ireconciliabile dintre aceste sisteme filosofice diferite, ca și a setei noastre mereu mai mari de informații care pot fi verificate, în mințile multor oameni știința a înlocuit religia ca arbitru suprem al adevărului, iar această viziune odinioară grandioasă și minunată a unui Cosmos Divin a fost îndepărtată. Universul a ajuns să fie conceput ca un gigantic depozit de „materii" moarte și deșarte. Mințile, gândurile și emoțiile noastre – ca să nu mai pomenim întreaga bogăție și diversitate a speciilor aflate pe această planetă – sunt astăzi concepute de cei mai mulți oameni ca fiind niște produse ale simplei întâmplări și ale coincidenței aleatorii, apărute în cadrul unui vid altminteri lipsit de gândire și de simțire, care este nesfârșit de rece și de deprimant. Din această perspectivă nu avem pentru ce să trăim, nu avem ce să mai sperăm după moarte și chiar necesitatea eticii și a moralității devine un subiect de aprigă dispută filosofică. Mulți se gândesc în aceste condiții că, dacă tot știm că nu putem scăpa de moarte și că tot ceea ce ne rămâne este șansa vieții prezente, atunci de ce să nu ne dedăm în viață la cât mai multe plăceri? De ce să nu ne lăsăm atunci cu totul și pe de-a-ntregul mânați de patima banilor, a puterii și a privilegiilor, sperând nebunește că le vom putea transmite apoi aceleași beneficii copiilor noștri, care sunt rodul trupurilor noastre?

Cu cât ne credem mai știutori, cu atât mai însingurate par viețile noastre. Magia s-a destrămat. Nu avem capacități deosebite sau puteri mistice. Nu mai avem niciun fel de așteptări dincolo de moarte. Nu mai avem de întâlnit pe nimeni în Univers. Și în plus, chiar înainte de a avea posibilitatea reală de a călători în spațiul cosmic, riscăm să pierim cu toții într-o catastrofă planetară – fie din cauza propriilor noastre arme de distrugere în masă, fie din cauze naturale pe care nu le putem nici controla, nici preveni. Una dintre așa-zisele distracții oferite marelui public este o serie aproape interminabilă de filme de mare buget care au ca subiect tocmai anumite catastrofe ce amenință Pământul cu distrugerea totală. Poate că ar fi bine să reflectăm ceva mai serios la acest

gen de „afaceri cu nenorocirea" și să ne punem întrebarea dacă nu cumva ceva nu este în ordine.

Această lucrare prezintă o perspectivă optimistă asupra viitorului, care este la polul opus viziunii multor sceptici și atei care îl văd deprimant, înspăimântător sau apocaliptic. Sunt aduse argumente care arată că, dimpotrivă, destinele noastre sunt conduse cu atenție de o Conștiință tainică superioară, printr-un câmp energetic viu pornind de la care a fost creat întregul Univers. Numeroși cercetători importanți au descoperit, fiecare independent, această Forță Universală nevăzută și i-au dat propriul lor nume, fără ca până la urmă să se adopte vreun standard terminologic unificator. Deoarece este foarte posibil ca această Forță să fie sursa spațiului, timpului, materiei, vieții și conștiinței din întregul Univers, termenul cel mai simplu, dar și cel mai cuprinzător care s-a utilizat în această lucrare este acela de „Câmp-Sursă al Macrocosmosului" sau, pentru simplitate, doar „Câmp-Sursă".

Această lucrare nu este una de filosofie, plină de speculații sau de dorințe deșarte, ci o vastă sinteză a cercetărilor referitoare la Câmpul-Sursă. Ea sintetizează o serie de descoperiri care aparțin unor cercetători (majoritatea ruși) cu titlul de doctor de la universități acreditate, care au ajuns la concluzii incomode, ce i-au pus adesea în conflict cu colegii lor conformiști, cu angajatorii lor, precum și cu lumea în general. Există, de asemenea, numeroase cazuri în care unii cercetători – sau unele institute de cercetare – au făcut anumite descoperiri specifice, care deși au fost comunicate public prin intermediul canalelor mass-media principale, cei din presă nu au înțeles cât de intim erau legate acestea de alte descoperiri asemănătoare, aceste cercetări de pionierat susținându-se astfel reciproc. Totuși, în Rusia a existat un efort constant și concentrat pentru a cerceta Câmpul-Sursă încă din anii 1950, dar până la căderea Uniunii Sovietice în anul 1991, majoritatea acestor descoperiri au fost clasificate ca fiind strict secrete, din rațiuni de securitate națională. Peste zece mii de lucrări de cercetare științifică privitoare la Câmpul-Sursă erau deja publicate în anul 1996, mai bine de jumătate din ele provenind din Rusia. Implicațiile descoperirilor sunt atât de cutremurătoare, încât veți fi uluiți de cât de multe aspecte cunoaștem deja despre această forță invizibilă care influențează absolut tot ceea ce vedem, auzim, facem și credem.

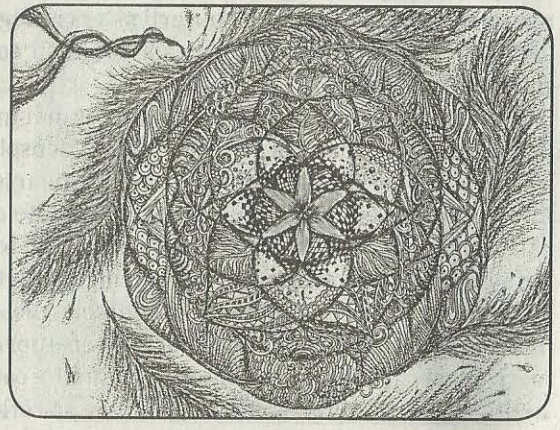

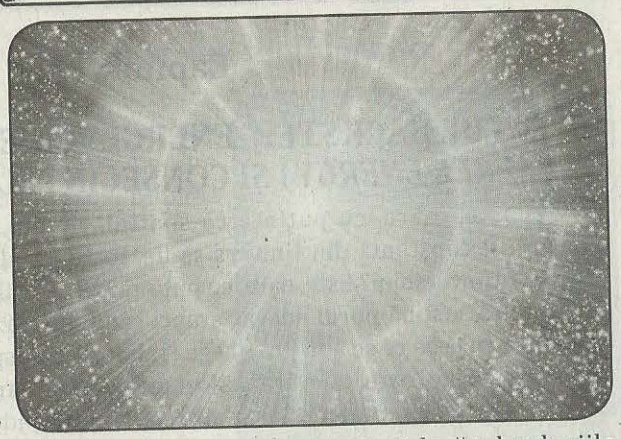

Prin îmbinarea celor mai bune și mai importante aspecte descoperite, care sunt prezentate aici într-o viziune unificatoare, a rezultat totodată o succesiune de noi legături uimitoare ce par să nu se mai termine. Dacă aceste descoperiri revoluționare ar deveni cunoștințe accesibile tuturor și ar fi folosite pentru dezvoltarea unor tehnologii funcționale și dacă tehnologiile deja existente care utilizează aceste principii vor fi desecretizate și făcute cunoscute publicului larg, am ajunge să trăim într-o lume care să rivalizeze și chiar să depășească cele mai reușite filme și romane științifico-fantastice.

Pe măsură ce veți parcurge acest *sui generis* tur al misterelor tot mai profunde ale spațiului, timpului, energiei, materiei, vieții și conștiinței, veți face totodată cunoștință cu subiecte fascinante cum sunt antigravitația, dematerializarea, teleportarea, realitatea paralelă în care timpul are alte legi, geometria cuantică, punctele-focar sau, altfel spus, vortexurile naturale ale Pământului în care navele și avioanele dispar, cazuri reale de călătorie în timp, calendarul mayaș ca instrument de calcul al momentului în care aceste „portaluri" se vor deschide. Va fi prezentată, de asemenea, o analiză a modului în care galaxia noastră modulează feluritele cicluri prin care trecem în cadrul evoluției noastre fizice, vitale și spirituale. Potențialele aplicații tehnologice ale acestei științe sunt uimitoare! Mai mult, pe măsură ce vom intra complet în această nouă zonă energetică din galaxie, despre care veți afla mult mai multe în paginile acestei lucrări, vom putea să observăm o transformare fundamentală a naturii înseși a spațiului și a timpului.

Câmpul-Sursă este cheia pentru descifrarea tuturor acestor mistere și pentru obținerea, în cele din urmă, a răspunsului la marile întrebări: „cine suntem?", „de unde am venit?", „cum am ajuns aici?" și „încotro ne îndreptăm?" Călătoria noastră de cercetare a Câmpului-Sursă începe în capitolul ce urmează, prin explorarea studiilor doctorului Cleve Backster – un pionier care ne-a ajutat să înțelegem adevărata natură a minții. Este necesar să ne scuturăm de ignoranță și să ne informăm cât mai bine în ceea ce privește structura, identitatea și scopul Conștiinței. Ea nu numai că nu este un simplu epifenomen biologic, ci se află la originea Creației și se reflectă în urzeala energetică a Universului însuși.

Capitolul 1

EFECTUL BACKSTER, ENERGIA LIBERĂ ȘI GRATUITĂ (*FREE ENERGY*) ȘI CONSECINȚELE ACESTORA

Este, oare, cu putință ca spațiul, timpul, energia, materia, viața și conștiința din Univers să fie, toate, produse de un Câmp-Sursă al Universului? Este, oare, cu putință ca tradițiile și învățăturile spirituale străvechi să susțină purul adevăr atunci când afirmă: „Ceea ce se află sus este asemenea cu ceea ce se află jos" (Legea tainică a corespondențelor și analogiilor spirituale)? Este, oare, adevărat că cei mai mulți dintre noi trăiesc în uitare de sine, dar trec prin experiențe succesive care îi vor conduce, în cele din urmă, spre o deplină trezire la realitatea acestei Conștiințe infinite?

Mai întâi, lucrarea de față dovedește, prin intermediul unor probe covârșitoare, adevărul conform căruia conștiința nu este captivă în creier și în sistemul nervos. Există dovezi palpabile că gândurile noastre interacționează mereu cu mediul înconjurător și au influență directă asupra acestuia. În cazul în care conceptul de Câmp-Sursă este corect și veridic, ca o consecință, mintea poate fi privită ca fiind un fenomen energetic care nu este captiv în diferitele forme de viață, ci poate trece de la una la alta prin ceea ce unii numesc eter.

Numeroși cercetători și savanți din lumea occidentală au făcut descoperiri care revelează existența Câmpului-Sursă, inclusiv figuri controversate precum Wilhelm Reich, care era unul dintre protejații doctorului Sigmund Freud, părintele psihanalizei. Noi vom începe expunerea cercetărilor privitoare la Câmpul-Sursă cu cazul doctorului Cleve Backster, care și-a sintetizat fascinantele sale studii de o viață în cartea sa din 2003 intitulată „*Primary Perception: Biocommunication with Plants, Living Foods and Human Cells*" („Percepția primară: biocomunicare cu plantele, cu hrana vie și cu celulele umane").

dr. Cleve Backster

Cercetări în domeniul sugestiei hipnotice

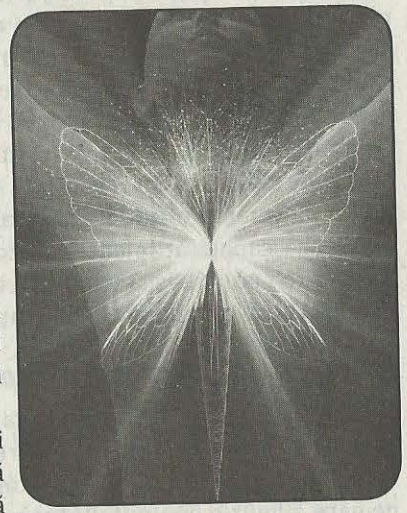

Pe când urma cursurile pregătitoare de la Universitatea Rutgers, Backster a fost fascinat atunci când l-a auzit pe un prieten de-al său vorbind despre o tehnică de sugestie hipnotică pe care o învățase de la profesorul lui. Backster a decis să încerce să-l sugestioneze hipnotic pe colegul său de cameră, care a intrat curând într-o stare de transă profundă. Apoi, Backster i-a spus: „Acum vreau să deschizi ochii, dar fără să te trezești. Vreau să cobori și să ceri permisiunea să ții lumina aprinsă până târziu."

La această școală pregătitoare, cursanții nu aveau voie să țină lumina aprinsă după ora 22:00 fără permisiune specială. După ce i s-a indus starea de transă hipnotică, colegul lui Backster a deschis ochii, s-a ridicat din pat, a coborât scările și a obținut de la profesorul de serviciu permisiunea de a ține lumina aprinsă până târziu. El a semnat în registru și a revenit în cameră. Când Backster l-a trezit din starea de transă hipnotică, acesta nici măcar nu era conștient că se petrecuse ceva cu el, așa că a spus: „Vezi? Nu funcționează. Această așa-zisă hipnoză constă doar dintr-o grămadă de bazaconii." Prin urmare, au coborât împreună la profesorul de serviciu. Acesta a confirmat că abia cu câteva minute în urmă, colegul de cameră al lui Backster a trecut pe acolo și a cerut permisiunea specială, dar colegul de cameră tot se îndoia că așa ceva s-ar fi petrecut. El a fost de-a dreptul șocat să-și vadă în registru propria semnătură, la rubrica permisiunilor speciale.

Backster a început să cerceteze fenomenul hipnozei, citind toate cărțile despre acest subiect pe care le-a putut găsi – care nici nu erau prea multe în anii '30 – și a efectuat cu succes și alte experimente. După atacul devastator de la Pearl Harbour din 1941, Backster s-a alăturat programului militar ROTC de la Texas A&M University și acolo a început să facă în mod frecvent demonstrații de hipnoză pentru un public mai larg. De obicei, cam o treime din cei prezenți intrau într-o transă mai mult sau mai puțin profundă, iar el alegea subiecții cei mai receptivi pentru aprofundarea experimentelor. Unui bărbat i s-a făcut sugestia că, deși Backster va fi prezent în cameră, totuși el nu-l va putea vedea pe acesta timp de treizeci de minute după trezirea din transa hipnotică. Într-adevăr, imediat după ce subiectul a fost scos din starea de transă, el efectiv nu îl vedea pe Backster. Ca să vadă până unde merge acest

fenomen, Backster, deși nu era fumător, a aprins o țigară și chiar a scos niște rotocoale de fum. Subiectul supus sugestiei hipnotice a văzut țigara și fumul plutind în aer, dar n-a văzut pe nimeni care să țină țigara și a intrat într-o serioasă stare de panică. El a vrut să iasă din sală, dar audiența l-a obligat să rămână. După scurgerea celor treizeci de minute, subiectul a devenit din nou capabil să-l vadă pe Backster; el a urmat întocmai sugestiile post-hipnotice, fără să-și amintească sau să fie în vreun fel conștient de ceea ce i se ceruse să facă și de ceea ce se petrecuse.

Cu cât mai profundă este starea de transă indusă, cu atât mai mult se activează capacitățile extrasenzoriale ale subiectului. În aceste condiții, el poate să-și părăsească trupul, prin dedublare, și astfel să viziteze o anumită persoană sau un anumit loc, iar apoi să relateze ceea ce vede și ce aude.

Sugestia hipnotică și proiecția astrală

Dr. Thomas Garrett, practician al terapiei prin sugestie hipnotică și un deschizător de drumuri în tratarea militarilor cu stres post-traumatic, foști combatanți în Primul Război Mondial, a prezentat o experiență remarcabilă pe care a avut-o cu unul dintre pacienții săi particulari. Acel tânăr, fiul unui celebru dramaturg de pe Broadway, a ajuns la dr. Garrett foarte agitat în urma unei povești de dragoste eșuate. El i-a mărturisit doctorului Garrett că el și fosta sa logodnică, care era studentă la Wellesley, se despărțiseră pentru un fleac, iar ea îi dăduse înapoi inelul de logodnă.

Dr. Garrett, inspirat pe moment, i-a propus tânărului să-și viziteze iubita (prin dedublare astrală) în stare de transă hipnotică și să vadă ce sentimente mai are ea pentru el în acel moment. Apoi, cu acordul tânărului, dr. Garrett i-a făcut sugestia hipnotică și i-a explicat că poate să-și părăsească trupul (să se dedubleze) și să meargă la Wellesley, în casa de oaspeți unde se afla tânăra domnișoară. Pentru un moment, s-a lăsat tăcerea. Apoi, subiectul aflat în stare de transă a anunțat că se află pe coridor, în fața ușii închise a tinerei. „Nu te opri acolo", i-a sugerat dr. Garrett. „Poți trece prin ușă. Intră și spune-mi ce face ea acum." După încă un moment, tânărul a spus: „Stă la birou, scrie o scrisoare." „Bine", a spus dr. Garrett. „Uită-te peste umărul ei și citește-mi ce scrie." Aproape imediat, pe fața subiectului a apărut o expresie de surprindere și de încântare. „Ah, îmi scrie mie." „Ce spune?", a întrebat dr. Garrett, luând un creion ca să noteze.

Tânărul i-a citit apoi doctorului Garrett, cuvânt cu cuvânt, câteva pasaje din care reieșea că iubitei sale îi părea rău de cearta lor, își cerea iertare și își exprima speranța că se vor putea împăca. Tânărul s-a entuziasmat în asemenea măsură încât a încercat să o îmbrățișeze pe fată, iar reacția sa corporală l-a determinat pe dr. Garrett să-l readucă repede din aventura sa astrală și să-l trezească, nu înainte de a-i face sugestia să-și amintească tot ce aflase.

În ziua următoare, tânărul a primit o scrisoare recomandată de la iubita sa, și aceasta era chiar scrisoarea al cărei mesaj îl percepuse pe calea proiecției astrale. Dr. Garrett a păstrat scrisoarea în arhiva sa, împreună cu adnotările pe care le făcuse atunci la indicațiile subiectului aflat în transă. Doar câteva cuvinte difereau între cele două variante.

O relatare chiar mai deosebită a unei experiențe de dinamizare a percepțiilor extrasenzoriale se află în lucrarea lui Michael Talbot, *„The Holographic Universe"* („Universul holografic"), una dintre cele mai bune colecții de studii cu privire la Câmpul-Sursă încredințate vreodată tiparului. Pe la începutul anilor 1970, Talbot a fost martor când un psihiatru i-a făcut prietenului său Tom, cu consimțământul tatălui acestuia, o sugestie hipnotică. Psihiatrul i-a spus lui Tom că fiica sa, Laura, avea să fie invizibilă pentru el la ieșirea din transă. Apoi, el i-a cerut Laurei să stea în picioare în fața tatălui ei. Tom părea să privească de-a dreptul prin ea atunci când s-a trezit și s-a uitat prin cameră – și nici măcar n-a auzit-o cum chicotea. Apoi, conducătorul experimentului a scos un ceas din buzunar și l-a dus repede la spatele Laurei, ascunzându-l în mâna acesteia, încât nimeni n-ar fi putut vedea ce era acolo, și l-a întrebat pe Tom dacă vede ce are în mână. Michael Talbot descrie astfel continuarea experimentului: „Tom s-a aplecat în față, părând a privi direct prin trupul Laurei, ca și cum acesta ar fi fost transparent, și a spus că este vorba despre un ceas. Psihiatrul a confirmat și l-a întrebat pe Tom dacă poate citi inscripția de pe ceas.

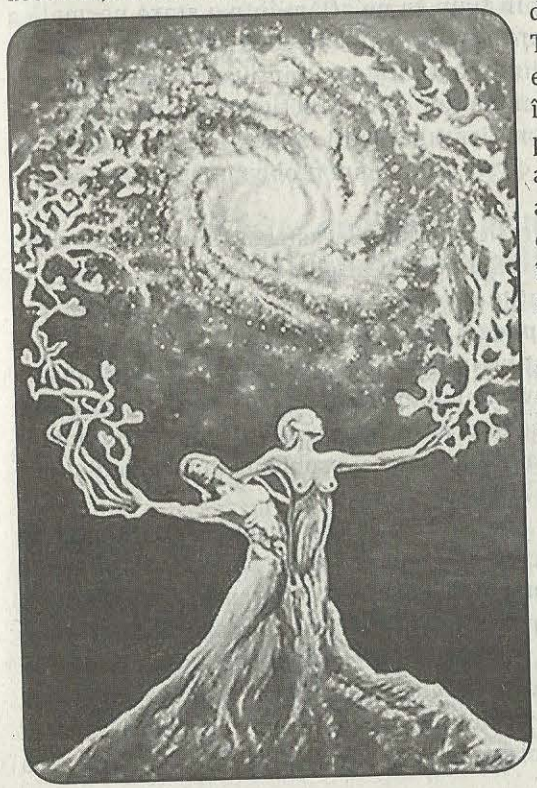

Tom a privit concentrat și a rostit corect atât numele posesorului ceasului (din întâmplare, nimeni din încăpere nu-l cunoștea), cât și mesajul. Psihiatrul a confirmat faptul că este vorba despre un ceas, apoi l-a dat pe rând celor din încăpere, pentru ca fiecare dintre ei să poată vedea că Tom citise corect ceea ce era inscripționat pe ceas. Ulterior, când am vorbit cu Tom, el mi-a spus că fiica lui fusese în acele momente absolut invizibilă

pentru el; în acest timp nu-l văzuse decât pe psihiatru. Dacă acesta nu i-ar fi spus ce s-a petrecut, el n-ar fi ştiut niciodată că nu percepuse o realitate în sensul obişnuit pentru toată lumea."

În starea de transă indusă de psihiatru, Tom a putut să vadă prin trupul fiicei sale ca şi cum acesta ar fi fost transparent sau n-ar fi existat – astfel, el fusese în stare să citească detaliile inscripționate pe un ceas de buzunar. Dacă acest fenomen a avut cu adevărat loc, atunci el pune sub semnul întrebării tot ceea ce credeam noi că ştim despre materia „solidă" şi ne sugerează că există o parte din ființa noastră care are capacități cu mult mai mari decât ne dăm vreodată seama cei mai mulți dintre noi. Modul în care noi percepem vizual realitatea este, în ultimă instanță, rezultatul unei opțiuni colective de a vedea realitatea într-un anume fel – o *sui generis* formă de hipnoză în masă. Gândiți-vă că sub hipnoză noi putem merge, vorbi şi interacționa cu lumea; putem călători în afara trupului, putem face observații corecte, dar totuşi putem să nu ne amintim conştient ceea ce am făcut, după ce ieşim din transă. Putem primi sugestii post-hipnotice pentru a gândi sau a ne comporta într-un anumit fel, după trezire. Aceste sugestii sunt destul de puternice pentru a face o persoană să devină invizibilă pentru noi, în timp ce ne aflăm într-o stare normală a conştiinței. Atunci când descoperim că oamenii obişnuiți pot fi hipnotizați în acest fel, etichetăm aceasta ca fiind o activitate a „minții subconştiente", dar tot nu înțelegem ce anume înseamnă sau de ce funcționează. În general, în stare de transă hipnotică, subconştientul ascultă în mod automat sugestiile benefice, fără vreo împotrivire, ca şi cum noi am fi obişnuiți să ne supunem unor ordine precise.

După absolvirea studiilor universitare, Cleve Backster s-a înscris în Serviciul American de Contrainformații (U.S. Counter-Intelligence Corps USCIC) şi a ținut conferințe despre potențialul pericol pe care-l prezintă utilizarea hipnozei de către puterile străine pentru a obține informații clasificate de la funcționarii guvernului american. Backster şi-a asumat un risc enorm în încercarea lui de a demonstra gravitatea acestei probleme în fața unui ofițer de rang superior.

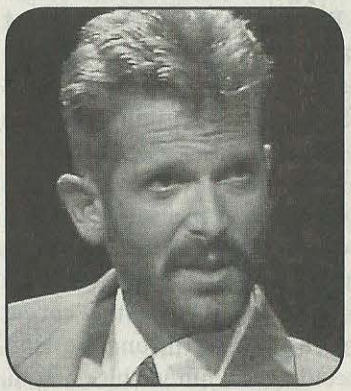

Michael Talbot

Backster i-a făcut o sugestie hipnotică chiar secretarei Comandantului Suprem al Serviciului American de Contrainformații, evident cu permisiunea ei. În timp ce aceasta se afla în stare de transă hipnotică, el i-a cerut să sustragă un document ultrasecret, aflat sub cheie în arhiva generalului, iar ea s-a supus. Backster i-a făcut apoi sugestia să nu-şi mai amintească la ieşirea

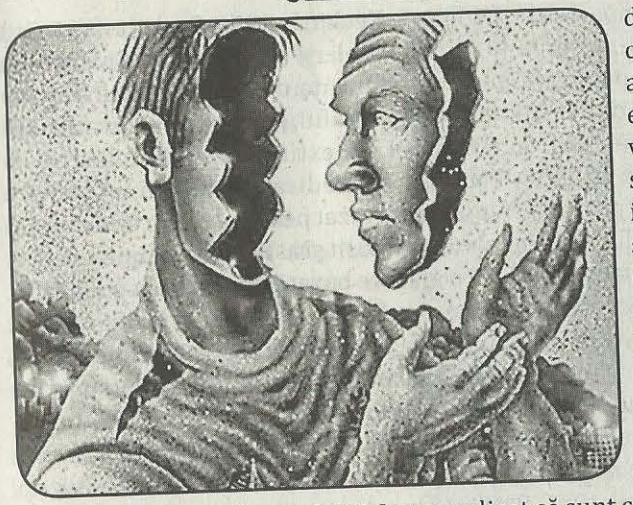

din transa hipnotică ce a făcut şi, desigur, atunci când el a trezit-o, ea n-avea nici cea mai vagă idee că tocmai se produsese, prin intermediul ei, ceea ce s-ar fi numit, în condiții obişnuite, o scurgere de informații clasificate ca foarte secrete.

Backster a consemnat ulterior: „În acea seară, am încuiat documentul în seiful meu, iar a doua zi i l-am prezentat Generalului. I-am explicat că sunt conştient că risc să fiu dus în fața Curții Marțiale, dar că sper ca în loc de aceasta să produc o modificare în abordarea problemei şi luarea cu seriozitate în considerare a importanței cercetărilor mele. În loc să fiu citat în fața Curții Marțiale, în data de 17 decembrie 1947 am primit din partea Generalului o scrisoare de recomandare foarte favorabilă, în care afirma că cercetările mele erau de «o mare importanță pentru serviciile secrete ale armatei.» Apoi, au început să se petreacă o serie de evenimente favorabile."

Backster, unul dintre pionierii cercetărilor realizate cu poligraful

După ce timp de zece zile a efectuat demonstrații cu hipnoză şi cu „serul adevărului" (pentotal de sodiu) la Spitalul Walter Reed din Washington D.C., din data de 27 aprilie 1948 Backster a început să lucreze pentru CIA. La puțin timp după ce şi-a început munca în cadrul CIA, Backster a făcut studii împreună cu Leonarde Keeler, un pionier al poligrafului, şi relatează următoarele:

„Pe lângă alte activități strict secrete, eram un membru-cheie al unei echipe CIA, fiind oricând gata să călătoresc spre orice locație străină pentru a analiza posibila utilizare a unor tactici de interogare neobişnuite, inclusiv din domeniile mele inițiale de interes, în special interogarea sub hipnoză şi sub narcoză. În Washington D.C., metoda poligrafului pe care eu o pusesem la punct devenea tot mai populară în cadrul procedurii de testare a candidaților pentru angajarea în CIA, dar şi pentru unele examinări generale ale membrilor importanți ai personalului CIA. Rata mereu crescătoare a testărilor de rutină cu poligraful a început să interfereze într-un mod nefast cu interesul meu pentru o abordare mai creativă a cercetării."

La puțin timp după moartea lui Leonarde Keeler, în 1951, Backster a părăsit CIA pentru a lucra ca director la Institutul Keeler Polygraph din Chicago. La acea vreme, utilizarea poligrafului se putea învăța doar acolo. Backster și-a deschis propria afacere de consultanță cu poligraful, lucrând cu câteva agenții guvernamentale din Washington D.C., apoi s-a extins cu un al doilea sediu în Baltimore, Maryland. În 1958, Backster s-a dedicat cercetării intensive a poligrafului și a elaborat primul sistem standardizat pentru evaluarea numerică a diagramelor poligrafului, sistem care este folosit și astăzi. El s-a mutat la New York în 1959 și a continuat să conducă o afacere bazată pe testul cu poligraful. Șapte ani mai târziu, Backster a tras lozul cel mare: „În februarie 1966 a avut loc un eveniment care avea să-mi extindă zona de cercetare printr-o importantă transformare a înțelegerii mele. La acea vreme, eram implicat de optsprezece ani în folosirea poligrafului pe subiecți umani."

Secretara lui Backster a cumpărat pentru decorarea biroului un arbore de cauciuc și o plantă de dracena. Era prima oară când Backster avea în grijă niște plante. Pe 2 februarie 1966, Backster lucrase toată noaptea în laborator și luase o pauză la ora 7:00 dimineața. În acea pauză, lui Backster i-a venit ideea să conecteze noua sa plantă de dracena la poligraf și să vadă ce se petrece. Spre surprinderea lui, planta nu prezenta o curbă de activitate electrică netedă, ci una plină de viață, în zigzag, ce se modifica de la o clipă la alta. Apoi, pe când Backster o urmărea uimit, totul a devenit chiar și mai interesant: „Cam la un minut de la începerea înregistrării, traseul poligrafului a prezentat o scurtă modificare a conturului, similară cu tiparul de reacție al unui subiect uman care, preț de o clipă, s-ar fi temut să nu fie descoperit în neregulă."

Leonarde Keeler

Într-un limbaj simplu, activitatea electrică a plantei a produs un grafic care arăta exact ca cel al unei persoane care tocmai începea să spună o minciună. Backster știa că pentru a prinde un om cu minciuna, mai întâi trebuie să fie confruntat cu ceea ce ar putea ascunde. Dacă întrebările abil formulate îl fac să se simtă amenințat și îi provoacă anxietate, atunci și activitatea electrică la nivelul pielii devine mult mai intensă. Cercetătorul afirma în această direcție: „Un exemplu de întrebare-test pentru un subiect uman ar fi: «Tu ai tras acel

glonț [care i-a fost] fatal lui John Smith?». Dacă subiectul a comis crima, întrebarea îi amenință cumva starea de siguranță emoțională și declanșează o reacție care este obiectivată în mod vizibil pe diagramă."

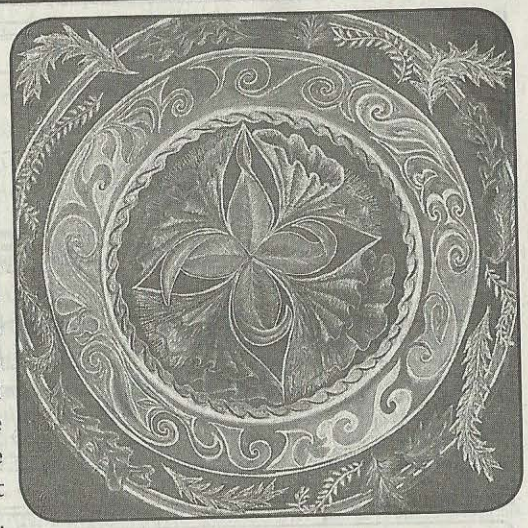

Backster a dorit să afle dacă planta reacționează sau nu asemănător cu subiecții umani, atunci când existența îi este pusă, într-un fel sau altul, în pericol. El a scufundat mai întâi una dintre frunzele plantei într-o ceașcă de cafea fierbinte. Nimic. A crestat apoi o frunză cu penița stiloului. Abia dacă a apărut o reacție. El povestea ulterior: „Apoi, după paisprezece minute de la pornirea înregistrării, mi-a venit următoarea idee: amenințarea supremă pentru plantă va fi aceea de a aprinde un chibrit și de a-i arde cu el frunza conectată la electrozi. În acel moment, planta se găsea la o distanță cam de cinci metri de locul unde mă aflam. Singurul fapt care s-a petrecut în universul meu interior a fost acest gând."

Ce a urmat avea să transforme pentru totdeauna istoria științei – deși impactul fenomenului n-a ajuns nici acum pe deplin la cunoștința publicului. Backster a declarat: „Chiar în momentul în care mi-am imaginat cum voi arde frunza, acul poligrafului s-a mișcat rapid spre partea superioară a hârtiei! Nu am pronunțat vreun cuvânt, nu am atins planta, nu am aprins chibritul, a existat doar intenția mea clară de a arde o frunză. Poligraful a înregistrat o reacție extrem de intensă a plantei. Pentru mine, această observație a fost una foarte importantă și revelatoare... Mai trebuie să spun că pe 2 februarie 1966, la 13 minute și 55 de secunde de la începerea înregistrării diagramei, întreaga mea conștiință s-a transformat. Și m-am gândit: «Doamne, a fost ca și cum planta aceasta mi-ar fi ghicit gândurile!»"

În timp ce planta continua să aibă ceea ce noi am traduce printr-o reacție de panică extremă, Backster s-a dus să ia chibriturile de pe biroul secretarei sale. El își amintea la un moment dat: „Când m-am întors, planta încă prezenta reacții vizibile [...] Am făcut un gest ușor în direcția frunzei cu un chibrit aprins, dar fără a vătăma planta. M-am gândit că cel mai bine ar fi să elimin amenințarea, ca să văd dacă planta se va calma. După ce am pus chibriturile înapoi pe biroul secretarei mele, graficul a revenit (în final) la calmul afișat înainte de decizia inițială de a arde frunza conectată la electrod."

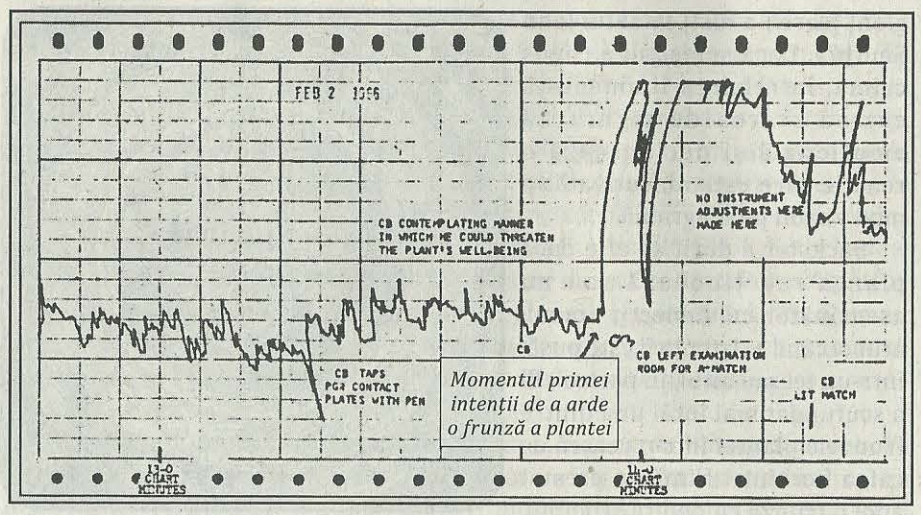

Momentul primei intenții de a arde o frunză a plantei

Graficul activității electrice a plantei de dracena a dr. Cleve Backster ce ilustrează reacția de „panică" a acesteia chiar în momentul în care el s-a gândit să îi ardă una dintre frunze.

Cam pe la ora 9:00 dimineața, Bob Henson, asociatul lui Backster, a venit la serviciu și s-a arătat extrem de impresionat de ceea ce experimentase Backster. Când Henson a repetat experimentul și a manifestat aceeași intenție amenințătoare în legătură cu planta, a apărut aceeași reacție. Acum, Backster simțea compasiune pentru plantă și nu l-a lăsat pe Henson să-i ardă vreo frunză. De fapt, Backster nu a mai efectuat de atunci niciodată experimente care să implice arderea sau manifestarea intenției de a arde frunzele plantelor.

Plantele aud întotdeauna foarte bine

După descoperirea sa inițială din anul 1966, Backster a realizat că, odată ce începem să îngrijim o plantă, aceasta percepe în felul ei specific gândurile și emoțiile noastre.

„În timpul sesiunilor de monitorizare a plantei", spunea cercetătorul, „atunci când ieșeam din laborator pentru a face vreun comision, am constatat că, în momentul în care hotăram să revin în locul unde era planta, aceasta avea adesea o reacție cât se poate de semnificativă, mai ales atunci când decizia mea de a mă întoarce era una spontană."

Backster utiliza ceasuri sincronizate pentru a verifica dacă planta reacționa exact în momentul în care el lua decizia respectivă. Într-un alt caz, Backster a pregătit un experiment cu o plantă aflată în New York și a plecat la Clifton, New Jersey, împreună cu asociatul său Bob Henson, care nu știa că soția lui pregătise o petrecere-surpriză pentru aniversarea căsătoriei lor. Backster a observat câteva reacții puternice ale plantei pe măsură ce ei parcurgeau

diferitele etape ale călătoriei lor, care s-au manifestat în momentul în care se apropiau de Autoritatea Portuară, atunci când s-au urcat în autobuzul pentru Clifton, atunci când autobuzul a intrat în Tunelul Lincoln și în timpul parcurgerii ultimei părți a călătoriei spre Clifton. Chiar în clipa când au intrat în casă și toată lumea a strigat „SURPRIZĂ!", planta a perceput în mod clar aceasta. Backster a afirmat că „planta a reacționat puternic chiar în acel moment."

Backster a început de atunci să-și lase plantele conectate la poligraf, fără a mai face neapărat experimente – doar observându-le reacțiile și apoi urmărind să înțeleagă ce anume le-ar fi putut provoca. Într-o zi, el a observat o reacție foarte puternică a plantei, iar apoi și-a dat seama că aceasta a avut loc atunci când el a turnat o cană de apă fierbinte în chiuveta din laborator. Testările ulterioare au arătat că acea chiuvetă era plină de bacterii, iar când bacteriile au fost dintr-o dată ucise prin opărirea cu apă fierbinte, planta a reacționat la unison cu bacteriile, ca și cum ar fi fost amenințată propria ei existență – și atunci ea a „strigat".

Ulterior, Backster a conceput un experiment cu scopul de a standardiza acest efect. El s-a gândit la una dintre cele mai dispensabile ființe vii și a ales creveții de apă sărată – care sunt în mod obișnuit folosiți ca hrană pentru pești. A creat apoi un dispozitiv care să arunce creveții în apă fierbinte, la intervale neregulate. Plantele reacționau cu adevărat puternic atunci când creveții mureau, dar numai dacă experimentul avea loc noaptea, când în laborator nu se aflau oameni. Altminteri, în prezența oamenilor, plantele păreau a-și „pierde interesul" față de creveți. Câmpurile energetice ale unei ființe umane oarecare erau mult mai puternice. Scepticii au repetat după aceea experimentul, dar fără să respecte protocolul stabilit de Backster. Acesta constata ulterior: „Atât cât ne-am putut da seama, indivizii care încercau să repete experimentul nu înțelegeau cu adevărat cum se poate ecrana sau izola conștiința umană în cadrul unui experiment. Ei credeau că pot pur și simplu trece de cealaltă parte a peretelui și să urmărească desfășurarea experimentului prin intermediului televiziunii cu circuit închis. Dar peretele acela nu reprezenta absolut nicio piedică pentru legătura și acordul de undă subtil dintre plantă și om."

Acest studiu a primit o recenzie favorabilă de o coloană și jumătate în publicația *„ElectroTechnology Magazine"* – iar 4.950 de cercetători uluiți i-au scris lui Backster pentru a cere mai multe informații.

Apoi, pe 3 noiembrie 1969, Backster a făcut o demonstrație a acestui efect la Facultatea de Lingvistică de la Universitatea Yale. A conectat la poligraf o frunză de iederă, pe care apoi a lăsat-o să plutească pe apă. „Apoi, am întrebat dacă nu cumva aveau pe-acolo niște insecte care să poată fi folosite pentru stimularea reacției unei plante." Studenții au prins un păianjen – care este o arahnidă, așa cum precizează Backster. Ei au pus păianjenul pe o masă, iar unul dintre ei l-a împrejmuit cu palmele, în așa fel încât să nu poată scăpa. Frunza de iederă nu a reacționat în tot acest timp. Backster a povestit după aceea: „Dar când studentul și-a ridicat mâinile de pe masă, iar păianjenul a putut să fugă, poligraful a înregistrat o puternică reacție a plantei, chiar înaintea momentului în care el a reușit să scape. Acest experiment a fost reluat de mai multe ori cu același rezultat."

Backster a apărut imediat după aceea la mai multe posturi de televiziune pentru a demonstra acest efect, participând la emisiuni precum cele găzduite de Johnny Carson, Art Linkletter, Merv Griffin și David Frost. Frost l-a întrebat pe Backster dacă planta era mascul sau femelă. Atât Backster cât și planta au avut o reacție amuzantă la această întrebare cam... personală.

„I-am sugerat lui Frost", a spus Backster, „să meargă, să ridice o frunză și să arunce o privire sub ea. Chiar înainte ca el să se apropie de plantă, [aceasta] a avut o reacție sălbatică, stârnind amuzamentul publicului din studio."

Rezultatele obținute de Backster au fost reproduse identic de către cercetătorul rus V.N. Pușkin, în anul 1972, prin utilizarea electroencefalografului. Persoane aflate în transă hipnotică erau aduse într-o stare de intensă stimulare emoțională, iar o plantă de geranium din apropiere avea o reacție puternică de fiecare dată când se petrecea aceasta. În pofida acestor rezultate foarte interesante, comunitatea științifică a reacționat, după cum era de așteptat, prin critici severe. Dr. Otto Solbrig de la Facultatea de Biologie a Universității Harvard nu s-a amuzat deloc: „[Este o] pierdere de timp. Acest studiu nu va aduce un progres semnificativ pentru știință. Știm deja destul despre plante, așa că atunci când cineva apare cu ceva de genul acesta, noi considerăm că este o escrocherie. Da, puteți spune că avem prejudecăți. Poate că așa și este."

Profesorul Arthur Galtson, de la Universitatea Yale, a fost ceva mai politicos, dar tot nu a avut un cuvânt de susținere: „Nu spun că fenomenele prezentate de Backster ar fi imposibile. Spun doar că există destule alte aspecte mai importante de studiat... Este atrăgător să credem că plantele ne ascultă sau că ele răspund la rugăminți, dar aceasta nu înseamnă nimic. Plantele nu au un sistem nervos. Nu există mijloace fizice prin care să se transfere senzațiile."

Au fost și unii, precum dr. Hal Puthoff de la Institutul de Cercetări Stanford, mult mai încurajatori: „Eu nu consider lucrările lui Backster ca fiind o escrocherie. Modul în care el își efectuează experimentele este foarte corect. Nu este nici pe departe o pierdere de timp, așa cum susțin cei care cred că acest studiu nu este de folos."

Toate ființele din natură comunică în permanență între ele

Backster a mai conectat la poligraful său bacterii din iaurt, ouă obișnuite de găină din frigiderul lui și chiar celule umane vii – și a continuat astfel să obțină rezultate uimitoare. De fiecare dată, el a constatat că ființele vii se află într-un intim acord armonic cu mediul lor de viață. El a tras concluzia că atunci când apare vreo tensiune, suferință sau survine moartea în cazul unei anumite ființe, toate formele de viață din vecinătate manifestă un răspuns electric imediat, ca și cum ar împărtăși acea suferință.

Lui Backster i-a venit ideea să conecteze la poligraf un filodendron care ,în momentul în care el a spart un ou pentru micul dejun, a avut o puternică reacție. Apoi a conectat și ouă obișnuite, nefertilizate, din comerț, la electrozi, care au avut și ele un comportament neașteptat, fiind astfel înregistrate grafice similare cu cele ale bătăilor inimii de pe o electrocardiogramă și forme complexe de genul „ciclurilor în interiorul altor cicluri" de pe o electroencefalogramă. Unul dintre ouăle conectate a reacționat ca și cum ar fi avut un șoc brusc atunci când Backster l-a luat în brațe pe Sam, motanul său siamez, trezindu-l dintr-un somn adânc. Chiar mai impresionant este graficul rezultat în urma conectării la poligraf a unui ou, care „țipa" de fiecare dată când ouăle din vecinătatea lui au fost aruncate, unul câte unul, în apă clocotită. Acest ou era ținut într-o cutie căptușită cu plumb care ecrana orice câmp electromagnetic. Aceasta înseamnă că reacțiile observate de Backster nu se puteau datora undelor radio, microundelor sau altor unde electromagnetice.

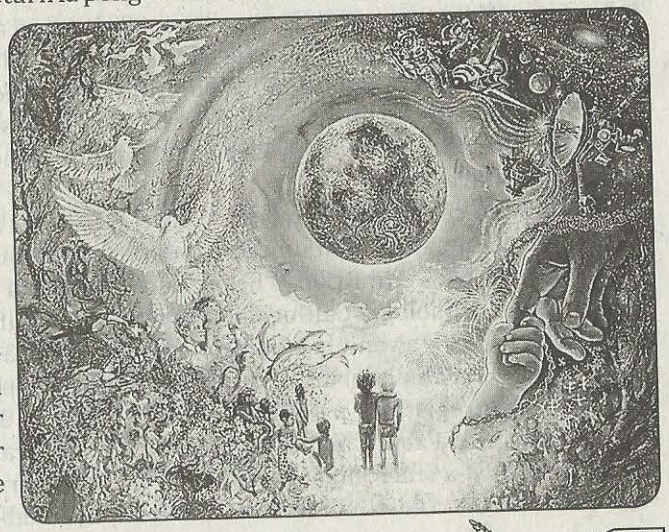

Backster a înțeles foarte clar importanța ecranării câmpurilor electromagnetice în experimentele de acest gen, așa cum s-a destăinuit ulterior: „La sugestia mai multor oameni de știință, în special a fizicienilor, am căutat mai târziu să ecranez plantele mici, conectate cu electrozi, pentru a evita interferența electromagnetică, utilizând o cușcă de ecranare din cupru (cunoscută și sub numele de cușcă Faraday)... Plantele s-au comportat ca și cum cușca de ecranare n-ar fi existat. Mult mai târziu, am avut ocazia de a confirma această manifestare uimitoare într-o cameră izolată după toate regulile artei... Percepția mea era că informația (sau altfel spus semnalul transmis între plante, bacterii, insecte, animale și oameni) nu se afla în spectrul frecvențelor electromagnetice cunoscute, al undelor radio FM, AM sau al oricărei forme de semnal care poate fi ecranat prin mijloacele obișnuite. Distanța părea să nu impună limite. Am făcut experiențe care sugerau că acest semnal putea traversa zeci sau chiar sute de kilometri. Semnalul nici măcar nu se afla în spectrul electromagnetic. Dacă acest fapt se dovedește adevărat, va avea cu certitudine implicații profunde."

Aceasta este doar una dintre numeroasele cercetări de acest fel care au dovedit că, în mod aproape sigur, Câmpul-Sursă nu este electromagnetic (EM). Orice cercetător știe că undele EM nu pot trece prin incinte având pereți căptușiți cu plumb, prin cuști Faraday ecranate cu cupru și/sau prin pereții unor camere izolate.

Experimentele lui Backster cu celule umane au făcut ca descoperirea lui să fie și mai impresionantă. În cadrul lor, Backster obținea celule vii din cavitatea bucală a unei persoane prin simpla clătire a gurii cu apă și apoi turnarea acesteia într-o eprubetă. Această eprubetă a fost apoi pusă într-o centrifugă, ceea ce a făcut ca leucocitele vii să ajungă la suprafață, de unde Backster le-a extras cu ajutorul unei pipete. Celulele au fost apoi puse într-o mică eprubetă, de un mililitru, fiind apoi conectate la electrozi din fire foarte subțiri din aur. Aceste mostre vii puteau supraviețui în acest fel timp de „zece până la douăsprezece ore", manifestând în acest timp reacții de cea mai mare claritate.

Una dintre cele mai remarcabile cercetări ale lui Backster, în care erau folosite celule umane, a fost un experiment efectuat în anul 1988 cu ajutorul astronautului NASA dr. Brian O'Leary, care a lucrat la Universitatea Cornell, Institutul de Tehnologie California, Universitatea California și Universitatea Princeton. O'Leary a venit la laborator cu o fostă iubită și amândoi au simulat că se ceartă, „un amplu prilej pentru el de a vedea cu propriii săi ochi reacții foarte clare înregistrate pe grafic." O'Leary a plecat apoi la aeroportul San Diego, ca să poată zbura înapoi la Phoenix, Arizona, cam la 500 de kilometri depărtare. El și-a sincronizat ceasul cu al lui Backster, iar o probă prelevată din celulele sale a fost monitorizată tot timpul în laborator. Iată mărturia

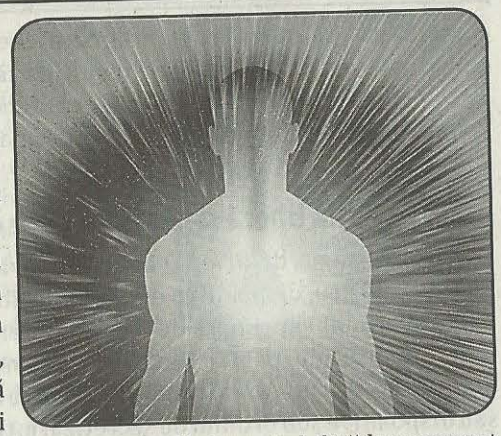

lui Backster privitoare la acest experiment: „Se convenise dinainte ca [dr. O'Leary] să înregistreze cu acuratețe evenimentele care i-ar fi putut provoca o anxietate de moment. Printre ele a consemnat următoarele: ratarea unei intrări pe autostradă atunci când mergea să înapoieze la aeroport mașina închiriată, așteptarea îndelungată la coada lungă de la ghișeul de bilete, care era cât pe ce să-l facă să piardă avionul, decolarea avionului său și aterizarea în Phoenix, întârzierea fiului său la întâlnirea stabilită la aeroport și alte câteva astfel de evenimente. Ulterior, când s-a făcut suprapunerea între evenimentele înregistrate de dr. O'Leary și porțiunile corespunzătoare de pe graficul poligrafului, a fost evidențiată o corelație clară între reacțiile înregistrate ale lotului de celule prelevate de la el și aproape toate anxietățile resimțite de el însuși. Graficul a revenit la o curbă lină după ce el a ajuns acasă și s-a retras pe durata serii."

Dr. O'Leary a fost extrem de uimit de aceste rezultate. Conștiința lui emitea unde de informație care erau recepționate de propriile sale celule vii, într-un laborator aflat la 500 de kilometri distanță. Acest efect se produce identic și dacă celulele prelevate sunt ținute în încăperi ecranate corespunzător, acest fapt dovedind că semnalele nu s-au transmis prin intermediul undelor electromagnetice. Există „undeva acolo" un anume câmp energetic care le permite gândurilor noastre să se propage prin spațiu, chiar și la mari distanțe. Implicațiile acestui fenomen sunt uimitoare, mai ales dacă începem să luăm în considerare faptul că ființele vii din Natură se află într-o permanentă comunicare cu totul. Trebuie să luăm aminte că și noi facem parte din acest proces, cu certitudine.

Conform Efectului Buckster, s-a constatat că și în cadrul procesului de preparare a hranei, legumele, fructele, iaurtul, ouăle și celulele vii din carnea crudă „țipă" atunci când sunt gătite și/sau mâncate. Chiar și adepții extremi ai alimentației vegane/vegetariene/bazate pe cruditați, care consideră că dieta lor este una „lipsită de cruzime" sunt acum puși în fața faptului că hrana lor trece, totuși, printr-o suferință care poate fi evidențiată și măsurabilă, cel puțin din perspectivă umană. Chiar dacă nu gătim legumele, activitatea digestivă tot are un efect de „ardere". Backster a precizat însă că, în mod semnificativ, dacă ne rugăm, transmițându-i hranei vii gânduri binefăcătoare, de iubire, aceasta pare să-și accepte rolul de a ne ajuta să ne menținem în viață și, în

această situație, nu mai sunt înregistrate reacții intense de poligraf. Numeroase culturi și tradiții spirituale ne încurajează să „mulțumim pentru hrană". Prin intermediul cercetărilor lui Backster putem înțelege că această acțiune, aparent neimportantă dintr-un punct de vedere așa-zis științific, are un sens foarte clar definit în noul nostru model.

Energia liberă și gratuită (*free energy*) și consecințele ei

Cu altă ocazie, dr. Brian O'Leary a dezvăluit faptul că în lume se inventează, mereu și mereu, dispozitive de „energie liberă și gratuită", dar acestea sunt în mod invariabil suprimate de agenții puterii corporatiste. În conformitate cu datele Institutului pentru Noua Energie (*Institute for New Energy*), doar până în anul 1997 „Oficiul American de Brevetare a clasat peste 3.000 de noi aplicații sau dispozitive sub ordinul de secretizare, titlul 35, Codul SUA (1952), secțiunile 181-188." Federația Savanților Americani a dezvăluit că până la sfârșitul anului fiscal 2010 acest număr a căpătat proporții, ridicându-se la 5.135 de invenții, incluzând „reconsiderarea și posibila restricționare" a oricărei celule solare cu un randament mai mare de 20% sau a oricărui sistem energetic cu randament mai mare de 70 până la 80% în convertirea energiei.

Potrivit afirmațiilor doctorului O'Leary, unii cercetători sunt pur și simplu cumpărați, iar descoperirile lor sunt puse pe linie moartă. Alții sunt amenințați și prigoniți ca să se supună sau chiar decedează în circumstanțe foarte stranii. Dr. O'Leary a menționat și cazul doctorului Stefan Marinov, „liderul mișcării europene pentru energia liberă și gratuită (*free energy*)", care a murit după ce, chipurile, ar fi sărit de la etajul zece al bibliotecii Universității din Graz, Austria. Marinov a căzut de la fereastră cu spatele, ca și cum ar fi fost împins. Și, conform afirmațiilor doctorului O'Leary, „el nu a lăsat niciun bilet care să explice sinuciderea și era una dintre persoanele cele mai tonice și mai optimiste pe care le-am cunoscut vreodată." O'Leary l-a menționat de asemenea pe dr. Eugene Mallove, considerat drept figura cea mai importantă din lume în cercetarea din domeniul energiilor alternative.

Dr. Stefan Marinov

Dr. Mallove și-a început activitatea ca redactor-șef la secțiunea de știință a revistei editată de Institutul de Tehnologie Massachusetts. Mallove susținea că i s-a poruncit să stopeze cercetările referitoare la fuziunea la rece, cercetări în urma cărora se

obținuseră rezultate care demonstrau că reacția genera energie liberă (*free energy*). Atunci, el și-a dat demisia și a înființat „*Infinite Energy Magazine*", devenind principalul coordonator, editor și om de legătură pentru inventatorii din domeniul energiilor alternative din întreaga lume.

Dr. Eugene Mallove

Pe 15 mai 2004, dr. Mallove era unul dintre invitații-surpriză într-un episod din „*Coast to Coast*", cea mai mare emisiune nocturnă de dezbateri radio din SUA, cu Art Bell și Richard Hoagland. La această emisiune urma să se facă un anunț extraordinar: Hoagland și Mallove aveau să meargă săptămâna următoare la Washington D.C, ducând cu ei un dispozitiv funcțional pentru generarea de energie liberă ce putea fi pus pe masă. Acest dispozitiv începea să se învârtească la simpla lui fixare cu privirea și nu prin utilizarea unei surse convenționale de energie. Hoagland planificase întâlniri cu diverși senatori și congresmeni pentru a le demonstra funcționarea dispozitivului și pentru a grăbi aducerea la cunoștința publicului a acestor descoperiri, deopotrivă pentru studiu și pentru realizarea de aplicații comerciale.

Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte de intrarea în emisie, dr. Mallove a fost aproape omorât în bătaie în fața casei părinților săi. Este foarte suspect că aceasta s-a petrecut exact înainte ca dispozitivul secret al lui Mallove să fie prezentat publicului și aproape de momentul îndeplinirii misiunii sale la Capitol Hill.

Anumite grupări au, după cum se vede, interese ascunse și foarte serioase în suprimarea cercetărilor legate de Câmpul-Sursă. Se petrece adeseori ca în urma unor dezbateri publice despre aceste aspecte cei în cauză să fie în mod invariabil etichetați ca nebuni paranoici, dar împrejurările în care a murit dr. Mallove arată că aceste grupuri ascunse sunt lipsite de scrupule și fac orice pentru ca tehnologiile avansate să nu fie popularizate și răspândite, ci din contră, să fie eliminați toți cei care au astfel de inițiative.

Cu toate acestea, indiferent de reavoința, scepticismul, sarcasmul, ridiculizarea, umilirea și amenințările cu care ar putea fi privite cercetările referitoare la Câmpul-Sursă, aceste adevăruri trebuie să fie aduse la cunoștința oamenilor – toate aceste informații științifice ale cercetărilor substanțiale care s-au făcut până acum este necesar să fie aflate pentru ca fiecare dintre noi să poată ajuta la construirea unui viitor mai luminos al întregii omeniri. Aspectul cel mai important dintre toate este faptul că aceste descoperiri sunt faste și extrem de benefice – dovedind în cele din urmă că ideea existenței lui Dumnezeu, care este plin de iubire față de creaturile Sale, idee pe care o au cei mai mulți dintre oameni este, de fapt, cât se poate de vie și de veridică.

Capitolul 2

CONȘTIINȚA, ETERNITATEA ȘI MINTEA UNIVERSALĂ

Ceea ce ne propunem în continuare este să vedem în ce măsură se poate dovedi existența Câmpului-Sursă. Ne vom începe investigația prin dezvăluirea unor informații surprinzătoare. Cercetările doctorului Cleve Backster demonstrează că toate ființele vii – bacteriile, plantele, insectele, animalele, păsările, peștii și oamenii – comunică în mod constant unele cu celelalte. Această comunicare presupune folosirea unui câmp energetic despre care știința oficială nu spune nimic, întrucât nu există în spectrul electromagnetic convențional în care există lumina vizibilă, undele radio, cele infraroșii, microundele, razele X și celelalte tipuri de energii cunoscute. La fel ca mulți alți cercetători în domeniul hipnozei, Backster a descoperit că noi putem deveni complet inconștienți față de semnalele provenite din mediul înconjurător, dacă în starea de transă hipnotică ni se sugerează că nu le vom putea vedea sau auzi. De vreme ce toate ființele vii comunică la nivel psihic unele cu altele, este posibil ca mintea noastră să filtreze în mod deliberat cea mai mare parte a acestor informații, în primul rând pentru sănătatea noastră mintală.

Vindecătoarea Pachita

A existat în Mexic o remarcabilă vindecătoare pe nume Pachita (născută sub numele de Barbara Guerrero), care a practicat vindecarea psihică. Încă din copilărie, Pachita a descoperit că are o capacitate vindecătoare foarte mare, pe care mai întâi a utilizat-o la animale, pe când lucra ca acrobat la

un circ. Mai târziu, ea a luptat alături de Pancho Villa (în adolescență), a cântat în cabarete și a vândut bilete de loterie. La 30 de ani s-a măritat și și-a redescoperit capacitatea terapeutică. În următorii 47 de ani, ea a evitat cu strictețe orice publicitate și și-a folosit harul, ajutând foarte mulți oameni care sufereau de boli considerate incurabile din punct de vedere medical. Pachita a acceptat ideea studierii științifice a harului său abia în anul 1977, când i-a cerut doctorului Andrija Puharich să îi investigheze capacitatea vindecătoare ieșită din comun, cu ajutorul unei echipe de specialiști din Statele Unite.

Deși unii au denigrat-o pe Pachita susținând că ea era capabilă să inducă halucinații în masă, mărturiile prezentate mai jos demonstrează că operațiile sale erau foarte eficiente. Dr. Andrija Puharich descrie în detaliu, într-o carte a lui H.G.M. Herman, operația pe care i-a făcut-o Pachita la urechi. Carla Rueckert a descris, la rândul său, în cartea sa „Legea lui Unu", vol. 1, operația de rinichi pe care a suportat-o chiar ea din partea Pachitei, în cadrul acestei investigații.

Dr. Puharich a fost operat de Pachita pentru pierderea progresivă a auzului la ambele urechi din cauza unei otoscleroze (creșterea în exces a țesutului osos spongios). Pachita a introdus în acest scop vârful cuțitului ei bont în cele două pavilioane ale urechilor doctorului, timp de aproximativ 40 de secunde, fapt care i-a provocat o durere imensă. În final, rănile s-au închis imediat și durerile au dispărut. A curs foarte puțin sânge. Deși conform standardelor convenționale această folosire a cuțitului ar fi trebuit să îl facă să își piardă complet auzul, dr. Puharich a rămas uimit să constate în final cât de bine auzea. Iată în continuare relatarea acestuia:

„Capul îmi bubuia din cauza zgomotelor puternice pe care le auzeam după ce Pachita mi-a făcut operația... Le-am estimat la nivelul zgomotului produs de metroul new-yorkez, adică cu aproximativ 90 de decibeli deasupra pragului normal al auzului. Aceste zgomote erau atât de puternice încât nu puteam înțelege ce spun cei din jurul meu, dar nu m-am temut nici o clipă că aș putea rămâne surd în urma procedurii. Pachita mi-a dat apoi o tinctură (cu un conținut necunoscut) și mi-a spus să îmi pun zilnic câte o picătură din ea în urechi. Zgomotele au continuat să descrească astfel cu circa 10 decibeli zilnic, iar la opt zile de la operație au dispărut complet. În urma operației, am avut o perioadă auzul atât de dezvoltat, încât chiar și o conversație la telefon mi se părea dureroasă, astfel încât trebuia să țin receptorul la o distanță considerabilă de ureche. Această hiperacuzie a durat aproximativ două săptămâni. La o lună de la operație aveam un auz impecabil la ambele urechi."

Autorul cărții povestește în continuare: „Andrija a rămas cu convingerea că ‚operația instantanee' efectuată de Pachita a fost absolut autentică și că nicio fraudă nu ar fi fost posibilă sub atenta supraveghere a echipei științifice conduse de el".

La 12 zile după operația descrisă mai sus (suportată de Puharich), Pachita s-a

declarat pregătită să execute cea de-a doua operație, cea a Carlei. Ea ne-a spus că a obținut un rinichi uman în urma unei examinări post-mortem. Acesta i-a fost adus într-un recipient nesterilizat, plutind în apă obișnuită, și era păstrat în frigiderul din bucătărie. În ziua operației, Pachita a scos rinichiul din recipient cu mâinile sale pline de sânge. L-a tăiat longitudinal în două și ne-a spus că avea să transplanteze separat cele două jumătăți. Și-a băgat apoi cuțitul până în prăsele într-o parte laterală a spatelui Carlei, l-a răsucit și mi-a spus să introduc o jumătate de rinichi în gaura astfel creată. Am rămas surprins să constat că rinichiul a fost literalmente „aspirat" de corpul pacientei. Când am palpat locul respectiv, am constatat că toate țesuturile se închiseseră deja și că pielea nu avea nici măcar o cicatrice. Era de necrezut! Pachita a trecut apoi la transplantarea celei de-a doua jumătăți a rinichiului. Întreaga operație a durat 92 de secunde. O oră mai târziu pacienta era capabilă să stea în picioare. Ea a dormit foarte bine, iar 14 ore mai târziu a putut urina normal. După trei zile s-a urcat în avion și s-a întors în Statele Unite. Iată ce spune chiar Carla Rueckert despre operația pe care i-a făcut-o Pachita:

„La sfârșitul anului 1977 și începutul anului 1978 i-am însoțit pe doctorul Andrija Puharich și echipa sa de cercetători în Mexico City, pentru a studia o femeie în vârstă de 78 de ani, pe nume Pachita, care practica de foarte mult timp chirurgia psihică... Pachita folosea în acest scop un cuțit bont cu o lamă de 12 centimetri. Ea ni l-a dat din mână în mână pentru a ne observa reacțiile, îndeosebi ale mele, căci eu aveam să fiu cobaiul. Dat fiind că „operațiile" ei s-au petrecut în timp ce stăteam întinsă pe burtă, nu pot oferi o relatare la prima mână a celor petrecute, dar Don mi-a povestit ulterior că cuțitul a dispărut, părând să intre în spatele meu aproape în totalitate (10 centimetri din 12), fiind mutat rapid de-a lungul coloanei vertebrale. Pachita a repetat procedeul de mai multe ori, declarând că lucrează asupra rinichilor mei. Nimeni nu a făcut vreo încercare de producere a unor «dovezi», căci știam din experiență că analiza științifică a chirurgiei psihice nu conduce la rezultate concludente, indicând aparent că aceasta ar fi o șarlatanie."

Ulterior Carla a mai precizat că procedura i-a provocat dureri destul de severe. A existat și niște sânge, deși rănile s-au închis în mod miraculos de îndată ce Pachita și-a retras cuțitul. La eveniment a participat o întreagă echipă de observatori științifici profesioniști.

Un cercetător neurolog mexican intră în Zona Crepusculară

Indiferent dacă aceste proceduri chirurgicale sunt atestate sau nu, cert este că ele au avut un impact foarte mare asupra lumii, inclusiv asupra doctorului Jacobo Grinberg-Zylberbaum, probabil cel mai controversat neurolog din Mexic. În anul 1977, Grinberg a devenit profesor la Universitatea Națională Autonomă din Mexic (UNAM), cu sediul la Mexico City, unde a făcut numeroase cercetări referitoare la fiziologia procesului de învățare și a memoriei, la percepția vizuală și la psihologia fiziologică. În același an, Grinberg a cunoscut-o pe Pachita, transformându-și radical perspectiva asupra biologiei, psihologiei și medicinei. Sam Quinones a descris (într-un articol apărut în același an, 1977) astfel efectul pe care l-a produs Pachita asupra lui Grinberg:

„Conform afirmațiilor lui Grinberg, Pachita făcea operații chirurgicale reușite fără anestezie, folosind un cuțit obișnuit. Ea înlocuia organele bolnave cu altele care apăreau din senin... Grinberg a petrecut mai multe luni privind operațiile Pachitei, discutând și călătorind cu ea. El a recunoscut că descrierile sale referitoare la operațiile ei par greu de crezut, dar a insistat că este ceea ce a văzut cu ochii lui."

În același articol se afirmă că Grinberg a sfârșit prin a scrie șapte cărți despre șamanii din Mexic, făcând cercetări intensive pe această temă pe la jumătatea anilor '80. Uimit la culme de realizările Pachitei, el a tras concluzia că trebuie să existe un fel de „câmp neuronal" – după cum l-a numit el – creat în interiorul creierului, care interacționează cu „structura prespațială" (un alt concept creat de el) – un câmp din care emană timpul și spațiul, materia, energia, viața biologică și conștiința (adică ceea ce am prezentat în această lucrare ca fiind Câmpul-Sursă). Iată cum explică Grinberg acest câmp, cu propriile sale cuvinte:

Dr. Jacobo Grinberg-Zylberbaum

„Structura prespațială este o matrice holografică nelocalizată care are... atributele conștiinței. Câmpul neuronal [creat de creier] distorsionează această matrice și o interpretează parțial, sub forma unei imagini. Câmpul neuronal nu devine identic cu structura prespațială decât atunci când sistemul creier-minte se eliberează

de interpretările sale eronate. În acest caz, percepția realității devine unitară și transcende egoul și dualitatea. Omul percepe astfel Conștiința pură și trăiește sentimentul că este una cu Totul. Cu alte cuvinte, el percepe pretutindeni o luminozitate. Toate sistemele spirituale create vreodată au avut ca scop această percepție directă a structurii prespațiale pure... Știința conștiinței pe care doresc să o dezvolt își propune să înțeleagă, să studieze și să cerceteze aceste idei."

În mod evident, foarte puțini oameni au puteri precum cele ale Pachitei. Pentru a-i trezi pe oameni la adevăratul lor potențial, Grinberg știa că trebuie să înceapă de la anumite procese extrem de simple și repetabile. Primele sale experimente în acest scop au început în anul 1987. El punea doi oameni, de regulă un bărbat și o femeie, să mediteze împreună timp de 20 de minute, pentru a-și forma astfel o conexiune puternică unul cu celălalt. Cei doi erau apoi separați și puși să stea în camere diferite, ecranate împotriva oricăror radiații electromagnetice. Undele cerebrale ale celor doi subiecți, care erau citite de Grinberg cu ajutorul unui electroencefalograf, continuau să se sincronizeze însă, în pofida separării lor fizice. Grinberg a descoperit astfel că cele două emisfere cerebrale ale subiecților emiteau aceleași tipare ondulatorii, fapt care nu se petrece de regulă decât în starea de meditație profundă. Persoana care avea structura cea mai coerentă și mai bine organizată a undelor cerebrale avea întotdeauna „câștig de cauză" asupra celeilalte, influențând-o într-o măsură mai mare pe cea cu o structură mai puțin coerentă.

Pentru a demonstra acest efect, în anul 1994 Grinberg a conceput un experiment încă și mai convingător. La fel ca în cazul primului experiment, el a pus doi oameni să mediteze împreună timp de 20 de minute, după care i-a separat și i-a pus să stea în camere separate și ecranate. În continuare, el aprindea o lumină puternică în fața ochilor unuia dintre ei, făcându-l să experimenteze un șoc subit. În cadrul fiecărui experiment flash-urile luminoase se repetau aleatoriu de o sută de ori. În 25% din cazuri, atunci când aprindea lumina în fața ochilor unuia dintre cei doi subiecți, creierul celui de-al

doilea emitea același tipar cerebral, simultan cu creierul primului subiect, caracteristic stării de „șoc". Subiecții de control aleși de Grinberg (între care nu exista nicio legătură psihică) nu au prezentat acest tipar cerebral. Această descoperire a fost considerată uimitoare și a fost publicată în prestigioasa revistă „*Physics Essays*", ilustrând astfel o revoluție științifică iminentă. Câmpul-Sursă a devenit astfel un concept științific acceptat și verificat printr-o metodă științifică riguroasă, ceea ce a propulsat rezultatele obținute de Backster pe un nivel superior.

A urmat apoi dezastrul: la scurt timp după publicarea lucrării sale, în anul 1994, Grinberg a dispărut. El nu a fost găsit nici până în ziua de azi, existând chiar o pagină de Facebook dedicată găsirii sale. Soția sa a mai fost văzută de câteva ori după dispariția sa, ultima dată pe la mijlocul anului 1995. Comportamentul ei indica faptul că era extrem de afectată de ceea ce s-a petrecut. Unii oameni credeau, în mod eronat, că ea și-a omorât bărbatul, dar este foarte posibil ca de fapt ea să fi fost amenințată că va avea aceeași soartă ca și el dacă ar fi spus ceva. Este posibil să nu aflăm niciodată ce s-a petrecut cu el de fapt, dar îl putem adăuga și pe Grinberg-Zylberbaum pe lista celor care au cercetat Câmpul-Sursă și care au fost suprimați ca urmare a revoluționarelor lor rezultate. De bună seamă, acest fapt nu ne va împiedica să punem la un loc toate aceste piese de puzzle în propria noastră investigație.

Dovezi științifice referitoare la transferul paranormal al conștiinței

Din fericire, au existat și alți savanți care au realizat experimente similare, ce au validat primele rezultate obținute de Backster. Aceștia nu au dispărut și nu au fost amenințați. Unul dintre ei, dr. Charles Tart de la Universitatea Berkeley, a conceput un experiment bizar în care și-a administrat singur o serie de șocuri electrice dureroase, pe care a urmărit să le „transmită" unei alte persoane aflată pe recepție. Receptorul era conectat la un aparat care îi măsura pulsul, volumul sângelui și alți indicatori fiziologici. Tart a descoperit și el la rândul lui că organismul receptorului a reacționat într-adevăr la șocurile electrice primite de el printr-o creștere a pulsului și printr-o reducere a volumului de sânge, dar mintea sa nu a receptat în mod conștient semnalele transmise de dr. Tart.

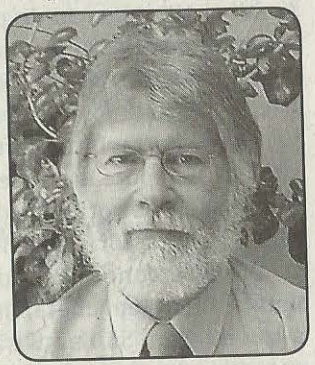

Dr. William Braud

Dar poate cel mai mare pionier modern al acestui gen de experimente este dr. William Braud. Așa cum descrie Lynne McTaggart în cartea sa, „Câmpul", dr. Braud a început o serie de experimente pe la sfârșitul anilor '60 prin care a urmărit să își transmită

gândurile unuia dintre studenții săi aflat într-o stare de transă hipnotică profundă. Când dr. Braud și-a ciupit mâna, studentul i-a simțit durerea. Când doctorul și-a trecut palma pe deasupra unei lumânări, studentul a simțit căldura acesteia. Când doctorul s-a uitat la imaginea unei nave maritime, studentul a descris-o ca și cum ar fi avut-o în față. Când Braud a ieșit la soare, studentul a sesizat imediat lumina solară. Distanța nu părea să afecteze în vreun fel corespondența dintre cele două minți. Chiar dacă Braud se afla la câțiva kilometri distanță, studentul îi recepta la fel de ușor semnalele minții. Acest experiment sugerează că Efectul Backster nu reprezintă decât începutul unor revelații

și că de fapt noi împărtășim mult mai multe informații, unii cu ceilalți, decât simplele șocuri ale sistemului nostru nervos. Pe măsură ce au trecut anii, dr. Braud a căutat noi modalități de a studia acest efect, în condiții controlate de laborator. Până la ora actuală, el a publicat mai mult de 250 de articole în diferite reviste de psihologie și a scris mai multe cărți.

Primul experiment riguros de laborator realizat de Braud a inclus peștii-cuțit, o specie de pești care emit semnale electrice ori de câte ori își schimbă poziția. Aceste semnale pot fi folosite pentru determinarea poziției exacte a peștilor și pot fi receptate cu ajutorul unor electrozi atașați de acvariu. Participanții la experimentul lui Braud au reușit să schimbe poziția peștilor prin simpla lor intenție conștientă. În mod similar, Braud a descoperit că subiecții săi puteau accelera viteza cu care alergau gerbilii mongoli (specie de rozătoare) pe roțile lor de antrenament, prin simpla lor intenție, excluzând toți ceilalți factori obiectivi.

Braud a conceput apoi un experiment în care a introdus globule roșii umane într-o eprubetă, într-o soluție salină suficient de concentrată pentru a le distruge. Subiecții săi s-au concentrat asupra protecției celulelor, iar aceasta putea fi verificată prin măsurarea cantității de lumină care trecea prin soluție. Cu cât procentul globulelor roșii care mureau era mai mare, cu atât mai

transparentă devenea soluția sau, dimpotrivă, cu cât soluția lăsa să treacă mai puțină lumină, cu atât mai sănătoase erau celulele roșii din ea.

În continuare, Braud a trecut la experimente cu oameni. Nu ați simțit niciodată când cineva vă fixează, fapt confirmat atunci când v-ați întors capul în acea direcție? Braud și-a propus să studieze acest efect în condiții de laborator, confirmând astfel autenticitatea lui. În acest scop, el a așezat un subiect într-o cameră izolată în care exista o cameră video, l-a conectat la un poligraf și i-a spus să se relaxeze. Braud putea vedea fața subiectului pe un monitor aflat în camera alăturată. Un al doilea subiect trebuia apoi să se uite intens la imaginea de pe monitor a acelei persoane, urmărind să îi atragă atenția, dar numai atunci când acest moment îi era indicat de un aparat de extragere aleatorie a numerelor. Poligraful a indicat că de multe ori, atunci când cel de-al doilea subiect se uita la primul, pielea acestuia emitea semnale electrice semnificative. Procentul succesului a fost de 59%, mai mare decât cel datorat hazardului, care ar fi trebuit să fie de 50%. Diferența poate să nu pară mare, dar o creștere cu 9% a procentului în raport cu cel datorat hazardului este considerată semnificativă din punct de vedere statistic, ba chiar foarte mare.

În continuare, dr. Braud a modificat condițiile experimentului. El le-a făcut mai întâi cunoștință participanților, punându-i să se uite unul în ochii celuilalt și să vorbească unul cu celălalt, astfel încât să se cunoască și să se simtă confortabil unul în compania celuilalt. Experimentul a demonstrat că atunci când unul din subiecți era privit de noul său amic, el era mult mai relaxat, fapt măsurabil cu ajutorul semnalelor electrice receptate de poligraf. Acest fapt a dovedit odată în plus că oamenii ne pot privi și ne pot transmite suferințele, bucuriile sau gândurile lor. Chiar dacă noi nu suntem întotdeauna conștienți de acest fapt, ființa noastră reacționează prin emiterea unor semnale electrice. Același fenomen se petrece atunci când sună telefonul și noi știm dinainte cine este la celălalt capăt al firului, fapt care ni se confirmă apoi. Atunci când persoana care ne sună ne vizualizează fața, noi simțim aceasta, iar dacă mintea noastră este suficient de liniștită, noi putem obține la rândul nostru o imagine mentală a persoanei care ne sună. Rupert Sheldrake, unul dintre cei mai renumiți cercetători ai Câmpului-Sursă din epoca modernă a dovedit, la rândul lui, prin multiple experimente descrise în reviste de specialitate, că fenomenul „intuirii faptului că ești privit" este autentic.

Limitele exterioare ale conștiinței colective

Corectarea tulburărilor minore de anxietate (cum ar fi nervozitatea și lipsa capacității de concentrare) prin puterea minții a fost demonstrată, de asemenea, de dr. Braud, prin experimente măsurabile. Astfel, în cadrul unui experiment efectuat în anul 1983, dr. Braud și antropologul Marilyn Schlitz au studiat un grup de oameni foarte nervoși comparativ cu altul de oameni calmi.

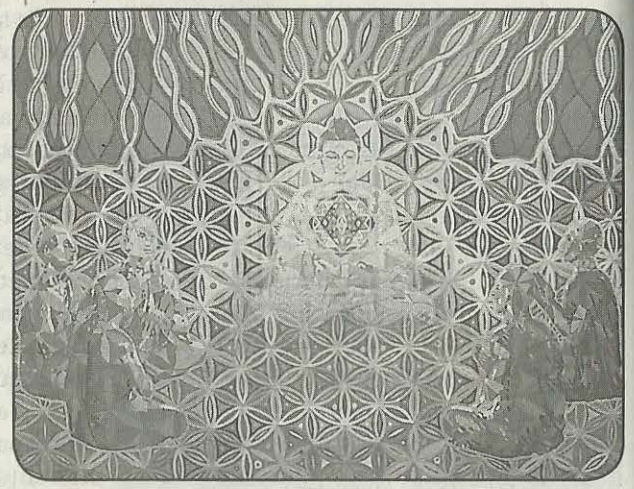

Gradul de nervozitate al celor două grupuri de subiecți a putut fi măsurat direct prin activitatea electrică a pielii lor. În unele cazuri, grupurilor li s-au dat anumite tehnici simple de relaxare, iar membrii lor au fost instruiți să se calmeze. În alte cazuri, Braud și Schlitz au urmărit să îi calmeze ei înșiși pe subiecți, dintr-o altă cameră, prin focalizarea asupra lor. Grupul de subiecți relativ calmi nu și-a modificat într-o măsură semnificativă starea de spirit în urma exercițiilor de relaxare sau a „influenței de la distanță", dar subiecții nervoși s-au liniștit foarte mult (în ambele situații). În mod surprinzător, influența de la distanță a lui Braud și Schlitz a funcționat aproape la fel de bine ca și practicarea tehnicii de relaxare de către subiecții înșiși. În mod similar, atunci când Braud și Schlitz s-au concentrat asupra unor subiecți pentru a-i ajuta să își focalizeze mai bine atenția, subiecții au devenit aproape imediat mult mai focalizați. Cei care au beneficiat cel mai mult de pe urma acestui proces au fost oamenii care aveau o tendință pronunțată de a-și pierde concentrarea.

Braud a descoperit, de asemenea, că noi nu suntem neajutorați în fața acestor influențe de la distanță, putându-le ecrana pe cele care nu dorim să ne influențeze, de pildă prin vizualizarea unui scut protector, a unei bariere sau a unui ecran. Experimentele au arătat că subiecții care au urmărit să se protejeze în fața influențelor din afară au reușit aceasta (în condițiile în care cei care au vrut să îi influențeze nu știau care dintre subiecți au fost instruiți să facă respectiva ecranare și care nu). Aceste rezultate, alături de altele, sugerează că menținerea unei atitudini pozitive față de viață reprezintă cea mai sigură modalitate de protecție împotriva influențelor nedorite.

Sperry Andrews a propus crearea unei serii de spoturi de televiziune cu o durată de un minut și jumătate care să demonstreze întregii lumi autenticitatea acestor experimente legate de „conștiința colectivă".

„Proiectul Conexiunilor Interumane pornește și el de la premisa că un număr suficient de mare de oameni ar putea împărtăși un sentiment cu mult mai intens al apartenenței la un grup dacă ar privi mai multe anunțuri și prezentări media care să ilustreze acest subiect. Prin cultivarea acestui sentiment de apartenență

la o comunitate mai mare, noi credem că populația ar putea trece pe un nivel superior de conștiință, de compasiune și de creativitate reciproc împărtășită."

Andrews menționează în această propunere o serie de realități uimitoare. Există mai mult de 500 de studii științifice diferite care au dovedit că mintea (conștiința) umană poate influența sistemele biologice și electronice (vom prezenta și noi în această lucrare, ceva mai târziu, anumite experimente electronice). Schlitz și Honorton au explorat 39 de studii diferite în care subiecții au reușit să își împărtășească reciproc gândurile și experiențele deși erau separați fizic unii de ceilalți. Probabilitatea ca aceste efecte să fie generate de hazard a fost mai mică de unu la un trilion. În unele studii, oamenii obișnuiți au putut detecta evenimente care nu se petrecuseră încă în timpul liniar. Într-o lucrare extrem de cuprinzătoare referitoare la Câmpul-Sursă, publicată în anul 2004, Robert Kenny afirmă că Institutul HeartMath a dus mult mai departe experimentele concepute de Grinberg, în care s-a demonstrat sincronizarea dintre mai multe creiere.

„Inimile și creierele participanților se sincronizează, chiar dacă aceștia se află în camere separate, în condițiile în care ei se cunosc și au relații apropiate de colaborare sau simt apreciere, iubire, simpatie și afecțiune unii față de ceilalți... Atunci când anumiți subiecți au reușit să își pună la unison undele cerebrale și cele emise de inimă [prin meditație și alte tehnici similare], ei au generat un efect puternic, chiar și asupra altor subiecți care s-au pus de asemenea la unison cu ei. S-a constatat că fenomenul sincronizării (punerii la unison) amplifică atenția, generează o stare de calm și de conexiune profundă și facilitează percepția intuitivă a senzațiilor, emoțiilor, imaginilor, gândurilor și revelațiilor persoanelor aflate la unison."

Nu mai există cale de întoarcere. Aceste descoperiri reprezintă dovezi imposibil de contestat. Conexiunea dintre minte și inimă și împărtășirea gândurilor și experiențelor noastre a fost dovedită dincolo de orice îndoială, probabilitatea datorată hazardului fiind de unu la un trilion. De bună seamă, scepticii

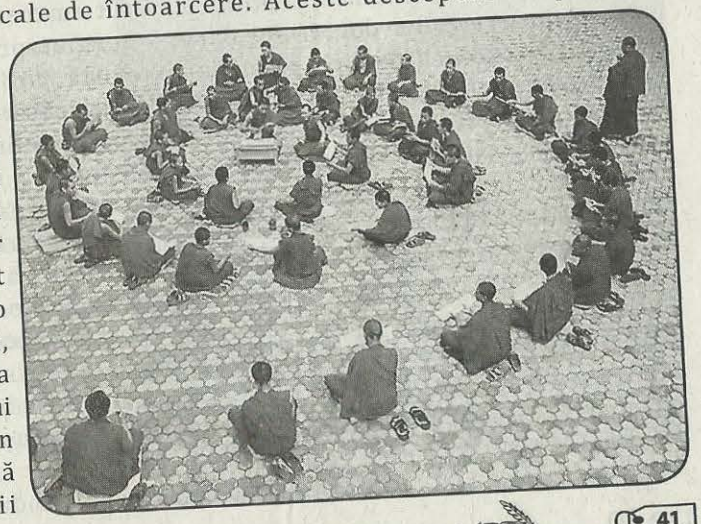

continuă să susțină cu nerușinare că „nu există dovezi". Adevărul este că dovezile există, dar publicitatea care li se face este încă extrem de redusă. De pildă, nimeni nu a acceptat deocamdată propunerea lui Sperry Andrews și nu s-a oferit să producă spoturile sale de televiziune, atât de revoluționare și care ne-ar putea redefini civilizația. Informațiile de genul celor oferite în această lucrare nu sunt discutate decât arareori în ziare și reviste, la emisiunile de televiziune sau de radio. În anul 2006, principalul forum științific din Marea Britanie a prezentat anumite studii efectuate de Rupert Sheldrake care sugerau că există oameni care știu cine este la celălalt capăt al firului înainte de a răspunde la telefon. Aceasta a provocat o reacție de furie din partea celorlalți oameni de știință participanți la emisiune. Dr. Peter Fenwick și-a prezentat de asemenea experimentele care l-au condus la concluzia că sufletul supraviețuiește după moartea clinică a trupului, iar Deborah Delanoy și-a prezentat cercetările, similare cu cele ale lui William Braud, care au demonstrat că noi putem influența o altă persoană atunci când ne gândim la ea. Cu toate aceste dovezi, profesorul de chimie Peter Atkins, de la Universitatea Oxford, nu s-a sfiit însă să declare: „Astfel de cercetări reprezintă o pierdere de timp... Nu avem niciun motiv să credem că telepatia reprezintă altceva decât o simplă fantezie, ca să nu spun o șarlatanie pe față".

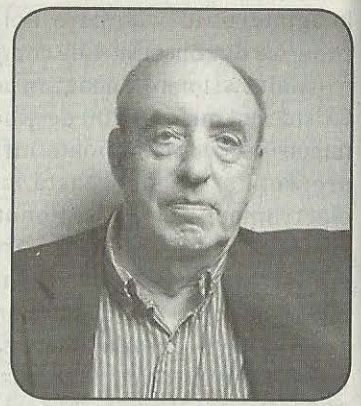

Dr. Daryl J. Bem, profesor emerit la Universitatea Cornell

În ianuarie 2011, în lumea științifică a apărut o mare controversă datorită publicării cercetărilor doctorului Daryl J. Bem, un profesor emerit de la Universitatea Cornell, de către prestigioasa revistă „Jurnalul personalității și psihologiei sociale". Controversa s-a datorat faptului că cercetările profesorului Bem conțin dovezi uluitoare care atestă că mintea (conștiința) umană are acces la evenimente care urmează să se petreacă în viitor.

Într-unul din experimentele sale, dr. Bem și-a propus să afle dacă oamenii își pot „aminti" cuvinte pe care nu le cunosc și pe care nu le caută în dicționar decât după testarea lor. Participanților la experiment li s-a dat un test în cadrul căruia trebuiau să memoreze anumite cuvinte. După efectuarea testului, dr. Bem a ales la întâmplare mai multe cuvinte din el și i-a pus pe participanți să le studieze: să învețe definiția lor, să formeze fraze care să le conțină și să se familiarizeze astfel cu ele. S-a dovedit că cuvintele studiate în viitor (după efectuarea testului) au fost cuvintele memorate cel mai ușor în trecut (atunci când au dat testul).

Un alt experiment a dovedit că șocul emoțional produs de vederea unei

imagini erotice poate călători înapoi în timp. În acest caz, un computer prezenta pe ecran două „cortine". Participantului i se spunea că una din cortine ascunde o imagine și i se cerea să ghicească despre care era vorba. Imaginea din spatele cortinei era aleasă aleatoriu de către calculator, numai după ce subiectul ghicea despre care cortină era vorba. Dr. Bem a descoperit că atunci când computerul alegea o imagine erotică, participanții erau mai predispuși să ghicească corect după ce cortină se ascundea aceasta. Procentul mediu al succesului a fost de 53%. Imaginile neutre sau negative nu au generat același efect.

Aceste rezultate transformă radical viziunea a ceea ce se credea până acum despre știință și fizică. Nu este de mirare că atât de mulți oameni de știință le resping și le consideră „o nebunie". Pe de altă parte, scopul științei este de a descoperi adevărul, oricare ar fi el, iar pentru aceasta este necesară o minte deschisă. Cercetările doctorului Bem au fost foarte consistente și au revelat o perspectivă nouă asupra umanității și asupra realității, pe care marea majoritate a oamenilor nu o cunosc. Așa cum spuneam, informațiile există, dar nu li se face publicitate.

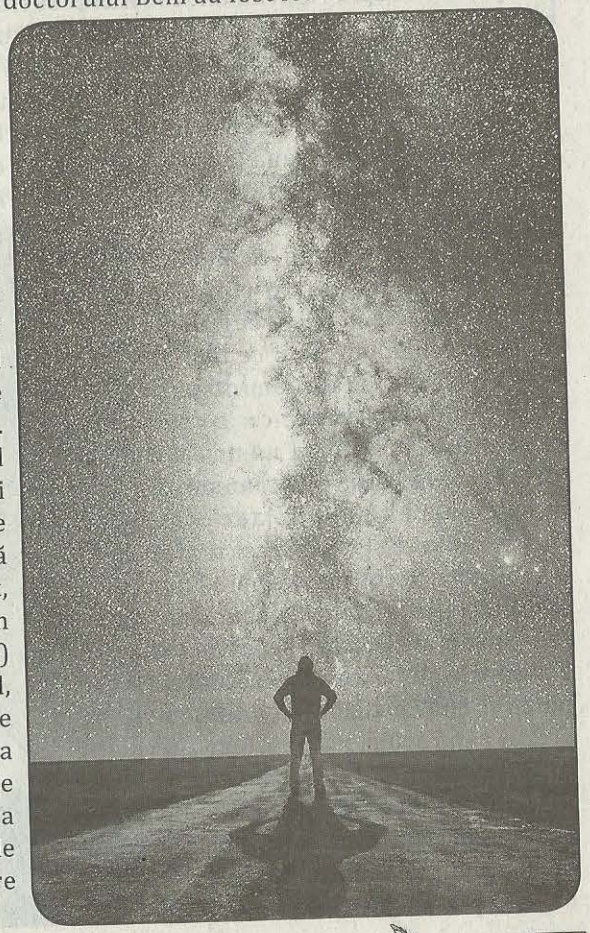

Una din problemele cu care ne confruntăm este aceea că suntem bombardați în permanență cu fel de fel de informații, fiind din ce în ce mai dificil să le triem. Pe de altă parte, astfel de studii sunt infinit mai importante decât ultimele știri referitoare la ce vedetă s-a mai îmbătat, s-a enervat, a fost pozată goală (ori în alte ipostaze stânjenitoare) sau a fost arestată. De altfel, este evident că aceste vedete devin dependente de atenția care li se acordă, fiind dispuse să facă absolut orice pentru a o obține. La ora actuală se știe că faima are efecte similare unui drog.

Capitolul 3

MINTEA COLECTIVĂ, LA CARE SUNTEM CU TOȚII ÎN MOD TAINIC CONECTAȚI, ȘI CÂMPUL-SURSĂ

Există actualmente dovezi științifice zdrobitoare care atestă că întreaga Natură se află într-un proces continuu de comunicare, prin intermediul unui câmp energetic care nu este de natură electromagnetică.

Dacă luăm în considerare atât cercetările ample ale doctorului William Braud, cât și descoperirile uimitoare făcute de Backster, întreaga noastră perspectivă asupra vieții umane conștiente se transformă radical. Noi nu ne mai putem considera separați de mediul înconjurător, ci dimpotrivă, înțelegem tot mai mult că suntem interconectați cu toți cei din jurul nostru. Aceștia percep gândurile și sentimentele noastre, la fel cum și noi le percepem pe ale lor. Până unde merge însă acest efect de împărtășire reciprocă a minții? Funcționează el numai de la o persoană la alta? Are această cunoaștere inclusiv o valoare practică sau reprezintă doar o nouă dovadă a rezultatelor bizare pe care le obține uneori știința?

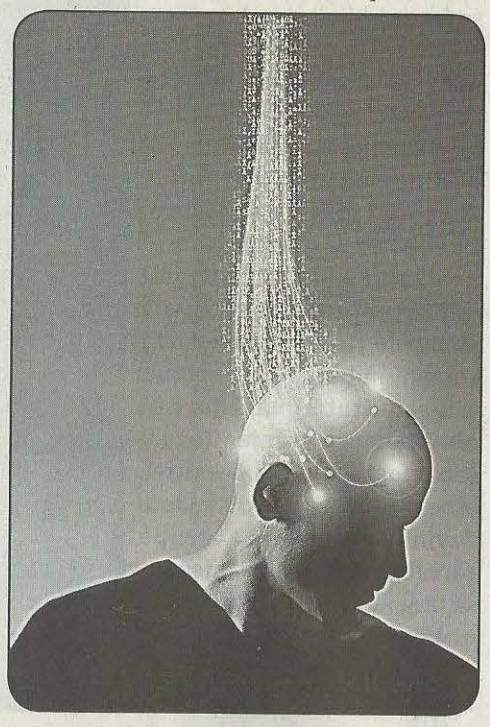

Ca să răspundem la aceste întrebări, vă propunem o transformare a perspectivei. Haideți să ne întrebăm altceva: ce anume este mintea? Noi suntem dispuși să ne gândim la minte ca la ceva ce există în interiorul nostru. Cu alte cuvinte, o minte transmite mesaje unei alte minți, la fel ca o stație radio. Există însă și o altă posibilitate: aceea în care noi să fim conectați cu toții, într-o măsură mai mare sau mai mică, la o unică Minte atotcuprinzătoare, a cărei natură ar putea fi mult mai subtilă decât am crezut până acum.

Să revenim puțin la Backster și să analizăm descoperirile sale din această perspectivă. Dacă pornim de la premisa că mintea reprezintă un câmp energetic, înseamnă că

bacteriile ar putea împărtăși aceeași minte ca și plantele, ouăle, animalele și oamenii. Atunci când Backster și-a propus să ardă frunza unei plante, aceasta a reacționat. De îndată ce el a început să îngrijească (să ude) o altă plantă, aceasta a început să îi „urmărească" mișcările. Backster a afirmat odată că plantele sale „strigau" întotdeauna atunci când în laborator intra un anumit personaj. S-a dovedit ulterior că acesta își câștiga existența tunzând gazoane. Atunci când doi oameni meditează la unison, iar apoi se separă, experimentele de laborator arată că un flash aleator de lumină din ochii unuia dintre ei generează un șoc identic al undelor cerebrale în creierul celuilalt (în proporție de 25%). Cercetătorii de la Institutul HeartMath au demonstrat că oamenii care locuiesc sau muncesc împreună, ori care au afinități reciproce, își sincronizează undele cerebrale, pulsul și alte ritmuri vitale. Dr. William Braud a descoperit la rândul lui că oamenii nervoși pot fi influențați „de la distanță" să se calmeze. În mod similar, o persoană defocalizată poate fi ajutată de la distanță să se concentreze mai bine, atunci când o alta se focalizează asupra ei.

Descoperirile științifice simultane susțin ideea Câmpului-Sursă

Un articol apărut în septembrie 2010 în revista *„Wired"* prezintă o discuție între Kevin Kelly și Steven Johnson pe tema așa-numitei „minți-stup". S-a constatat că un număr surprinzător de mare de inovații apar simultan în mințile unor oameni diferiți, ca și cum aceștia ar avea acces la același câmp energetic de unde se inspiră. Pe măsură ce noile idei sunt infuzate în acest câmp energetic, ele devin accesibile și altor oameni care au apoi inspirații asemănătoare. Iată în continuare un fragment din acest articol:

„Steven Johnson: ... Teoria calculului matematic, telefonul, motorul cu aburi, radioul etc. – toate aceste inovații revoluționare au fost descoperite simultan de diferiți cercetători care au lucrat la ele în paralel, fără să știe unii de ceilalți...

Kevin Kelly: Este uimitor cât de mult timp a persistat mitul geniului singuratic, în condițiile în care invențiile simultane reprezintă regula, nu excepția. Antropologii au demonstrat că, încă din timpuri preistorice, aceleași invenții au apărut în zone diferite cam în același timp, mai mult sau mai puțin în aceeași ordine, în rândul diverselor culturi care au existat pe continente diferite și care nu aveau niciun contact unele cu altele...

Să luăm exemplul descoperirilor din domeniul geneticii făcute de Gregor

Mendel. Acesta şi-a formulat ideile încă din anul 1865, dar ele au fost ignorate timp de 35 de ani pentru simplul motiv că erau prea avansate pentru epoca respectivă şi nimeni nu le putea înţelege. Când mintea colectivă a fost pregătită pentru integrarea acestor idei, trei oameni de ştiinţă au redescoperit independent unii de ceilalţi conceptele lui Mendel, la interval de mai puţin de un an unii de ceilalţi."

Într-un articol apărut în *„The New Yorker"*, Malcolm Gladwell arată că acest fenomen este mult mai frecvent întâlnit decât cred oamenii. Din 1922 încoace, nu mai puţin de 148 de descoperiri ştiinţifice majore s-au făcut aproape simultan, aşa cum atestă documentele.

Acest fenomen al descoperirilor simultane – pe care istoricii ştiinţei îl numesc descoperiri „multiple" – este foarte frecvent. Una dintre primele liste ample de descoperiri „multiple" a fost creată de William Ogburn şi Dorothy Thomas, în anul 1922. Cei doi au găsit 148 de descoperiri ştiinţifice majore care au corespuns tiparului multiplu. De exemplu, Newton şi Leibnitz au descoperit simultan teoria calculului matematic. Trei matematicieni diferiţi au „inventat" fracţiile zecimale. Oxigenul a fost descoperit în anul 1774 de Joseph Priestley din Wiltshire şi în anul 1773 de Carl Wilhelm Scheele din Uppsala. Fotografia color a fost inventată simultan de englezul Charles Cros şi de francezul Louis Ducos du Hauron. Logaritmii au fost inventaţi şi ei simultan de englezii John Napier şi Henry Briggs, dar şi de elveţianul Joost Burgi. „Au existat patru descoperiri independente ale petelor solare, toate petrecute în anul 1611: Galileo în Italia, Scheiner în Germania, Fabricius în Olanda şi Harriott în Marea Britanie", afirmă Ogburn şi Thomas, care continuă:

„Legea conservării energiei, atât de importantă pentru ştiinţă şi pentru filosofie, a fost formulată independent de patru persoane în anul 1847, şi anume, de Joule, de Thomson, de Colding şi de Helmholz. Robert Mayer a anticipat-o în anul 1842. De asemenea, au existat cel puţin şase inventatori diferiţi ai termometrului şi nu mai puţin de nouă pretendenţi la titlul de inventator al telescopului. Maşinile de scris au fost inventate simultan în Anglia şi în America de mai mulţi indivizi diferiţi din aceste ţări. Motoarele cu aburi sunt descoperirea «exclusivă» a lui Fulton, Jouffroy, Rumsey, Stevens şi Symmington."

Dr. Erwin Laszlo a comentat la rândul lui frecvenţa cu care s-a produs în istorie acest fenomen:

„Marile descoperiri ale culturii ebraice, ale celei greceşti, ale celei chineze şi ale celei indiene s-au petrecut practic în aceeaşi perioadă de timp [între anii 750-399 î. Hr.]... deşi este foarte puţin probabil ca aceste culturi să fi avut vreo posibilitate de comunicare."

În lucrarea celebră a doctorului Rupert Sheldrake, „Prezenţa trecutului", sunt descrise o serie de experimente ce se sprijină pe ideea că noi avem acces

la o bază de date comună şi că o accesăm ori de câte ori ne gândim la ceva (de pildă, atunci când vrem să rezolvăm o problemă care ne preocupă, aşa cum s-a petrecut cu inventatorii amintiţi mai sus). Într-un astfel de experiment, Sheldrake a dat spre rezolvare un puzzle dificil, care ascundea o figură umană, mai multor grupuri de subiecţi alese în mod aleator şi a cronometrat cât timp le-a luat ca să îl rezolve. A revelat apoi soluţia puzzle-ului într-o emisiune de televiziune în faţa a două milioane de telespectatori englezi, care au putut privi (după rezolvarea acestui puzzle) apariţia imaginii unui cazac cu mustaţa groasă. Când Sheldrake a dat ulterior spre rezolvare acelaşi puzzle unor grupuri diferite de oameni din Europa, Africa şi America, deşi acestea nu au văzut niciodată imaginea finală ce a fost revelată în emisiunea televiziunii britanice, ele au rezolvat puzzle-ul mult mai repede decât primii.

Un alt exemplu fascinant de împărtăşire a gândurilor este munca de transplantare a organelor efectuată de dr. Paul Pearsall, deşi în acest caz avem de-a face în mod evident şi cu o componentă biologică. Dr. Pearsall a scris mai mult de 200 de articole de specialitate şi 18 cărţi devenite best-seller-uri pe tema acestui subiect fascinant, care pot fi citite pe site-ul său de pe Internet.

„Potrivit acestui studiu efectuat asupra pacienţilor care au primit organe transplantate, îndeosebi inimi, se constată în mod frecvent că amintirile, comportamentele, preferinţele şi obiceiurile donatorului sunt transferate beneficiarului... Astfel, 74 de beneficiari ai unor transplanturi de organe (dintre care 23 de inimi)... au prezentat diferite grade de modificări ale personalităţii lor, în conformitate cu cele ale donatorilor lor."

După cum s-a constatat, gândurile erau stocate în organele individuale înainte ca ele să apară în mintea beneficiarilor. Avem din nou de-a face cu un exemplu evident de operare la nivelul Câmpului-Sursă.

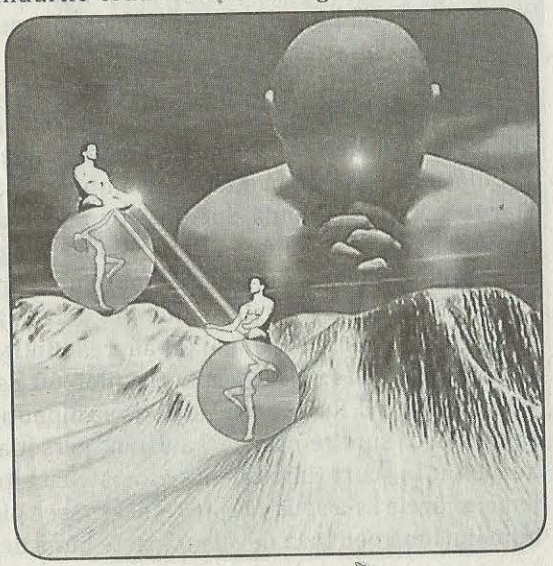

Institutul *Co-Intelligence* a făcut o sinteză aprofundată a experimentelor realizate sau descrise de Sheldrake în impresionantele sale lucrări referitoare la conceptul de minte reciproc împărtăşită. Toate aceste descoperiri sugerează că noi ne folosim de Câmpul-Sursă pentru a gândi, într-o măsură mai mare sau mai mică.

„Într-unul din experimente, biologul britanic Rupert Sheldrake a luat trei grupuri scurte de versuri japoneze, având aceeași rimă. Unul era alcătuit din cuvinte japoneze fără nici o legătură, al doilea era o creație recentă, iar al treilea făcea parte dintr-un poem tradițional cunoscut de milioane de japonezi. Nici Sheldrake, nici școlarii englezi cărora le-a cerut să memoreze aceste versuri nu cunoșteau limba japoneză, și nici care dintre versuri erau foarte populare și care nu. S-a dovedit că versurile care au fost cel mai rapid memorate au fost exact cele cunoscute de milioane de japonezi.

Rupert Sheldrake

Experimentul 1: Prin anii '20, psihologul William McDougall de la Universitatea Harvard a făcut timp de 15 ani experimente în urma cărora anumiți cobai au învățat să scape dintr-un labirint. Prima generație de cobai a făcut în medie 200 de greșeli înainte de a învăța calea de ieșire. Ultima generație a făcut numai 20 de greșeli...

Experimentul 2: În urma repetării experimentelor făcute de McDougall în Australia, cobaii s-a constatat că au făcut mai puține greșeli de la bun început. În concluzie, generațiile ulterioare de cobai s-au descurcat mai bine chiar dacă nu erau descendenții direcți ai primilor cobai...

Experimentul 3: Prin anii '20, un pițigoi albastru din Southampton, Anglia, a descoperit că poate găuri cu ciocul capacele de la sticlele de lapte lăsate noaptea de lăptari, bând astfel smântâna de la suprafață. În scurt timp, toți pițigoii albaștri pe o rază de 161 de kilometri au învățat să facă la fel, ceea ce este destul de straniu, căci raza pe care zboară aceste păsări nu depășește 24 de kilometri... Obiceiul a continuat să se răspândească cu repeziciune în rândurile populației de pițigoi, în anul 1947 ajungând să fie întâlnit practic peste tot în Marea Britanie... Olanda, Suedia și Danemarca. Ocupația germană a întrerupt în 1940 livrările de lapte în Olanda, pentru o perioadă de opt ani, cu cinci ani mai mult decât durata medie de viață a unui pițigoi albastru. Laptele a început să fie din nou livrat la ușile oamenilor abia în anul 1948. În numai câteva luni, toți pițigoii albaștri din Olanda și-au „reamintit" cum să bea smântâna laptelui...

Experimentul 4: Pe la începutul anilor '60, psihiatrii dr. Milan Ryzi din Praga și dr. Vladimir L. Raikov din Moscova au hipnotizat mai mulți subiecți, făcându-i să creadă că sunt reîncarnări ale unor personaje istorice. Acești subiecți și-au dezvoltat în scurt timp talente asociate cu alter egourile lor. Spre exemplu, o femeie căreia i s-a spus că este reîncarnarea pictorului Rafael a avut nevoie de numai o lună pentru a deveni o foarte bună desenatoare...

[*Experimentul 5*: Este cel al lui Sheldrake cu puzzle-ul, despre care am vorbit deja].

Experimentul 6: Psihologul dr. Arden Mahlberg din Madison, Wisconsin, a creat o nouă variantă a codului Morse care, în mod normal, nu ar fi trebuit să fie mai greu de învățat decât varianta standard. Subiecții care au participat la acest experiment au învățat însă mult mai rapid codul standard decât pe cel recent inventat, deși nu li s-a spus care este unul și care celălalt.

Experimentul 7: Gary Schwartz, un profesor de psihologie de la Universitatea Yale, a selectat 24 de cuvinte comune din limba ebraică alcătuite din 3 litere și alte 24 de cuvinte, mult mai rare, toate preluate din Vechiul Testament scris în limba ebraică. El a creat pentru fiecare cuvânt o variantă cu literele amestecate (de exemplu, pentru cuvântul englez „dog", prin amestecare s-ar obține „odg"). Apoi i-a pus pe participanții la experiment să depisteze cuvintele reale, printr-un scor de siguranță. Niciunul dintre subiecți nu știa limba ebraică, dar toți au dat un scor de siguranță mult mai mare la cuvintele reale prin comparație cu cele false, și încă și mai mare la cele comune prin comparație cu cele rare..."

Experimentul lui Schwartz este descris inclusiv în cartea lui Combs, Holland și Robertson, „Sincronicitatea: prin ochii științei, mitului și șarlataniei", apărută în anul 2000. Sheldrake a conceput termenul de „câmp morfic" pentru a descrie acumularea formelor-gând în Câmpul-Sursă.

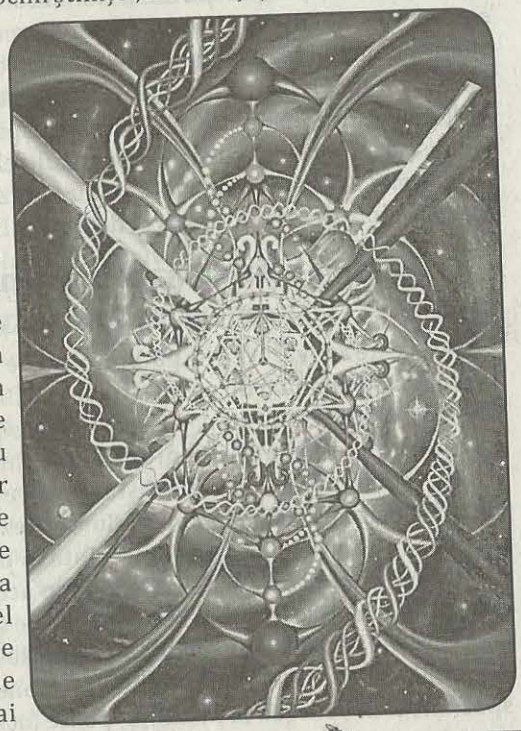

„Într-un acord deplin cu teoria lui Sheldrake, Schwartz a descoperit că subiecții au dat un scor de siguranță mult mai mare cuvintelor reale decât celor la care literele au fost amestecate, deși nu le cunoșteau semnificația. În plus, el a constatat că scorul de siguranță în cazul cuvintelor frecvent întâlnite în Vechiul Testament a fost dublu față de cel atribuit cuvintelor rar întâlnite. În mod evident, aceste cuvinte uzuale au fost învățate de un număr mare de oameni de-a lungul istoriei, generând astfel câmpuri morfice puternice. Cele mai frecvent întâlnite dintre ele au fost văzute și citite de cele mai

multe ori... Experimente similare au fost făcute folosind cuvinte persane și chiar codul Morse."

Filmul lui Richard Linklater, *„Waking Life"* („Viața în stare de veghe"), produs în anul 2001, prezintă o scenă în care doi eroi discută despre acest fenomen. Unul dintre ei menționează un studiu care a demonstrat că rebusurile devin mai ușor de rezolvat după ce au fost publicate și soluționate de un număr suficient de mare de oameni. Studiul a fost realizat de o absolventă pe nume Monica England în vederea tezei de doctorat și a fost publicat în numărul din august 1991 al „Buletinului Științelor Noetice", dar nu a apărut în nicio revistă academică de circulație. Sheldrake a scris despre el pe site-ul său, dar cuvintele sale nu mai există. Inițial, ele au fost publicate într-un forum de discuții numit „Jurnalul de memetică", în memorabila zi de 11 septembrie 2001.

Rebusurile folosite de Monica England au fost preluate din ziarul londonez *„Evening Standard"*, nu din *„New York Times"*, iar în cadrul experimentului ea a testat mai multe grupuri de subiecți înainte și după publicarea rebusurilor în ziar, pe data de 15 februarie 1990. Fiecare grup a fost pus, de asemenea, să rezolve un rebus de control ce fusese publicat cu zece zile în urmă de ziarul *„Evening Standard"*... Studenta a descoperit că... subiecții au rezolvat mult mai ușor rebusul după apariția lui în ziar decât înainte. Diferența a fost de 5%, fiind considerată semnificativă din punct de vedere statistic... Motivul pentru care Monica England s-a gândit să facă acest test era tocmai convingerea populară în rândul celor care rezolvă rebusuri că acestea sunt mai ușor de rezolvat a doua zi după ce sunt publicate decât în ziua apariției ziarului, ceea ce este valabil îndeosebi pentru cele dificile, de genul celor apărute în *„The Times"* și *„Daily Telegraph"*. Această convingere sugerează existența unei posibile influențe din partea celor care le-au rezolvat deja.

Vederea paranormală la distanță: un fenomen care are o conexiune directă cu Câmpul-Sursă

Dacă este adevărat că ne putem folosi de Câmpul-Sursă pentru a gândi, ce ne împiedică să plonjăm direct în el, în loc să fim atât de prinși de individualitatea noastră? Harold Sherman, autorul cărții „Cum poți avea o experiență ESP", a fost unul dintre primii oameni angajați de armata americană pentru a dezvolta știința vederii paranormale la distanță, care permite (cel puțin teoretic) accesul vizual în orice punct al Câmpului-Sursă. Rezultatele obținute de el confirmă că tot ceea ce există în Univers reprezintă în ultimă instanță o Minte Unică și că un om se poate proiecta în orice loc din acesta, experimentându-l la nivel de conștiință. Printre cele mai bune lucrări pe tema vederii la distanță se numără „Luptătorul psihic", a lui David Morehouse (merită căutată prima ediție, cea din anul 1996), și lucrările lui Joe McMoneagle. Un subiect foarte receptiv, specializat în vederea la distanță, poate face schițe aproape perfecte ale unei

locații aflate la distanță, chiar dacă nu dispune decât de „coordonatele" țintei sale. Persoana care acționează ca ghid nu știe nici ea ce se află la respectivele coordonate. Joe McMoneagle a localizat în acest fel trei persoane date dispărute în timpul unor ședințe filmate de televiziunea japoneză, conducând echipele de filmare chiar la ușa caselor în care se aflau aceste persoane, deși el a rămas în casa sa din Virginia. Camerele de luat vederi au filmat în continuare întâlnirile emoționante ale persoanelor dispărute cu familiile lor.

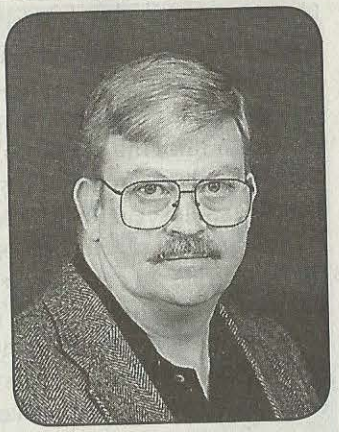

Joe McMoneagle

Savanții Jahn și Dunne au antrenat 48 de oameni obișnuiți să practice o formă rudimentară de vedere la distanță, învățându-i să viziteze locații alese aleatoriu aflate la 8-9.000 kilometri distanță și să furnizeze informații despre ceea ce au văzut. Observațiile a două treimi dintre subiecți, făcute în cadrul a 336 ședințe riguros organizate, s-au dovedit a fi în mare măsură corecte, probabilitatea ca ele să fie datorate hazardului fiind de unu la un miliard. În situația în care transmițătorul și receptorul aveau o legătură emoțională sau familială, rezultatele obținute au fost mult mai bune. Un grup de distinși oameni de știință angajați de guvern, care aveau o atitudine sceptică, din care făceau parte inclusiv doi laureați ai premiului Nobel, au studiat datele experimentale obținute în 23 de ani de cei doi savanți și au conchis că cercetările lor au fost impecabile din punct de vedere științific. O altă echipă de oameni de știință, condusă de dr. Ray Hyman, vestit pentru scepticismul său, a conchis la rândul său că rezultatele obținute de cei doi au fost mult prea impresionante pentru a putea fi puse pe seama întâmplării sau a coincidențelor. În plus, pentru a dovedi că transferul informațiilor către mintea conștientă a privitorului la distanță nu are nimic de-a face cu undele electromagnetice, cei doi au folosit camere ecranate.

Subiecții care au practicat vederea la distanță au putut vedea inclusiv evenimente care încă nu se petrecuseră în timpul liniar, de multe ori alese aleatoriu — după ce ele fuseseră văzute corect într-o locație securizată . Acest fapt sugerează că mintea nu depinde de timpul liniar, aspect pe care îl vom comenta mai detaliat în partea a doua a lucrării de față.

Putem crea urme energetice măsurabile atunci când practicăm vederea la distanță? Pentru a afla răspunsul la această întrebare, dr. Karlis Osis și dr. Donna McCormick au realizat în anul 1980 un experiment remarcabil. Ei i-au cerut unui medium înzestrat pe nume Alex Tanous să privească o țintă specifică aflată la distanță. Ținta era alcătuită din mai multe piese împrăștiate care

formau împreună o anumită imagine, dar numai dacă erau privite dintr-un anumit loc. Tanous nu avea idee cum arăta ţinta, care de altfel a fost modificată de mai multe ori. Osis şi McCormick au aşezat senzori de mişcare foarte sensibili în singurul loc din care ţinta putea fi văzută integral (în care piesele separate formau o imagine coerentă). Senzorii au indicat la un moment dat o mişcare mai mare decât în mod obişnuit, care a coincis cu momentul în care Tanous a început să descrie imaginea, deşi în zonă nu s-a produs nicio mişcare fizică.

Doi ani mai târziu, oamenii de ştiinţă chinezi au dus acest studiu chiar mai departe. Ei le-au cerut unor subiecţi, înzestraţi cu o capacitate „excepţională" de a vedea la distanţă, să privească anumite ţinte care erau alcătuite din caracterele extrem de complexe ale alfabetului chinez. Caracterele au fost aşezate într-o cameră în care lumina vizibilă nu putea pătrunde. În interiorul camerei au fost aşezaţi senzori extrem de sensibili la lumină. În momentele în care mediumii au descris corect ţintele, senzorii au indicat o creştere imensă a numărului de fotoni din cameră, de 100-1.000 de ori mai mare decât nivelul considerat normal de „fotoni virtuali", ceea ce ar fi însemnat o emisie de 15.000 de fotoni individuali în timpul unui astfel de eveniment.

Un grup de oameni de ştiinţă americani condus de dr. G. Scott Hubbard a repetat în anul 1986 acest experiment. Ei au folosit în acest scop un tub fotomultiplicator de ultimă generaţie, capabil să recepteze lumina, ţinta fiind un diapozitiv de 35 de milimetri. Rezultatele obţinute de savanţi au fost excelente. În momentele în care privitorii la distanţă au descris corect ţinta, tubul a înregistrat apariţia unui flux de fotoni mult mai consistent decât ar fi putut fi justificat de hazard. Totuşi, fluxul lor nu a fost decât de 20-40 de ori mai mare decât cel considerat normal, spre deosebire de rezultatele obţinute de chinezi, în care diferenţele au fost de 100-1000 de ori mai mari. Nu este exclus ca aceasta să se datoreze faptului că naţiunea chineză este mult mai deschisă în faţa acestor aspecte aşa-zis paranormale, făcând eforturi sistematice de a găsi cei mai talentaţi mediumi.

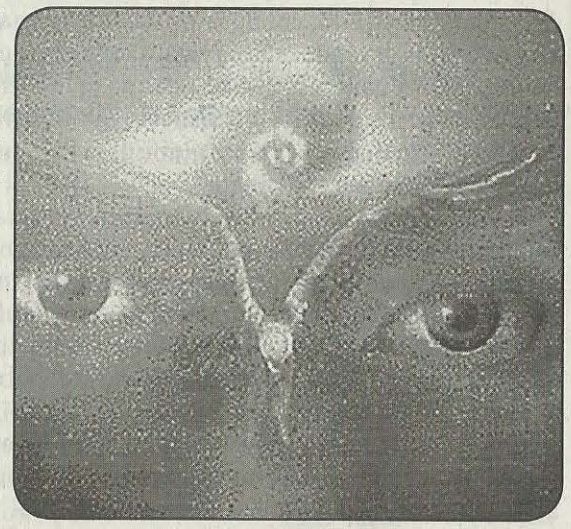

Revista *„American Medicine"* afirma într-un articol că în anul 1907 medicul Duncan MacDougall a descoperit că bolnavii care mureau pierdeau instantaneu

circa 30 de grame din greutatea lor. Savantul a avut grijă ca pacienţii să fie aşezaţi în paturi în formă de bazine metalice care să reţină toate eventualele fluide eliminate. Aerul eliminat din plămâni nu putea cântări în niciun caz 30 de grame. Cu toate acestea, toţi pacienţii care mureau pierdeau brusc aceeaşi greutate. La rândul lor, în anul 1975, dr. Hereward Harrington şi asociaţii săi au descoperit că subiecţii care trăiau o experienţă extracorporală pierdeau 65 de grame din greutatea lor corporală. Atunci când se reîntorceau în trup, cele 65 de grame se adăugau la loc.

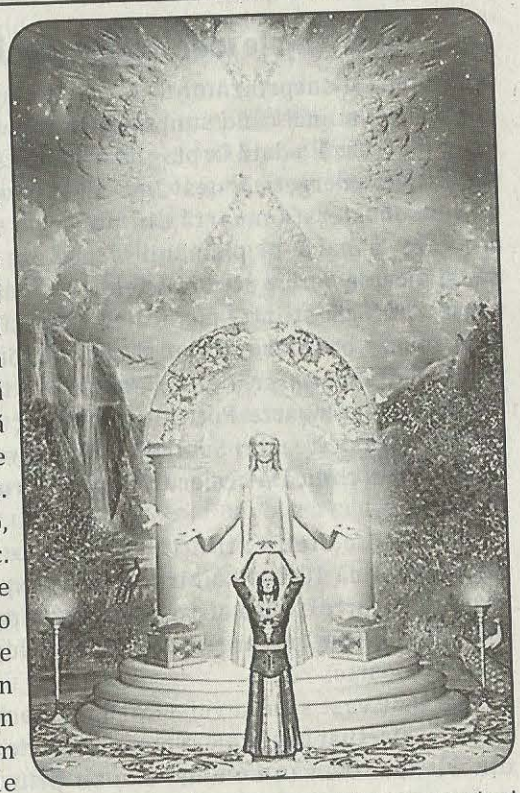

Singura concluzie este că organismul nostru are o componentă „energetică" ce se retrage în astfel de momente din fiecare celulă, proiectându-se în alte locaţii, indiferent dacă avem de-a face cu un experiment de vedere la distanţă, cu o experienţă extracorporală sau cu experienţa aşa-zisei morţi. Experimentele chinezilor au arătat că un subiect aflat într-o cameră ecranată electric poate produce fotoni într-o locaţie aflată la distanţă, pe care o contemplă cu vederea psihică, chiar dacă în zona respectivă nu poate pătrunde lumina fizică. Un număr surprinzător de mare de oameni care au trăit experienţe extracorporale sau experienţe la graniţa dintre viaţă şi moarte au văzut o coardă argintie care făcea legătura corpului lor astral cu trupul. Tradiţiile spirituale străvechi susţin că toţi oamenii au un duplicat energetic al trupului lor care se poate proiecta oriunde, aşa cum se petrece şi în cazul vederii paranormale la distanţă. După părerea unor specialişti, următorul text din „Ecleziastul" (12:1,6,7) face referire chiar la coarda energetică ce leagă trupul de corpul astral: „Dar adu-ţi aminte de Făcătorul tău în zilele tinereţii tale, până nu vin zilele cele rele şi până nu se apropie anii când vei zice: «Nu găsesc nicio plăcere în ei»... până nu se rupe funia de argint, până nu se sfărâmă vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor şi până nu se strică roata de la fântână; până nu se întoarce ţărâna în pământ, cum a fost, şi până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat.".

Experiențele uluitoare la granița dintre viață și moarte

Un număr surprinzător de mare de oameni experimentează continuitatea conștiinței atunci când sunt declarați morți din punct de vedere clinic, fapt care sugerează o dată în plus că o anumită parte a minții noastre conștiente este strict energetică, neavând deloc nevoie de trup. Pentru ca o persoană să fie considerată moartă din punct de vedere clinic, inima sa trebuie să înceteze să mai bată, plămânii să înceteze să mai respire, iar creierul trebuie să își înceteze orice activitate electrică, datorită lipsei de oxigen. În această stare, conform științei medicale convenționale, mintea nu ar mai trebui să funcționeze, ba chiar ar trebui să dispară complet. Există totuși un număr imens de oameni care descriu experiențe foarte intense pe care le trăiesc la granița dintre viață și moarte. Potrivit opiniei doctorului Sam Parnia și a colegilor săi de la Universitatea din Southampton, un număr foarte mare de studii atestă că moartea clinică a creierului nu întrerupe neapărat continuitatea minții conștiente.

Mai multe studii științifice realizate de cercetători independenți au demonstrat că 10-20% dintre cei care experimentează un stop cardiac și o stare de moarte clinică afirmă că au avut procese mentale lucide și raționale, bine structurate, pe care și le pot aminti după experiența lor la granița dintre viață și moarte.

Cel mai vast studiu referitor la experiențele la granița dintre viață și moarte, efectuat în spitale, a fost condus de dr. Pim van Lommel, un cardiolog din Olanda. Dr. van Lommel a auzit prima descriere a unei experiențe la granița dintre viață și moarte în anul 1969. Pacientul i-a povestit că a trecut printr-un tunel, că a văzut o lumină și culori foarte frumoase și că a ascultat o muzică sublimă. Celebra carte a doctorului Raymond Moody referitoare la experiențele la granița dintre viață și moarte nu a apărut decât șapte ani mai târziu, în anul 1976. Doctorului van Lommel i-a revenit interesul față de aceste experiențe în anul 1986, când a citit o relatare foarte detaliată a unei experiențe la granița dintre viață și moarte, petrecute în timpul unei perioade de moarte clinică ce a durat șase minute.

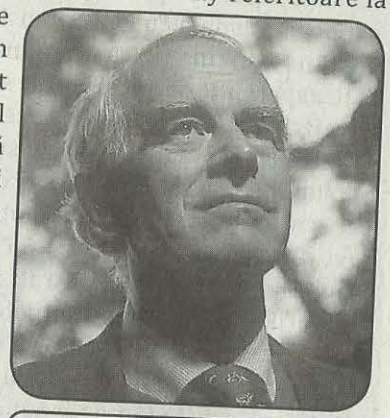

Dr. Pim van Lommel

„După ce am citit această carte, am început să îmi intervievez pacienții care au supraviețuit unui atac cardiac. Spre imensa mea surpriză, în numai doi ani circa 50 de pacienți mi-au povestit experiențele lor la granița dintre viață și moarte... Așa se face că în anul 1988

am început un studiu în cadrul căruia am intervievat 344 de supraviețuitori ai unor atacuri de cord din zece spitale olandeze, cu scopul de a investiga frecvența, cauza și conținutul experiențelor la granița dintre viață și moarte... Rezultatele pe care le-am obținut au fost următoarele: 62 de pacienți (18%) au declarat că își amintesc într-o formă sau alta de experiențele petrecute în timpul morții clinice... Dintre aceștia, 23 de pacienți (7%) au descris experiențe profunde sau foarte profunde... 50% dintre pacienți au afirmat că au fost conștienți că au murit și au descris emoții pozitive, iar 30% au afirmat că s-au deplasat în timpul experienței lor, că au observat lumea de dincolo și că s-au întâlnit cu diferite rude decedate. Aproximativ 25% dintre pacienți au avut experiențe extracorporale, au comunicat cu „lumina" și au observat culori, 13% au experimentat o retrospectivă a vieții, iar 8% au ajuns la un hotar... Pacienții care au trăit experiențe la granița dintre viață și moarte au declarat că nu s-au temut deloc de moarte, că au ajuns să creadă cu toată convingerea în viața de apoi și că perspectiva lor asupra aspectelor care sunt cu adevărat importante în viață s-a transformat. Principalele lor valori au ajuns să fie iubirea și compasiunea față de ei înșiși, față de celelalte forme de viață și față de Natură. Ei au declarat că înțeleg mult mai bine legea cosmică potrivit căreia ceea ce îi faci altuia se întoarce mai devreme sau mai târziu, într-o formă sau alta, la tine, indiferent dacă este vorba de ură și de violență sau de iubire și de compasiune. Au existat dovezi remarcabile ale amplificării intuiției lor."

Pentru informații suplimentare, site-ul *Near-Death.com* prezintă o listă excelentă cu 51 de dovezi diferite care susțin realitatea experiențelor la granița dintre viață și moarte. Site-ul conține și revoluționarele studii efectuate de dr. Kenneth Ring, care a investigat numeroase cazuri în care oamenii au făcut observații verificabile și corecte referitoare la evenimente ce s-au petrecut în alte locuri, unele aflate la mare distanță de trupurile lor, deși erau declarați morți din punct de vedere clinic. Acești pacienți au observat evenimentele care aveau loc și au auzit conversațiile purtate, care au putut fi verificate ulterior și care s-au dovedit uimitor de corecte. În alte cazuri, persoanele declarate moarte din punct de vedere clinic le-au apărut sub formă de spirite celor dragi, iar afirmațiile celor din urmă au putut fi confirmate de aceștia, după resuscitarea lor.

De fapt, unde ne ducem și ce se petrece cu noi după moarte? În minunatele sale cărți, „Călătoria sufletelor" și „Destinul sufletelor", dr. Michael Newton descrie cercetările sale, extrem de detaliate, referitoare la acest subiect fascinant. Dr. Newton a realizat mii de regresii hipnotice foarte profunde, conducându-și subiecții retrospectiv, de-a lungul vieții lor, până în pântecul matern și mai departe, în „starea dintre vieți", și a descoperit o consistență remarcabilă a acestor relatări.

„În introducerea la «Călătoria sufletelor» am explicat că am fost un

hipnoterapeut tradițional, extrem de sceptic în ceea ce privește folosirea hipnozei în scopul regresiei metafizice. Am indus pentru prima oară o stare de hipnoză unui subiect în anul 1947, când aveam 15 ani, așa că aparțineam în mod categoric vechii școli, și nu eram un adept al New Age-ului. Așa se face că atunci când am deschis, fără să vreau, poarta către lumea spirituală, în cazul unui client, am rămas uluit... După mai mulți ani de cercetări, am putut construi un model funcțional al structurii lumii spirituale... Cu această ocazie, am descoperit că nu contează dacă persoana este atee, profund religioasă sau adepta unui sistem filozofic sau altul. Odată intrată în starea de hipnoză, relatarea ei nu se deosebește cu nimic de cele ale altor persoane... Am reușit să acumulez un număr foarte mare de cazuri... De-a lungul acestor ani de cercetări specializate referitoare la lumea spirituală am lucrat practic izolat... Am refuzat chiar să citesc alte lucrări metafizice, căci nu doream să fiu influențat de alte păreri din afară."

Prima carte a lui Newton, „Călătoria sufletelor", este organizată secvențial din punct de vedere temporal și spațial, conducându-ne de-a lungul a zece etape, care încep cu momentul morții și se termină cu momentul reîncarnării. Aceste etape ar fi: 1) moartea și părăsirea planului fizic, 2) poarta către lumea spirituală, 3) întoarcerea acasă, 4) orientarea, 5) tranziția, 6) plasarea, 7) selecția vieții următoare, 8) alegerea unui trup nou, 9) pregătirea și îmbarcarea și 10) nașterea. Lecturarea acestor cărți este foarte utilă pentru cei interesați de acest domeniu, căci numărul criteriilor comune descrise de participanți și relatările lor inspirate sunt foarte profunde. Dr. Newton a descoperit, de asemenea, că sufletele prezintă diverse culori care depind de nivelul lor spiritual și care se încadrează în spectrul vizibil (culorile curcubeului).

„Am descoperit că, de cele mai multe ori, culoarea albă corespunde unui suflet mai tânăr. Pe măsură ce sufletul evoluează, culoarea manifestată de el devine din ce în ce mai densă, trecând prin portocaliu, galben, verde și apoi prin albastru, indigo și violet. Pe lângă aceste culori principale ale aurei lor, există și amestecuri coloristice subtile care se manifestă la exteriorul acesteia și care descriu diferite aspecte ale caracterului sufletului respectiv. În lipsa unui sistem mai bun, am clasificat

dezvoltarea sufletelor de la un prim nivel specific începătorilor până la nivelul șase, specific maeștrilor. Aceste suflete, de pe nivelul șase, sunt extrem de avansate și au o culoare centrală indigo închis. Nu am nicio îndoială că există niveluri și mai avansate, dar personal nu am avut acces la ele, căci am lucrat numai cu oameni care continuă să se încarneze pe Pământ... Subiecții mei sunt cei care folosesc cuvântul „nivel" pentru a descrie unde anume se află în ierarhia procesului de învățare... Atunci când se află în starea din timpul transei hipnotice adânci, mulți subiecți îmi spun că în lumea spiritelor niciun suflet nu este privit «de sus» și nimeni nu consideră că valoarea sa este inferioară sau superioară altor suflete. Cu toții facem parte integrantă dintr-un proces de transformare către o stare mai elevată decât cea actuală...

Există, cu siguranță, o anumită structură ierarhică inclusiv în lumea spiritelor, dar nivelul ei superior corespunde celei mai sublime compasiuni, armonii, etici și moralități, cu mult superioare celor pe care le practicăm noi pe Pământ... Sistemul de valori în lumea spiritelor este bazat pe bunătate, toleranță, răbdare și pe cea mai pură iubire posibilă... Subiecții foarte elevați îmi vorbesc de un moment al comuniunii în care se vor alătura «celor mai sfinți». În Sfera de lumină violet intens există o Prezență atotcunoscătoare."

Dr. Linda Backman a fost formată de dr. Michael Newton și, începând din anul 1993, a realizat propriile sale cercetări referitoare la „viața dintre vieți". Rezultatele muncii sale, realizate independent de dr. Newton, le confirmă pe cele ale acestuia, deși dr. Backman s-a focalizat într-o mai mare măsură asupra sufletelor extrem de evoluate. Una din principalele ei concluzii a fost aceea că aceste suflete își asumă de multe ori vieți foarte dificile, pentru a evolua spiritual cât mai repede.

Reîncarnarea

Am trăit noi oare și înaintea acestei vieți? Există vreo dovadă care confirmă că după moartea trupului ne vom întoarce cândva pe acest Pământ, într-un alt trup? Dr. Ian Stevenson, un profesor de psihiatrie de la Școala de Medicină a Universității din Virginia, a petrecut mai mult de 40 de ani căutând dovezi care să confirme afirmațiile a peste 3.000 de copii, care pretindeau că își aduceau aminte de „viețile lor anterioare". Mulți dintre acești copii i-au spus doctorului Stevenson cum i-a chemat înainte și cine au fost prietenii și membrii lor de familie. Adeseori ei i-au povestit unde și cum au murit, dându-i detalii foarte precise, care puteau fi confirmate sau infirmate cu ușurință, prin investigații simple. Copiii au moștenit multe trăsături de personalitate și de caracter din viețile lor anterioare, ba chiar și o asemănare fizică uluitoare cu aceia care au fost înainte.

Dr. Stevenson a descoperit, în mod repetat, că informațiile date de copii erau corecte. În anumite situații, el a găsit chiar rude în viață ale unora dintre

cei care muriseră și se reîncarnaseră printre copiii studiați de el. De fiecare dată, detaliile specifice povestite de copii s-au confirmat. Spre exemplu, o fetiță libaneză și-a amintit numele și relațiile pe care le-a avut cu nu mai puțin de 25 de persoane pe care le-a cunoscut în viața trecută, fără să aibă niciun contact cu acestea (sau cu alte persoane care le cunoșteau) în actuala viață. Profesori respectați precum dr. Jim Tucker, directorul medical al Clinicii Psihiatrice pentru Copii și Familie din cadrul Universității din Virginia, au afirmat că „reîncarnarea este cea mai probabilă explicație a acestor cazuri studiate".

Dr. Tucker este considerat la ora actuală onorabilul succesor al doctorului Ian Stevenson, căruia i-a continuat cercetările, studiind numeroase cazuri noi și focalizându-se îndeosebi asupra dovezilor ușor de documentat, cu alte cuvinte, asupra acelor detalii din amintirile copiilor care puteau fi verificate. De pildă, el și-a îndreptat atenția asupra semnelor din naștere (s-a constatat că mulți oameni se nasc cu semne din naștere vizibile în locurile în care au fost răniți mortal într-o viață anterioară) sau asupra asemănărilor faciale cu cel care a fost în viața anterioară (există programe de calculator care permit recunoașterea trăsăturilor fizice comune) ce i-au permis doctorului Tucker să demonstreze că ambii arătau la fel. Fiind selectați din culturi care cred în reîncarnare, copiii nu au trebuit hipnotizați pentru a-și aduce aminte de viețile lor anterioare.

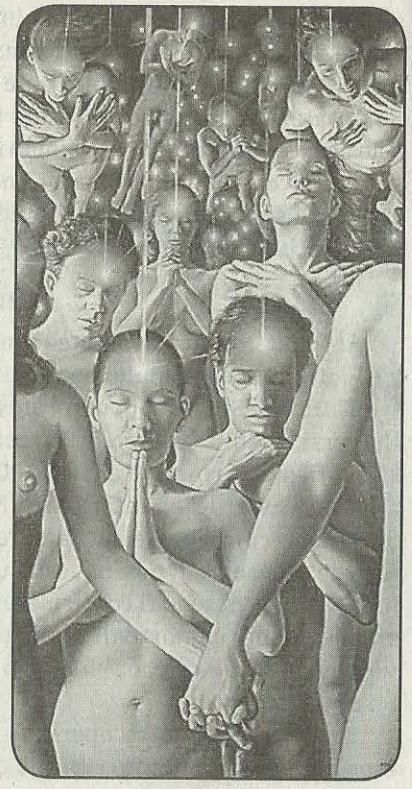

Scepticii continuă să afirme că aceste relatări sunt anecdotice și imposibil de verificat în practică, dar dr. Ian Stevenson a studiat timp de peste 40 de ani acest fenomen, aducând dovezi solide că reîncarnarea este reală, așa cum au crezut dintotdeauna hindușii, budiștii și chiar evreii ortodocși. Implicațiile sunt uluitoare și joacă un rol central în cercetarea noastră. Noi avem tot dreptul din lume să ne uităm în oglindă și să ne spunem cu toată convingerea: „Voi exista veșnic", crezând cu tărie în adevărul acestei afirmații. Dispariția fricii de anihilare nu poate conduce decât la o viață mai fericită. Dacă sunteți dispuși să practicați anumite tehnici, este posibil să trăiți experiențe personale care să vă confirme faptul că ați trăit și alte vieți, ajutându-vă astfel să vă întrebați dacă nu cumva viața pe această planetă este un „vis global".

Capitolul 4

TRĂIREA EXPERIENȚELOR DE VIS LUCID

Așa cum am arătat în primele capitole, bacteriile, plantele, insectele, ouăle, animalele și oamenii sunt conectați cu toții la aceeași Minte colectivă, care reprezintă un câmp energetic ce nu este de natură electromagnetică. Am aflat cu această ocazie că dacă aveți probleme de concentrare și dacă o persoană aflată într-un alt loc (eventual la mare distanță) urmărește să vă ajute să vă concentrați, capacitatea voastră de focalizare se poate îmbunătăți foarte mult. Multe dintre descoperirile științifice din întreaga lume s-a constatat că sunt făcute simultan sau în paralel. Beneficiarii transplanturilor de organe recepționează frecvent gânduri, comportamente și obiceiuri ale donatorilor lor. Oamenii și animalele au acces la o bancă de date comună, inclusiv la cuvinte scrise în limbi străine, la codul Morse și la soluții ale rebusurilor care au fost deja rezolvate de alții. Subiecții care sunt antrenați să vadă la distanță pot face observații detaliate legate de locațiile-țintă, iar prezența lor subtilă în respectivele locații poate fi măsurată de aparatele foarte sensibile, prin apariția unor fotoni vizibili. Trupul nostru pierde o parte din greutatea sa atunci când murim sau când trăim o experiență extracorporală (chiar dacă este o cantitate mică, ea este măsurabilă).

Am arătat anterior că foarte mulți oameni care au fost declarați morți din punct de vedere clinic, nemaiavând niciun fel de unde cerebrale, continuă să

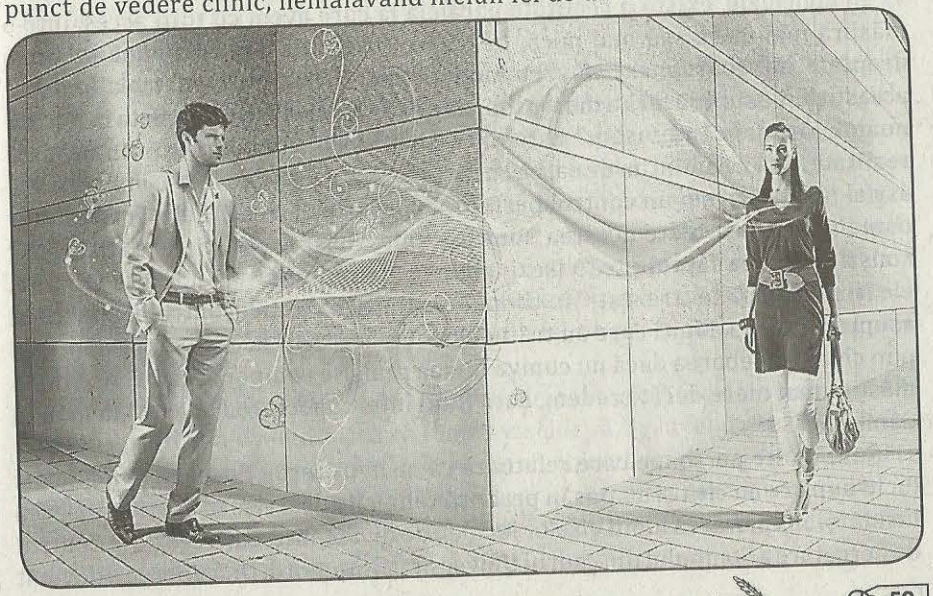

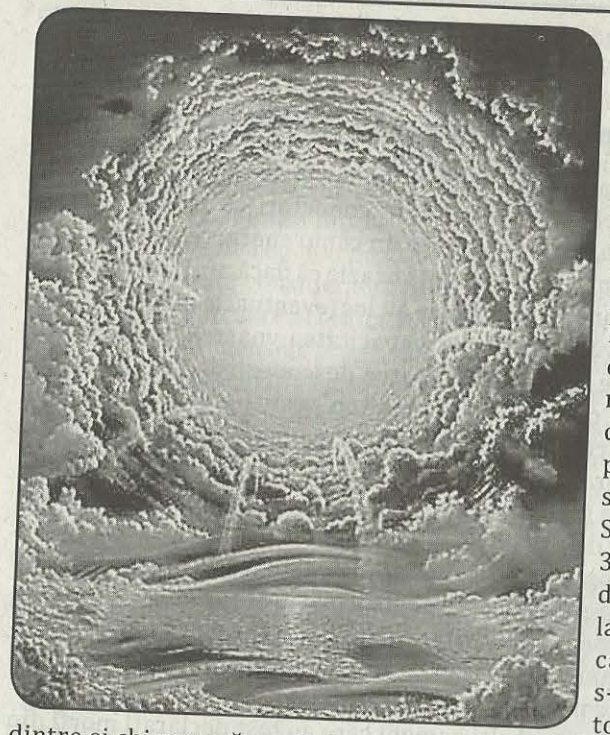

observe mediul înconjurător și să emită gânduri obișnuite. Unii dintre ei le-au apărut chiar sub formă de stafii celor dragi în timpul experiențelor lor de moarte clinică, iar aceștia din urmă au confirmat relatările lor ulterioare. Dr. Michael Newton a descoperit asemănări foarte mari între relatările a mii de oameni pe care i-a adus prin hipnoză într-o stare supraconștientă. Dr. Ian Stevenson a identificat peste 3.000 de copii care au oferit detalii specifice referitoare la viețile lor anterioare, pe care le-a verificat și care s-au confirmat ca fiind în totalitate adevărate. Mulți dintre ei chiar semănau fizic cu cei care au fost în viața lor anterioară.

În concluzie, există o realitate paralelă la care avem cu toții acces, într-o măsură mai mare sau mai mică. În aceste condiții, ne putem pune pe bună dreptate întrebarea: există vreo modalitate prin care putem avea acces la această lume subtilă fără a muri propriu-zis? Nu cumva facem aceasta în fiecare noapte, atunci când visăm? Este oare posibil să ne întoarcem din această realitate și să ne amintim de ea, ba chiar să o experimentăm într-o stare lucidă, astfel încât să avem un control perfect asupra experienței? Relatările multor oameni arată că toate acestea sunt posibile. Există tehnici care îți permit conștientizarea faptului că visezi chiar în timpul unui vis. Cu alte cuvinte, ele îți permit să te „trezești" în timpul visului și să preiei controlul conștient asupra acestuia. Mulți care au trăit de nenumărate ori această experiență își pun chiar întrebarea dacă nu cumva lumea reală se comportă ca un vis, într-o măsură mai mare decât credem, dată fiind interconectarea noastră la nivelul Câmpului-Sursă.

Sunt multe persoane care relatează că au avut astfel de experiențe de vis lucid după ce au citit și au pus în practică tehnicile descrise în cărțile „Visarea lucidă" și „Explorarea lumii viselor lucide", de dr. Stephen LaBerge de la Centrul de Cercetare a Somnului din cadrul Universității Stanford. Dr. LaBerge a dovedit

din punct de vedere științific că este posibil să visezi pe deplin conștient, chiar dacă ești adormit din punct de vedere fiziologic. Dr. LaBerge a colaborat de asemenea cu dr. William Braud, care a realizat numeroase experimente prin care urmărea să dovedească conexiunea dintre mințile noastre, așa cum am arătat deja anterior. Astfel, o persoană care a început să aplice tehnicile recomandate de dr. LaBerge relatează că nu a obținut imediat rezultate, dar a continuat să practice... iar la un moment dat a reușit! Ea mărturisește că atunci când te afli într-un vis lucid, poți zbura, poți face obiectele să leviteze, poți trece prin ziduri, poți manifesta orice realitate pe care îți dorești să o vezi sau să o experimentezi și chiar să o transformi instantaneu. Într-un astfel de vis ea afirmă că la un moment dat se afla într-un magazin și a făcut să leviteze mai mulți saci mari de gunoi din plastic, care se roteau ca pe o orbită unul în jurul celuilalt, la fel ca un sistem solar miniatural. Ceilalți oameni din magazin priveau uluiți scena. Unora dintre ei le-au dat chiar lacrimile.

În anul 1952, dr. Eugene Aserinsky a descoperit că în etapele de somn ușor noi experimentăm mișcări oculare rapide sau REM (*Rapid Eye Movements*). Oamenii care se trezesc din această stare declară de regulă că tocmai au experimentat un vis foarte viu. Până în anul 1973, dr. Montague Ullman și dr. Stanley Krippner și-au publicat rezultatele experimentelor făcute timp de zece ani la Centrul Medical Maimonides din New York, pe tema telepatiei în vis, la care au participat peste 100 de subiecți. În aceste studii revoluționare, anumiți subiecți (oameni obișnuiți) aflați în stare de veghe erau puși să se concentreze asupra anumitor imagini specifice și să le transmită altor subiecți adormiți. Visătorii au experimentat simboluri și evenimente în visele lor similare cu mesajele transmise de emitenți.

Bazându-se pe experiența sa personală, care includea mai bine de 900 de vise lucide, dr. LaBerge a creat o serie de exerciții care le-au permis participanților la experimentele sale să aibă vise lucide chiar în laboratorul său. De îndată ce deveneau lucizi în starea de vis, ei îi semnalau acest fapt doctorului LaBerge prin anumite mișcări ale ochilor, restul trupului fiind ca paralizat din cauza stării de somn. În urma transmiterii acestor semnale, care erau repetate la un interval de zece secunde, dr. LaBerge putea confirma perioada în care aveau loc visele lucide. Au existat și cazuri în care subiecții au împărtășit vise comune, deși acest fapt nu a fost cercetat la fel de profund precum telepatia în timpul viselor.

Relatările referitoare la „visele reciproc împărtășite" (de doi sau mai mulți oameni) confirmă posibilitatea ca lumea viselor să fie la fel de reală ca și cea fizică. La urma urmelor, principalul criteriu al „obiectivității" este împărtășirea unei experiențe de către mai multe persoane, iar acest fapt s-a dovedit a fi adevărat în cazul viselor comune. În acest caz, ce mai rămâne din dihotomia tradițională dintre vis și realitate?

În cartea sa, „Visarea lucidă: poarta către Sinele interior", Robert Waggoner oferă numeroase exemple de oameni care au împărtășit aceeași lume de vis și care au trăit experiențe onirice similare. Toate aceste experimente arată că visele nu reprezintă simple artefacte fiziologice, ci se petrec într-o realitate paralelă în care mai multe persoane pot avea experiențe comune și pot interacționa. Această idee a fost popularizată de celebrul film al lui Christopher Nolan, *„Inception"* (2010).

Principala cheie a tehnicii de inducere a viselor lucide creată de dr. LaBerge, pe care acesta a numit-o „inducția mnemonică a viselor lucide", constă în a-ți spune ori de câte ori te trezești dintr-un vis: „Data viitoare când voi visa doresc să îmi dau seama că visez", chiar în timp ce adormi la loc. Simultan, trebuie să faci o retrospectivă mentală a visului avut, dar să urmărești să îi schimbi finalul, imaginându-ți că te afli într-o stare de visare lucidă, respectiv că ești conștient de faptul că te afli într-o stare de vis. LaBerge a declarat că cea mai eficientă modalitate de a-ți da seama că visezi constă în a privi un obiect, a-ți întoarce privirea, și a-l privi apoi din nou. Dacă te afli în starea de vis, imaginea obiectului „de dinainte" și cea „de după" vor fi întotdeauna diferite, fapt ușor sesizabil.

Dr. LaBerge a fost inspirat să își înceapă studiul asupra conștiinței aflate în starea de vis cu un citat pe care l-a lecturat la vârsta de 16 ani, dintr-un raport

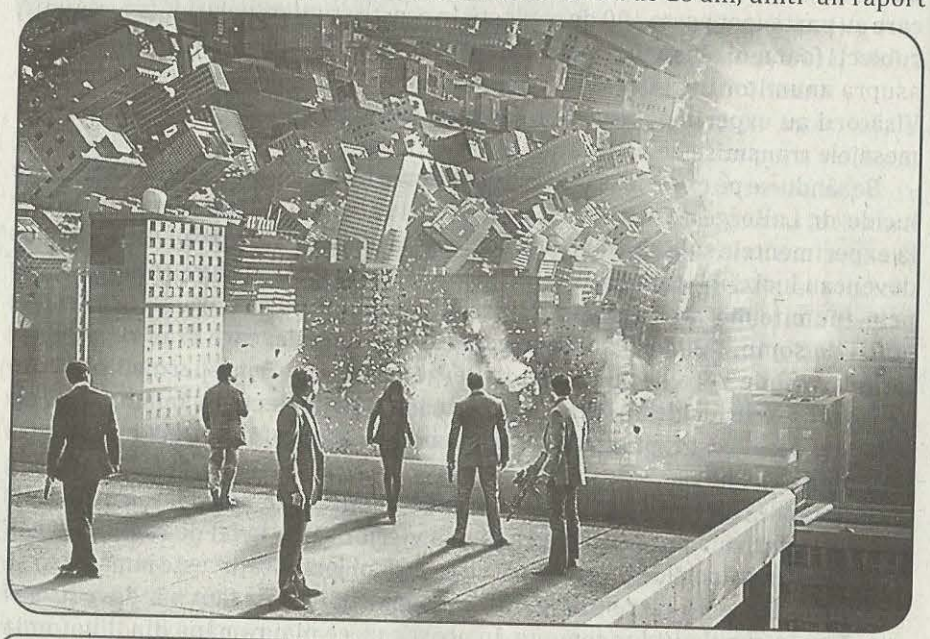

*Scenă din filmul „*Inception"

Dr. Stephen LaBerge

referitor la visele lucide al lui Hugh Calloway: „Atunci am înțeles: deși această dimineață superbă de vară mi se părea foarte reală, de fapt eu visam. De îndată ce am realizat aceasta, calitatea visului s-a modificat într-o manieră greu de descris unei persoane care nu a experimentat niciodată visarea lucidă. Instantaneu, scena din fața mea a devenit de o sută de ori mai vie. Nu am văzut niciodată oceanul, cerul și copacii strălucind într-o manieră atât de glorioasă. Chiar și casele cele mai banale păreau vii și aveau o frumusețe mistică. Nu m-am simțit niciodată în viața mea atât de bine, atât de lucid, atât de liber. Senzația era de-a dreptul sublimă și îmi este imposibil să o descriu cu adevărat în cuvinte. Din păcate, ea a durat doar câteva minute, după care m-am trezit."

Mulți dintre participanții la experimentele doctorului LaBerge au conchis în urma experiențelor trăite că „până atunci nu au fost niciodată plenar treziți". Oricine poate trăi astfel de experiențe dacă se conectează la Câmpul-Sursă și la identitatea sa superioară ce se află la nivelul acestuia. Nimeni nu are nevoie de droguri sau de ritualuri oculte pentru a trăi o astfel de experiență. Tot ceea ce trebuie făcut este practicarea cu perseverență a tehnicii recomandate de dr. LaBerge.

Iată o relatare interesantă despre o astfel de experiență de vis lucid: „Într-unul dintre cele mai fascinante vise lucide pe care le-am trăit vreodată, am plutit pe deasupra copacilor, m-am înălțat la cer, care avea niște culori uluitor de vii, și m-am conectat cu o femeie extraordinar de frumoasă care îmi tot apărea. Îmi doream cu disperare să notez undeva această experiență, căci știam că altminteri voi uita foarte multe detalii. De aceea, am respirat profund, am aterizat și am manifestat un pix în mâna dreaptă și un caiet în cea stângă. Deoarece eram lucid în vis, speram să pot aduce cu mine caietul cu acele notițe, atunci când mă voi întoarce în realitatea curentă. De aceea, am început să descriu cu frenezie scriind în el experiența pe care o trăiam. Apoi, am început să îmi recitesc notițele, dar am constatat că acestea erau scrise în limba franceză. Studiasem această limbă la școală, dar nu o cunoșteam nici pe departe atât de bine pentru a putea scrie tot ceea ce am notat în acel caiet. Și totuși, știam dincolo de orice îndoială că textul era absolut corect. L-am citit cu voce tare și am înțeles perfect ce spunea. Gândurile mele erau aceleași, dar erau exprimate în limba franceză. În vis cunoșteam atât de bine această limbă încât aș fi putut discuta cu oricine în franceză. Experiența a fost foarte neobișnuită.

De bună seamă, când m-am trezit nu am mai găsit acel caiet, iar cunoștințele mele de limba franceză au revenit la nivelul pe care îl aveam înaintea acestei experiențe. Nu am putut însă să nu mă întreb ce ar fi fost dacă aș fi putut aduce cu mine de «dincolo de văl» această nouă facultate..."

În anul 2007, un participant ceh la cursele de motociclete în vârstă de 18 ani, pe nume Matej Kus, a suferit un accident. Înainte de acesta el nu cunoștea decât câteva cuvinte din limba engleză, dar când s-a trezit, vorbea fluent această limbă cu echipa de medici de pe ambulanță. Peter Waite, inițiatorul echipei de curse a lui Kus, Berwick Bandits, a fost extrem de surprins să îl audă vorbind astfel:

„Nu-mi venea să cred ce auzeam. Vorbea cu un accent englezesc autentic, nu într-un dialect. Indiferent ce s-a petrecut în timpul accidentului, era limpede că rotițele din mintea sa au fost rearanjate. Înainte de accident, Matej abia dacă putea să rupă ceva engleză, ca să nu zic că abia reușea să pună cap la cap două cuvinte în această limbă... Și totuși, imediat după accident el vorbea fluent cu echipa de medici, într-o engleză perfectă, neavând nicio idee cine era și unde se afla. Nu știa nici măcar că era ceh!"

Din păcate, Kus și-a pierdut în scurt timp noua facultate și nu și-a mai amintit nimic din ceea ce i s-a petrecut în timpul accidentului și în următoarele două zile, cât a avut această nouă abilitate, ca și cum s-ar fi aflat atunci într-o transă hipnotică profundă. Oricum, nu este singurul caz de acest gen. Pe data de 12 aprilie 2010, *„UK Telegraph"* a prezentat povestea unei fete croate care s-a trezit dintr-o comă profundă vorbind o germană fluentă, deși de-abia începuse să studieze această limbă la școală. În schimb, fata nu mai știa să vorbească în croata ei natală. Psihiatrul dr. Mijo Milas a explicat astfel acest fenomen uimitor:

„Cândva, acest fapt ar fi fost considerat un miracol. Noi preferăm să credem că există o explicație logică, chiar dacă nu am descoperit-o încă. Există și alte referiri la cazuri de oameni care au fost foarte bolnavi, unii dintre ei în comă, și care s-au trezit că vorbesc în alte limbi, unele dintre ele antice, cum ar fi limbile vorbite în Babilon sau în Egiptul antic."

Atunci când ne aflăm într-o stare de vis lucid, când trăim o experiență extracorporală, când facem o ședință de vedere la distanță sau când trăim o experiență de moarte clinică, este posibil ca mintea noastră conștientă să acceseze într-o măsură mult mai mare Câmpul-Sursă decât atunci când ne aflăm în starea obișnuită de conștiință, extrăgând din el inclusiv capacitatea de a vorbi în limbi străine. Puțini oameni știu că celebrul medium Edgar Cayce vorbea adeseori cu oamenii în limbile lor natale, atunci când se afla în stare de transă, deși în stare conștientă nu cunoștea altă limbă decât engleza. Se estimează că în total a vorbit în peste 24 de limbi străine, când se afla în starea de transă.

Dr. LaBerge a ajuns la concluzia că orice peisaj, orice obiect, orice erou și orice situație dintr-un vis reprezintă aspecte personale. Visul nu este altceva decât un mesaj din partea minții subconștiente și/sau a Sinelui proiectat la nivel

astral, al cărui limbaj este simbolismul. Visul vă prezintă diferite probleme cu care vă confruntați în starea de veghe, dar oarecum deghizate. Spre exemplu, dacă cineva este abuzat în starea de veghe, este posibil ca aceasta să îi apară în vis sub forma unui monstru. Fiecare element al visului reprezintă un simbol care ilustrează un anumit aspect al ființei voastre sau o situație care vi se petrece în viața curentă. Principalele aspecte ale acestui limbaj simbolic sunt cunoscute de cercetătorii care studiază visele. Din acest punct de vedere, nimic nu este mai regretabil decât să vezi oameni care își împărtășesc visele legate de iminenta distrugere a Pământului, pe care le consideră apoi profeții ale unor evenimente reale, și nu simple reflexii simbolice ale unei transformări de proporții ce urmează să se petreacă sau care s-a petrecut deja în propria lor viață.

De aceea, dacă vă confruntați în vis cu un erou amenințător sau agresiv, nu trebuie să credeți că aveți un coșmar. Antrenați-vă să recunoașteți faptul că aceste situații înspăimântătoare reprezintă vise și folosiți-vă de ele ca de niște indicii pentru a putea deveni lucizi în starea de vis. Dr. LaBerge afirmă că în ultimă instanță acești eroi malefici reprezintă simple aspecte personale pe care nu le acceptați și pe care sunteți incapabili să le iertați. Dacă veți învăța arta visării lucide, vă veți putea transforma în scurt timp cele mai cumplite coșmaruri în cele mai mari triumfuri. Iată cum puteți face aceasta, potrivit unei relatări în care dr. LaBerge își povestește propria sa experiență:

„Visam că mă aflam în sala de clasă, în mijlocul unui tărăboi. O mulțime furioasă arunca cu scaune și împărțea pumni în stânga și-n dreapta. Un barbar uriaș și respingător, cu fața marcată de o cicatrice, un veritabil Goliat în mijlocul celorlalți elevi, mă ținea într-o strânsoare de fier, din care îmi era imposibil să scap... În acel moment mi-am dat seama că visez și mi-am adus aminte cum trebuie să procedez, ținând cont de experiențele mele anterioare de acest fel. De aceea, am încetat imediat să mă mai lupt... Știam ce trebuie să fac. Eram conștient că numai iubirea poate rezolva cu adevărat un conflict interior, așa că mi-am privit agresorul în față și am urmărit să simt o stare de iubire față de el. La început am eșuat lamentabil, simțind numai repulsie și dezgust. Goliatul

era pur și simplu prea urât pentru a-l putea iubi, iar reacția mea era instinctivă. Am urmărit însă să ignor ceea ce vedeam în fața mea și m-am focalizat asupra inimii mele. De îndată ce am reușit, mi-am privit agresorul în ochi și am avut încredere în intuiția mea, convins că aceasta va ști ce are de spus. Într-adevăr, mintea mea a început să rostească cele mai inspirate cuvinte de acceptare, în urma cărora agresorul s-a dizolvat în mine. Odată cu el, a dispărut fără urmă și revolta din clasă. Visul s-a încheiat, iar eu m-am trezit într-o minunată stare de calm."

Așa cum atestă LaBerge și alți specialiști în visarea lucidă, atunci când eroul malefic se dizolvă în tine, de multe ori percepi o lumină alb-strălucitoare orbitoare și te trezești în lacrimi. Există tot mai mulți oameni care devin din ce în ce mai conștienți și care se pun la unison cu conștiința universală la care suntem branșați cu toții. Acest fapt nu este deloc accidental. Dimpotrivă, mintea noastră conștientă este transformată la nivel energetic de forțe care influențează întregul sistem solar, așa cum vom vedea în capitolele următoare. În aceste condiții, se pune întrebarea: este oare posibil ca regulile care sunt valabile în cazul lumii viselor să se aplice și lumii fizice? Dacă este adevărat că împărtășim cu toții aceeași conștiință universală, există oare acțiuni concrete pe care le putem face pentru îmbunătățirea acestei lumi prin puterea gândurilor noastre? Este oare posibil să creștem calitatea vieții altor oameni prin transformarea propriei noastre vieți? Este oare posibil să transformăm visul colectiv prin transformarea propriei noastre minți?

Există dovezi clare ce atestă că noi avem posibilitatea de a îmbunătăți lumea în care trăim într-o măsură mult mai mare decât credem.

Să vindecăm lumea în care trăim, vindecându-ne mai întâi pe noi înșine

De-a lungul unei perioade de doi ani au existat trei întâlniri ale unor grupuri alcătuite din aproximativ 7.000 de oameni. În aceste intervale de timp actele de terorism la nivel mondial s-au redus cu 72%, procent absolut uluitor. În mod evident, valoarea tactică a unei astfel de strategii ar avea o importanță capitală pentru securitatea națională. Unde sunt acei diplomați, politicieni și analiști militari care să pună la cale noi ofensive? Unde sunt activiștii păcii care acționează în tranșee, salvând oameni din fața focului de armă? Unde sunt protestatarii care se strâng în fața clădirilor guvernamentale, militând pentru schimbare? Ce s-a petrecut cu toți acești oameni în urma acestor experimente?

Răspunsul ar putea transforma tot ceea ce credem despre felul în care funcționează universul în care trăim. Cei 7.000 de oameni despre care vorbesc au fost persoane obișnuite care s-au adunat și au meditat împreună, emițând gânduri colective de iubire și de pace. Experimentele au fost făcute în cadrul unui studiu științific, iar rezultatele lor au fost publicate în revista *„Journal of Offender Rehabilitation"* („Jurnalul Reabilitării Criminalilor"). Studiile au fost realizate cu cea mai mare atenție, excluzând alți factori exteriori precum diferite cicluri, trenduri, condiții atmosferice, week-end-uri, sărbători și alte variabile. Prin urmare, cercetătorii au ajuns la concluzia clară că reducerea cu 72% a actelor de terorism la nivel mondial s-a datorat exclusiv meditației colective a celor 7.000 de oameni.

Într-un alt experiment, criminalitatea violentă în Washington a fost redusă cu 23,6% pe o perioadă de două luni din vara anului 1993, prin meditația colectivă a unei mulțimi de oameni a cărui număr a variat între 800 și 4.000. Până la realizarea acestui experiment, criminalitatea nu a făcut decât să crească. În plus, de îndată ce meditațiile acestui grup au încetat, nivelul criminalității a reînceput să crească. Probabilitatea ca aceasta să se datoreze hazardului a fost mai mică de doi la un miliard, iar ceilalți factori de influență exteriori, precum temperatura, precipitațiile, week-end-urile și activitățile anti-crimă ale poliției s-a constatat că nu au avut nicio influență.

Începând cu anul 1993, au existat 50 de studii științifice riguroase care au acoperit ultimii 30 de ani și care au demonstrat că acest efect este funcțional. Ele au fost publicate în cunoscute reviste de specialitate și au arătat că meditațiile făcute de un grup de oameni au creat o îmbunătățire reală a stării de sănătate și a calității vieții locuitorilor din zonă, precum și o reducere a numărului de accidente de mașină, a crimelor, a războaielor și a altor factori nocivi de acest fel. Cel mai probabil, acest efect se datorează faptului că noi suntem conectați la aceeași Minte colectivă, într-o măsură mai mare sau mai mică. Există o corespondență între gândurile personale și informațiile pe care le primim de

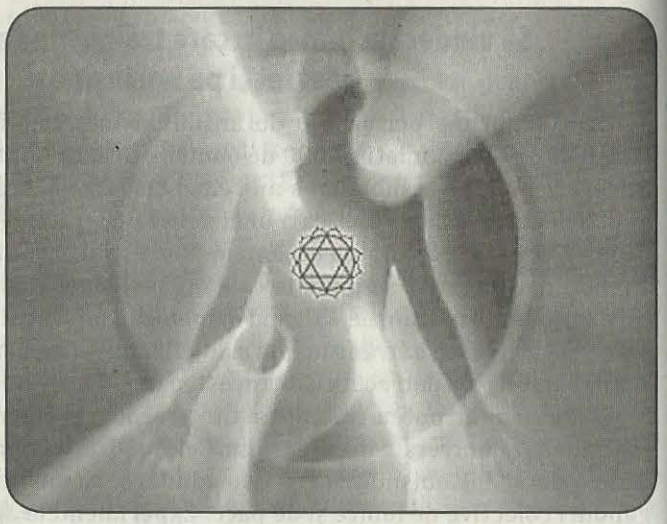

la Câmpul-Sursă. Nu trebuie să uităm nici de experimentele realizate în cadrul Institutului HeartMath, care au arătat că tiparele undelor cerebrale și bioritmurile persoanelor care practică focalizarea mentală le influențează pe cele ale oamenilor din jurul lor. Dacă 7.000 de oameni au putut reduce terorismul la nivel mondial cu 72%, este evident că Mintea colectivă sau Câmpul-Sursă sunt preponderent orientate către emoțiile benefice decât către cele nefaste.

De aceea, ori de câte ori auzim pe cineva spunând că nu mai există nicio speranță, că „vom muri cu toții" sau că cutare profeție afirmă că nimeni nu poate controla viitorul dezastruos care urmează să se petreacă, este cel mai bine să nu cădem în capcana panicii. Este un fapt dovedit științific că focalizarea asupra unei atitudini pozitive în propria viață contribuie în mod decisiv la reducerea războaielor, a terorismului, a suferințelor și a mortalității pe Pământ. Există de asemenea dovezi credibile provenite din Rusia care atestă că activitatea vulcanică, condițiile meteorologice extreme, cutremurele și alte fenomene similare pot fi reduse în mod semnificativ prin puterea conștiinței umane, așa cum vom arăta în continuare.

Dr. LaBerge a crezut inițial că agresorul din visul său era o persoană diferită de el, un dușman personal. Când și-a recăpătat luciditatea, el a constatat însă că acesta era doar o fațetă a sa și a înțeles că soluția problemei cu care se confrunta era iubirea. La ora actuală se știe că simpla meditație pe tema păcii și a iubirii poate transforma comportamentul oamenilor din întreaga lume, chiar dacă aceștia continuă să rămână liberi să ia deciziile pe care le vor. Este vorba de oameni pe care nu îi vom vedea și pe care nu îi vom cunoaște niciodată. Atunci când un număr relativ mic de oameni ajung la starea pe care cei care meditează o numesc „Conștiința pură", incidența terorismului, a războiului și a mortalității pe Pământ scade. După cum spunea Sfântul Ioan al Crucii, un călugăr ce a trăit în Spania în secolul al XVI-lea: „Chiar și o cantitate infimă din această iubire pură este mai prețioasă pentru Dumnezeu și pentru suflet,

și mai benefică pentru Biserică, decât toate celelalte eforturi luate la un loc". Prin „eforturi", Sfântul Ioan al Crucii se referea la orice altceva am urmări să facem noi pentru a îmbunătăți lumea în care trăim. Un preot englez care a trăit în secolul al XIV-lea a descris în cartea sa, „Norul ignoranței", această stare prin sintagma „contemplație pură", spunând: „Întreaga umanitate este ajutată în maniera cea mai minunată cu putință prin faptul că trăiești această stare, în moduri imposibil de înțeles pe deplin... Ea este infinit mai benefică pentru prietenii tăi naturali și spirituali, morți sau vii... și fără ea nimic din ceea ce faci nu are practic valoare".

Dacă un număr relativ mic de oameni poate afecta într-o asemenea măsură comportamentul colectiv la scară mondială, ideea că lumea în care trăim este precum un vis sau o hologramă nu mai pare atât de bizară. Ce-ar fi dacă regulile lumii onirice s-ar aplica și lumii fizice? În acest caz, toate dezastrele planetare cu care ne confruntăm nu ar fi decât reflexii simbolice ale dezechilibrelor noastre interioare: ale temerilor, durerilor, tristeții și mâniei noastre. Toate aceste dezechilibre derivă de fapt dintr-o iluzie de care suntem foarte convinși: că noi suntem singuri.

Dovezile care au fost prezentate până acum în această lucrare sugerează că noi avem un suflet care veghează în permanență asupra noastră, savurând simultan propriile experiențe, gânduri și călătorii. Orice om poate avea acces la acest aspect superior al ființei sale, creându-și capacitatea de a primi călăuzire spirituală de pe acest nivel și de a înțelege Planul superior pe care s-a decis să îl ducă la îndeplinire prin întruparea sa pe acest Pământ. Prin intermediul acestui proces de conștientizare, el poate evita foarte multă suferință nenecesară. În schimb, dacă ne opunem Menirii noastre, noi ne confruntăm cu o suferință din ce în ce mai mare, cu dificultăți și cu ghinioane aparente. Așa cum spunea Edgar Cayce, celebrul medium american ce a trăit la începutul secolului al XX-lea, ignoranța nu ne acordă o dispensă în fața consecințelor marilor legi spirituale, inclusiv a legii *karma*-ei, potrivit căreia noi trebuie să suferim repercusiunile acțiunilor noastre. Dacă încălcăm liberul arbitru al altor persoane, noi va trebui să suferim dificultăți similare, fie în această viață, fie într-o alta. Cayce a adăugat însă că noi ne putem elibera din acest ciclu al *karma*-ei prin practicarea iertării și acceptării sincere, atât de sine, cât și a celorlalți oameni. În ultimă instanță, aceasta pare să fie principala noastră Menire în acest plan fizic. La prima vedere ea pare ușoară, dar dacă ar fi așa, nu am avea nevoie de atât de multe încarnări ca să învățăm această lecție.

Termenul „Dumnezeu" este încărcat de conotații emoționale în cazul multor oameni, dar în lumina capitolelor pe care le-ați citit până acum acest concept capătă cu totul alte semnificații. Cayce însuși a folosit acest cuvânt numai pentru a desemna Inteligența universală pe care ne-am propus să o cercetăm în această lucrare. Citirile paranormale ale lui Cayce proveneau de la un aspect

superior al ființei sale, în timp ce mintea sa conștientă se afla în stare de hipnoză. În cadrul acestora, el a afirmat că toate relele din lumea modernă – războaiele, terorismul, corupția guvernamentală, dezastrele naturale, cutremurele etc. – fac parte integrantă dintr-o mare Poveste care ne este spusă, o poveste legată de Sinele nostru și de relația noastră cu Universul:

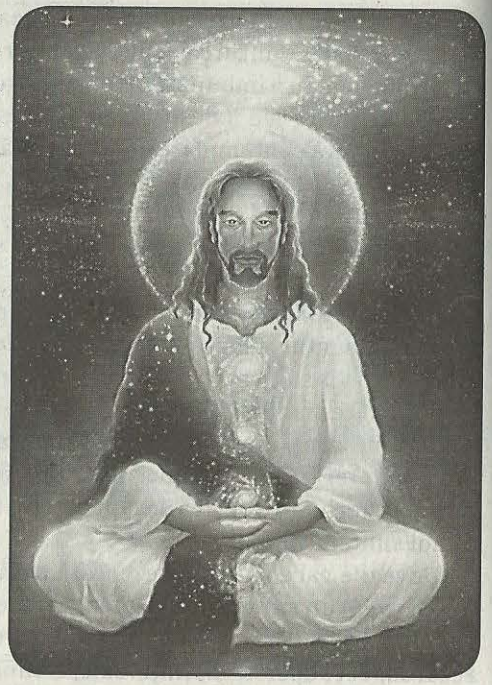

„Căci ceea ce faceți altora, Îi faceți Creatorului vostru. Iar atunci când aceste fapte... sunt umilitoare pentru semenii voștri, voi Îl umiliți pe Dumnezeul vostru, iar aceasta atrage după sine tot felul de tulburări, care se manifestă în prezent pe întreaga planetă... Când vor exista pe Pământ grupuri suficient de mari de oameni ce vor căuta salvarea planetei, Pacea va fi atunci instaurată. Totul trebuie să înceapă de la nivelul Sinelui."

În citirile sale paranormale, Cayce a vorbit de Dumnezeu ca despre o Inteligență plină de iubire care nu manifestă niciodată discriminarea față de creaturile Sale, la fel cum nu ar trebui să o facem nici noi: „De-a lungul istoriei s-a vărsat mai mult sânge din cauza diferențelor religioase și rasiale decât din orice alte motive. Oamenii trebuie să învețe că, indiferent de atracția lor față de un cult sau altul, de o schismă sau alta, Domnul este UNUL". Potrivit aceloraşi citiri paranormale ale lui Cayce, nu este neapărat necesar să se adune 7.000 de oameni pentru ca acțiunile lor să fie eficiente. Mintea colectivă la care suntem interconectați cu toții este suficient de puternică pentru ca un număr mult mai mic de suflete, să zicem zece, să poată face enorm de mult bine pentru această planetă.

„Oamenii au fost întotdeauna atrași de PUTERE – Puterea banilor, Puterea poziției sociale, Puterea bogăției sau orice alt tip de Putere. Însă, această cale nu i-a aparținut NICIODATĂ lui Dumnezeu. Dacă această lume nu a fost încă distrusă, acest fapt s-a datorat acelei infime părți a gândurilor benefice, de iubire, la adresa semenilor lor, emise de unii și de alții. Ori de câte ori au existat măcar zece astfel de oameni, orașe și națiuni întregi au fost ferite de distrugere."

Dr. Hew Len, un psihiatru din Hawaii, a descoperit o tehnică similară care a îmbunătățit într-o manieră spectaculoasă starea de sănătate și de bunăstare

a bolnavilor săi. Tehnica nu a fost însă ușor de implementat: „Secția în care erau închiși nebunii cu tendințe criminale era foarte periculoasă. Psihologii angajați își dădeau de regulă demisia în mai puțin de o lună. Mulți dintre ei își luau concedii medicale sau plecau pur și simplu. Medicii care îndrăzneau să intre în secția respectivă mergeau cu spatele la zid, de teamă să nu fie atacați de pacienți". Slujba doctorului Len îi permitea acestuia să stea în biroul său și nu necesita vizite în secția periculoasă. Tot ce avea el de făcut era să consulte fișele medicale ale pacienților și să le prescrie medicamente sau să facă planuri de tratament împreună cu restul personalului medical. Cu toate acestea, medicul a obținut rezultate de excepție prin practicarea unei tehnici pe care a numit-o *Ho'oponopono* (pe care o vom descrie în continuare), în timp ce ținea dosarele pacienților în mâna sa.

„După numai câteva luni de practică, pacienții care înainte trebuiau să fie ținuți legați au fost lăsați să umble liber prin spital... Alții, care înainte trebuiau puternic sedați, au fost scutiți de acest tratament cu medicamente. Chiar și cei care erau cotați drept incurabili au fost eliberați... Mai mult... personalul medical a început să vină la serviciu de plăcere. Absenteismul și concediile medicale au dispărut complet. În final, personalul medical a devenit chiar excedentar, căci tot mai mulți bolnavi erau externați și toți medicii veneau la serviciu. La ora actuală, secția de bolnavi periculoși a fost complet închisă!"

În ce a constat faimoasa tehnică pe care a practicat-o dr. Len în timp ce ținea dosarele pacienților în mână? El nu a făcut altceva decât să considere că problemele lor erau propriile sale probleme, lucrând apoi pentru vindecarea lor în interiorul său prin repetarea continuă a cuvintelor: „Îmi pare rău" și „Te iubesc". De fapt, dr. Len a practicat o variantă personală a unei tehnici hawaiiene numită *Ho'oponopono*. Aceasta constă într-o interiorizare profundă, la nivelul zonei din ființă în care te simți rănit de cineva sau de o situație, repetând aici cu cât mai multă convingere și sinceritate (în timp ce te gândești la motivele reale pentru care te simți astfel): „Te iubesc. Îmi pare rău. Te rog să mă ierți. Îți mulțumesc". Asta-i tot! Tehnica îți permite să vindeci inclusiv cealaltă persoană în timp ce te vindeci pe tine însuți, iar motivul pentru care este atât de eficientă este că amândoi împărtășiți aceeași Minte comună.

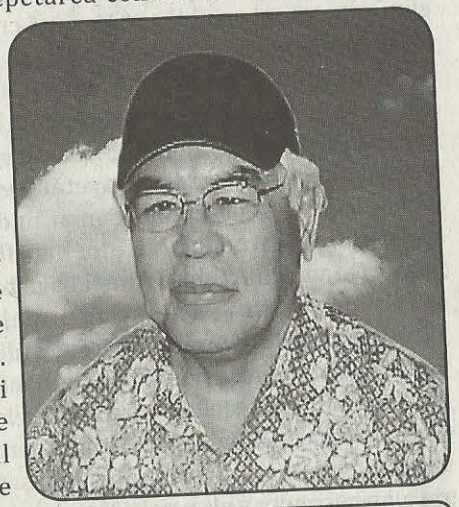

Dr. Hew Len

Credința autentică *versus* fanatismul religios

În zilele noastre există destui oameni extrem de sarcastici, care nici nu vor să audă de spiritualitate sau de religie. Din perspectiva lor, Menirea Superioară a omului este o simplă prostie. Astfel de oameni se folosesc de știință ca de o armă împotriva tuturor celor care cred într-o Menire plină de iubire și în faptul că noi suntem mult mai mult decât niște simple „computere din carne și oase", care se luptă pentru o vreme pe acest Pământ înainte de a se întoarce în vidul din care au provenit.

Există, de asemenea, la extrema opusă, destui fanatici religioși, inclusiv în rândul creștinilor și al ocultiștilor, care s-au dovedit a fi la fel de agresivi și la fel de siguri că ei au dreptate, în timp ce tot restul lumii se înșală. Atunci când aud cuvântul „Dumnezeu" sau alte cuvinte de acest fel, acești oameni sunt absolut convinși că ei știu exact ce înseamnă ele și nu acceptă nicio altă părere. Mulți dintre ei ar fi capabili să se folosească chiar și de dovezile științifice aduse în această lucrare pentru a concluziona că ei și micul lor grup de aleși vor ajunge în Rai, în timp ce restul oamenilor vor arde de-a pururi în Iad!

Dr. David B. Barrett a efectuat cercetări timp de peste 40 de ani și a apelat la 444 de specialiști, cu ajutorul cărora a stabilit că în lume există peste 10.000 de religii diferite, din care 150 au peste un milion de adepți. Dr. Barrett a vizitat personal aproape toate cele 238 de națiuni ale lumii și a descoperit că numai în cadrul creștinismului există nu mai puțin de 38.830 de grupuri și culte religioase. Avem așadar de-a face cu o competiție între 50.000 de grupuri, dintre care 38.830 creștine și încă 10.000 aparținând altor religii. În aceste condiții, cum este totuși posibil ca cineva să creadă că cine nu este de acord cu viziunea sa asupra lumii va „rata" mântuirea?

Nu este greu de imaginat unde ar fi ajuns creștinismul dacă Iisus ar fi spus: „Iubește-ți aproapele la fel de mult ca pe tine însuți... dar numai dacă este creștin. În caz contrar, ucide-l, căci îi vei face o favoare și lui și ție. Credeți-mă!". Pe măsură ce toate aceste cercetări referitoare la Câmpul-Sursă vor deveni din ce în ce mai mult acceptate, nemaifiind suprimate de ignoranță, amenințări sau alți astfel de factori, efectele lor benefice se vor face resimțite rapid în întreaga lume. Nu va mai trebui atunci să așteptăm pasivi ca liderii și politicienii pe care i-am votat să își respecte promisiunile pe care le-au făcut în campania electorală (pentru care i-am votat de fapt). Nu vom mai aștepta cu brațele încrucișate venirea unui Mesia sau Intervenția Divină care să ne salveze de la nu știu ce soartă teribilă asupra căreia nu avem niciun control. Interpretarea dată de Cayce „Apocalipsei" a confirmat că transformările planetare nu vor fi simple evenimente aleatorii, ci însăși povestea efortului nostru de a ne iubi și de a ne respecta unii pe alții în așa-zisa „lume reală". În Citirea paranormală 281-16, Cayce spune: „Viziunile, experiențele, numele, bisericile, locurile,

dragonii, orașele [din Cartea Apocalipsei] reprezintă tot atâtea simboluri ale forțelor care se luptă în interiorul ființelor umane în timpul călătoriei acestora prin lumea materială".

În aceste condiții, ce putem spune despre venirea temutului sfârșit al lumii pe care îl trâmbițează atâția fanatici?

Tot în Citirea paranormală 281-16, iată ce răspunde Cayce la întrebarea „În ce formă va veni Anticristul de care vorbește «Apocalipsa»?":

„Va veni sub forma spiritului satanic opus spiritului adevărului. Fructele spiritului cristic sunt: iubirea, bucuria, obediența, răbdarea nesfârșită, iubirea frățească și bunătatea. Nicio lege nu pedepsește aceste manifestări. Spiritul urii sau Anticristul se referă la certuri, conflicte, găsirea unor țapi ispășitori, iubirea de sine (în sensul egoist al cuvântului) și iubirea de laude. Aceste atribute sunt adevărații anticriști, care posedă grupuri și mase întregi de oameni, manifestându-se în viața lor."

Citirile paranormale ale lui Cayce prezintă, de asemenea, o perspectivă dramatică asupra evenimentelor devastatoare pe care le așteaptă atât de mulți oameni, creștini sau nu. Actualele catastrofe care se petrec în lume – cutremure, erupții vulcanice, tsunami-uri, uragane și tornade – nu reprezintă altceva decât o reflexie a devastărilor care se produc în interiorul ființei noastre. Și de această dată avem de-a face cu principiul conștiinței reciproc împărtășite. Marile încercări despre care vorbesc diferite profeții sunt de fapt experiențe lăuntrice prin care trebuie să treacă diferitele suflete individuale și sunt consecințele propriilor acțiuni ale acestora.

Este foarte bine să fim adepți ai SPERANȚEI, sentiment care ne conduce la experimentarea directă a faptului că „totul este bine". Dacă noi constatăm că anumite aspecte din viața noastră nu sunt armonioase, putem face ceva în legătură cu ele. Lucrarea de față conține informații capabile să armonizeze cele 38.830 de secte creștine și restul de 10.000 de alte secte, arătând că toate reflectă anumite fațete ale adevărului... inclusiv minunatele profeții referitoare la Epoca de Aur care urmează să apară pe planeta Pământ.

Capitolul 5

O PROCESIUNE A PROFEȚIILOR

A existat vreodată o civilizație extrem de avansată pe Pământ, mult mai veche decât ne imaginăm noi? Au creat acești strămoși ai noștri imensa varietate de mituri și de învățături spirituale, care există la ora actuală în lume, legate de centrul clarviziunii spirituale, *ajna chakra*? Este oare posibil ca oamenii acestor culturi, care sunt creatorii lor demult uitați să fi manipulat blocuri imense de piatră pentru a crea masivele piramide mayașe și egiptene? Au avut ei un contact direct cu „zeii", respectiv cu extratereștrii care erau mult mai avansați ca nivel tehnologic decât ei? Știau oare acei „astronauți din vechime" că există un Câmp-Sursă din care facem cu toții parte integrantă și de care ne folosim pentru a gândi? Și în sfârșit, există oare dovezi rămase de la aceste culturi care să ne ajute să înțelegem ce s-a petrecut atunci, cine au fost acei oameni și ce cunoștințe aveau ei?

Este aproape sigur că Pământul a trecut printr-o catastrofă în timpul ultimei ere glaciare, acum 12 sau 13 mii de ani. Dacă este adevărat că pe Pământ a existat o civilizație avansată înaintea acestei catastrofe, așa cum pretind anumiți teoreticieni, se pare că Potopul a distrus-o în mare măsură. Rand și Rose Flem-Ath au adunat o sumedenie de referințe străvechi din întreaga lume, în urma unor cercetări impecabile, care i-au condus la această concluzie: „Istoria acestei civilizații este asemănătoare, conform diferitelor legende, indiferent din ce colțuri ale lumii sunt adunate ele. După toate aparențele, Soarele a deviat de la traiectoria lui normală. Cerul s-a prăbușit. Pământul a fost zguduit de cutremure. În final, un val uriaș de apă a scăldat întregul glob. Supraviețuitorii acestui cataclism au fost dispuși să facă orice pentru a împiedica repetarea lui. Se spune că ei trăiau într-o veritabilă lume a magiei și că au construit aparate sofisticate menite să îl îmbuneze pe Zeul-Soare sau să îi monitorizeze cursul."

Best-seller-ul „Amprentele zeilor" al lui Graham Hancock, care reprezintă opera popularizată a lui Giorgio de Santillana și a Herthei von Dechend, este una din piesele centrale ale oricărei investigații moderne a vechilor profeții din antichitate. De ce? Deoarece marea lor operă, „Moara lui Hamlet", prezintă un număr considerabil de legende culese din întreaga lume și dovedește că toate au rădăcini comune. Autorul Colin Wilson exprimă foarte clar acest fapt: „Santillana prezintă o sumedenie de legende ale eschimoșilor, islandezilor, nordicilor, amerindienilor, finlandezilor, hawaiienilor, japonezilor, chinezilor, hindușilor, persanilor, romanilor, grecilor, egiptenilor și altor zeci de națiuni. El și-a pus întrebarea: cum ar fi putut apărea toate aceste similitudini dacă aceste mituri nu ar fi avut o origine comună? Iar această origine, crede el, are legătură cu astronomia."

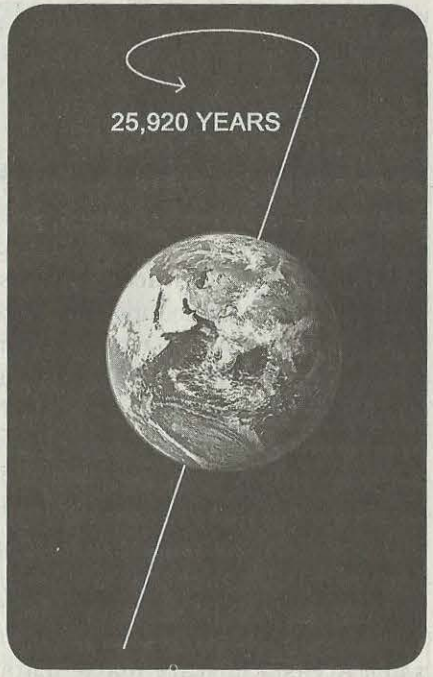

Precesia echinocțiilor – un cerc de 25.920 de ani pe care îl urmează înclinația axei Pământului

Ce anume ar fi putut determina toate aceste culturi extrem de diferite, din întreaga lume, să prezinte informații similare și atât de exacte legate de astronomie? Și ce anume doresc să ne transmită toate aceste legende străvechi? Răspunsul este dezamăgitor de simplu: miturile vorbesc codificat despre un ciclu pe termen lung al orbitei Pământului, care durează aproximativ 25.000 de ani. În plus, profețiile afirmă că aceste perioade de mari crize și dificultăți conduc inevitabil la ceea ce ele numesc o Epocă de Aur. Un exemplu clasic este legenda nordică a lui Ragnarok, care include la prima vedere una dintre cele mai sinistre profeții, dar care are un final fericit, așa cum afirmă Bulfinch într-o lucrare apărută în anul 1855: „Popoarele nordice credeau cu tărie că va veni o vreme în care întreaga creație vizibilă, zeii din Valhalla și Niffleheim, locuitorii din Jotunheim, Alfeim și Midgard, împreună cu toate posesiunile lor, vor fi distruși... Pământul însuși se va cutremura, marea își va părăsi bazinul, cerurile se vor dezlănțui, iar oamenii vor pieri în număr foarte mare... Întreaga lume va arde. Soarele își va pierde puterea, pământul se va scufunda în mare, stelele vor cădea din cer, iar timpul nu va mai exista. În final, Alfadur (Atotputernicul) va crea un nou cer și un nou pământ, care va ieși din mare. Noul pământ va produce spontan roade bogate, fără ca cineva să îl muncească sau să îl îngrijească. Oamenii nu vor mai cunoaște slăbiciunile și suferințele, și vor trăi fericiți alături de zei."

Să facem o analiză a dovezilor prezentate până acum. Aceste profeții nu trebuie interpretate literal, dar este totuși posibil ca ele să ne spună o poveste legată de viitorul nostru, prin folosirea unui simbolism asemănător celui din vise. Există indicii clare ce atestă că energia esențială a Universului este conștientă și că noi „gândim la unison cu câmpul", într-o oarecare măsură. Este oare posibil să existe cicluri temporale foarte lungi în timpul cărora caracterul, calitatea și chiar *inteligența* Câmpului-Sursă să se modifice pentru toți locuitorii Pământului? Este oare posibil ca aceste cicluri să antreneze întreaga noastră planetă într-un proces de evoluție în masă, astfel încât să nu ne mai reîncarnăm

la nesfârșit, milenii la rând, pentru a învăța aceleași lecții? Numeroși savanți sunt de acord că un astfel de ciclu lung de 25.000 de ani se va încheia în anul 2012 sau în preajma acestui an, care capătă astfel o importanță capitală în lumea modernă.

Înțelegerea fenomenului precesiei echinocțiale

Cea mai bună modalitate de a înțelege acest ciclu de 25.000 de ani constă în a ne imagina că Pământul este un fel de titirez. Să spunem că un astfel de titirez se învârtește în sensul acelor de ceasornic cu o viteză foarte mare. La început, axul său este drept, dar apoi începe să se clatine în cercuri, în direcția opusă (în sens invers acelor de ceasornic), pe măsură ce își încetinește viteza de rotație. Ei bine, imaginați-vă că Pământul este un astfel de titirez care se învârtește în jurul axei sale care unește Polul Nord cu Polul Sud. De-a lungul unui ciclu de 25.920 de ani, axa Pământului avansează pe traiectoria unui cerc, în sens invers rotației planetare, similar cercurilor pe care le face un titirez atunci când își încetinește viteza de rotație. Anumite mituri din vechime compară axa Pământului cu o lingură lungă într-un vas cu supă. Mișcarea circulară lentă de precesie pe care o urmează axa Pământului este similară amestecării supei cu lingura (această imagine metaforică este valabilă numai dacă partea de jos a lingurii rămâne nemișcată în timp ce rotim doar partea de sus a cozii sale). Această mișcare foarte lentă a axei Pământului explică modificarea cu un grad la fiecare 72 de ani a poziției stelelor pe cerul nocturn, în timpul echinocțiului. De pildă, dacă o biserică sau un templu a fost construit astfel încât să se alinieze cu o anumită stea în timpul echinocțiului de primăvară, așa cum s-a procedat în numeroase culturi străvechi, de la ansamblul megalitic Stonehenge al druizilor la Anasazis din Arizona, se constată că după o perioadă mai lungă de timp poziția față de respectiva stea se modifică, tocmai datorită acestui fenomen de precesie a echinocțiilor.

În astrologia occidentală, acest mare ciclu este divizat în cele 12 „Ere ale Zodiacului". Deși viteza în timp a Pământului se modifică puțin pe măsură ce se deplasează de-a lungul acestui ciclu, majoritatea astrologilor rotunjesc această viteză la 50 de secunde-arc/an. Se obțin astfel cele 12 Ere ale Zodiacului, fiecare având o lungime de 2160 de ani, care în total dau 25.920 de ani. Dacă am calcula lungimea ciclului la viteza curentă nerotunjită de 50,3 secunde-arc/an, am obține un ciclu major de 25.675 de ani. Deoarece, în realitate, această viteză fluctuează de-a lungul ciclului de precesie, majoritatea astronomilor moderni fac o medie a celor două valori, estimând valoarea acestui ciclu la aproximativ 25.800 de ani. Numele dat acestui ciclu este precesia echinocțiilor. În esență, cuvântul „precesie" înseamnă „mișcare".

Vă mai amintiți de cartea lui Santillana și Von Dechend, numită „Moara lui Hamlet"? Ei bine, povestea lui Hamlet nu este altceva decât unul din numeroasele

Moară de piatră pentru măcinatul cerealelor. Această imagine simbolică a fost folosită în numeroase mituri antice din întreaga lume pentru a descrie mișcarea circulară lentă pe care o face axa Pământului de-a lungul a 25.920 de ani.

mituri străvechi care descriu devierea lui *axis mundi* (axa Pământului) de pe orbita sa. Axa Pământului este adeseori asociată în mod metaforic, în aceste legende, cu axa unei mori ce macină porumbul. Pentru a construi o astfel de moară, avem nevoie de un buștean orizontal, care la un capăt trece prin centrul unei roți grele din piatră, iar la celălalt capăt este conectat la un ax vertical (vezi figura de mai sus). Un lucrător puternic apucă acest buștean și începe să îl împingă în cerc. Pe măsură ce el învârte piatra, aceasta macină porumbul.

Numeroase mituri prezintă o astfel de scenă, după care vorbesc despre ruperea axului vertical. Se presupune că scena corespunde unei schimbări a axei pământului. În continuare, miturile prezintă diferite scene cu schimbări foarte distructive care au loc pe Pământ. Dr. Susan Lea, șefa catedrei de fizică și astronomie din cadrul Universității de Stat din San Francisco, explică astfel contextul profund care stă la baza acestei legende (mult mai veche decât opera lui William Shakespeare):

„... Mitul lui Hamlet este cosmologic și descrie precesia echinocțiilor. Când povestea a fost adaptată de Shakespeare după ideile pe care vroia el să le prezinte, semnificația primordială s-a pierdut... Mitul morii este explicat în scriptura indiană *„Bhagavata Purana"*: „Sublimul sălaș al lui Vishnu,

ţintuit cu stele, călătoreşte de-a pururi, la fel ca axul vertical al unei mori de porumb". Potrivit lui Santillana şi Von Dechend, toate aceste mituri descriu fenomenul precesiei... Fiecare eră se încheie cu un eveniment catastrofic, adeseori implicând un potop sau o revărsare de ape. Acesta este laitmotivul tragediei lui Hamlet."

S-ar fi putut scrie cărţi întregi pe acest subiect, iar unele chiar au fost scrise. Unul din simbolurile cele mai comune care apar în aceste mituri este *axis mundi* sau axa Pământului. Aşa cum am arătat în capitolul 3, *axis mundi* a fost de multe ori simbolizat printr-o anumită piatră, cum ar fi: Muntele Primitiv, Shiva lingam, Benben, omphalos sau baetyl, simboluri asociate direct cu glanda pineală. Să nu uităm că şi romanii au folosit simbolul unei piramide înalte pentru a reprezenta baetyl-ul pe monedele lor. Ceea ce nu am menţionat în capitolul 3 este faptul că multe monede romane aveau o axă verticală care trecea exact prin centrul pietrei în formă de piramidă:

„Deşi se presupune că această piatră sacră este solidă... în interiorul ei se petrece ceva misterios. Este ca şi cum crusta exterioară ar fi fost îndepărtată pentru a scoate la iveală un anumit tip de structură. Patru din cinci monede prezintă un fel de stâlp sau proptea... Corespondentul lumesc la acest stâlp ar putea fi, şi aproape sigur este, *axis mundi*. Probabil că aceste monede doresc să ne transmită un mesaj legat de baetyl şi de semnificaţia lui mistică... În plus, aceste monede au şi câte un înger."

Toate acestea sugerează că la vârful ierarhiei romane exista o permanentă fascinaţie în legătură cu mişcarea axei Pământului, piramidele şi glanda pineală. Dacă este adevărat că romanii cunoşteau un secret moştenit din vechime referitor la ciclul de 25.920 de ani, cu siguranţă ei credeau că la sfârşitul ciclului vor exista transformări importante la nivelul conştiinţei umane. Nu trebuie să uităm că în mitologia egipteană piatra Benben era flancată de două păsări Bennu. Bennu nu este altceva decât pasărea Phoenix, care este simbolul transformării şi al renaşterii. Egiptenii credeau că ţipătul păsării Bennu a fost cel care a creat marile cicluri temporale, la unison cu Inteligenţa Divină. Aşa cum spuneam mai devreme, în „Cartea egipteană a morţilor" se spune că aspirantul se poate transforma el însuşi, la fel ca o pasăre Phoenix, putând ajunge să leviteze, să realizeze miracole şi să strălucească într-o aură de lumină. Toate şcolile misterelor şi marile religii sunt de comun acord cu privire la importanţa glandei pineale de-a lungul acestui proces de trezire spirituală.

Numeroşi autori urmăresc să tragă un semnal de alarmă legat de ceea ce ei consideră a fi un sfârşit catastrofal al actualului ciclu, pe care mulţi îl asociază cu anul 2012. Există dovezi semnificative că Pământul chiar se transformă la sfârşitul fiecărui mare ciclu, dar nu trebuie să uităm că noi suntem deja părtaşi la aceste transformări.

Aşa-zisa distrugere finală

După cum afirmă Santillana în cartea sa, legendele antice descriu o înrăutăţire continuă a condiţiilor de viaţă pe Pământ pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul ciclului, analogic cu mistuirea în flăcări a păsării Phoenix înainte de a renaşte din propria cenuşă. Aceste profeţii vorbesc despre o mare varietate de probleme guvernamentale şi sociale, cum ar fi războaiele, foametea, bolile şi corupţia, ca să nu mai vorbim de catastrofele prin care trece Pământul, dar tot ele afirmă că aceste cataclisme anunţă începutul unei Vârste de Aur. Revenind la analogia noastră cu visele lucide, este ca şi cum aceste evenimente ne-ar indica într-o manieră simbolică o reflectare exterioară a conflictelor din interiorul nostru şi a stării de adormire în care ne complacem, astfel încât toate aceste catastrofe să ne impulsioneze să ne transformăm viaţa. Dacă există într-adevăr o inteligenţă universală şi dacă pământenii au fost vizitaţi de-a lungul timpului de fiinţe inteligente din spaţiul cosmic care le-au transmis aceste profeţii, ar fi ridicol să credem că tot ce au dorit ele să ne spună a fost că vom muri cu toţii la o anumită dată şi că nu putem face nimic pentru a împiedica aceasta.

Unul din aceste seturi de profeţii este descris în *„Mahabharata"*, una dintre scripturile sacre indiene. Acestea par să descrie, într-o manieră extrem de relevantă, ceea ce se petrece la ora actuală, inclusiv transformările planetare majore, corupţia larg răspândită şi declinul moral – deşi ele au fost scrise acum 5.000 de ani. Numerele şi simbolismul din aceste legende corespund perfect teoriei lui Santillana, dovedind că autorii scripturii cunoşteau ciclul precesiei de aproximativ 25.000 de ani. *„Mahabharata"* vorbeşte despre intrarea umanităţii în etapa finală a iadului pe pământ sau *Kali Yuga*, înainte de venirea Epocii de Aur care urmează după aceasta. Citirile paranormale ale lui Edgar Cayce afirmă, la rândul lor, că Apocalipsa descrie adeseori grupuri de câte şapte obiecte, făcând referire la cele şapte *chakra*-e sau sisteme energetice din corpul uman. Revenind la textul hindus, acesta pare să folosească acelaşi tip de simbolism, vorbind de „cei şapte sori înflăcăraţi" care vor apărea la sfârşitul timpurilor.

„În era lui *Kali*, brahmanii [liderii spirituali]... nu vor mai face rugăciuni și meditații... Cursul lumii va fi presărat de conflicte, indicând astfel apropiata distrugere universală.

Și, o, Domn al oamenilor, numeroși regi *mleccha* vor domni atunci asupra pământului! Acești monarhi păcătoși vor fi dependenți de minciunile lor și își vor guverna supușii pe baza unor principii greșite... Și, o, Tigru între oameni, negustorii și comercianții necinstiți vor vinde mari cantități de produse folosind greutăți și măsuri false. Iar cei virtuoși nu vor mai putea prospera, în timp ce, cei păcătoși vor prospera extrem de mult. Virtutea își va pierde puterea, în timp ce păcatul va deveni atotputernic...

Și, o, Rege, fetele de șapte sau opt ani vor ajunge să conceapă prunci, iar băieții de zece sau doisprezece ani vor deveni părinți... Iar femeile cu un comportament nedemn și înșelător îi vor amăgi chiar și pe cei mai buni dintre bărbați... O, Rege, către sfârșitul acestor mii de ani care alcătuiesc cele patru *Yuga* viețile oamenilor vor deveni foarte scurte, iar pământul va fi cuprins de o secetă ce va dura foarte mulți ani. Și atunci, o, Domn al Pământului, oamenii și celelalte creaturi, a căror putere și vitalitate va fi mult diminuată, vor muri cu miile.

Și atunci, o, Domn al oamenilor, pe firmament vor apărea șapte Sori arzători, care vor bea toată apa de pe pământ, din râuri și din mări... iar flăcările focului numit *Samvartaka*, întețit de vânturi, vor cuprinde apoi pământul care a fost deja uscat de cei șapte Sori. Iar acest foc va cuprinde întregul Pământ, inclusiv regiunile de jos, și va răspândi o mare teroare până și în inimile zeilor... Și, o, Domn al pământului, după ce va distruge regiunile de jos și tot ce există pe Pământ, acest mare foc va distruge apoi totul într-o singură clipă."

Aceste profeții referitoare la distrugerea finală nu trebuie înțelese la modul lor literal. De pildă, cei „șapte Sori" par să facă referire la o trezire spirituală subită ce va cuprinde întreaga umanitate. Conform scripturii, după ce întregul Pământ va fi „distrus într-o singură clipă" de acest foc devastator, povestea umanității continuă în mod misterios și toți oamenii rămân cât se poate de vii. Pe Pământ apare un mântuitor cu puteri supranaturale care îi învinge pe cei răi și ajută planeta să se transforme. Și de această dată avem, în mod evident, de-a face cu un anumit tip de simbolism. Astfel de mituri care prezintă simboluri de tip oniric există în întreaga lume, iar profeția hindusă amintește într-o manieră surprinzătoare de lumea modernă. Catastrofa arzătoare descrisă în ea pare să fie o altă trimitere metaforică la transformările planetare care vor cuprinde societatea în mod fulgerător, distrugând castelele noastre de nisip construite pe fundamentul ignoranței și eliminând vechile obiceiuri. Cayce a descris o serie de metafore asemănătoare atunci când a decodificat Cartea Apocalipsei.

Apariția Epocii de Aur

Unii ar putea spune că viața pe Pământ a fost o continuă provocare și că autorii acestor texte nu fac decât să descrie un ideal spiritual care nu a putut fi atins niciodată. În realitate, miturile hinduse încep întotdeauna cu descrierea unei Epoci de Aur, un veritabil paradis pe pământ, care se degradează în timp până când se transformă în *Kali Yuga* – proces ce durează multe mii de ani. Toate miturile amintite de Santillana vorbesc despre o înrăutățire continuă a situației până la petrecerea marilor transformări planetare (la care asistăm la ora actuală). Unele mituri se încheie cu un potop. Cele hinduse vorbesc despre un foc ce cuprinde întregul Pământ. Regulile logicii sugerează că dacă „totul ar fi distrus într-un singur moment" la sfârșitul fiecărui ciclu de 25.000 de ani, viața nu ar fi putut supraviețui pe Pământ atât de mult timp. De aceea, în mod evident, aceste profeții nu trebuie interpretate *ad literam*. În mod similar, Biblia începe cu Cartea Genezei și cu povestea lui Adam și Eva – primul cuplu de oameni care a trăit pe Pământ – și se termină cu o catastrofă majoră descrisă în Apocalipsă, care conduce însă la un nou Cer și un nou Pământ, respectiv la o nouă Epocă de Aur, absolut glorioasă.

La fel ca în cazul Bibliei, profeția hindusă nu se încheie cu procesul distrugerii. Uluitorul foc *Samvartaka* conduce la o nouă creație – *Satya Yuga* sau Epoca de Aur: „Și când aceste timpuri teribile vor lua sfârșit, creația va începe din nou, regenerată... Va începe astfel o nouă *Satya Yuga* [Epocă de Aur], iar norii vor scălda pământul cu ploaia lor binefăcătoare, stelele și conjuncțiile stelare vor deveni de bun augur, la fel ca și planetele care se vor roti pe orbitele lor, și totul va prospera, iar pe Pământ vor domni abundența, sănătatea și pacea."

În profeția hindusă se precizează așadar că în Epoca de Aur va începe să se restaureze echilibrul naturii și al cosmosului, generând o mai mare prosperitate, abundență, sănătate și pace. Urmează apoi apariția unui Mesia în variantă hindusă, pe nume *Kalki*, gata să finalizeze procesul. În mod evident, *Kalki* dispune de capacități specifice ființelor „înălțate la cer", similare cu cele pe care le avem uneori în visele lucide – el poate crea vehicule, arme și războinici doar prin puterea intenției și a gândului:

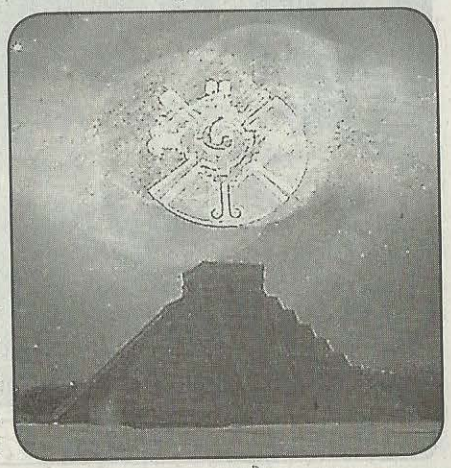

„Și un brahman cu numele de *Kalki* se va naște, îl va slăvi pe *Vishnu* și va fi înzestrat cu o mare energie, cu o mare inteligență și cu mari puteri divine... El va avea la dispoziție care de luptă și

arme, luptători și armuri, pe care le va crea doar gândindu-se la ele."

În citirile paranormale ale lui Edgar Cayce, referitoare la această transformare majoră, se vorbește de „a doua venire a lui Hristos" care se petrece de fapt în universul lăuntric al fiecăruia dintre noi, cei care trecem prin acest proces: „Celor credincioși li se va da o coroană de lumină... Veți deveni ca niște râuri de lumină, izvoare ale înțelepciunii, munți ai puterii și pajiști pentru cei înfometați; veți fi un loc de odihnă pentru cei îngrijorați și un sprijin pentru cei slabi".

Războaiele și actele de violență descrise în textele hinduse, care includ asasinarea celor corupți, reprezintă mai degrabă aspecte ale simbolismului oniric. Ele nu descriu atât uciderea unor oameni, cât o călătorie interioară simbolică pe care o vom face în ființa noastră pentru a ne purifica egoul, adică acea parte a noastră care a devenit dependentă de manipulare, de putere și de control: „Și el va fi regele regilor, de-a pururi victorios prin puterea virtuții. Și el va restabili ordinea divină și pacea în această lume plină de creaturi și măcinată de contradicții... Iar acel brahman îi va extermina pe regii *mleccha*, oriunde își vor găsi refugiul aceste creaturi malefice și demne de dispreț ... Când brahmanii îi vor extermina pe hoți și pe jefuitori, va fi prosperitate pe întregul Pământ... când păcatul va fi dezrădăcinat și virtutea va înflori, atunci va veni *Satya Yuga*. Oamenii se vor reculege prin practica ritualurilor religioase...

Și brahmanii vor redeveni buni și onești, iar cei renăscuți spiritual se vor consacra austerităților și vor deveni *muni* [meditatori tăcuți], iar mănăstirile de asceți, care înainte erau pline de netrebnici, vor redeveni sălașul oamenilor devotați adevărului. Iar oamenii în general vor începe să respecte și să practice adevărul.

Kalki Avatar

Și toate semințele cultivate vor da rod, o, Rege, iar recoltele oamenilor vor crește la timp în fiecare sezon. Oamenii vor deveni caritabili și devotați, ținându-și legămintele și ascultând legile... și liderii Pământului își vor guverna în mod virtuos popoarele."

Alte informații legate de această profeție hindusă apar în controversata lucrare a Helenei Blavatsky, „Doctrina secretă", completată cu citate din textul original. Se vorbește aici despre „opt capacități paranormale" pe

care le va manifesta *Kalki*, cu mult superioare celor pe care le manifestă oamenii la ora actuală:

„Așa cum *Satya Yuga* este întotdeauna prima în seria celor patru *Yuga*, *Kali Yuga* este întotdeauna ultima. La ora actuală manifestările specifice lui *Kali Yuga* predomină în India și, după toate aparențele, coincid cu cele occidentale. Este curios cât de profetic s-a dovedit a fi autorul lui *„Vishnu Purana"* atunci când a prevestit influențele întunecate și păcatele din *Kali Yuga*. După ce spune că «barbarii» vor ajunge să controleze malurile râului Indus, el adaugă: «În *Kali Yuga* toate vor decădea, până când rasa umană se va apropia de autodistrugerea ei *(pralaya)*... Când sfârșitul lui *Kali Yuga* va fi aproape, un aspect al Ființei divine care trăiește în propria Sa natură spirituală... va coborî pe Pământ... (*Kalki Avatar*), fiind înzestrat cu cele opt puteri paranormale... Și el va restabili dreptatea pe Pământ, iar sufletele celor care vor trăi la sfârșitul lui *Kali Yuga* vor fi trezite și vor deveni la fel de limpezi ca și cristalul. Oamenii care vor fi astfel transformați... vor deveni semințele generatoare ale unei alte rase umane, care va respecta legile divine din *Satya Yuga*, era purității.»"

Edgar Cayce a descris la rândul lui „a cincea rasă umană". John Van Auken a comentat această profeție în numărul din martie-aprilie 2009 al revistei *„Venture Inward"*, a Asociației pentru Cercetare și Iluminare:

„[Mesajele lui Cayce au prezis] intrarea într-o nouă eră și apariția unui nou tip de trup uman, care corespunde «celei de-a cincea rase umane», după cum a numit-o el, indicând astfel că înainte au mai existat patru mari epoci și respectiv rase umane. Trupul uman se transformă oricum într-o manieră evolutivă, dar este posibil ca prin mutații genetice să apară un nou tip de trup, mai bine adaptat la conștiința iluminată. Oricât de mulțumit ai fi de trupul tău actual, imaginează-ți ce ar însemna să renaști într-un trup perfecționat care să îți permită manifestarea conștiinței cosmice. Sună bine, mai ales că aceasta coincide cu noua epocă în care «Satan va fi izgonit», «iar pe noul Pământ nu vor mai exista tentații malefice care să pună la încercare sufletele»."

Când vor apărea zorii Epocii de Aur pentru planeta Pământ?

Un indiciu ne este oferit în extrasul din *„Mahabharata"* citat în „Doctrina secretă": străvechile scripturi hinduse descriu o fereastră de timp precisă în care va veni Vârsta sau Epoca de Aur. Ele au asociat acest eveniment cu o conjuncție particulară a planetelor din sistemul nostru solar, permițându-ne să calculăm cu precizie data acestui moment: „Și s-a spus: «Când Soarele și Luna, constelația *Tishya* și planeta Jupiter se vor afla în aceeași casă, *Satya Yuga* va reîncepe pe Pământ»."

Blavatsky nu prezintă niciun fel de calcule astronomice în cartea sa, care să indice data acestui eveniment, dar Geoff Stray ne prezintă opinia sa bine informată în lucrarea sa, „Dincolo de 2012": „În cartea sa *«The Way to*

Shambhala» («Drumul spre Shambala»), Edwin Bernbaum afirmă că Epoca de Aur va începe atunci când Soarele, Luna și Jupiter vor face conjuncție cu constelația *Tishya* (parte a constelației Cancerului). Următoarea astfel de conjuncție se va petrece pe data de 26 iulie 2014, conform programului meu de astronomie [Cyber-Sky]..."

Această dată depășește cu doar un an și jumătate data de 21 decembrie 2012, sfârșitul calendarului Maya. Majoritatea astronomilor credeau că ieșirea din Era Peștilor și intrarea în Era Vărsătorului din sistemul occidental trebuie să se producă în jurul anului 2011 sau 2012. Așa cum afirmă Peter Lemesurier în cartea sa, „Marea Piramidă decodificată", Institutul Francez Geographique National a fixat intrarea oficială în Era Vărsătorului în anul 2011.

De vreme ce există o controversă aprinsă referitoare la momentul real de intrare în Era Vărsătorului, nu ne rămâne decât să ne suflecăm mânecile și să căutăm noi înșine răspunsul. Majoritatea astronomilor consideră că Era Vărsătorului va începe atunci când Soarele va intra în constelația Vărsătorului în timpul echinocțiului de primăvară, dar nimeni nu poate preciza când se va produce acest eveniment. Iată ce afirma David P. Stern referitor la momentul când va începe Era Vărsătorului, în cartea sa *„Get a Straight Answer"* („Să obținem un răspuns direct"): „Cei din antichitate defineau constelațiile în funcție de stelele lor cele mai strălucitoare și nu le deosebeau prin hotare precise. Hărțile astronomice moderne au hotare precise, de regulă alcătuite din linii drepte precum hotarele dintre state ale Statelor Unite, dar nu știu exact când echinocțiul de primăvară va traversa hotarul dintre zodia Peștilor și cea a Vărsătorului."

În era modernă, precesia a fost redescoperită de Hipparchus, care și-a început cercetările în jurul echinocțiului de primăvară din 24 martie 146 î. Hr. După cum vom vedea în continuare, această dată este importantă. Shirley Burchill, un istoric al astronomiei, a sugerat în cartea sa *„History of Science and Technology: Hipparchus"* („Istoria științei și tehnologiei: Hipparchus") că acesta s-a folosit de vestigii istorice mult mai vechi în studiile sale: „O mare parte din opera lui Hipparchus a fost posibilă datorită faptului că el a consultat operele astronomilor de dinaintea lui. De la vechii babilonieni s-au găsit documente despre observațiile, metodele și echipamentele lor astronomice. Există numeroase dovezi care atestă că Hipparchus s-a folosit de aceste informații, care i-au permis să facă comparații. Măsurarea precisă a echinocțiilor de către Hipparchus nu a fost altceva decât o interpretare matematică a străvechii cunoașteri babiloniene."

David Andrew D'Zmura a creat o metodă de calcul a momentului precis în care se va petrece intrarea în Epoca Vărsătorului bazată parțial pe folosirea datelor originale. El a primit chiar Patentul cu nr. 676618 pentru ca descoperirea sa să nu fie furată. În acest patent, D'Zmura afirmă că Hipparchus a fost inspirat să își înceapă revoluționarele studii de astronomie în anul 146 î. Hr. în urma unor indicii

pe care le-a avut prin accesul la vechile documente babiloniene. Am arătat deja că babilonienii obișnuiau să folosească în arta lor sacră simboluri precum conul de pin (glanda pineală), *axis mundi* și îngerul înaripat. Este posibil ca documentele lor să fi revelat că anul intrării în Era Peștilor avea să fie în jurul lui 146 î. Hr. Dacă diferitele tradiții au ținut secretă această informație, înseamnă că interesul față de intrarea în noul semn al Zodiacului a fost foarte mare, deoarece acesta era un moment de o mare importanță. De aceea, foarte mulți oameni s-ar fi uitat la stele în încercarea de a înțelege mai bine marele ciclu care guvernează aceste ere. Metoda lui Hipparchus de clasificare a strălucirii stelelor pe cerul nocturn este folosită inclusiv la ora actuală.

Hipparchus

D'Zmura a calculat valoarea medie a precesiei între anii 150 î. Hr. și 2.000 d.Hr., ținând cont de cât de repede s-a mișcat axa Pământului în această perioadă și a obținut un număr doar cu puțin mai mic decât 2.160, foarte apropiat de perioada deja știută a unei Ere zodiacale: 2158,1914 ani. Ca o dovadă că multe interpretări numerologice sunt speculative și urmăresc senzaționalul, D'Zmura susținea că, prin adunarea acestui număr cu data la care a inițiat Hipparchus aceste studii, 146 î. Hr., se obține cea de-a 70-a zi din anul 2012: „Această dată din anul 2012 d. Hr. este considerată semnificativă de către mistici și credincioși, dintre care mulți anticipează venirea lui Mesia în acest an."

Tradițiile astrologice ale hindușilor, mayașilor și egiptenilor/grecilor/romanilor converg ca opinie la o perioadă de doi ani cuprinsă între 2012 și 2014, considerând că aceasta este fereastra temporală în care se vor petrece marile transformări pe Pământ. Puțini oameni știu că aceste profeții referitoare la anul 2012 au o răspândire globală, putând fi regăsite, de exemplu, pe ambele maluri ale Atlanticului. Există un flux din ce în ce mai mare de informații provenite din mituri și profeții care sugerează că umanitatea ar putea trece printr-un proces de transformare asemănător celui al păsării Phoenix, care ar conduce la apariția unei a cincea rase umane pe Pământ în această fereastră temporală, afectându-i în ultimă instanță pe toți oamenii.

Elegia lui Esculap

O altă perspectivă profetică excelentă referitoare la viitorul omenirii apare într-un document egiptean care nu poate fi mai recent de anul 400 d. Hr., dar cel mai probabil este mult mai vechi. Documentul este intitulat „Elegia lui Esculap" și descrie o conversație care ar fi fost purtată de Esculap (Asclepios) și Hermes

(fapt care clasifică documentul ca text hermetic). Primii creștini cunoșteau în mod cert acest document și îl citau frecvent. G.R.S. Mead a comentat astfel în anul 1906 datarea acestui text hermetic:

„Este imposibil să tragi concluzii certe referitoare la data originalului sau la valoarea sa exactă pentru istoria religiilor. Faptul că traducerea latină de care dispunem reprezintă un text foarte vechi este dovedit de citatele verbale preluate din el de Augustin... Rezultă astfel că documentul nu poate fi mai recent de anul 400 d.Hr. Tradiția îi atribuie însă o vechime mult mai mare..."

Citirile paranormale ale lui Cayce datează în mod repetat perioada în care a trăit Hermes cu 12.000 de ani în urmă, afirmând că el ar fi fost arhitectul principal al Marii Piramide, fiind de asemenea o încarnare anterioară a lui Iisus.

Cartea lui Mead prezintă o versiune mult mai veche și mai greu de tradus a „Elegiei lui Esculap". Graham Hancock combină aspectele cele mai clare și mai poetice din traducerile lui Copenhaver și Scott, oferindu-ne o versiune mai explicită, care poate fi găsită pe diferite site-uri de pe Internet, și anume:

„Va veni o vreme în care nu va mai conta faptul că egiptenii au slăvit Divinitatea prin pietatea și serviciile lor religioase... Zeii se vor întoarce din cer pe Pământ... O, Egiptule, Egiptule, din religia ta nu va mai rămâne nimic decât o poveste deșartă... Doar pietrele vor mai fi martorii tăcuți ai credinței tale de odinioară.

Și în acea vreme viața va fi o povară pentru oameni și nu vor mai crede că merită să se minuneze în fața Universului și să-l respecte. Religia, cea mai mare dintre toate binecuvântările... va fi amenințată de distrugere, iar oamenii o vor considera o povară și își vor bate joc de ea...

Ei își vor bate joc de suflet și de credința că acesta este nemuritor și nu vor mai aspira la nemurire, ba chiar vor ajunge să creadă că aceasta este o prostie... Zeii se vor îndepărta de oameni – aspect extrem de dureros! – și pe Pământ nu vor mai rămâne decât îngerii malefici (demonii) care se vor amesteca printre oameni și îi vor mâna pe bieții nenorociți către tot felul de crime, către războaie, furturi, înșelăciuni și tot felul de alte acțiuni contrare naturii sufletului.

Atunci, Pământul se va cutremura, iar marea va scufunda toate corăbiile; cerul nu va mai susține planetele pe orbitele lor, iar vocile zeilor vor fi reduse la tăcere. Roadele pământului vor putrezi, solul va deveni sterp și aerul însuși va deveni stătut și otrăvitor. Totul va deveni strâmb și își va pierde rânduiala, iar binele va dispărea. Dar când toate acestea se vor petrece, o, Asclepius, Dumnezeu, Creatorul tuturor ființelor... îi va readuce pe calea cea dreaptă pe toți cei care s-au rătăcit, va curăța răul din lume, îl va spăla prin potopuri, îl va arde în focul cel mai teribil și îl va înlătura prin războaie și boli.

Și astfel, El va readuce lumea la starea ei de dinainte, iar oamenii vor considera din nou Cosmosul demn de a fi adorat și prețuit... Va avea astfel loc o renaștere a Cosmosului, ceea ce va face din nou ca toate să fie bune și

Dialog între Hermes având caduceul în mână (stânga) și Esculap (dreapta), redat pe o frescă antică

ca Natura să fie privită din nou ca fiind sacră și minunată. Și toate acestea au fost scrise în desfășurarea Timpului de către Voința eternă a Creatorului."

Odată în plus, profețiile referitoare la potopuri, la războaie și la boli s-au împlinit deja, și putem să dovedim că evenimentele petrecute recent pe Pământ sunt fără precedent. De remarcat faptul că nici în această profeție hermetică nu se afirmă că toate ființele vii vor fi distruse. Ea face în schimb referire la o lume în care „zeii" nu mai trăiesc pe Pământ, presupunând că aceștia ar fi trăit vreodată aici. Textul afirmă de asemenea că transformările prin care trecem la ora actuală deschid calea către o „renaștere a Cosmosului" care va face ca „toate să fie bune și ca Natura să fie privită din nou ca fiind sacră și minunată". Dacă ținem cont și de celelalte profeții, care asociază exact aceleași circumstanțe cu fereastra temporală 2012-2014, imaginea de ansamblu se conturează și mai bine. Un alt indiciu curios din acest pasaj este cel în care Hermes afirmă că procesul de transformare este deja „scris în desfășurarea Timpului de către Voința eternă a Creatorului", expresie destul de inedită. La ce se referă el atunci când vorbește de „desfășurarea timpului"? Nu cumva chiar la Marele Ciclu? Noțiunea de timp devine mult mai interesantă atunci când explorăm conceptele noii științe la care ne vom referi în partea a doua a lucrării de față.

S-au descoperit multe alte profeții referitoare la Epoca de Aur care urmează să vină, nu doar în „Moara lui Hamlet", ci și în multe alte surse. Devine astfel evident că strămoșii noștri luau foarte în serios aceste profeții. Pe de altă parte, dacă acestea fac referire la un eveniment real, el trebuie să implice un anumit proces fizic, tangibil și măsurabil, deci care să poată fi studiat din punct de vedere științific. Iar cel mai important indiciu care ni se dă în toate miturile străvechi din întreaga lume este: studiați precesia echinocțiilor. Descoperiți ce înseamnă aceasta și cum operează ea. Unul din cele mai importante indicii pare să fie încorporat în Marea Piramidă de la Gizeh, despre care se crede că anticipează nici mai mult nici mai puțin decât un eveniment mesianic la intrarea în Era Vărsătorului. Dacă vom dezlega misterul construcției miraculoase a Marii Piramide, care la prima vedere pare imposibil de realizat, ne va fi mult mai ușor să acceptăm că zeii au trăit într-adevăr cândva pe Pământ, ajutându-i pe oameni să construiască acest edificiu măreț.

Capitolul 6

MAREA PIRAMIDĂ, VĂZUTĂ ÎNTR-O NOUĂ LUMINĂ

Trăim oare mulți dintre noi ca într-o transă hipnotică? Și am uitat oare că am mai trăit aici, pe această planetă, și în alte vieți și că este posibil să mai revenim și altă dată? Suntem oare conectați, într-un mod direct, la un anumit nivel conștient, de toate creaturile vii din jurul nostru? Există în centrul creierului nostru un al treilea ochi ce poate fi activat? Există oare anumite tehnici prin a căror practică putem să ne conectăm direct la Câmpul-Sursă și astfel să realizăm miracole aparent imposibile? Oare pot și alți oameni să ne însoțească într-o astfel de aventură spirituală și să trăiască aceleași experiențe? Să fie ciclul de 25.920 de ani doar un ciclu al mișcării oscilatorii a axei Pământului? Oare popoarele antice ne-au lăsat prin intermediul piramidelor o tehnologie avansată, funcțională, de conectare la Câmpul-Sursă, pentru a arăta că acesta poate fi într-adevăr utilizat spre binele și bunăstarea tuturor formelor de viață de pe Pământ? Marea Piramidă este oare, în cele din urmă, cea mai bună dovadă a faptului că strămoșii noștri dețineau o tehnologie foarte avansată? Oare aceasta ne poate oferi instrumentele necesare pentru a redescoperi vechea lor știință pierdută?

Câteva date constructive uimitoare despre Marea Piramidă

Marea Piramidă este considerată a fi cea mai mare construcție din piatră de pe Pământ, având înălțimea unei clădiri cu patruzeci de etaje și amprenta la sol acoperind peste 5 hectare. Pentru construirea Marii Piramide s-au folosit aproximativ 2,3 milioane roci de calcar și blocuri de granit, fiecare dintre ele cântărind între 2,5 și 70 de tone, având o masă totală de aproximativ 6,3 milioane de tone. În prezent, nicio macara nu este destul de puternică pentru a ridica pietre atât de grele, pentru că pur și simplu s-ar prăbuși. Roca de sub Marea Piramidă a fost nivelată atât de bine, încât niciun colț de la baza piramidei nu are nici măcar un centimetru în plus sau în minus. O nivelare atât de precisă depășește chiar și cele mai înalte standarde arhitecturale moderne.

Într-un mod tainic, Marea Piramidă este situată în centrul suprafeței Pământului, fiind cu adevărat *axis mundi*. Astfel, axa est-vest a Marii Piramide se situează exact pe cea mai lungă paralelă a Pământului, care acoperă cea mai mare parte de uscat și cea mai mică parte de apă și care trece prin Asia, Africa și America. De asemenea, cel mai lung meridian de pe uscat care traversează Asia, Africa, Europa și Antarctica trece și el tot prin Piramidă. Probabilitatea de a găsi întâmplător această „locație perfectă" este de 1 la 3 miliarde. Acest

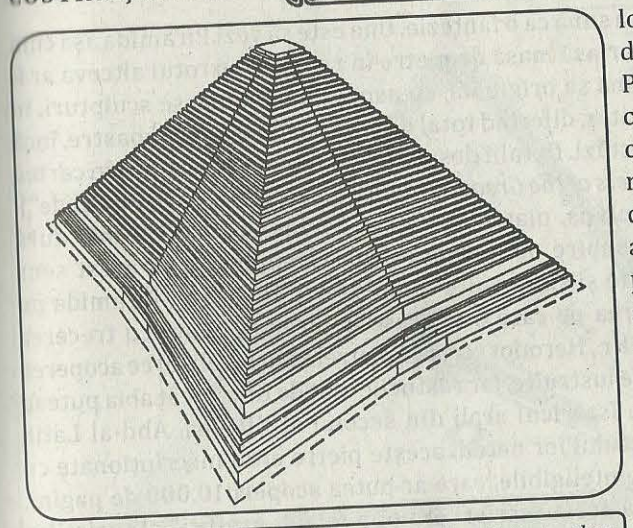

Muchiile exterioare ale Marii Piramide, adunate, dau 25.826.4 inch piramidali, un număr foarte apropiat de estimările moderne cu privire la precesia echinocțiilor.

loc este atât de important deoarece poziția Marii Piramide este corelată cu fluxul subtil al câmpurilor energetice naturale ale Pământului din această zonă, ce au rămas necunoscute până acum oamenilor de știință din epoca noastră modernă.

Laturile Piramidei sunt aliniate atât de bine pe direcția Nord, încât ele se abat doar cu 3 minute de arc, deci cu mai puțin de 0,06%. O altă aparentă „coincidență" este aceea că dacă am calcula grosimea medie a scoarței terestre socotind între nivelul mării (Miami) ca limită inferioară și Himalaya ca limită superioară, am ajunge la 138,75 m, adică exact înălțimea actuală a Marii Piramide.

Cel mai surprinzător fapt este că, atunci când a fost construită Marea Piramidă, ea a fost acoperită cu peste 8 hectare de plăci calcaroase albe, lustruite, lucioase, în total aproximativ 115.000 de blocuri, cu grosimea medie de 2,5 metri. Soarele reflectat de aceste pietre pe timpul zilei era orbitor, ceea ce a făcut ca Piramidei să i se mai spună și Tachut („Lumina"). Reflexiile sale puteau fi văzute din munți situați la sute de kilometri depărtare. Cu toate că unele dintre aceste pietre cântăreau până la 16 tone, toate cele 6 laturi au fost cioplite pentru a se potrivi între ele, atât de perfect încât rosturile de îmbinare dintre ele măsurau sub 0,5 mm, adică mai puțin decât grosimea unei unghii. Sir Flinders Petrie (1853-1942) compara precizia cu care s-a realizat această lucrare cu opera de mare finețe a unor opticieni care ar șlefui cu precizie lentilele unui telescop. Richard C. Hoagland a arătat că nici măcar plăcile de pe o navă specială a NASA nu se îmbină atât de exact. Cu mult mai surprinzător este faptul că aceste fisuri nu sunt goale, ci ele sunt umplute cu un ciment extrem de rezistent. Nu se cunoaște nici în ziua de azi vreo modalitate de a umple cu mortar fisuri de 0,5 mm lățime într-un mod uniform, pe o înălțime cuprinsă între 1,5 și 2 metri pe verticală. Iar dacă cineva ar fi destul de nesăbuit încât să sfărâme acest înveliș cu barosul, ar constata că piatra de calcar cedează înaintea cimentului.

Toate acestea ar putea suna ca o fantezie. Una este să vezi Piramida așa cum arată ea astăzi, adică o uriașă masă de pietre în ruine, și cu totul altceva ar fi să o putem vedea în forma sa originală, cu aspectul unei uriașe sculpturi, în deșert, de un alb-strălucitor, diferind total de realizările tehnicii noastre, încă din Antichitate și până astăzi. Detalii despre acest subiect se pot găsi în cartea lui Peter Tompkins, *„Secrets of the Great Pyramid"* („Secretele Marii Piramide").

După opinia lui Tompkins, piatra de calcar devine în timp tot mai dură și mai netedă, spre deosebire de marmură (un exemplu viu în acest sens sunt minunatele stalactite și stalagmite din peșteri). De aceea, Piramida nu își pierduse din strălucirea pe care o avusese la început, odată cu trecerea secolelor. Prin anul 440 î. Hr., Herodot scria că pietrele din învelișul ce acoperea piramida erau atât de bine lustruite, iar rosturile atât de fine, încât abia puteau fi văzute cu ochiul liber. Istoricul arab din secolul al XIII-lea, Abd-al Latif, afirma că, în ciuda aspectului lor neted, aceste pietre erau inscripționate cu caractere misterioase, neinteligibile, care ar putea acoperi 10.000 de pagini. Colegii săi au presupus că aceste scrieri erau un fel de „graffiti" al turiștilor antici. William de Baldensal a vizitat Piramida pe la începutul anilor 1300 și a descris aceste inscripții misterioase ca fiind formate din simboluri ciudate așezate în rânduri lungi și îngrijite. Odată cu dispariția pietrelor ce acopereau Piramida, a dispărut și orice speranță de a mai studia sau analiza mult doritele și căutatele documente conținute în aceste inscripții, care erau, s-ar părea, coduri ale viitorului.

Diodor din Sicilia, care a trăit imediat după Hristos, scria că învelișul de pietre al Piramidei era „întreg și fără semne de degradare". Naturalistul roman Pliniu mărturisea că băieții din partea locului se cățărau pe aceste pietre șlefuite, spre încântarea turiștilor. Cam prin anul 24 d.Hr., Strabon a vizitat Egiptul și a afirmat că pe fața nordică a Piramidei exista o intrare formată dintr-o piatră rabatabilă ce se putea ridica de jos în sus, dar altminteri nu se putea distinge de celelalte din jur, atunci când era lăsată în jos.

Tainele Camerei Regelui

În interiorul Marii Piramide se află trei camere diferite. Cea mai mare este numită Camera Regelui și este singura parte din Piramidă făcută din granit roșu, care este extrem de dur. În 1990, Bernard Pietsch a analizat cele 24 de pietre diferite din pardoseala Camerei Regelui și a făcut unele constatări senzaționale. Deși toate pietrele sunt fie pătrate, fie dreptunghiulare, nu se găsesc prea multe de aceeași mărime, în afară de cazul când există o pereche identică de pietre una lângă cealaltă. Aceste pietre sunt așezate într-o serie formată din șase rânduri distincte – și fiecare rând are lățimea diferită de celelalte. În *„Anatomy of the King's Chamber"* („Anatomia Camerei Regelui"), Pietsch prezintă dovezi uimitoare, complexe și convingătoare ce arată că

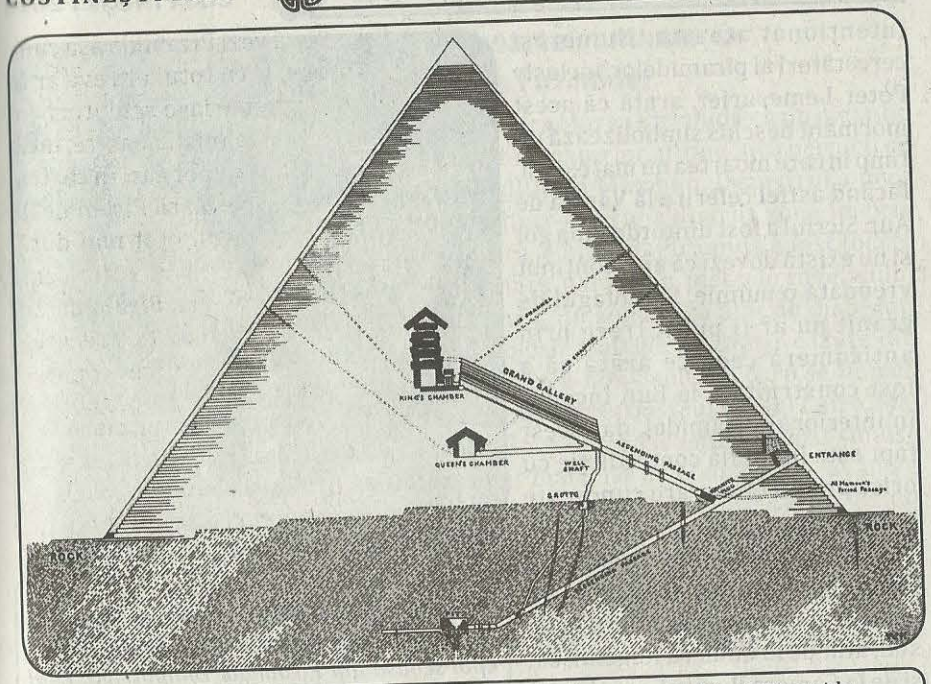

Camerele interioare, coridoarele și canalele de aerisire ale Marii Piramide.

diferite dimensiuni ale planetelor Mercur, Venus, Pământ, Luna, Marte, Jupiter și Saturn, inclusiv perioadele lor orbitale sunt codate în dimensiunile acestor pietre.

În Camera Regelui există un sarcofag făcut dintr-un granit extrem de dur, având culoarea maro-închis, a cărui greutate este estimată ca fiind de trei tone. Sarcofagul are un volum exterior care este exact dublul volumului interior. Datorită unor urme spiralate găsite în interior, inginerul Christopher Dunn a ajuns la concluzia că sicriul a fost sculptat cu ajutorul unor scule ce puteau tăia granitul de 500 de ori mai repede decât folosind orice altă tehnologie disponibilă în prezent. (Vom vedea explicat pe larg într-un alt capitol că, de fapt, acesta este rezultatul unei tehnologii care poate micșora foarte mult duritatea pietrei, cât timp ea este prelucrată.) Cei sceptici consideră că aceasta s-ar fi realizat cu burghie având diamant în vârf, însă această variantă nu ar permite realizarea prelucrării granitului la o mare viteză, chiar dacă s-ar folosi cea mai modernă tehnologie. Dunn subliniază faptul că metalul cel mai dur descoperit la acea vreme era cuprul. Diamantele ar fi intrat în cupru ca în unt, înainte de a putea lăsa vreo urmă în granit.

Sarcofagul prezintă anumite canale ce permit fixarea unui capac, însă nu s-a descoperit niciodată vreun capac, ca și cum cineva ar fi urmărit în mod

intenționat aceasta. Numeroși cercetători ai piramidelor, inclusiv Peter Lemesurier, arată că acest mormânt deschis simbolizează un timp în care moartea nu mai există, făcând astfel referire la Vârsta de Aur. Sicriul a fost dintotdeauna gol și nu există dovezi că ar fi conținut vreodată o mumie. Sarcofagul de granit nu ar fi putut trece prin anticameră ceea ce arată că a fost construit de la bun început în interiorul Piramidei, dar acest fapt este în totală contradicție cu orice practici funerare cunoscute la egipteni.

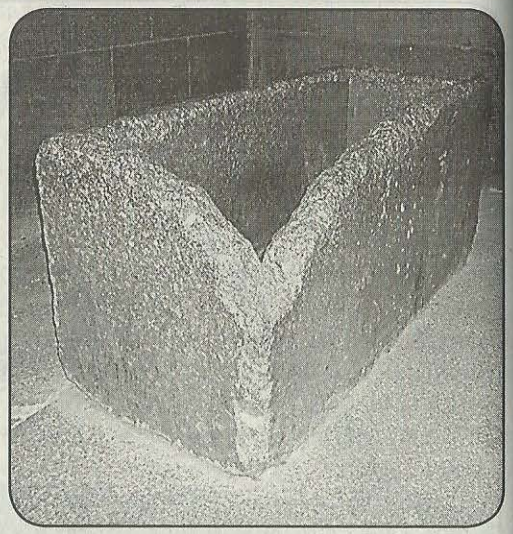

Camera Regelui conține acum doar sarcofagul de granit. Unii savanți presupun că acolo era mumia lui Khufu care a fost apoi scoasă din Piramidă. Dimpotrivă, Paul Brunton, un practicant yoghin care a primit anumite inițieri în Marea Piramidă, afirmă cu certitudine că această încăpere servea numai pentru anumite inițieri secrete.

Deși această descoperire a fost făcută mult mai târziu, s-a constatat că pereții de nord și de sud, atât de la Camera Regelui, cât și de la Camera Reginei, conțineau, de asemenea, canale de aerisire înclinate către în sus, toate având ieșirea undeva la suprafața Piramidei. Aceasta asigura suficient oxigen pentru împrospătarea aerului din fiecare încăpere. Pe la mijlocul anului 1990, Rudolf Gantenbrink a trimis un robot miniatural pe canalele de aerisire respective, care a urcat cam la 65 de metri și care a confirmat faptul că gura de aerisire sudică din Camera Regelui este orientată către steaua Al-Nitak sau Zeta Orionis. Gura de aerisire nordică este orientată către Alpha Draconis, care în mileniul al III-lea î. Hr. era considerată Steaua Polară. Gura de aerisire nordică din Camera Reginei este orientată către Beta Ursae Minoris, iar cea sudică are orientarea către steaua Sirius. Toate aceste aliniamente datează cam de la 2.500 î.Hr. Iată ce afirmă cercetătorul civilizațiilor antice Joseph Jochmans în cartea sa intitulată *„Care este adevărata vârstă a Marii Piramide"*: „După cum au arătat Bauval și Gilbert prin calcule realizate prin intermediul computerului, alinierile constelațiilor cu canalele de aerisire ale Marii Piramide calculate pentru anul 2.450 î.Hr. erau valabile și pentru o perioadă de timp cu mult anterioară, adică pe la anul 10.500 î.Hr., datorită precesiei echinocțiilor." O profeție din 30 iunie 1932 a lui Edgar Cayce arăta că lucrările la Marea Piramidă și la Sfinx au început chiar în acel an.

Enigma măsurilor și rapoartelor numerice dintre elementele Piramidei

În secolul al XIII-lea, un istoric arab compara Marea Piramidă cu un gigantic sân feminin, remarcând faptul că pietrele de la exterior arătau încă perfect, cu excepția intrării originale, sculptată de califul Al-Mamoun. Dezastrul a lovit Egiptul în 1356, când un prim cutremur dintr-o serie a distrus zone imense din nordul Egiptului, unde s-au prăbușit orașe întregi. Piramida a fost foarte afectată de acest cutremur, astfel că o mare parte din pietrele învelișului exterior s-au desprins și au căzut. Locuitorii din zonă erau atât de disperați să-și reconstruiască locuințele, încât au folosit pietrele de calcar căzute din Piramidă ca materie primă pentru construirea noii capitale, care se numea El-Kaherah sau „Victorioasa", precum și pentru a reconstrui orașul Cairo. Mai mult decât atât, pietrele care nu căzuseră încă de pe Piramidă au fost smulse de acolo, deoarece constituiau un excelent material de construcție, având o puritate ridicată. Potrivit spuselor baronului francez D'Anglure, care a vizitat în anul 1396 această zonă a Egiptului: „Unii zidari au desprins chiar pietrele mari care acopereau piramida și le-au rostogolit în vale." S-au construit special două poduri peste Nil pentru a putea transporta pietrele peste râu, cu ajutorul caravanelor de cămile, pentru construirea unor moschei și palate în Cairo și El-Kaherah.

Odată cu trecerea secolelor, legenda măreților pietre de odinioară ce acopereau Marea Piramidă a devenit tot mai puțin cunoscută, devenind până la urmă doar un mit. Cu toate acestea, începând cu anul 1836 colonelul Vyse a efectuat săpături în interiorul Piramidei și în jurul acesteia, eliminând prin probele găsite argumentele scepticilor și demonstrând realitatea existenței acestui înveliș calcaros al Piramidei. Astfel, Vyse a descoperit că la înălțimea de aproximativ 5 metri Piramida era înconjurată de resturi calcaroase și nisipoase care se adunaseră de jur împrejurul bazei. El a curățat o porțiune aflată la mijlocul bazei fațadei de nord, sperând că va ajunge la roca din care era construită temelia Piramidei. El a descoperit însă două pietre originale din învelișul exterior, punând astfel capăt disputei științifice în ceea ce privește acoperirea Piramidei cu piatră albă, perfect șlefuită. Blocurile găsite erau atât de fin lucrate, încât se putea calcula exact unghiul de înclinare al fațadei din care făceau parte. Conform afirmațiilor lui Vyse, „ele erau atât de bine și de corect îmbinate, la fel ca o lucrare din zilele noastre, realizată însă cu instrumente optice de precizie. Rosturile de îmbinare erau abia perceptibile, nedepășind grosimea unei foițe de argint".

Vyse a publicat în 1840 observațiile și măsurătorile sale detaliate, iar asistentul său, John Perring, a publicat și el propria sa carte referitoare la același subiect. Astfel a luat ființă un nou domeniu de studiu, cunoscut sub numele de „piramidologie". În secolul al XIX-lea, un matematician înzestrat, cu

preocupări în domeniul astronomiei, John Taylor, lucra ca editor la *„London Observer"*. El împlinea vârsta de 50 de ani atunci când informațiile lui Vyse au venit din Egipt. Din acel moment, Taylor a început o cercetare riguroasă, care s-a desfășurat timp de 30 de ani, asupra tuturor măsurătorilor care fuseseră raportate cu privire la Piramidă, căutând formule matematice și geometrice încriptate în ele. Astfel, Taylor a descoperit că dacă măsura perimetrul bazei în inch, obținea aproximativ de 100 de ori 366, iar dacă împărțea perimetrul la 25 de inch, obținea tot 366. Dar care era treaba cu acest 366? Acest număr este „suspect" de apropiat de lungimea exactă a unui an pământesc – adică 365,2422 de zile. Taylor a constatat că dacă se modifică puțin lungimea unui inch britanic, aceste cifre ar putea deveni reflectările exacte ale anului pământesc. Să fi fost acesta doar un simplu truc matematic sau el ascunde un fapt științific extraordinar? Această întrebare și-a primit foarte curând răspunsul, atunci când o „norocoasă" sincronicitate s-a petrecut aproape la aceeași vreme.

Dimensiunile Piramidei sunt corelate cu anumite mărimi caracteristice ale globului pământesc

Sir John Herschel, unul dintre cei mai respectați astronomi britanici de la sfârșitul secolului al XIX-lea, urmărea să inventeze o nouă unitate de măsură pentru a înlocui sistemul britanic existent la acea vreme. El dorea ca noul sistem să se bazeze pe dimensiunile Pământului. Fără a avea cunoștință de cercetările făcute de Taylor, Herschel a folosit dimensiunile cele mai exacte ale Pământului disponibile la acea vreme, ajungând să sugereze faptul că noul inch ar trebui să fie cu puțin mai mare decât cel vechi, adică doar cu jumătate din grosimea unui fir de păr sau, mai exact, el ar fi de 1,00106 inch britanici. Herschel i-a criticat pe francezi pentru sistemul lor metric, bazat pe curbura Pământului, ce se poate modifica ușor, în loc să folosească ca bază de pornire o linie care trece exact prin centrul Pământului, de la un pol la celălalt. Serviciul Topografic Național al Marii Britanii fixase de curând distanța dintre poli, prin interiorul Pământului, la 7.898 de mile, adică 500.500.300 inch britanici. Dacă s-ar folosi inch-ul britanic puțin mai lung, cel propus de Herschel, această distanță ar fi de exact 500 de milioane de inch. Herschel susținea că inch-ul britanic existent ar trebui să fie mărit oficial la dimensiunea propusă de el, pentru a se obține o unitate de măsură cu adevărat științifică.

Sir John Herschel, unul dintre cei mai respectați astronomi britanici de la sfârșitul secolului al XIX-lea

În acest fel, 50 astfel de inch ar însemna exact a zece milioana parte din axa polară a Pământului.

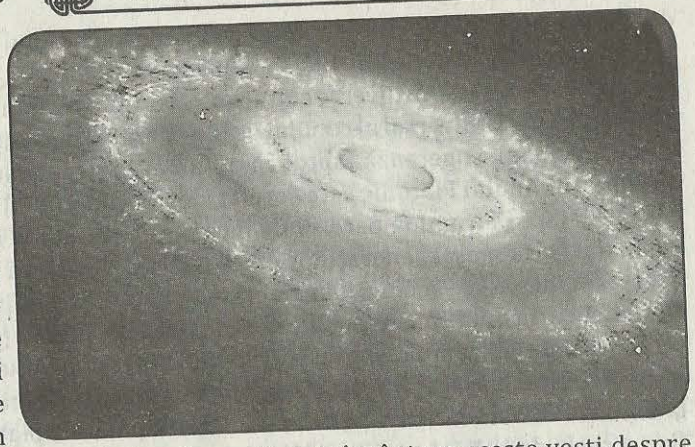

Cotul ar fi alcătuit din 25 de astfel de unități, care ar putea înlocui unitățile uzuale, adică yardul și piciorul. Herschel nu avea habar că Taylor descoperise deja la acea vreme aceleași unități de măsură care se regăseau în dimensiunile Marii Piramide. Taylor a aflat cu încântare aceste vești despre studiile și propunerile lui Herschel. Avea astfel dovada clară a faptului că cei care construiseră Piramida cunoșteau cu siguranță adevăratele dimensiuni ale planetei, întregul sistem de măsurare fiind construit pe baza lor. Aceasta este o dovadă în plus că vechii egipteni dețineau o tehnologie cu mult mai avansată decât se crede. Lemesurier relata că în Anul Geofizic Internațional 1957, diametrul Pământului între cei doi poli a fost măsurat cu maximă precizie, prin intermediul sateliților, dimensiunea sa fiind calculată mult mai exact decât pe vremea lui Herschel. În consecință, știm acum că inch-ul Piramidei este într-adevăr a 500 milioana parte din diametrul Pământului, măsurat între cei doi poli, iar această legătură are o precizie de ordinul zecimilor sau chiar sutimilor. Aceasta demonstrează faptul că Piramida a fost într-adevăr construită ca o perfectă reflectare matematică, în perimetrul său, a mărimii unui an pământesc. Aceste măsuri la scală ale Pământului se regăsesc, în mod evident, de mai multe ori atât la interiorul, cât și la exteriorul Piramidei.

Mai mult decât atât, surprizele sunt și mai mari dacă măsurăm distanța dintre muchiile Marii Piramide, adică de la un colț la vârf și înapoi la celălalt colț. Rezultă astfel o distanță de 25.826 de inch piramidali, ceea ce este remarcabil de apropiat de calculele moderne cu privire la ciclul, în ani, de precesie a echinocțiilor.

Se pare că proiectanții Marii Piramide au dorit ca noi să utilizăm inch-ul egiptean. Această echivalență dintre dimensiunile calculate între muchiile piramidei și ciclul de precesie a echinocțiilor, în inch egipteni, pare să fie un mesaj că trebuie să acordăm o mare atenție acestui ciclu. Este evident că acești constructori cunoșteau dimensiunile exacte ale Pământului, deci este posibil ca ei să fi călătorit prin lume, făcându-se astfel referire la ei în diferite mituri din numeroasele culturi antice. După cum Santillana și Von Dechend au arătat de mai multe ori în *„Moara lui Hamlet"*, mesajul ascuns în fiecare din aceste mituri antice era că trebuie să ținem cont de acest ciclu de precesie a echinocțiilor sau

de ceea ce numeroase culturi antice mai numeau și Anul Platonic. Simboluri precum Muntele Primordial, Piatra Benben, Shiva lingam, Omphalos, baetyl și K'aaba, ce se regăsesc în diverse culturi, ca să nu mai vorbim despre simbolismul binecunoscut și universal al conului de pin prezent la mayași, egipteni, hinduși, greci și romani, sugerează faptul că odinioară întreaga lume era conștientă că sfârșitul Anului Platonic este corelat într-un anumit fel cu trezirea glandei pineale. Marea Piramidă pare să fie încă o cale prin care strămoșii noștri au semnalat acest mesaj generațiilor viitoare. Sunt dovezi că Vaticanul cunoaște acest fapt, deoarece acolo a fost amplasat un sarcofag egiptean deschis, chiar în spatele uriașului con de pin, flancat de păsările Bennu (sau Phoenix).

Dacă Marea Piramidă are să ne transmită într-adevăr un mesaj simbolic, o parte a acestui mesaj ar fi aceea că ea a fost lăsată în mod intenționat nefinisată la exterior. Există în vârful Piramidei o zonă pătrată, plată, unde s-ar putea fixa o cheie de boltă, tot piramidală, adică o altă formă a pietrei baetyl. Dacă ne gândim cât de bine se regăsesc în Marea Piramidă dimensiunile exacte ale Pământului, nu este de mirare afirmația lui Peter Lemesurier, autorul cărții *„The Great Pyramid Decoded"* („Descifrarea Marii Piramide"), cum că vârful plat ar sugera că însuși Pământul, la fel ca Marea Piramidă, este cumva nefinisat. Poate că oamenii care au construit Piramida intenționau să revină la un moment dat, poate la finalul Anului Platonic, pentru a-și încheia treaba. Fixarea cheii de boltă ar transforma, de asemenea, Piramida (care, de fapt, este un trunchi de piramidă), dintr-un obiect cu 6 fețe (o bază mare, patru laturi și o bază mică), într-un obiect cu 5 fețe. Conform informațiilor lui Lemesurier, în numerologia egipteană, șase înseamnă „imperfecțiune", iar cinci înseamnă „Inițiere Divină". Dat fiind faptul că perimetrul Piramidei este egal cu durata exactă a unui an terestru, iar distanța dintre muchiile opuse este exact ciclul de precesie a echinocțiilor, mesajul ascuns pe care îl putem decoda este că la finalul Anului Platonic vor fi eliminate, în cele din urmă, imperfecțiunile omenirii, în urma unei anumite Inițieri Divine.

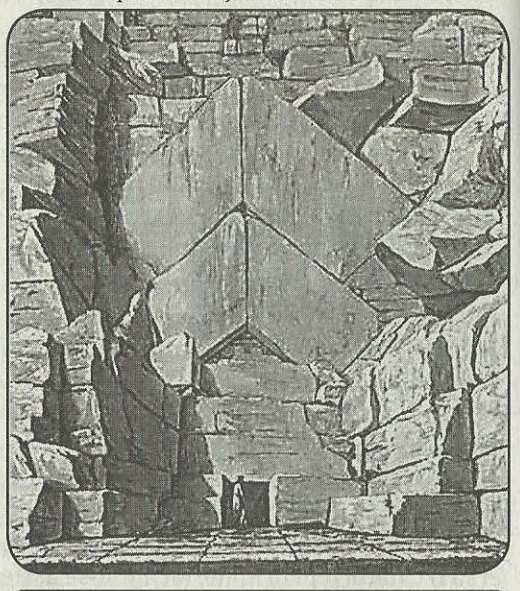

Intrarea originară a piramidei se află pe fața nordică a acesteia. Ulterior, intrarea a fost blocată cu dale imense de piatră.

Capitolul 7

„EFECTUL DE PIRAMIDĂ" – UNA DINTRE CHEILE TRANZIȚIEI CĂTRE VÂRSTA DE AUR

Așa cum spuneam, profețiile din vechime nu vorbesc despre o dispariție la scară planetară a umanității, ci de o apropiată Vârstă de Aur. Măsurătorile Marii Piramide ne-au permis să facem o serie de corelații semnificative, arătând că indică mărimea precisă a Pământului, lungimea precisă a unui an, distanța de la Pământ la Soare, diferite dimensiuni planetare, alinierile cu diferite stele și precesia echinocțiilor, fapt care sugerează că cei care au construit-o au fost aceiași care au lansat vechile mituri antice și învățăturile religioase profetice. În aceste condiții, ne putem întreba în ce măsură chiar structura Marii Piramide face parte integrantă din mesajul pe care au dorit să ni-l transmită acei oameni. Nu cumva reprezintă ea o tehnologie în sine, care are la bază o știință pe care noi nu am redescoperit-o încă?

Ideile referitoare la „efectul de piramidă" au apărut prin anii '70 și au fost luate în derâdere de către cei sceptici, care le-au considerat niște simple „fumigene" ce au declanșat o isterie în masă. La baza acestui entuziasm a stat povestea unui francez pe nume Antoine Bovis, care a declarat că a vizitat Marea Piramidă la începutul secolului al XX-lea. Potrivit legendelor descrise în numeroase cărți despre Marea Piramidă apărute prin anii 70, Bovis ar fi descoperit în Camera Regelui un recipient pentru gunoi în care se aflau cadavre de pisici și de alte animale mici. În mod paradoxal, acestea nu putreziseră deloc, ci erau perfect uscate și mumificate. Concluzia a fost că dacă piramidele erau într-adevăr morminte pentru faraoni, vechii egipteni nu trebuiau să muncească prea mult pentru a-și mumifica liderii, fiind suficient să îi introducă în sarcofage și să îi lase o vreme în piramidă pentru ca

Antoine Bovis

magia să se petreacă, iar apoi să îi scoată gata mumificați datorită efectului de piramidă.

Istoricii au dezmințit aceste legende foarte îndrăgite de oameni. În anul 1999, un fost director al Muzeului Național Egiptean i-a spus unui sceptic danez că în Camera Regelui nu a existat niciodată un recipient pentru gunoaie în care să fie găsite corpuri de animale moarte. Deși numeroși autori au descris în mare detaliu ce a simțit, ce a văzut și ce a mirosit Bovis în Camera Regelui, s-ar părea că în realitate acesta nu a părăsit niciodată Franța, iar legenda vizitei sale la Marea Piramidă a fost creată de alți autori care i-au interpretat în mod greșit opera. De fapt, Bovis a construit un model al Marii Piramide acasă la el, cu o înălțime de 75 cm, în care, spunea el, a reușit să mumifice o pisică moartă lăsată în locul care corespunde Camerei Regelui. După cum a declarat chiar scepticul danez, Jens Laigaard, este posibil ca această poveste să fie adevărată:

„Mii de oameni au realizat experimentele lui Bovis și au lăsat diferite alimente în interiorul piramidelor miniaturale construite de ei, spunând apoi că într-adevăr prin efectul de piramidă se pot păstra nealterate peștele, carnea, ouăle, legumele, fructele și laptele. De asemenea, florile tăiate își păstrează mult mai mult timp culoarea și parfumul în interiorul unei piramide. Mai mult, unii afirmă că vinul, sucurile de fructe și alimentele, în general, capătă o aromă mai plăcută dacă sunt păstrate o vreme în interiorul unei piramide."

Site-ul scepticilor care au publicat acest citat al autorului danez prezintă inclusiv părerea creatorilor săi, care afirmă că Bovis „a ajuns la concluziile sale referitoare la efectul de piramidă făcând la el acasă – din fotoliul său – diferite experimente în piramida construită de el".

Karel Drbal, un inginer din Praga, a repetat cu succes „experimentele oculte făcute din fotoliu" ale lui Bovis, prin anii '50, reușind să păstreze nealterate, în bună măsură, diferite animale moarte. Drbal a conchis că „există o relație

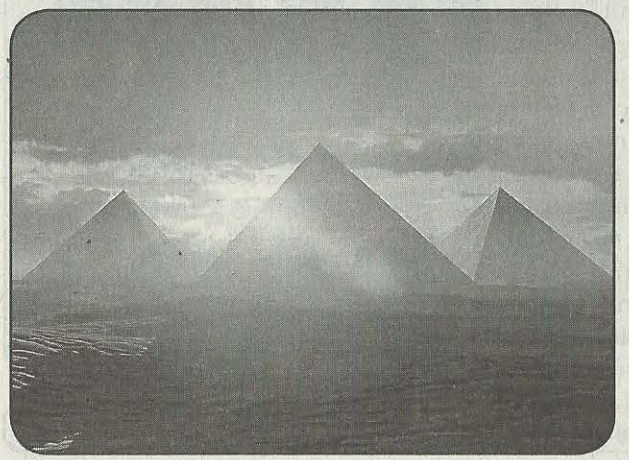

între forma spațiului din interiorul unei piramide și procesele fizice, chimice și biologice care se derulează în interiorul acestui spațiu", deși nu era foarte sigur în ce constau aceste procese. Drbal a fost, de asemenea, prima persoană care a descoperit (în anul 1959) efectul de ascuțire a lamelor tocite în interiorul unei structuri

piramidale construite din carton. În acea vreme, multe țări est-europene aveau probleme cu importul lamelor de ras bune; de aceea, afirmația lui Drbal a trezit un mare interes în rândul oamenilor care au vrut să vadă în ce măsură funcționează acest efect. Oficiul pentru patente din Praga a refuzat inițial să îi acorde lui Drbal dreptul de a-și proteja descoperirea. Până la urmă propriul lor savant avea să obțină aceleași rezultate și astfel Drbal a reușit să obțină patentul cehoslovac cu numărul 91304, pentru Ascuțitoarea de Lame de Ras de forma Piramidei lui Cheops. Când Lyall Watson a descris acest efect în excelenta sa carte, *„Supernature"*, apărută în anul 1973, produsul lui Drbal încă era fabricat în Cehoslovacia din polistiren.

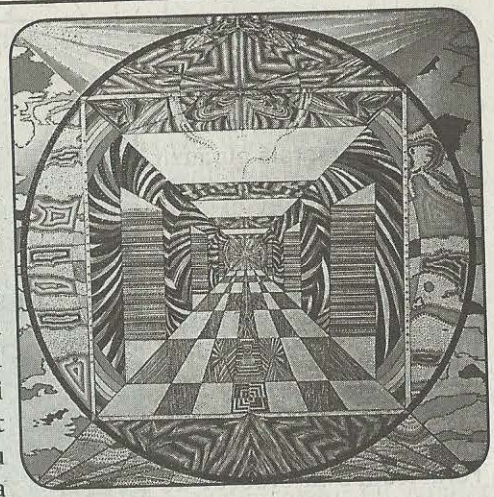

La rândul lui, Lyall Watson, autorul cărții *„Supernature"*, a repetat experimentul original al lui Bovis, folosind ouă, carne și șoareci morți, și a descoperit că: „Ceea ce am plasat în interiorul unei piramide s-a păstrat destul de bine, în timp ce tot ceea am pus într-o cutie banală de pantofi a început în scurt timp să miroasă și să se degradeze. Nu am putut să trag altă concluzie decât că o copie din carton a piramidei lui Cheops nu reprezintă un simplu aranjament al unor bucăți de carton, ci unul care are proprietăți speciale datorate formei piramidei".

Pe pagina următoare, Watson oferă noi indicii surprinzătoare referitoare la importanța formei, fără a furniza însă explicații specifice: „O firmă franceză a patentat cândva un container special pentru prepararea iaurtului, având forme rotunjite, susținând că forma respectivă accelera acțiunea microorganismelor implicate în acest proces. Producătorii cehoslovaci au vrut să modifice forma butoaielor, făcându-le cu forme ascuțite, nu rotunde, dar au descoperit că această formă deteriorează, nu îmbunătățește calitatea produsului lor, în pofida faptului că metoda de procesare a rămas aceeași. Un cercetător german a descoperit că șoarecii care au răni identice se vindecă mai rapid dacă sunt ținuți în cuști sferice. Arhitecții din Canada afirmă că au constatat o îmbunătățire subită a comportamentului pacienților schizofrenici care sunt plasați în saloane trapezoidale în clinicile lor."

Cum este posibil ca aceste descoperiri atât de spectaculoase să fie reale? Foarte puține astfel de cercetări au fost efectuate în Statele Unite de-a lungul timpului, ceea ce ar putea explica reacțiile scepticilor. Ceea ce incomodează este

faptul că aceste rezultate par să încalce multe din legile atât de îndrăgite de fizicieni. Foarte puțini oameni din lumea occidentală au auzit despre cercetările făcute de savanții ruși asupra Câmpului-Sursă, pe care le vom comenta mai târziu și care oferă explicații extrem de elegante, deși inedite, referitoare la aceste fenomene. Pentru început, însă, aveți informațiile referitoare la efectul de piramidă, dar până când nu veți afla toate datele cunoscute la ora actuală, orice alte explicații preliminare ar fi incomplete și greu de înțeles. Cert este că strămoșii noștri din vechime au avut suficientă încredere în valoarea acestei tehnologii pentru a înălța cea mai perfectă construcție din istoria umanității de formă piramidală, nu paralelipipedică sau cubică (așa cum le construim astăzi).

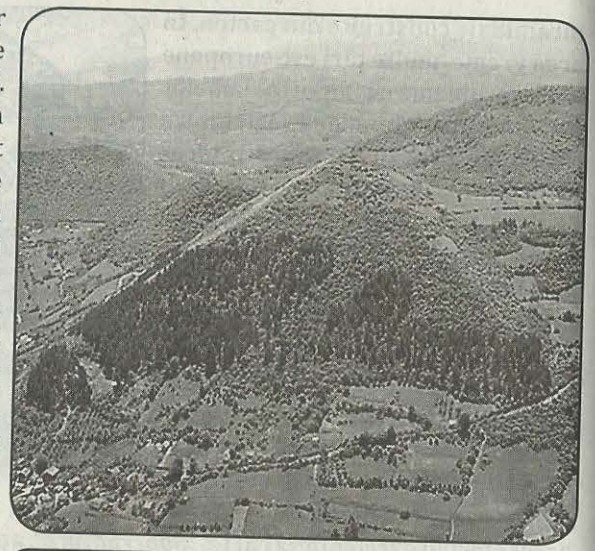

Vedere aeriană a Piramidei Bosniace a Soarelui, care nu este recunoscută de arheologii tradiționali ca o structură concepută de inteligența umană

Numeroase alte piramide magnifice apar în Egipt și în America de Sud, iar cercetările de ultimă oră indică faptul că ar exista piramide inclusiv în Bosnia, Italia, Grecia, Slovenia, Rusia, China și în alte țări. Marea majoritate a acestora (cu excepția celor din China) sunt acoperite cu pământ, copaci și cu alte forme de vegetație, fapt care le face greu de depistat. Nu este exclus ca unele dintre ele să fie chiar munți naturali care au fost sculptați în formă de piramidă. De pildă, Piramida Bosniacă a Soarelui este de două ori mai mare decât Marea Piramidă din Egipt, iar simetria geometrică a acestei formațiuni muntoase neobișnuite este foarte convingătoare.

Ce motive ar fi avut strămoșii noștri să manevreze în mod repetat astfel de blocuri din piatră cântărind foarte multe tone, ba chiar să modeleze întregi munți, dându-le forma unor gigantice piramide? Care a fost motivul pentru care atâtea culturi, diferite unele de celelalte, au avut aceeași idee de a construi astfel de structuri spectaculoase folosind tehnologii care par să le depășească cu mult pe cele moderne? Am putea obține un prim răspuns la aceste întrebări văzând în cele ce urmează uimitoarele efecte pe care le pot genera piramidele.

Experimentele lui Golod cu anumite forme piramidale

Dincolo de dovezi, efectul de piramidă a ajuns să fie considerat un simplu mit urban până în anul 2001, când site-ul Asociației de Cercetare a Piramidelor de la Gizeh al doctorului John DeSalvo a publicat, pentru prima dată în lumea occidentală, rezultatele extraordinare ale noilor studii rusești referitoare la piramide. Totul a debutat în anul 1990, când savantul și inginerul moscovit dr. Alexander Golod a început să construiască mari structuri piramidale în Rusia și în Ucraina. Până în anul 2001 el a construit nu mai puțin de 17 piramide în opt locuri diferite din Rusia și din Ucraina. Numărul piramidelor construite de Golod a ajuns la 50 până în 2010, marea majoritate fiind în Rusia și în Ucraina, dar câteva aflându-se și în alte locuri din lume.

Dr. Golod și-a construit piramidele dintr-un cadru format din țevi de PVC acoperit cu folii din fibră de sticlă, ce formează fețele laterale care astfel sunt foarte netede. Toate piramidele respectă Raportul de Aur 1/1,618, care apare atât de frecvent în tiparele de creștere ale organismelor vii, cum ar fi de exemplu spiralele scoicilor. Modul în care a integrat această proporție face ca structurile lui Golod să fie mai ascuțite ca Marea Piramidă, unghiul de înclinație al fețelor fiind de aproximativ 70°. Raportul dintre înălțime și latura bazei este de aproximativ două ori mai mare decât în cazul Marii Piramide, ceea ce face ca piramidele lui Golod să semene mai mult cu niște obeliscuri, cu niște turle de biserici sau cu baetyl-urile de pe monedele romane și grecești.

Cea mai mare piramidă construită de Golod se ridică până la o înălțime de 44 de metri și cântărește peste 55 de tone. Construcția ei a durat cinci ani și piramida a costat mai mult de un milion de dolari! Ea a fost definitivată în anul 1999 și au fost folosite numai „materiale neconductive, neincluzând nici un element metalic". Golod a descoperit că folosirea oricărui element metalic în cadrul structurii piramidei reduce în mod semnificativ efectele de-a dreptul magice ale acesteia, până la dispariția lor completă, ca și cum metalul ar anihila misterioasele câmpuri energetice ce apar datorită efectului de piramidă. Acesta este unul dintre elementele cheie, ce poate conduce la eșecul unor eventuale tentative de replicare a experimentelor făcute de el, în cazul în care nu se ia în considerare.

Așa cum spuneam, site-ul Asociației de Cercetare a Piramidelor construit de dr. John DeSalvo a prezentat rezultatele obținute de dr. Golod și de mulți colegi ai acestuia. Savanții ruși au efectuat numeroase experimente diferite în aceste piramide, care includ studii de medicină, ecologie, agricultură, fizică și alte domenii. Semnificativ este faptul că toate aceste studii au fost făcute de savanți de renume din Rusia și din Ucraina, care au documentat într-o manieră științifică ceea ce se petrece în interiorul piramidelor.

În mod evident, de data aceasta nu mai avem de-a face cu „experimente realizate pe fotoliu", ca în cazul lui Bovis, ci de un studiu luat foarte în serios, efectuat la cele mai înalte niveluri de către savanți care au investit foarte mult timp și foarte mulți bani în el. Implicațiile descoperirilor oamenilor de știință ruși, într-un vast efort multidisciplinar concertat de numeroși savanți din fostul complex militar-industrial sovietic sunt uluitoare. După căderea Cortinei de Fier, aceștia și-au păstrat laboratoarele și bugetele, dar nu au mai fost nevoiți să își focalizeze cercetările exclusiv asupra aspectelor militare. Piramidele doctorului Golod le-au asigurat acestor savanți o minunată oportunitate de explorare științifică. Singurul aspect neplăcut a fost că nicio publicație științifică importantă nu a fost dispusă să publice rezultatele cercetărilor lor, în pofida folosirii extrem de meticuloase a unor standarde științifice extrem de stricte. Principalul motiv pentru care nu s-au făcut publice aceste rezultate s-ar părea că ar fi acela că diferite grupuri de putere s-au simțit amenințate de revoluționarele dezvăluiri tehnologice pe care le implicau aceste descoperiri.

Site-ul *„Pyramid of Life"* („Piramida Vieții") explică cât de mult interes au generat aceste piramide la nivel internațional: „Sute de mii de oameni, printre care s-au numărat actori și cântăreți faimoși, sculptori, militari și președinți au vizitat deja cea mai mare dintre piramidele ruse, construită și studiată de un grup de oameni de știință conduși de Alexander Golod. Călugări din Japonia, Coreea și Tibet și-au manifestat la rândul lor interesul față de această piramidă, pe care o consideră a fi un loc ideal pentru meditație. Părerile lor sunt confirmate de cercetările științifice realizate de diferite institute ale Academiei Ruse de Științe. Toate aceste cercetări indică existența unei influențe pozitive a piramidei asupra sistemelor ecologice și asupra stării de sănătate a oamenilor care o vizitează sau care folosesc produse, cristale, soluții și alte obiecte ținute în ea."

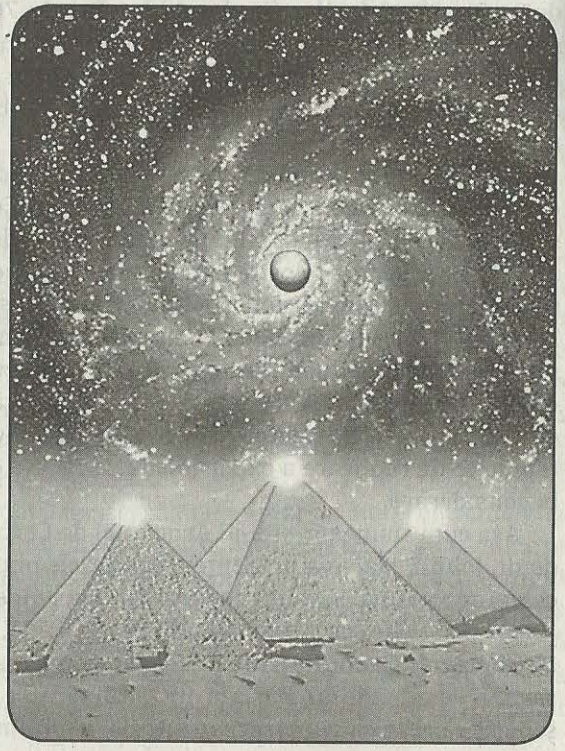

Cercetările doctorului Golod au fost luate destul de în serios, deoarece mai multe cristale ținute în piramidele sale au fost trimise pe stația spațială Mir timp de mai bine de un an, experiment repetat ulterior pe Stația Spațială Internațională. Site-ul *„Pyramid of Life"* susține că aceste studii au fost prezentate deja pe „canalele de televiziune CNN, BBC, ABC, AP, de ziarele *„Boston Globe"*, *„The New York Times"* și de alte mijloace mass-media internaționale".

Dr. Alexander Golod

Rezultatele obținute de Golod atestă o dată în plus faptul că piramidele reprezintă cu adevărat cea mai avansată tehnologie construită vreodată pe Pământ. Ele au așteptat mii de ani ca omenirea să se trezească și să se folosească de ele, dar din cauza ignoranței lor, oamenii nu au fost capabili să recunoască această tehnologie extrem de avansată. Din fericire, mai multe echipe de oameni de știință ruși de renume au făcut aceasta pentru noi toți. Rezultatele obținute de ei sugerează că tehnologia piramidelor poate salva lumea în care trăim, îmbunătățind substanțial starea de sănătate fizică, mentală și spirituală a oamenilor de-a lungul acestui proces de transformare. În plus, aceste rezultate transformă viziunea a tot ceea ce credeam că știm până acum despre trupul nostru și despre știință în general. Cu cât le studiem mai mult, cu atât mai senzaționale devin aceste implicații.

Imaginați-vă că luați un medicament împotriva unui virus și că acesta devine subit de trei ori mai puternic. Exact acest fapt s-a petrecut într-un studiu efectuat de Institutul de Virologie Ivanovskii R & D din cadrul Academiei Ruse a Științelor Medicale. Profesorul Klimenko și dr. Nosik au studiat un compus natural secretat de corpul uman pentru a lupta împotriva virusurilor, numit venoglobulină. Acesta a fost produs în laborator, apoi diluat într-o concentrație de 50 de microgame per mililitru și apoi a fost ținut pentru o perioadă scurtă de timp (câteva zile) în interiorul unei piramide. Ulterior, s-a dovedit că această substanță a devenit de trei ori mai eficientă în lupta împotriva virusurilor. În mod paradoxal, medicamentul a funcționat la fel de bine inclusiv în diluții din ce în ce mai slabe, deși în mod normal astfel de concentrații foarte reduse (de pildă de 0,00005 microgame per mililitru) nu ar fi trebuit să aibă niciun efect în lupta împotriva virusurilor.

Dacă această descoperire nu vi se pare suficient de inedită, putem vorbi despre puterile vindecătoare ale piramidei descoperite de profesorul A.G. Antonov și de asociații săi de la Institutul de Pediatrie, Obstetrică și Ginecologie R&D, care sunt la fel de spectaculoase. Aceștia se ocupau să trateze copiii născuți prematur, cărora nu li se dădeau de regulă decât câteva zile de viață, de diferite probleme medicale grave. Aflând de la colegii lor despre efectele miraculoase ale piramidei asupra medicamentelor, care făceau ca de multe ori medicamentele propriu-zise să nici nu mai fie necesare, Antonov și echipa sa au făcut un experiment încă și mai curajos. În loc să folosească medicamente, ei au utilizat un simplu remediu placebo alcătuit din glucoză dizolvată în apă distilată într-o proporție de 40%, pe care l-au ținut în piramidă o perioadă de timp. Prin administrarea unui singur mililitru din această soluție unui număr de 12 copii născuți prematur care riscau să moară, toți cei 12 copii au supraviețuit, refăcându-se complet. Nu la fel s-a petrecut însă cu copiii cărora li s-a administrat glucoză simplă, neținută în interiorul piramidei.

Oare piramida are capacitatea de a activa o substanță naturală vindecătoare la nivelul glucozei dizolvate în apă? – s-au întrebat medicii. Singura modalitate de a afla răspunsul era prin repetarea experimentului doar cu apă ținută în piramidă. S-a dovedit însă că un mililitru de „apă de piramidă" avea un efect terapeutic similar.

Ce se petrece însă dacă introduci un organism bolnav direct în piramidă? Aceasta a fost întrebarea pe care și-au pus-o un grup de cercetători de la Academia Rusă a Științelor Medicale conduși de dr. N. B. Egorova. Pentru a afla răspunsul, cercetătorii au administrat virusul *S. thyphimurium* (care provoacă febra tifoidă) la două grupe de cobai albi, în cantități egale. Unul dintre grupuri a fost introdus în piramidă, iar celălalt nu. În mod surprinzător, 60% dintre cobaii introduși în piramidă au supraviețuit, în timp ce numai 7% din grupul de control (care nu a fost ținut în piramidă) a supraviețuit. Chiar

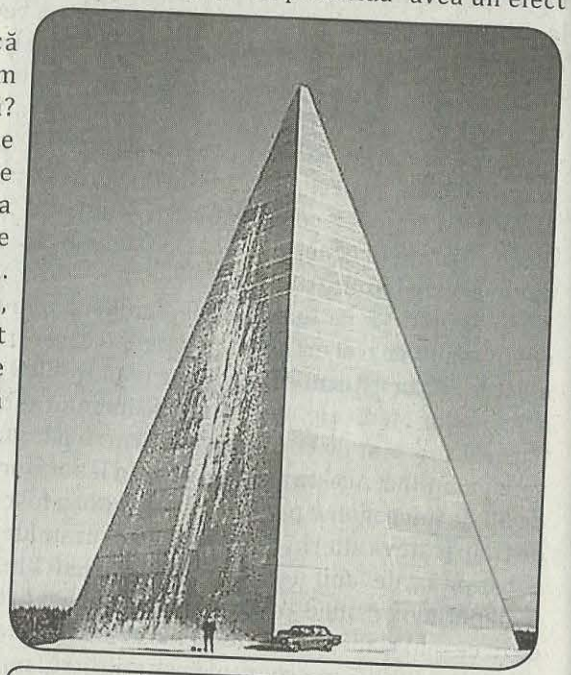

Una din piramidele construite de dr. Golod

și când doza de virus administrată a fost mărită la un nivel la care toți cobaii ar fi trebuit în mod normal să moară, totuși 30% dintre ei au supraviețuit, spre deosebire de grupul de control, la care numai 3% au avut acest noroc.

Dr. Egorova a dat de asemenea „apă de piramidă" unui grup de cobai cărora li s-au administrat substanțe carcinogene în doze suficient de mari pentru a le provoca tumori canceroase masive. Grupului de control i s-au administrat aceleași substanțe canceroase, dar i s-a dat să bea apă simplă. Cobaii care au băut „apa de piramidă" au făcut tumori într-o măsură semnificativ mai mică decât cei care au băut apă simplă.

În urma acestor tratamente vindecătoare cu apă încărcată în piramidă nu s-au observat efecte nocive sau distructive. Echipa lui Golod a descoperit că cu cât piramida era mai înaltă, cu atât mai puternic era efectul de piramidă. Din păcate, nici chiar cea mai înaltă piramidă construită de el nu depășește decât cu puțin un sfert din înălțimea Marii Piramide. Construirea unor astfel de piramide costă destul de mulți bani, dar prin comparație cu costurile imense ale sistemului medical oficial și ale cercetărilor pentru descoperirea noilor medicamente, merită cu siguranță ca acești bani să fie investiți în construirea unor astfel de piramide. Dacă este suficient un mililitru de apă ca să salvezi un copil de la moarte, să ne gândim câtă apă terapeutică ar putea produce o singură piramidă.

Efecte cuantice în cadrul experimentelor lui Golod

Efectele miraculoase ale remediilor obținute în piramidă nu reprezintă decât una dintre piesele puzzle-ului. Am văzut anterior care sunt efectele pe care le are piramida asupra structurii moleculare a lamelor de ras. Savanții ruși au descoperit însă și alte efecte cuantice uimitoare. De pildă, ei au presărat pe întreaga podea a celei mai înalte piramide a lui Golod bucățele de granit și de cristal. Așa cum se poate vedea în video-urile care au apărut pe Internet, partea superioară a acestor roci a început să albească, deși în mod normal ele ar fi trebuit să își păstreze culoarea maroniu-roșiatică. Aceste zone albe nu au apărut însă pe toate rocile, ci acestea au format un inel vizibil, prin al cărui centru trecea axa piramidei. Între sfârșitul anului 1997 și începutul anului 1999, acest experiment a fost repetat de 40 de ori în aceeași piramidă, folosindu-se de fiecare dată roci diferite. Fiecare inel format prin albirea părții superioare a rocilor a acoperit un număr de roci cuprins între 50-300, cu o greutate totală cuprinsă între 20-200 de kilograme. Echipa lui Golod a adunat dovezi care au atestat că atunci când aceste inele deveneau mai clare, în zona din jurul piramidei respective apăreau mai puține epidemii.

Dr. Golod a realizat de asemenea o serie de studii asupra piramidei, folosind un instrument rusesc cunoscut sub numele de „locator militar", similar unui radar obișnuit. El a detectat cu ajutorul acestui aparat o coloană de „energie necunoscută" pe axa piramidei, cu un diametru de aproximativ 500 de metri

și o înălțime de circa 2.000 de metri. Din păcate, Golod nu a explicat despre ce fel de energie era vorba, dat fiind faptul că tehnologia folosită de el este încă ținută secretă de către armata rusă. Cercetătorii ruși au descoperit ulterior o altă coloană de energie, încă și mai mare, cu un diametru de peste 300 de kilometri. Echipa lui Golod a calculat că ar fi nevoie de toate uzinele electrice din Rusia care să funcționeze la capacitate maximă pentru a crea o astfel de perturbație energetică masivă în atmosferă. Încă și mai uimitor este faptul că o gaură care exista în stratul de ozon, care era aflată chiar deasupra piramidei s-a închis la numai două luni după construirea acesteia.

Golod a construit, de asemenea, un set de piramide deasupra unei sonde de țiței, apoi a comparat calitatea petrolului extras de aceasta cu cea a petrolului extras de sondele din jur. El a descoperit că petrolul extras de sub piramide era cu 30% mai subțire decât cel extras din celelalte sonde, fapt care a permis sporirea producției cu 30%, căci petrolul era mai ușor de pompat. Sondele din jur, care nu aveau piramide construite deasupra, nu au beneficiat de acest efect. În plus, petrolul extras de sub piramide s-a dovedit a fi mult mai pur. Cantitatea de substanțe care au trebuit să fie eliminate din petrol pentru a-l purifica (dextrine, bitum și parafine) a scăzut semnificativ. Academia Gubkin pentru Petrol și Gaze din Moscova a confirmat aceste rezultate.

Un alt studiu pe care l-a făcut echipa lui Golod a constat în menținerea unor semințe de plante în interiorul piramidei pe o perioadă cuprinsă între 1-5 zile înainte de a fi plantate. Au fost folosite peste 20 de tipuri diferite de semințe, care au fost plantate apoi pe zeci de mii de hectare. De fiecare dată, semințele ținute în piramidă au germinat și au dat o producție mai mare cu 20 până la 100%. Plantele rezultate din ele nu s-au îmbolnăvit și nu au fost afectate de secetă. Același efect s-a obținut asupra plantelor și prin plasarea rocilor ținute în piramidă în jurul câmpurilor cultivate.

Golod și asociații săi au mai descoperit că orice element dăunător vieții se transformă în bine dacă este ținut într-o piramidă. Spre exemplu, otrăvurile și alte toxine devin peste noapte mai puțin distructive dacă sunt ținute o perioadă de timp relativ scurtă în interiorul Piramidei Vieții. Materialele radioactive se degradează mai rapid, iar virusurile și bacteriile patogene devin mult mai puțin dăunătoare pentru organismele vii. Chiar și drogurile cu efecte psihotrope precum LSD-ul îi afectează mai puțin pe oamenii care se află în interiorul unei piramide sau în apropierea acesteia. Dacă ne amintim că gândurile noastre provin din Câmpul-Sursă, acest efect antipsihotic capătă dintr-o dată sens.

Soluțiile placebo obișnuite precum glucoza dizolvată în apă tind să devină remedii eficiente care pot trata alcoolismul și dependența de droguri, dacă sunt ținute mai întâi timp de câteva zile în interiorul unei piramide. Ele pot fi administrate ulterior fie intravenos, fie pot fi băute direct.

Alte descoperiri ce au fost făcute în piramidele lui Golod

În continuare vom examina și alte descoperiri care au fost făcute în piramidele mai mici construite de dr. Golod în Rusia și în Ucraina. Cel care a coordonat aceste studii a fost dr. Iuri Bogdanov de la Institutul Științific și Tehnologic pentru Transcriere, Traducere și Replicare.

În districtul moscovit Ramenskoe, o piramidă cu o înălțime de 12 metri a permis creșterea recoltelor de grâu din zonele înconjurătoare cu 400%. Carbonul radioactiv și-a redus în mod semnificativ timpul de înjumătățire. Sărurile au prezentat transformări curioase ale structurii lor cristaline. Betonul a devenit mult mai calitativ. Diamantele sintetizate în interiorul piramidei s-au dovedit mai dure și mai pure decât cele produse în mod obișnuit. Cristalele naturale au experimentat și ele modificări măsurabile (de pildă, au devenit mai pure). Toate aceste informații pot părea deocamdată greu de crezut, dar pe măsură ce vom prezenta și alte informații, ele vor apărea mai clare. Bogdanov și colegii săi au descoperit că iepurii și cobaii albi și-au dublat rezistența, iar numărul celulelor albe din sângele lor a crescut. Această descoperire ar putea avea aplicații evidente în sportul profesionist. Îmbunătățirea performanțelor ca urmare a plasării organismului în interiorul unei piramide nu prezintă efectele secundare toxice specifice steroizilor ilegali. Dimpotrivă, sportivii care s-ar supune unui astfel de „tratament" ar deveni mai sănătoși. Dacă informațiile

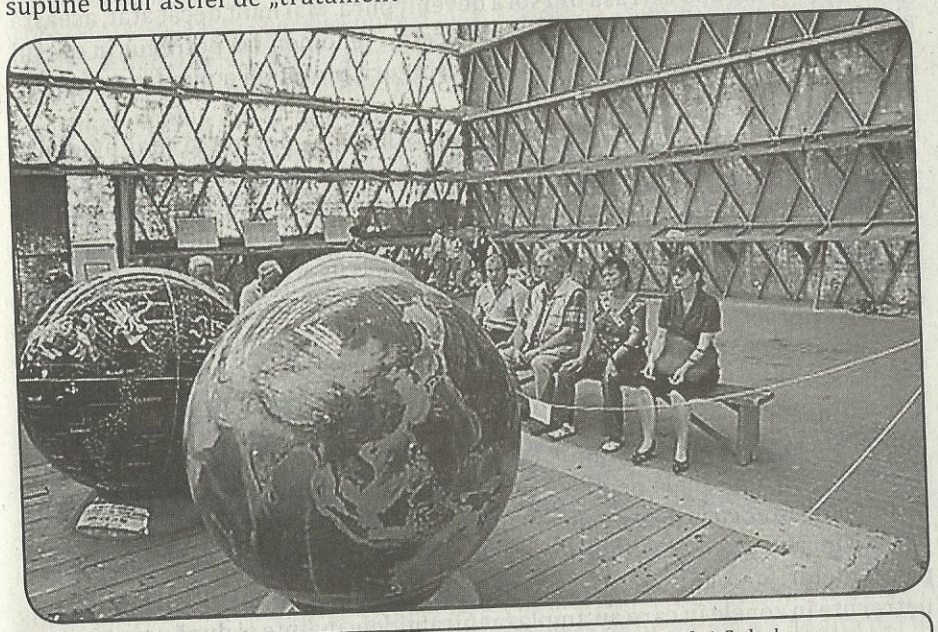

Grup de oameni meditând în interiorul piramidei lui Golod

referitoare la efectul de piramidă s-ar răspândi, iar construirea de piramide ar fi susținută de sponsori, ce țară din lume nu și-ar dori ca sportivii săi olimpici sau aflați în alte competiții să beneficieze de aceste efecte?

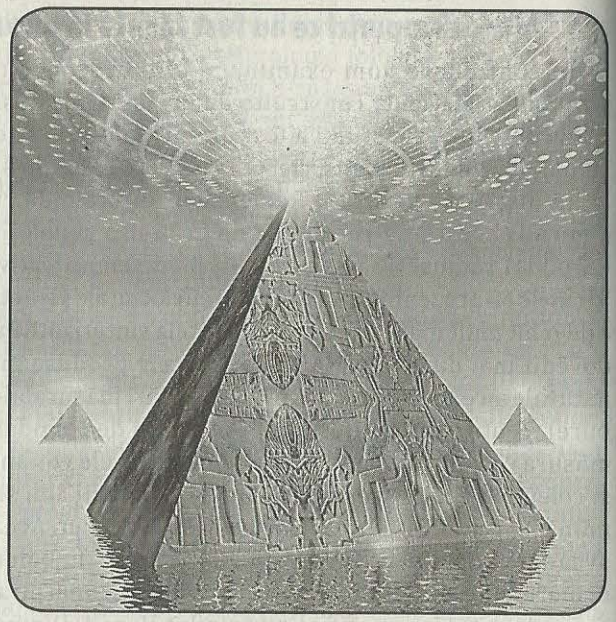

Locuitorii din regiunea Arhanghelsk din Rusia au avut o problemă serioasă cu apa, care s-a contaminat cu stronțiu și alte metale grele, și au ajuns la concluzia că piramidele doctorului Golod ar putea fi o soluție. Administrația municipală a dispus construirea unei serii de piramide în zonă, iar în scurt timp apa extrasă din sol a devenit pură. Mai mult decât atât, această apă și-a păstrat după aceea puritatea. Același fenomen s-a petrecut în orașul Krasnogorsk de lângă Moscova, unde o singură piramidă a purificat complet apa de sărurile nocive din ea.

Amploarea puterii acestei tehnologii străvechi devine și mai evidentă dacă luăm în calcul și descoperirile unei alte echipe de cercetători din cadrul Academiei Naționale Ruse de Științe, care au confirmat că piramidele pot oferi o protecție eficientă pe parcursul transformărilor catastrofice prin care va trece Pământul. Date fiind imensele distrugeri provocate de uragane, tsunami-uri, cutremure, erupții vulcanice și alte fenomene naturale similare, nu există practic niciun motiv pentru care să nu aplicăm aceste tehnologii la scară globală. De altfel, un răspuns la adresa scepticilor care afirmă că nu merită să introducem aceste metode novatoare deoarece ele nu reprezintă altceva decât o „pseudo-știință vecină cu șarlatania" ar putea fi: „Cum ne putem permite să *nu* le testăm?" Cât de arogant și de încrezător trebuie să fii în știința convențională pentru a refuza să verifici o tehnologie ieftină și ușor de implementat care poate salva planeta?

Iată încă un exemplu uimitor care ilustrează ce se poate face cu tehnologia piramidelor: oamenii de știință ruși au comparat numărul cutremurelor petrecute în zonele în care au amplasat piramidele înainte și după construirea acestora. De-a dreptul uluitor, cutremurele mari și puternice au fost înlocuite de

sute de cutremure minore care nu au provocat niciun fel de pagube. Este evident faptul că piramidele au fracționat stresul geotectonic, care ar fi provocat în mod normal cutremure majore cu efecte catastrofale, în cutremure de mică anvergură, printr-un proces tainic ce a rămas necunoscut științei oficiale.

O echipă de cercetători de la Institutul Electrochimic Rus din Moscova a descoperit că dacă aranjează într-o piramidă 700 de grame de pulbere de granit sub formă de cerc cu diametrul de un metru, această zonă devine de cinci ori mai puțin predispusă lovirii de către trăsnet. Specialiștii au confirmat aceasta prin plasarea granitului pe un plan metalic cu un electrod cu o putere electrică de 1400 de kilovolți. În mod normal, atunci când îl conectau la o sursă de curent pentru scurt timp, ar fi avut mari șanse să se formeze un arc voltaic care să trăsnească placa metalică și să lase o urmă puternică de metal topit. În urma a 100 de descărcări electrice realizate s-a observat că cercul din granit piramidal a protejat în mod eficient zona din interiorul său de trăsnete, numărul trăsnetelor care au lovit această zonă fiind de cinci ori mai mic decât cele care au lovit celelalte zone ale discului.

Aminteam anterior de coloana de energie cu un diametru de 500 de metri care a înglobat piramida, precum și de cea mult mai mare, cu o lățime de 300 de kilometri, despre care spuneam că ar fi necesitat întreaga energie electrică produsă în Rusia pentru a se putea forma un astfel de câmp energetic. S-a constatat că această energie enormă nu stă degeaba, ci ea poate devia furtunile și alte fenomene climatice dezastruoase din zona înconjurătoare. În mod uimitor, furtunile care se îndreaptă direct către această zonă, de fiecare dată o ocolesc. Ne putem da seama ce utilă ar fi această tehnologie pentru zonele predispuse să fie lovite de uragane. Costul construirii piramidelor ar fi infim în comparație cu cel necesar reconstruirii unei zone lovite de o astfel de furtună.

O altă serie de observații a amplificat misterul care înconjoară piramidele. Coloana de energie cu un diametru de 300 de kilometri despre care am amintit anterior a apărut în jurul unei piramide cu o înălțime de 22 de metri, construită în zona lacului Seliger. Câteva luni mai târziu, gaura de ozon de deasupra zonei a fost astupată în mare măsură. Cu trecerea timpului, numărul izvoarelor descoperite în zonă a devenit din ce în ce mai mare, iar berzele au început să își facă cuiburi aici. Încă și mai uimitoare a fost reapariția unor specii de flori considerate a fi dispărute pentru totdeauna. Cu alte cuvinte, întreaga regiune s-a transformat, fiind regenerată și vindecată, fapt care sugerează că energiile dătătoare de viață ale piramidei au avut un efect semnificativ asupra mediului înconjurător.

Faptul că după atâta vreme aceste informații continuă să fie ignorate este de-a dreptul criminal, ținând seama de numărul vieților care ar fi putut fi salvate în acest interval de timp prin construirea de piramide. Pe de altă parte, ne putem pune întrebarea dacă civilizațiile din vechime nu și-au construit

piramidele din motive foarte pragmatice, cum ar fi condițiile climatice dificile sau alte catastrofe posibile care le-ar fi putut pune în pericol existența. Aceasta ar putea fi una din explicațiile posibile ale construirii unor edificii atât de mari.

La ora actuală încă mai sunt descoperite pe tot globul o serie întreagă de piramide, inclusiv munți în formă de piramidă, care în mod evident nu fac parte integrantă din geografia zonei respective. Doi astfel de munți în formă de piramidă se află în Nakhodka, o regiune care altminteri este de șes, fiind unul dintre cele mai mari porturi din estul îndepărtat al Rusiei. Locuitorii au dat celor doi munți piramidali numele de Brat și Seska, adică „Fratele" și „Sora".

La începutul secolului al XX-lea, faimosul istoric și antropolog rus Arseniev a declarat că aceste coline au fost cândva considerate locuri sacre de către locuitorii din zonă, fiind vizitate de mulți călători din China și din Coreea, care veneau aici să se roage. Aceștia erau convinși că nu erau formațiuni naturale, ci că au fost construite cu foarte mult timp în urmă, nu se știe de către cine. Cercetătorul Maxim Iakovenko afirma: „Oamenii de atunci, ca și cei de acum, susțineau că se simțeau mai fericiți și mai sănătoși pe aceste coline, iar eu nu pot decât să fiu de acord cu ei. În mod semnificativ, fețele acestor coline piramidale sunt orientate către nord, vest, sud și est, la fel ca și cele ale piramidelor din Egipt". Prin anii '60 a început o acțiune criminală de excavare a vârfului muntelui Brat pentru a extrage pietre de construcție, fapt care i-a redus înălțimea cu 78,5 metri. Ca o consecință a acestui fapt: „După distrugerea vârfului (localizat la 5-6 kilometri de oraș), climatul din regiunea Nakhodka s-a schimbat vreme de câteva săptămâni. Locuitorii din zonă mi-au povestit că la câteva zile după detonări a început să bată un vânt foarte puternic, iar asupra zonei s-au abătut rafale de ploaie". Până atunci, vremea din regiune era vestită pentru condițiile meteorologice extrem de calme. Această schimbare bruscă a climei corespunde întru totul descoperirilor lui Golod și ale colegilor săi referitoare la efectul piramidei asupra condițiilor

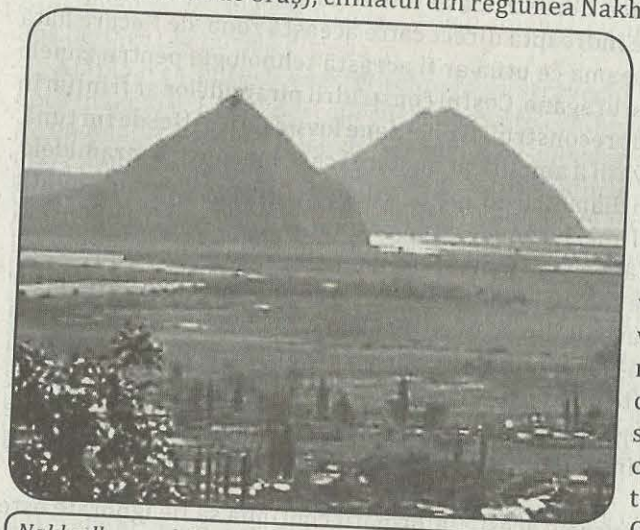

Nakhodka, unul dintre cele mai mari porturi din răsăritul îndepărtat al Rusiei. Acolo, doi munți în formă de piramidă au fost numiți Brat („frate") și Seska („soră")

meteorologice. Chiar dacă am presupune că Brat și Seska ar fi formațiuni sută la sută naturale, totuși forma lor piramidală este de necontestat, ceea ce explică influențarea vremii atunci când structura lui Brat a fost avariată.

Dar unul dintre cele mai recente studii ale Academiei Naționale Ruse de Științe este de-a dreptul șocant. El a demonstrat interconexiunea dintre conștiința noastră și lumea înconjurătoare. Dacă piramidele pot reduce cutremurele și influența în mod benefic condițiile meteorologice nefavorabile, cel mai probabil ele pot face la fel și cu tornadele, tsunami-urile și erupțiile vulcanice. Pe de altă parte, să nu uităm că meditația a 7.000 de persoane a putut reduce terorismul în întreaga lume cu 72%. În aceste condiții, merită să ne punem întrebarea în ce măsură ar putea piramidele rusești să creeze un efect similar asupra comportamentului criminal, fără nicio implicare umană (cum ar fi meditația). Cu siguranță, acest subiect merită să fie explorat.

Puterea nebănuită a conștiinței

Poate intenția noastră să stopeze sau să diminueze cutremurele, uraganele, condițiile atmosferice severe, erupțiile vulcanice și tsunami-urile? Și dacă da, poate fi aceasta o modalitate simplă și ieftină de a ajuta Pământul în această perioadă critică de tranziție, astfel încât să nu ne limităm speranțele la o salvare din exterior? Este oare posibil ca Pământul să fie un organism viu imens care are capacitatea să răspundă la acțiunea inițiată prin intermediul conștiinței noastre? Se manifestă, oare, „boala" noastră colectivă sub forma schimbărilor terestre distructive? Oglindește, oare, lumea exterioară lipsa noastră de iubire? Mulți spun că Epoca de Aur care urmează să apară pe Pământ reprezintă o perioadă în care un număr suficient de mare de oameni va adopta o atitudine benefică și plină de iubire, care va elimina orice fel de probleme.

Academia Națională Rusă de Științe a confirmat faptul că energia piramidei poate reduce comportamentul criminal și poate amplifica starea de pace și de iubire pe care o simt oamenii. Pentru a demonstra acest fapt, oamenii de știință ruși au ținut o vreme pietre de granit și alte structuri cristaline într-o piramidă, după care le-au răspândit în interiorul și în jurul anumitor închisori din Rusia în care existau un total de 5.000 de deținuți. Potrivit site-ului Asociației de Cercetare a Piramidelor din Gizeh: „În numai câteva luni comportamentul criminal al deținuților a dispărut, starea lor de spirit îmbunătățindu-se considerabil". Singurul factor de influență care s-a modificat în această perioadă de timp a fost amplasarea granitului încărcat în piramidă în interiorul și în jurul închisorilor.

Acest ultim studiu referitor la prizonieri devine foarte semnificativ dacă ținem seama de toate informațiile legate de Câmpul-Sursă pe care le-am dezvăluit în primele cinci capitole. Sentimentele de iubire și de pace, considerate în mod normal fenomene emoționale abstracte cu o natură strict

psihologică, au în realitate un puternic efect asupra mediului înconjurător. Energiile piramidei creează o reducere măsurabilă a comportamentului criminal, comparabil cu efectul meditației celor 7.000 de oameni, pe care l-am amintit mai devreme, care a redus cu 72% terorismul, la nivel mondial. Dacă vom înțelege și dacă vom pune în aplicare această cunoaștere, noi vom putea vindeca planeta. Este ca și cum viața în sine ar manifesta un câmp energetic, încă nedescoperit, care îi susține propria existență și care emană din Pământ. Acest câmp s-ar părea că poate fi controlat cu ajutorul acestor structuri piramidale unice, care pot reduce rapid radiațiile, pot închide găurile din stratul de ozon, pot diminua sau chiar elimina complet cutremurele și condițiile atmosferice severe, pot purifica apa, pot stimula recoltele, pot elimina bolile, pot spori siguranța clădirilor și pot reduce chiar în mare măsură criminalitatea, terorismul și bolile mentale. În concluzie, problemele pe care până acum le consideram a fi separate și fără legătură unele cu altele, pot fi privite ca parte integrantă dintr-un tot unitar.

Dacă vom înțelege implicațiile plenare ale acestei noi științe, ne va deveni limpede de ce au investit atât de mult vechile culturi din antichitate pentru a construi în întreaga lume piramide gigantice, tumuli, gorgane și alte forme de arhitectură megalitică. Materialele naturale cristaline precum calcarul și granitul sunt cele mai eficiente resurse de construcție care ne stau la dispoziție, întrucât permit realizarea celor mai eficiente generatoare ale Câmpului-Sursă. Legile fizicii care stau la baza efectului de piramidă sunt universale, deci nu este exclus ca piramidele să fie structuri infinit mai larg răspândite în Univers decât credem, pe toate planetele pe care există viață inteligentă. Umanitatea abia începe să descopere această știință.

Evoluția prin intermediul energiei

Ce legătură au toate acestea cu anul 2012 și cu profețiile referitoare la noua Vârstă de Aur? În mod evident, există numeroase taine pe care le ascunde această nouă știință și la care nu am făcut încă referire. Ca să înțelegem indiciile referitoare la Epoca de Aur care ne-au fost furnizate de strămoșii noștri, va trebui să dezvăluim pas cu pas aceste mistere. Unul dintre domeniile cele mai importante pe care merită să îl explorăm este propria noastră ființă. Efectele vindecătoare ale piramidei sunt atât de inedite și de uluitoare pentru noi, încât ne punem întrebarea dacă nu cumva am ignorat până în prezent anumite aspecte elementare ale legilor fizicii și ale biologiei. Singura concluzie pe care o putem trage în urma studierii acestor efecte este că noi oamenii nu putem trăi fără a ne hrăni cu un anumit tip de energie, de care putem beneficia din plin dacă rămânem în interiorul unei piramide, dacă ținem lângă noi un obiect încărcat într-o piramidă sau dacă ingerăm anumite substanțe (cum ar fi apa) ținute o vreme în interiorul unei piramide.

La ora actuală s-au găsit tot mai multe dovezi extraordinare în favoarea existenței unei conexiuni energetice cu viața biologică. Această forță subtilă este însăși sursa și creatoarea vieții, putând remodela în mod spontan ADN-ul pentru a transforma o specie într-una complet diferită. Amintiți-vă exemplul plantelor dispărute care au reapărut în regiunea din jurul piramidei de lângă lacul Seliger, pe care l-am prezentat anterior. Cum au reapărut acestea? De unde a fost reactivat materialul lor genetic? Este oare posibil ca ADN-ul plantelor existente să fi fost remodelat după tiparul unor specii străvechi? Ce putem spune în acest caz despre evoluție? Este oare posibil ca ADN-ul să fie într-un anume fel scris în energia care stă la baza formării galaxiei? Acest fapt ar putea avea implicații directe în transformarea speciei umane și în evoluția ei la un nivel superior?

Aceasta ar putea fi împlinirea nenumăratelor profeții din antichitate care au prezis apariția Vârstei de Aur după anul 2012: o evoluție masivă, declanșată la nivel energetic, a speciei umane. Suntem convinși că această ipoteză nu va fi susținută niciodată de știința convențională, care ne-a condiționat pe toți să credem că astfel de concepte sunt ridicole. Înainte de a lua însă în derâdere aceste ipoteze, vă propunem în cele ce urmează să vă alăturați acestei investigații, care va aduce dovezi științifice clare în favoarea ipotezei unei astfel de evoluții... care nu numai că se petrece acum, dar chiar a început de mai multă vreme.

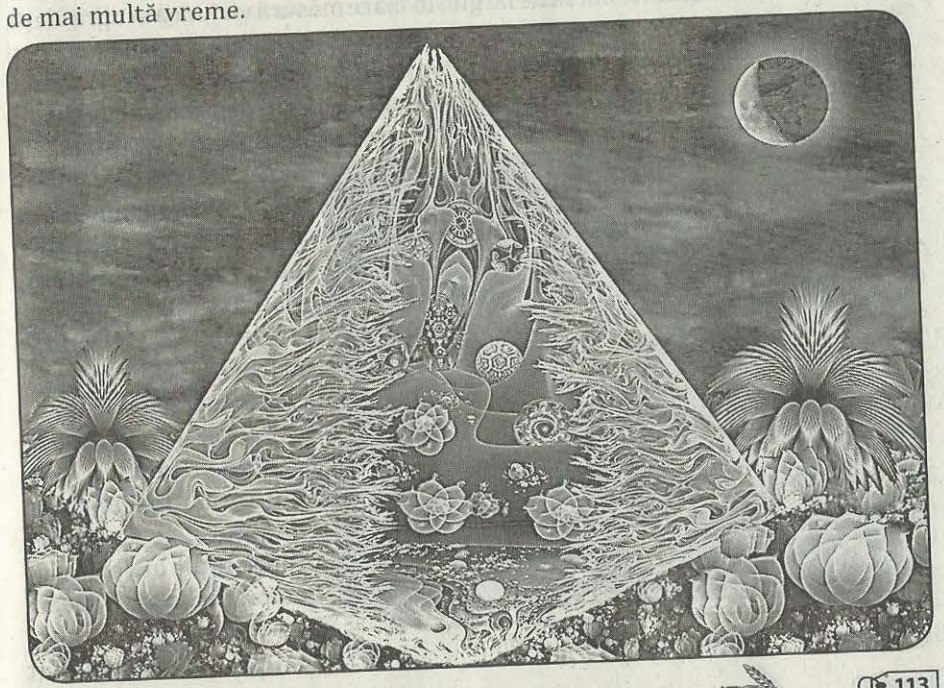

Capitolul 8

SURSA... CÂMPULUI-SURSĂ

Este posibil ca civilizațiile străvechi să fi fost mult mai avansate decât credem noi. Strămoșii noștri au făcut mari eforturi pentru a ne lăsa indicii menite să ne atragă atenția asupra ciclului de 25.920 de ani cunoscut și sub numele de precesia echinocțiilor, împărțit în 12 mari ere ale Zodiacului, de câte 2.160 de ani fiecare. Marea Piramidă de la Gizeh pare să fi fost construită cu scopul precis de a ne atrage atenția asupra ciclului de 25.920 de ani, număr obținut prin însumarea lungimii dintre muchiile sale diagonale (în *inch* piramidali). Tehnologia care a permis construirea Marii Piramide o depășește cu mult pe cea actuală, mai ales dacă ținem seama de învelișul de pietre din calcar care o acoperea cândva, pietre care erau șlefuite la fel de fin ca o oglindă.

Dacă ținem cont de descoperirile moderne ale oamenilor de știință ruși, putem trage concluzia că astfel de transformări uimitoare la nivelul materiei, energiei, sistemelor biologice și mai ales la nivelul conștiinței nu pot fi obținute fără implicarea structurilor piramidale. Am vorbit deja despre Câmpul-Sursă, afirmând că acesta reprezintă o formă de conștiință vie și inteligentă, și am sugerat astfel că noi ar trebui să ne lărgim în mare măsură viziunea asupra vieții. Noi împărtășim gânduri cu toate ființele vii, cu care suntem interconectați, și continuăm să experimentăm această conștiință inclusiv atunci când trupul nostru este declarat mort din punct de vedere clinic. În capitolul de față vom studia într-un mod mai detaliat conexiunea dintre sistemele biologice și Câmpul-Sursă. În partea a doua a lucrării ne vom ocupa apoi de misterele încă și mai profunde legate de timp și de spațiu în cadrul „efectului de piramidă", inclusiv de influența lor asupra materiei fizice.

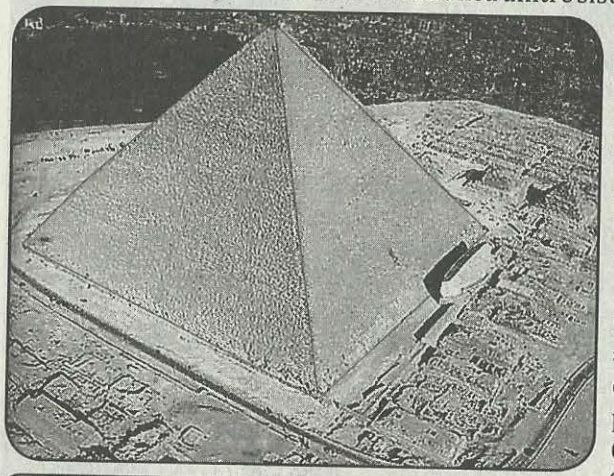

Marea Piramidă din Gizeh

Există o multitudine de date științifice, care sunt totuși foarte puțin cunoscute, ce revelează proprietățile biologice ale Câmpului-Sursă. Noi vom începe prin a prezenta realizările unui savant

german pe nume Hans Driesch. În anul 1891, acesta a făcut o serie de studii referitoare la ariciul de mare, un organism unic prin faptul că este înzestrat atât cu celule vegetale, care arată și se comportă exact ca plantele, cât și cu celule animale. În primele sale etape de dezvoltare, embrionul ariciului de mare nu este altceva decât o sferă goală. Celulele vegetale există în jumătatea de jos a embrionului, iar cele animale în jumătatea de sus. Pe măsură ce embrionul continuă să se dezvolte, celulele vegetale formează un buzunar interior care se transformă în sistemul digestiv al ariciului, în timp ce celulele animale rămân în partea sa exterioară. În anul 1891, Driesch a descoperit că dacă desparte primele două celule ale embrionului ariciului de mare, fiecare dintre ele dă naștere unui nou embrion perfect, și nu unei alte creaturi diforme. La vremea sa, această descoperire a fost considerată șocantă și neașteptată. În continuare, Driesch a reușit să taie embrionul original de formă sferică în nu mai puțin de opt bucăți diferite, care dădeau la rândul lor naștere unor noi embrioni perfecți, chiar și bucățile alcătuite în proporție de 100% din celule vegetale, care erau complet lipsite de caracteristici animale.

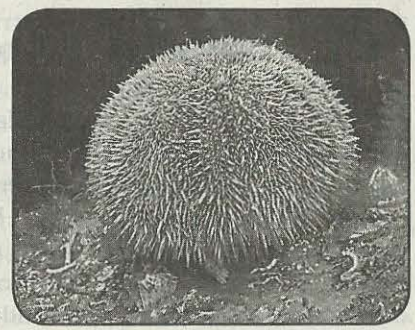

Ariciul de mare

Marea majoritate a oamenilor ar considera că aceste observații sunt lipsite de importanță, căci ei pornesc de la premisa că fiecare moleculă de ADN conține codul genetic al întregului organism, astfel încât o nouă formă de viață poate fi dezvoltată pornind de la o singură celulă. Aceasta este într-adevăr o posibilă explicație, dar nu este singura și poate că... nu este nici măcar cea mai corectă. Driesch a concluzionat că există o forță călăuzitoare care determină creșterea tuturor celulelor din interiorul embrionului. Această forță tainică conține informații care transmit tuturor celulelor instrucțiuni referitoare la ceea ce trebuie să facă, în funcție de locul în care sunt plasate. Cu alte cuvinte, această forță tainică (în cazul ariciului de mare) îi spune unei celule dacă trebuie să devină vegetală sau animală.

Driesch și-a publicat descoperirile în anul 1912 și acestea l-au inspirat pe omul de știință Alexandr Gurvici să îi continue cercetările. Gurvici era convins că aceste câmpuri tainice de energie nu se găsesc doar în embrioni, ci guvernează existența tuturor formelor de viață, chiar și a celor adulte. Mai mult decât atât, el credea că orice organism viu este ținut în viață de „acest câmp energetic mitogenetic", absorbindu-l și emanându-l de-a lungul unui ciclu al vieții. Gurvici a studiat aspectul emanator al acestor câmpuri energetice tainice folosindu-se de o ceapă în plin proces de creștere. El a pornit de la premisa că cea mai mare parte a energiei vieții emană din vârful răsadului, căci la acest

nivel cresc toate frunzele noi. Pentru a demonstra acest fapt, Gurvici a orientat vârful unui astfel de răsad de ceapă către partea laterală a unui alt răsad, fără a lăsa cele două plante să se atingă. Așa cum se aștepta, celulele din zona către care era orientat vârful primei plante, de pe tulpina celei de-a doua plante, au crescut mult mai rapid, formând chiar o excrescență ușor de observat. Un aspect interesant pe care l-a observat Gurvici a fost acela că efectul poate fi complet blocat prin plasarea unei bucăți de sticlă între cele două plante. Așa cum se știe, sticla ecranează radiațiile infraroșii și ultraviolete. Înlocuirea sticlei cu o bucată de cuarț nu a produs însă același efect de blocare (se știe că cristalul de cuarț nu ecranează radiațiile infraroșii și ultraviolete). Așadar, nu avem neapărat nevoie de „efectul de piramidă" pentru a obține o accelerare a creșterii celulare. Forța vitală a unei simple cepe este suficientă pentru a influența în această direcție celulele unei alte cepe.

Gurvici și-a publicat descoperirile în anul 1926. Până la această dată el a realizat și alte experimente care au demonstrat existența unei radiații ultraviolete foarte slabe, dar măsurabile, emanată din vârful cepei, care dădea naștere la ceea ce el a numit „efectul mitogenetic".

Această lumină ultravioletă pare să fie un alt „însemn" al Câmpului-Sursă, fără a fi însă Câmpul-Sursă propriu-zis, la fel cum unda provocată pe suprafața unui lac de o piatră aruncată în el nu este totuna cu piatra. Numeroși oameni de știință ruși au repetat de-a lungul anilor experimentul clasic al lui Gurvici, obținând rezultate interesante dar, cu toate acestea, descoperirile respective au pierdut teren în fața unei speculații incitante potrivit căreia genele și ADN-ul sunt responsabile pentru toate codurile care clădesc organismele vii, determinând creșterea lor.

Un alt pionier în acest domeniu pe care merită să îl menționăm este neuro-anatomistul Harold S. Burr, de la Universitatea Yale. Acesta a descoperit că un ou de salamandră nefertilizat are totuși un câmp energetic electric modelat la fel ca și câmpul unei salamandre adulte — având liniile de sarcină electrică aranjate de-a lungul oului pe direcția de eventuală creștere a adultului. Același aspect l-a remarcat și în cazul semințelor și plantelor adulte. Burr a descoperit astfel de câmpuri electrice în jurul multor forme de viață, observând că sarcina lor electrică se modifică, fiind influențată de perioada de creștere, de programul de somn, de cantitatea de lumină, de regenerarea țesuturilor, de prezența apei, de furtunile electrice, de atacul cancerului și chiar de ciclurile Lunii. Un alt savant, chirurgul ortoped dr. Robert Becker, a studiat câmpurile electrice naturale ale ființelor umane și a descoperit la fiecare dintre ele că prezintă sarcini electrice foarte puternice în dreptul punctelor de acupunctură de pe meridianele despre care vorbește tradiția chineză. Aceasta este încă o dovadă a faptului că științele străvechi conțin mai mult adevăr decât sunt dispuși să recunoască mulți dintre noi.

Efectul aproape nebănuit al ADN-ului fantomă

Să facem acum un salt în timp, până în anul 1984, când „viziunea dependentă de ADN" a fost modificată sau chiar eliminată de către dr. Piotr Gariaev. Descoperirea acestuia reprezintă un clar indiciu că radiația mitogenetică de care a vorbit Gurvici este de fapt cea care guvernează ADN-ul. Mai mult decât atât, codurile genetice complete ale unui organism s-ar părea că nici măcar nu se află în molecula de ADN sau, cel puțin, aceasta nu reprezintă locația lor ultimă.

Într-unul din experimentele sale, Gariaev a introdus un fragment de ADN într-un container micuț de cuarț, pe care l-a radiat cu un laser de putere mică, observând apoi ce se petrece folosind un aparat ultrasensibil, care putea detecta chiar și fotonii singulari. Cu această ocazie, el a descoperit că ADN-ul acționează precum un burete ce absoarbe literalmente lumina. Într-un fel sau altul, molecula de ADN a absorbit toți fotonii din jur, pe care i-a stocat de fapt într-o formă spiralată asemănătoare unui tirbușon. Într-un mod uluitor, ADN-ul a creat un fel de vortex care a atras lumina, asemănător unei găuri negre, dar la o scară mult mai mică.

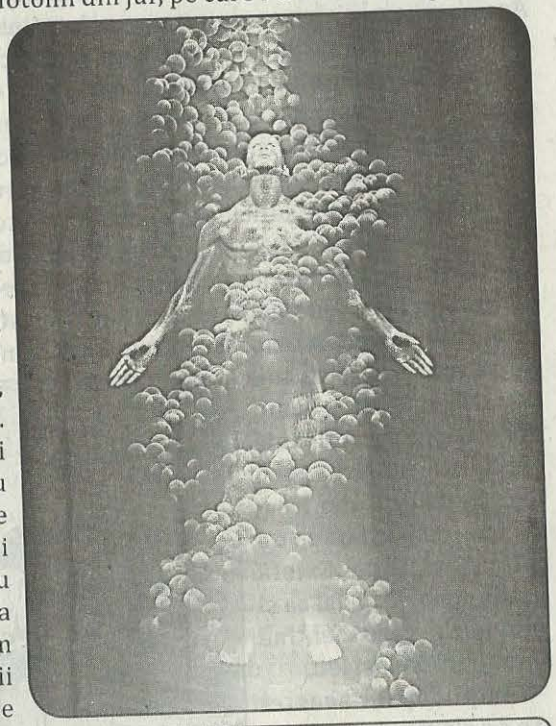

Efectul ADN-ului fantomă, descoperit de dr. Piotr Gariaev, a dovedit că molecula de ADN captează și stochează lumina. O forță misterioasă reține lumina în același loc până la 30 de zile după ce molecula de ADN a fost îndepărtată de acolo.

Puțini oameni de știință moderni ar sugera că lumina ar putea să apară în interiorul glandei pineale, dar Gariaev a demonstrat că molecula de ADN atrage fotonii din alte surse, printr-un proces necunoscut. Datorită dificultății studierii unui creier uman viu, nu au putut fi efectuate experimente de acest gen în interiorul glandei pineale (sau cel puțin nu au fost făcute publice). Singura tehnologie pe care o cunoaștem și care permite stocarea luminii într-o spirală asemănătoare celei descoperite de Gariaev în molecula de ADN este cea a cablurilor optice, dar ele nu pot să aspire cu nesaț lumina înconjurătoare.

Nu suntem obișnuiți să ne gândim la lumină ca la ceva care poate fi stocat. Tot ce știm noi despre ea este că se deplasează prin spațiu cu o viteză foarte mare. Chiar dacă am putea-o capta într-un singur loc, ne-am aștepta ca ea să dispară imediat, să își piardă energia. În cazul fotosintezei, singura modalitate prin care plantele pot stoca lumina este convertirea imediată a energiei ei în clorofilă verde. Și totuși, experimentele doctorului Gariaev au demonstrat că ADN-ul se „hrănește" cu lumină, pe care o poate chiar stoca... analogic vorbind precum o veveriță care își face rezerve de ghinde pentru iarnă în scorbura unui copac! Această descoperire ridică o serie de întrebări interesante: ce anume permite stocarea luminii? Prin ce mecanism este posibil acest fenomen? De ce face ADN-ul așa ceva? Ca să răspundem la aceste întrebări, va trebui să aprofundăm și mai mult descoperirea lui Gariaev, căci ceea ce am descris până acum nu a fost decât începutul.

Adevărata magie s-a produs la încheierea experimentului lui Gariaev. Acesta a luat containerul de cuarț ce conținea ADN-ul și l-a pus în alt loc. În mod normal, nu ar mai fi trebuit să se petreacă nimic altceva, dar spre imensa surpriză a savantului, lumina a continuat să existe în aceeași spirală la locul respectiv, ca și cum ADN-ul ar fi fost încă prezent.

Orice ar fi fost ceea ce menținea lumina în continuare în aceeași structură, ea nu mai avea nevoie de molecula de ADN pentru a se menține. Era așadar vorba de o forță invizibilă, suficient de mare, care stoca și controla lumina vizibilă în forma moleculei de ADN. Singura explicație științifică rațională era că trebuie să existe un câmp de energie care corespunde moleculei de ADN, respectiv un fel de „duplicat" energetic al ADN-ului. Acest duplicat energetic are aceeași formă ca și molecula fizică și continuă să rămână în locul în care s-a aflat ADN-ul după îndepărtarea lui. Cu alte cuvinte, el nu are nevoie de molecula fizică de ADN pentru a-și îndeplini menirea, respectiv stocarea luminii vizibile. Există așadar o forță, la fel ca și gravitația, care menține fotonii în același loc.

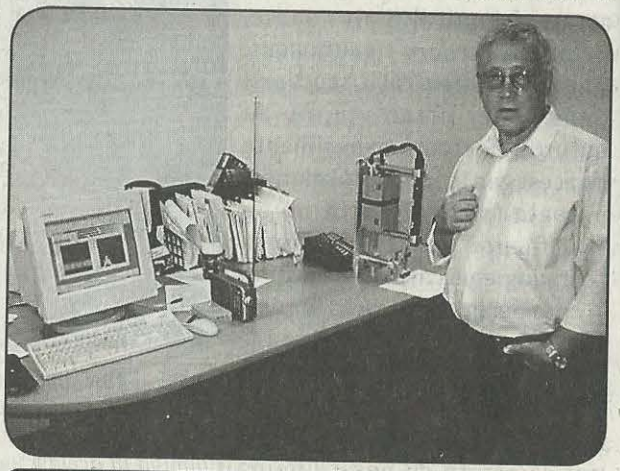

Dr. Piotr Gariaev

Implicațiile acestei descoperiri sunt extraordinare. De pildă, în cazul unei ființe umane avem de-a face nu cu o moleculă, ci cu

miliarde de astfel de molecule de ADN, dispuse într-un aranjament extrem de bine structurat. Există astfel un ADN responsabil de oase, unul de organele interne, unul de sângei, unul de mușchi, unul de tendoane, unul de piele, unul de sistemul nervos și unul de creier. De aceea, putem trage concluzia, prin deducție, că întregul nostru trup are un duplicat energetic. Această concluzie corespunde perfect descoperirilor anterioare ale lui Driesch, Gurvici, Burr și Becker și afirmă că există un câmp informațional care le transmite celulelor noastre ce trebuie să facă, în funcție de locul lor în cadrul organismului. Dacă ținem cont și de descoperirea lui Gariaev, am putea trage concluzia că este posibil ca rolul cel mai important al moleculei de ADN să fie stocarea luminii la nivelul trupului, dar și al duplicatului nostru energetic. În mod evident, știința convențională trebuie să își reconsidere fundamental perspectiva, căci există prea multe descoperiri și date științifice care nu mai corespund viziunii oficiale.

Efectul de ADN-fantomă reprezintă probabil una dintre cele mai semnificative descoperiri științifice din istoria modernă. El ne arată că molecula de ADN are o relație evidentă cu mecanica cuantică, care nu este prezentată de știința oficială. Cu alte cuvinte, avem acum dovada că ADN-ul reprezintă o interfață cu un câmp energetic invizibil care nu este de natură electromagnetică, dar care poate controla energia electromagnetică, de pildă prin stocarea fotonilor chiar în condițiile în care nu există nicio moleculă fizică ce i-ar putea reține.

Și surprizele nu se opresc aici. Când Gariaev a insuflat azot lichid (care are proprietatea de a induce o temperatură extrem de redusă) în locul în care se afla spirala de lumină, aceasta a dispărut, dar a reapărut în mod misterios după 5-8 minute. Această persistență a ADN-ului fantomă (adică a duplicatului energetic al acestuia) în condiții extrem de dificile este foarte curioasă. Deși coerența zonei în care s-a aflat ADN-ul fantomă a fost distrusă de valul de frig neașteptat cauzat de azotul lichid, acesta a fost capabil să se reconstruiască și să se repare singur. Cu alte cuvinte, spirala de lumină s-a reorganizat după tiparul ADN-ului care a existat cândva în locul respectiv. Știința convențională nu poate oferi nicio explicație pentru acest fenomen care totuși există.

Cât timp credeți că s-a menținut acest ADN fantomă? În mod uimitor, ADN-ul fantomă a continuat să rămână vizibil timp de 30 de zile după prima sa apariție. Când și când, Gariaev îl distrugea cu azot lichid, dar el continua să reapară la scurt timp. Suntem siguri că vom asista în curând la o transformare completă a viziunii biologiei convenționale, ca să nu mai vorbim de cea a fizicii.

Aceste date științifice există de mai bine de 25 de ani, iar experimentul a fost repetat în Statele Unite de R. Pecora în anul 1990, dar nimeni nu a auzit vreodată despre el. În mod evident, ADN-ul fantomă nu are o natură electromagnetică, căci are o serie de proprietăți neobișnuite care încalcă tot ceea ce cunoaștem despre energia electromagnetică. În schimb, el se potrivește perfect conceptului

pe care l-am numit Câmpul-Sursă. La nivel microbiologic avem deci cu toții un duplicat energetic. ADN-ul nostru este precum o interfață cu un câmp energetic rămas necunoscut oamenilor de știință occidentali și care lasă în urma sa o „fantomă" ce poate fi măsurată cu ușurință. Cu alte cuvinte, duplicatul fantomă al ADN-ului continuă să își exercite rolul, adică să capteze lumină pentru noi, chiar dacă noi nu ne mai aflăm în locul respectiv. De pildă, dacă în clipa de față stați pe un scaun și citiți această lucrare, iar apoi vă ridicați și vă mutați într-un alt loc, duplicatul vostru energetic continuă să atragă lumina și să o stocheze în spirale minuscule în locul în care v-ați aflat înainte – aspect care este valabil pentru fiecare din trilioanele de molecule de ADN din organismul vostru. Acest proces durează timp de 30 de zile după ce ați plecat de pe scaun! Dat fiind faptul că ADN-ul are dimensiuni microscopice, acest efect nu poate fi văzut cu ochiul liber, dar a putut fi măsurat în laborator de Gariaev. Duplicatul reprezintă o hologramă perfectă a trupului, până la ultima celulă a acestuia.

Să ne reîntoarcem la studiile doctorului Ian Stevenson despre care am vorbit în capitolul 3. Timp de mai bine de 40 de ani, dr. Stevenson a adunat dovezi referitoare la reîncarnare studiind peste 3.000 de copii și a descoperit că amintirile, caracteristicile personalității, talentele și alte atribute sunt transmise de la o viață la alta, inclusiv numele și relațiile cu ceilalți. Chiar și trăsăturile feței sunt de multe ori asemănătoare celor din trecut. Dr. Jim Tucker a dus chiar mai departe această cercetare și a folosit un software de recunoaștere facială care a confirmat că acești copii prezentau o asemănare cu persoanele care pretindeau că au fost în alte vieți. Mai mult decât atât, rănile letale din viețile anterioare apar de multe ori sub forma unor semne din naștere pe noile trupuri. Toate acestea pot fi explicate cu ușurință dacă pornim de la premisa că duplicatul nostru energetic nu dispare odată cu trupul, în momentul așa-zisei morți, ci se transmite de la o viață la alta, ducând cu el amintirile din viața precedentă. Există oameni capabili să își amintească direct ultima lor viață, îndeosebi în copilărie, înainte de a fi „hipnotizați" — de către părinții lor, de către profesori și de către ceilalți adulți — să creadă că este imposibil aceasta.

Creierul holografic

Dacă este adevărat că există un duplicat energetic al trupului la nivelul Câmpului-Sursă, nu ar fi normal să credem că întregul creier prezintă de asemenea un duplicat holografic? Bineînțeles că da. Dar în acest caz apar și alte întrebări, încă și mai controversate. Dacă tot ADN-ul din creier are un duplicat energetic, este oare posibil ca acesta să fie responsabil, măcar parțial, pentru modul în care gândim și funcționăm? Oare mintea noastră activează simultan într-o realitate paralelă invizibilă chiar și în momentul de față? Avem noi oare un creier holografic identic cu cel fizic care interacționează cu acesta, prin intermediul ADN-ului din neuroni, care sunt precum o antenă? Aceste întrebări

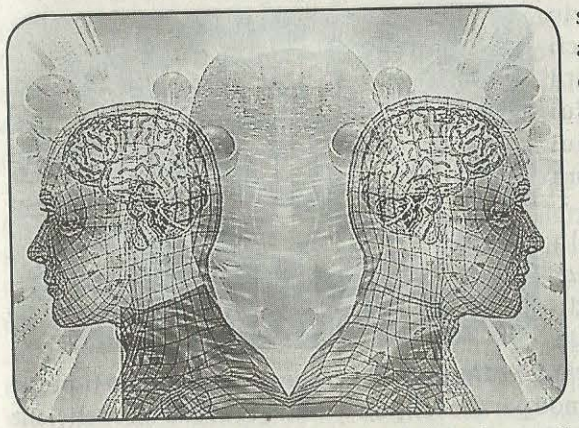

sunt foarte incitante. Am adus deja destule dovezi care susțin ideea unei minți energetice în capitolele 1, 2, 3 și 4, dar acum a sosit momentul să examinăm și alte cercetări făcute în domeniul biologiei.

În anul 1997, ziarul *The New York Times* a publicat un articol al cărui autor afirma că la anumiți copii ce prezentau leziuni cerebrale s-a obținut îmbunătățirea nivelului de inteligență și a coordonării prin extirparea întregii emisfere cerebrale lezate, respectiv a antenei stricate. Dacă extirpăm jumătate dintr-un creier asta ar însemna pierderea a jumătate din amintiri și a jumătate din capacitatea de funcționare? Ei bine, s-ar părea că nu. Această descoperire „i-a surprins chiar și pe oamenii de știință cei mai experimentați". Doctorul Eileen P.G. Vinning de la Universitatea Johns Hopkins, care a studiat 54 de copii care au fost supuși unei astfel de intervenții chirurgicale, spunea: „Am fost uimiți de faptul că acești copii și-au păstrat amintirile, personalitatea și simțul umorului". Nu este deloc ușor să îi convingi pe părinții care își iubesc copiii de necesitatea unor astfel de operații extreme, dar ele dau totuși rezultate. Medicii de la Universitatea Johns Hopkins au publicat în anul 2003 o versiune mai recentă a studiului lor, în care sunt studiate 111 cazuri de copii care sunt supuși operației între anii 1975-2001. S-a constatat că 86% dintre aceștia au scăpat complet de crize sau cel puțin nu au mai avut nevoie după un timp de medicamente. Dr. Eric Kossoff descrie astfel efectul miraculos al acestei proceduri: „Este evident că [după operație] s-a produs o considerabilă îmbunătățire a calității vieții copiilor cu leziuni cerebrale severe... În aproape toate cazurile, ei nu mai depind de medicamente, iar cei mai mulți dintre ei revin la o viață normală după operație, fiind chiar capabili să se plimbe, să alerge și să se joace."

În anul 1980, Roger Lewin a publicat în prestigioasa revistă *„Science"* un articol intitulat „Chiar este creierul necesar?", în legătură cu munca doctorului John Lorber, considerat de mulți cel mai mare expert la nivel mondial în problema hidrocefaliei (acumularea anormală a lichidului cefalo-rahidian la nivelul creierului). În cazurile bolnavilor care suferă de această boală, fluidul cerebral se adună în interiorul craniului și generează aici o presiune, neputând fi drenat. În cazurile extreme, întregul craniu se umple de lichid, astfel încât practic toate țesuturile cerebrale sunt acoperite de acesta. Majoritatea

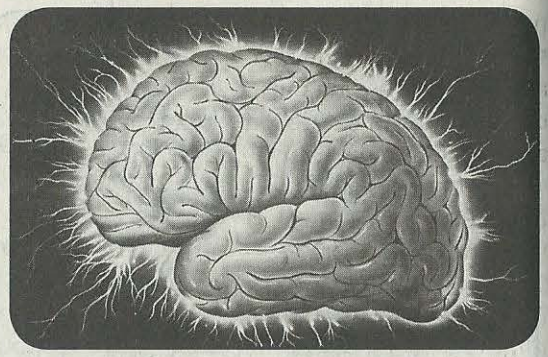

acestor pacienți mor sau devin complet handicapați. Medicii din zilele noastre fac operații pentru extragerea fluidului cerebral, dar pe vremea lui Lorber această metodă nu era practicată.

Lorber a studiat la Universitatea din Sheffield, Londra 253 de bolnavi de hidrocefalie. Nouă bolnavi din acest grup nu mai aveau decât 9% din țesutul cerebral, fapt care ar fi putut părea o tragedie absolută. În mod paradoxal, patru dintre ei aveau un coeficient de inteligență mai mare de 100 și alți doi aveau un coeficient de inteligență mai mare de 126. Așadar, șase bolnavi funcționau absolut normal, deși nu mai aveau aproape deloc creier (în forma pe care o cunoaștem noi).

Iată un citat preluat din lucrarea lui Lewin legat de acest fenomen uimitor: „Există la universitatea noastră un student care are un coeficient de inteligență de 126, spune Lorber. El și-a luat masteratul în matematică cu gradul întâi și este absolut normal din punct de vedere social. Și totuși, băiatul nu are creier". Medicul studentului a observat că tânărul avea un cap puțin mai mare decât cel normal, așa că l-a trimis la Lorber, mai mult dintr-o curiozitate personală. „Când i-am scanat creierul, povestește Lorber, am constatat că în locul țesutului cerebral cu o grosime de 4,5 centimetri ce s-ar afla între ventricule și suprafața cortexului exista doar un înveliș subțire cu o grosime de circa un milimetru. Întregul craniu al tânărului este umplut aproape în întregime cu fluid cerebrospinal".

Lorber susține deci că acel tânăr avea doar un strat de țesut cerebral cu grosimea doar de un milimetru în interiorul craniului. De altfel, profesorul de anatomie Patrick Wall de la Colegiul Universitar din Londra afirma că acest caz nu este deloc nou. „Literatura medicală este plină de astfel de cazuri... În ceea ce îl privește pe Lorber, ceea ce contează este că el a făcut un lung șir de scanări cerebrale sistematice, așa că nu avem de-a face cu simple anecdote. Lorber a acumulat foarte multe date științifice, punând în final întrebarea incomodă: «Cum putem explica toate acestea?»"

După publicarea acestui studiu controversat, au apărut inevitabil criticile. Dr. Lorber a recunoscut că radiografiile cerebrale sunt greu de interpretat, așa că a publicat un studiu mult mai aprofundat în anul 1984. În urma acestui nou studiu minuțios, el a descoperit că 44% din întregul volum al creierului studentului — despre care am vorbit anterior, care avea un coeficient de inteligență de 126 — dispăruse, restul țesutului cerebral fiind comprimat în

partea de jos a craniului, într-un strat extrem de subțire. Cu toate acestea însă tânărul se bucura de un coeficient de inteligență mai mare decât media și nu avea probleme să gândească și să își amintească diferite informații. Astfel de cazuri arată cât de departe poate merge conceptul nostru de „gândire cu ajutorul Câmpului-Sursă".

Din fericire, nimeni nu mai trebuie să sufere de această boală la ora actuală, datorită soluției chirurgicale moderne de instalare a unor sisteme de drenaj al fluidului. Din păcate, nu aceeași este situația în cazul animalelor. În întreaga Europă Centrală, foarte mulți hamsteri de laborator sfârșesc prin a se îmbolnăvi de hidrocefalie, care în cazul lor este o boală ereditară. În anul 2006, revista „Patologia veterinară" a publicat un studiu care a arătat că până și hamsterii cu cele mai severe forme de hidrocefalie (care aproape că nu mai au creiere) continuă să se comporte normal. Ei nu par să sufere de vreo dificultate; dimpotrivă, pot acționa, gândi, își pot aminti, își pot deplasa corpul și se pot reproduce la fel ca și celelalte animale sănătoase.

Ar fi fascinant să explorăm conexiunea care există între ADN-ul fantomă descoperit de doctorul Gariaev și creierul holografic care gândește în locul nostru. În cazul în care Gariaev are dreptate și molecula de ADN captează și stochează într-adevăr lumina, acest fapt ar fi trebuit să fie descoperit și de alți oameni de știință.

ADN-ul stochează, transformă și emite o lumină coerentă

Unul din fragmentele importante din cartea lui Lynne McTaggart, „Câmpul", este comentariul făcut de autoare referitor la opera lui Fritz-Albert Popp, un teoretician în domeniul biofizicii de la Universitatea din Marburg, Germania, care a făcut unele descoperiri similare celor ale lui Gariaev, începând din anul 1970. Deși Popp nu a descoperit ADN-ul fantomă, studiile sale completează armonios descoperirile lui Gariaev, oferind inclusiv o serie de revelații suplimentare. Popp a început prin a examina una dintre cele mai periculoase substanțe chimice cancerigene cunoscute, numită benzo[a]-piren. Când savantul a bombardat-o cu lumină ultravioletă, substanța a absorbit-o imediat, după care a emis-o pe o frecvență total diferită. O altă substanță chimică, foarte asemănătoare cu prima, numită benzo[e]-piren, nu a generat același efect de schimbare a frecvenței luminii. Într-adevăr, spre deosebire de letala sa „verișoară", benzo[e]-pirenul nu are efecte nocive asupra organismelor vii.

Este oare acest efect de schimbare a frecvenței luminii cheia înțelegerii cauzei cancerului? Popp a studiat alte 37 de substanțe chimice, dintre care unele cancerigene, și a descoperit că toate substanțele care produc cancer au capacitatea de a rearanja lumina ultravioletă într-o aceeași manieră. Frecvența luminii pe care aceste substanțe letale o modifică este cea de 380 de nanometri. De fapt, singura legătură, pe care a descoperit-o Popp, dintre aceste substanțe

chimice cancerigene a fost aceea că ele preiau undele luminoase cu frecvența de 380 de nanometri și le rearanjează pe o altă frecvență. În mod evident, rezultă că această frecvență de 380 de nanometri a undelor luminoase este foarte importantă pentru starea noastră de sănătate și armonie. De aceea, dacă nu îi vom permite niciodată luminii solare să ne atingă pielea fără a o unge cu cremă de protecție împotriva razelor ultraviolete, noi nu vom capta această frecvență extrem de importantă pentru sănătatea noastră, căci crema respinge în totalitate lumina ultravioletă.

Popp a mai aflat că în multe experimente de laborator s-a dovedit faptul că dacă distrugi o celulă vie în proporție de 99% cu lumină ultravioletă, iar apoi îi furnizezi un puls foarte slab de lumină având lungimea de undă de 380 de nanometri, celula respectivă se recuperează aproape în totalitate, într-o singură zi! Fenomenul este cunoscut sub numele de „regenerare fotografică" și nu se știe cum funcționează. Spre uimirea lui Popp, efectul regenerării fotografice cu ajutorul luminii ultraviolete cu o lungime de undă de 380 de nanometri era deja știut și de alți savanți, care nu cunoșteau descoperirea sa.

Rezultă așadar că atunci când Câmpul-Sursă se manifestă în realitatea noastră măsurabilă, cea mai puternică semnătură electromagnetică a sa este lumina ultravioletă cu lungimea de undă de 380 de nanometri. Câmpul-Sursă este înzestrat cu proprietăți asemănătoare fluidelor, aspect important asupra căruia vom intra în detaliu mai târziu. Cu alte cuvinte, noi putem crea o pulsație ritmică (sau ceea ce mulți numesc o vibrație) în interiorul Câmpului-Sursă, obținând astfel efecte mult mai puternice. Amintiți-vă de soldații romani care mărșăluiau și care trebuiau să își modifice ritmul, care trebuia să fie diferit de la un grup la altul, atunci când treceau peste un pod. Altfel, dacă toți ar fi mărșăluit în același ritm, podul ar fi început să se clatine foarte puternic, fiind posibil chiar să se dărâme. Toate aceste mici vibrații au capacitatea de a intra în rezonanță unele cu altele, creând un efect cumulativ care generează o vibrație mult amplificată. Acest principiu se aplică inclusiv Câmpului-Sursă, cu singura diferență că în acest caz efectele sunt benefice.

În cadrul experimentelor de regenerare fotografică, impulsurile slabe de lumină cu lungimea de undă de 380 de nanometri creează de fapt o vibrație în Câmpul-Sursă care, în urma efectului de rezonanță, generează o energie mult mai puternică pe aceeași frecvență, cu efecte vindecătoare. Această energie regenerează în scurt timp celulele care erau aproape moarte, ajungând astfel la o stare de sănătate deplină.

Popp a devenit preocupat să afle dacă organismul uman este într-adevăr capabil să stocheze și să emită lumina. În acest scop, el i-a propus unui student pe nume Bernard Ruth, ca disertație de doctorat, să conceapă un experiment care să demonstreze că organismul nostru este capabil să emită această lumină. Ruth era un sceptic și întreaga idee i se părea ridicolă, dar Popp l-a provocat să

demonstreze în mod experimental că nu este așa. Ruth a conceput un echipament științific capabil să contorizeze fotonii, câte unul la un interval de timp. Aparatul lui este considerat și la ora actuală unul dintre cele mai bune detectoare de lumină. Echipamentul a fost gata pentru prima testare în anul 1976 și cei doi și-au propus să înceapă experimentele cu semințe de castravete. Spre uimirea lor, ei au constatat că semințele respective emiteau fotoni, cu pulsații mult mai puternice decât s-ar fi așteptat Popp. În schimb, Ruth a rămas în continuare sceptic, fiind convins că aceste emisii aveau de-a face cu prezența clorofilei în semințe. De aceea, cei doi au repetat experimentul cu cartofi, care nu conțin clorofilă și nu manifestă procesul fotosintezei. S-a dovedit însă că tuberculii de cartofi emanau încă și mai multă lumină decât semințele de castravete. Mai mult decât atât, aceste emisii erau extrem de coerente, adică aveau un nivel foarte înalt de structurare, asemănător razelor laser.

În continuare, cei doi au bombardat o moleculă de ADN cu o substanță chimică numită bromură de etidium, care provoacă în mod normal desfacerea lanțului și moartea moleculei. Însă, cu cât au bombardat mai mult ADN-ul cu această substanță, cu atât mai multă lumină a emis acesta. În urma acestui experiment, Popp a concluzionat că stocarea și emisia de lumină reprezintă un aspect cheie al modului de funcționare al ADN-ului, așa cum avea să descopere într-adevăr mai târziu Gariaev. Din păcate, știința oficială nu a luat în considerare aceste descoperiri revelatorii și nici ceea ce a demonstrat Gariaev – faptul că acel câmp energetic responsabil cu stocarea luminii nu este electromagnetic și că el funcționează chiar și în absența ADN-ului.

Pe măsură ce cercetările lui Popp au continuat, savantul a descoperit că toate organismele vii emit continuu lumină, de la doar câțiva fotoni la câteva sute. În mod paradoxal, animalele și plantele cu structuri rudimentare emit semnificativ mai multă lumină – câteva sute de fotoni/cm²/secundă – în comparație cu oamenii, care nu emit decât 10 fotoni/cm²/secundă. Este vorba de o lumină de înaltă frecvență, cu lungimi de undă cuprinse între 200-800 de nanometri, cu mult superioară spectrului vizibil. Mai mult decât atât, așa cum am menționat, este vorba de o lumină coerentă, asemănătoare razelor laser.

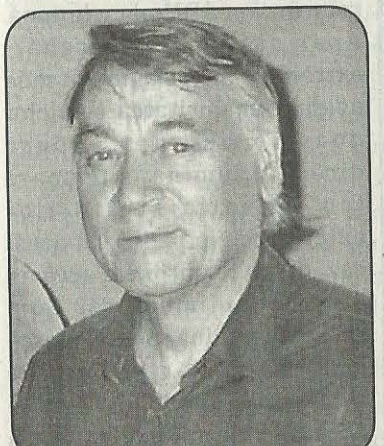

Biofizicianul Fritz-Albert Popp

De asemenea, Popp a mai descoperit că dacă proiectează lumină asupra celulelor vii, acestea mai întâi o absorb, iar apoi, la scurt timp după aceea, ele emit o explozie luminoasă foarte intensă. Popp a numit acest fenomen

„luminiscență întârziată". Este exact ceea ce ne așteptam să se petreacă, conform descoperirii lui Gariaev cum că moleculele de ADN stochează lumina. În mod evident, ADN-ul trebuia să facă ceva cu această lumină, nefiind posibil să o stocheze la infinit. Această concluzie se suprapune, de asemenea, perfect cu observația lui Gurvici referitoare la energia vieții care emană din vârful unui răsad de ceapă, inclusiv faptul că acest efect este blocat prin ecranarea luminii ultraviolete. Pe scurt, după toate aparențele ADN-ul nostru pare să absoarbă lumina, care reprezintă pentru el o sursă de energie și de vitalitate. Dacă primește prea multă lumină, el o trimite înapoi în exterior, la fel ca un organism viu care excretă deșeurile de care nu mai are nevoie. Popp a ajuns însă la concluzia că spre deosebire de deșeuri, aceste emisii luminoase sunt foarte utile, întrucât conțin informații. Mai exact, aceste pulsații luminoase conțin codurile care permit restabilirea ordinii și echilibrului în întregul organism.

Popp a mai descoperit, de asemenea, că noi emitem semnificativ mai mulți fotoni atunci când trecem printr-o perioadă de stres, chiar dacă nu avem posibilitatea de a absorbi o lumină suplimentară. Se știe că numeroase boli sunt declanșate sau agravate de stres. Aceste cercetări arată că este posibil ca stresul și emoțiile negative să ne reducă vitalitatea datorită emisiei luminii stocate în ADN-ul nostru la nivelul tuturor celulelor trupului. De ce procedează astfel organismul? După toate probabilitățile, ADN-ul emană această lumină tocmai pentru că ea conține informațiile de care au nevoie celulele noastre pentru a se vindeca de traumele produse de emoțiile noastre negative.

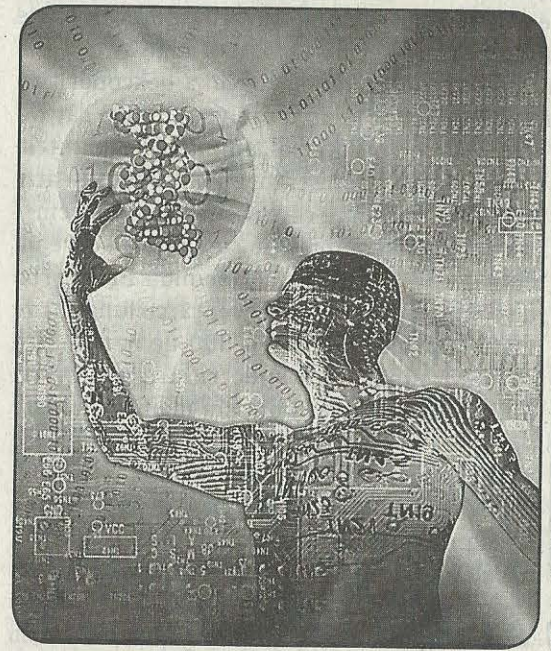

De aceea, pentru a ne reînsănătoși, noi trebuie să ne reîncărcăm ADN-ul cu lumină. Apar astfel noi întrebări extrem de interesante. În mod evident, majoritatea celulelor noastre nu sunt expuse direct la lumina exterioară (cu excepția straturilor exterioare ale pielii). În acest caz, de unde obțin ele această lumină suplimentară? Cum reușește lumina să își croiască drum către părțile interne ale corpului nostru? Provine această lumină exclusiv din surse exterioare? (De pildă, nimeni nu moare dacă este

ținut într-o cameră întunecată, ADN-ul continuând să se încarce în acest timp cu lumină). Nu cumva acești fotoni sunt emanați chiar de Câmpul-Sursă? Iar de vreme ce Câmpul-Sursă și energia sa par să fie intim interconectate cu conștiința, așa cum sugerează cercetările făcute în piramidele rusești, pot influența mintea și emoțiile noastre cantitatea de lumină pe care o primim, inclusiv unde se stochează aceasta? Nu cumva trebuie să ne deschidem față de Câmpul-Sursă pentru ca acesta să ne vindece ființa prin efectele sale terapeutice? Oare aceasta este explicația efectului placebo, care permite vindecarea ca urmare a simplei credințe că aceasta se produce? Pe scurt, este oare posibil ca atitudinea noastră să determine cantitatea de lumină absorbită de ADN-ul și de celulele noastre?

Descoperiri care confirmă faptul că ADN-ul este modelat de conștiința umană

Dr. Glen Rein, un biochimist care a absolvit Universitatea din Londra, a făcut o serie de descoperiri uimitoare care au confirmat că ADN-ul reacționează în strânsă legătură cu conștiința umană. El a arătat că lanțurile de ADN se desfac atunci când o celulă este pe punctul de a se diviza sau atunci când este lezată (de pildă, când moare), dar se reîncolăcesc atunci când celula se repară și se vindecă. Gradul de încolăcire sau de descolăcire a lanțurilor ADN-ului poate fi măsurat direct prin intermediul lungimii de undă specifice luminii absorbite de acesta. În cadrul remarcabilelor sale experimente, dr. Rein a început prin a preleva molecule vii de ADN din mai multe placente umane, pe care le-a introdus în apă deionizată într-un pahar de laborator. Mai mulți subiecți au fost puși ca, prin puterea gândurilor lor, să urmărească să încolăcească sau să descolăcească lanțurile de ADN. Mostrele de control (asupra cărora nu s-a acționat prin puterea gândului) au suferit o modificare de doar 1,1%, iar cele asupra cărora s-a acționat prin puterea minții au suferit modificări în proporție de 2-10%. Experimentul a dovedit astfel faptul că gândurile noastre pot influența (cel puțin) gradul de încolăcire a lanțurilor ADN-ului uman.

Încă și mai interesant, experimentul a dovedit că subiecții cu cea mai mare putere de concentrare aveau și cea mai mare capacitate de a transforma structura ADN-ului. La polul opus: „Un individ cu mintea foarte agitată [având undele cerebrale foarte împrăștiate] a produs o mutație anormală a luminii ultraviolete" absorbite de ADN. Lungimea de undă a luminii s-a schimbat de la valoarea de 310 nanometri (apropiată de misterioasa valoare de 380 de nanometri descoperită de Popp) la o valoare a lungimii de undă care poate genera cancer. Aceeași persoană foarte furioasă a generat de asemenea o încolăcire foarte strânsă a ADN-ului. Ambele efecte au fost considerate foarte neobișnuite. Potrivit lui Rein, această schimbare a frecvenței luminii cu lungimea de undă de 310 nanometri „nu poate însemna altceva decât o modificare a structurii

fizico-chimice în interiorul moleculei de ADN". Cu alte cuvinte, gândurile noastre pot genera transformări fizice și chimice ale structurii moleculei de ADN și pot influența gradul de încolăcire a lanțurilor ADN-ului. Aceasta este o dovadă științifică a conexiunii care există între gândurile distructive, nefaste și creșterea numărului de țesuturi canceroase, intuită de mulți oameni, dar nedovedită până atunci. Pe de altă parte, implicațiile acestei descoperiri sunt la fel de profunde în ceea ce privește procesul de vindecare. Nu trebuie să uităm că noi putem proiecta adevărate explozii de fotoni într-o zonă ecranată din punct de vedere electromagnetic, atunci când practicăm vederea la distanță, așa cum am arătat în capitolul 3. Acești fotoni pot să conțină informații genetice capabile să restructureze ADN-ul altor persoane, restabilind starea lor de sănătate (cum ar fi de exemplu fotonii cu o lungime de undă de 380 de nanometri).

Într-un alt caz, în care ADN-ul a fost plasat în fața unor subiecți cu putere mare de concentrare [care generau tipare coerente ale undelor cerebrale], fără ca aceștia să se focalizeze asupra lui, mostrele de ADN au rămas nemodificate. Mutațiile benefice s-au produs doar atunci când subiecții s-au focalizat mental asupra lor având această intenție de a le modifica. Acest aspect sugerează în mod clar că cea care a generat aceste efecte a fost intenția conștientă a subiecților. Dr. Lew Childre a reușit chiar să încolăcească și să descolăcească lanțurile moleculelor de ADN aflate în laboratorul său în condițiile în care s-a focalizat asupra lor de la aproape un kilometru distanță. La rândul ei, Valerie Sadirin, în urma unei ședințe de concentrare care a durat 30 de minute, a reușit să genereze astfel de efecte asupra ADN-ului care se afla în laboratorul din California al doctorului Rein, în timp ce ea era acasă la ea, în Moscova, la mii de kilometri distanță. Potrivit concluziei lui Rein, principala calitate a energiei care poate genera coerența undelor cerebrale, afectând astfel direct ADN-ul, este iubirea: „Deși tehnicile folosite de diferiți vindecători sunt relativ variate, s-a constatat că toate necesită o anumită focalizare la nivelul inimii".

Implicațiile acestei descoperiri sunt uluitoare. Câmpul-Sursă ar putea fi responsabil de crearea ADN-ului fantomă și de stocarea luminii în interiorul moleculei de ADN. Conform experimentelor doctorului Rein, gândurile noastre pot modifica în primul rând ADN-ul fantomă și abia apoi pe cel fizic. În plus, știm acum că cea mai importantă calitate emoțională a Câmpului-Sursă este iubirea. Dr. Rein a dovedit că iubirea are un efect direct și măsurabil asupra ADN-ului, datorat cel mai probabil aceluiași mecanism energetic care creează ADN-ul fantomă.

Coerența, organizarea, structurarea și cristalizarea, toate acestea arată că moleculele, celulele, întregul trup, precum și câmpul energetic subtil lucrează toate într-o mare unitate și armonie pe care o conferă iubirea. Pentru prima dată, putem vorbi deci de o definiție științifică a iubirii. Acesta nu este un concept care ține exclusiv de planul emoțional și biologic instinctual, cum

ar fi în cazul anumitor substanțe secretate de creier atunci când mâncăm ciocolată sau precum nevoia genetică de a ne reproduce. Iubirea devine acum dintr-o dată un principiu fundamental al energiei universale. Cu cât dispunem în ființa noastră de mai multă coerență, o mai mare structurare și o armonie mai mare, cu atât mai profund se manifestă iubirea prin noi. Așa cum indică și studiile din piramidele rusești, iubirea poate influența în mod direct evoluția planetei noastre.

Dr. Glen Rein

Să ne întoarcem însă la dr. Fritz-Albert Popp, ale cărui rezultate științifice încep să fie redescoperite și de alți savanți. Popp a ajuns la concluzia că organismul nostru funcționează conform anumitor cicluri diferite, de-a lungul cărora intensitatea luminii crește și descrește succesiv. Printre acestea se numără diferitele niveluri ale bioritmului, având cicluri de câte 7, 14, 32, 80 și 270 de zile. Popp a descoperit de asemenea similarități în decursul unei zile, a unei nopți, a unei săptămâni și a unei luni, fapt care sugerează că ritmurile noastre au o legătură directă cu mișcările Pământului. Aceste fenomene au fost regăsite inclusiv într-un studiu făcut de oamenii de știință japonezi în anul 2009. Aceștia au utilizat camere de luat vederi extrem de sensibile, capabile să detecteze un singur foton într-o cameră foarte întunecată, similare cu aparatul creat de Ruth pentru experimentele făcute împreună cu Popp. Spre surpriza lor, oamenii de știință japonezi au descoperit că organismul uman strălucește efectiv. Cea mai mică intensitate a luminii s-a produs la orele 10 a.m., iar cea mai mare la orele 4:00 p.m., după care intensitatea a început să scadă gradat. O altă descoperire interesantă a arătat că fața umană strălucește mai puternic decât restul trupului. Fără să știe de existența celorlalte studii care au adus mai multe revelații în aceste domenii, savanții japonezi au ajuns la concluzia că această emisie luminoasă a ființei ne-ar putea ajuta să înțelegem mai bine starea de sănătate a unui om.

Dr. Fritz-Albert Popp a descoperit că pacienții bolnavi de cancer nu mai prezintă aceleași bioritmuri umane naturale. În plus, lumina pe care ei o emit nu este nici pe departe la fel de coerentă precum cea a unei persoane sănătoase. De asemenea, nivelul general al luminii stocate în trup este redus în mod semnificativ. Singura excepție de la această regulă s-a dovedit a fi în cazul bolnavilor de scleroză multiplă, care absorb prea multă lumină, fapt care dereglează capacitatea normală de funcționare a celulelor.

Popp și-a propus să afle în ce măsură poate indica lumina stocată în

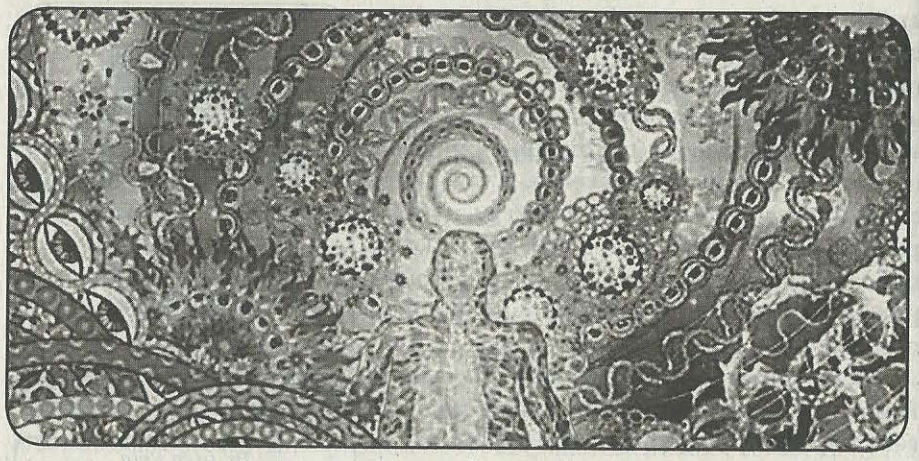

organism starea de sănătate a acestuia. În acest scop, el a continuat să facă noi experimente. Într-unul din cazuri, el a descoperit că ouăle găinilor crescute în libertate au o lumină mult mai coerentă decât cele ale găinilor crescute în baterii. Când a examinat diferite alte tipuri de alimente, Popp a descoperit că alimentele cele mai sănătoase au cea mai redusă intensitate a luminii, dar în același timp și cea mai coerentă. Acest fapt dovedește că ceea ce contează cu adevărat pentru un sistem bioenergetic este calitatea, și nu cantitatea.

Popp a mai făcut o altă descoperire revoluționară prin studiul unei muște de apă obișnuite numită științific *Daphnia*. Spre suprinderea lui, el a descoperit că atunci când o muscă emite lumină, alte muște din preajma ei o absorb. Cu alte cuvinte, mușteIe își extrag vitalitatea unele de la altele. Acest fapt sugerează că atunci când absorbim prea multă lumină, fotonii pe care îi emitem apoi nu reprezintă simple deșeuri, ci conțin întreaga vitalitate de care are nevoie trupul nostru. În plus, Popp a descoperit că și peștii mici își absorb lumina emisă unii de la alții, că floarea soarelui se poziționează întotdeauna astfel încât să poată absorbi o cantitate cât mai mare de fotoni, iar bacteriile se scaldă în lumina din mediul înconjurător. Din nefericire, știința oficială nu a adoptat nici până acum acest punct de vedere care deschide perspective extraordinare, dar pe măsură ce această cunoaștere se va răspândi, ea va genera transformări uluitoare.

În continuare, Popp a testat mai multe extracte din plante pentru a vedea în ce măsură pot modifica acestea polaritatea emisiilor luminoase ale ființei umane, în speranța de a găsi astfel un potențial remediu pentru efectul de schimbare a frecvenței de vibrație a luminii de către cancer. Toate substanțele pe care le-a folosit nu au făcut decât să înrăutățească și mai mult situația, cu o singură excepție: extractul de vâsc. O femeie aflată în îngrijirea lui Popp a reușit chiar să se vindece complet de cancer cu ajutorul acestei plante.

Dr. Fritz-Albert Popp nu este singurul pionier în domeniul științei a cărui

muncă merită să fie reexaminată. O altă descoperire devenită celebră este cea a „efectului frunzei fantomă", făcută de Adamenko în anul 1975. Adamenko a studiat metoda de fotografiere Kirlian, care constă în a plasa o frunză sau un alt organism viu pe o placă Kirlian electrificată. Pe placă apare imediat o frumoasă aură în jurul acelui organism. Spre uimirea lui Adamenko, atunci când acesta a tăiat vârful unei frunze proaspăt culese și a așezat-o imediat pe o placă Kirlian, pe aceasta a apărut, pentru circa 15-20 de secunde, inclusiv aura fragmentului lipsă. Numeroși savanți diferiți au repetat acest experiment în întreaga lume, confirmându-l. Cărțile referitoare la „efectul de piramidă" din anii '70 vorbeau frecvent despre acest efect.

Energia electromagnetică nu ar putea genera acest efect. În schimb, conceptul nostru de Câmp-Sursă îl explică perfect. Așa cum am arătat mai devreme, orice organism viu stochează și emite fotoni în interiorul ADN-ului său, iar dacă înlăturăm ADN-ul, fotonii continuă să evolueze în spirală în zona respectivă timp de 30 de zile. Fără nicio îndoială, aceasta este explicația „efectului frunzei fantomă". Nu este exclus ca, în cadrul acestui experiment, dacă lăsăm frunza mai mult timp pe placa Kirlian înainte de a-i tăia vârful, efectul fantomă al acestuia să dureze mai mult, căci la nivelul Câmpului-Sursă s-ar acumula mai mulți fotoni în zona respectivă de forma acestuia.

Vindecarea organelor și a țesuturilor prin metoda restructurării genetice

La un an după descoperirea „efectului frunzei fantomă", dr. Vlail Kaznaceev a făcut o descoperire și mai semnificativă, care ne conduce la alte revelații uimitoare în cadrul investigației noastre. El a izolat două culturi de celule ținute ermetic închise și a infectat una dintre ele cu un virus. Când a proiectat lumina emisă de celulele infectate asupra celor sănătoase, acestea din urmă s-au îmbolnăvit imediat, în mod misterios, de aceeași boală. Ne-am putea gândi, conform cu ceea ce cunoaștem în domeniul geneticii, că aceasta nu ar fi trebuit să fie posibil. Singura explicație posibilă este rearanjarea ADN-ului din interiorul celulelor sănătoase sub influența structurii ADN-ului virusului. În continuare, la cea de-a doua cultură care a fost infestată prin influența de la distanță, virusul a devorat materialul celular din jurul său și a format noi viruși, manifestându-se exact ca în situația de infestare directă cu acest virus. Așadar, ADN-ul și țesuturile vii se pot rearanja în funcție de informația genetică ce este conținută de lumina coerentă.

Încă și mai interesant a fost atunci când Kaznaceev a plasat o bucată de sticlă între cele două culturi și a constatat că celulele sănătoase nu s-au mai îmbolnăvit. Așa cum spuneam anterior, s-a observat că sticla blochează lumina ultravioletă. De aceea, codurile genetice ale virusului nu au mai putut ajunge la celulele sănătoase. Gurvici a folosit aceeași metodă în experimentele sale pentru

a bloca energia emanată de vârful răsadului de ceapă. În schimb, înlocuirea sticlei cu cuarțul, care nu blochează radiația ultravioletă, a condus la efecte similare cu situația în care nu exista niciun obstacol între cele două culturi (atât în experimentele lui Gurvici cât și în cele ale lui Kaznaceiev).

Cum este posibil ca o emisie de lumină coerentă să modifice molecula de ADN, rearanjând-o în funcție de ADN-ul unei alte forme de viață? Nu trebuie să uităm că noi suntem învăluiți în permanență de unde electromagnetice pline de informații. Toate conversațiile pe care le purtăm pe telefoanele mobile, televiziunea prin satelit și internetul de mare viteză permit încărcarea și descărcarea a nenumărați gigabiți de informații. Lumina laser, care este extrem de coerentă, întrucât este foarte structurată, este foarte potrivită pentru a transmite informații, ca și în cazul celorlalte unde electromagnetice, dar cu o eficiență mult mai mare. O singură pulsație de lumină ar putea conține întregul cod genetic necesar „construirii" unui organism. Mai mult decât atât, conform descoperirii revoluționare a lui Kaznaceev, ADN-ul este oricând gata să se lase remodelat de amprenta ADN-ului unui alt tip de organism, în cazul în care el primește codurile corecte ale acestuia. Modul cum se petrece aceasta va deveni din ce în ce mai clar în cele ce urmează, căci vom oferi mai multe exemple.

După ce a descoperit efectul de ADN fantomă, în anul 1984, dr. Piotr Gariaev a făcut în anul 2000 noi descoperiri revoluționare, care ar putea avea implicații extrem de profunde asupra sănătății umane. El a început seria lui de experimente prin colectarea de semințe care au fost otrăvite de radiațiile nucleare, în urma dezastrului de la Cernobâl. Prin emisia unei lumini laser blânde asupra unor semințe sănătoase din aceeași specie, iar apoi prin redirecționarea ei către semințele moarte, acestea și-au recăpătat starea de sănătate, vindecându-se complet. Cu alte cuvinte, odată semănate, din ele au crescut plante adulte perfect sănătoase.

Gariaev a fost foarte entuziasmat de descoperirea sa, așa că s-a decis să realizeze un experiment similar folosind cobai de laborator. El le-a administrat acestora o doză letală dintr-o toxină numită aloxan. În mod normal, această toxină distruge pancreasul, organul care creează insulina și reglează astfel nivelul zahărului din sânge. Cobaii injectați au murit la 4-6 zile de diabet de tip 1. Gariaev a extirpat ficatul și splina unui cobai sănătos, a proiectat asupra lui o lumină laser de joasă intensitate, după care a redirecționat-o către un cobai otrăvit cu aloxan. În mod șocant, deși experimentul a fost repetat de trei ori (cu echipe diferite), în anii 2000, 2001 și 2005, aproximativ 90% dintre cobaii injectați cu aloxan și-au redobândit integral starea de sănătate. Pancreasul animalelor s-a refăcut, nivelul zahărului din sângele lor s-a normalizat, iar în numai 12 zile animalele erau perfect sănătoase.

Și mai uimitor a fost faptul că Gariaev a reușit să transmită lumina încărcată cu informația genetică a pancreasului sănătos de la o distanță de

20 de kilometri, prin efectul de non-locație (deci fără să folosească fire sau cabluri), iar efectul vindecător a fost același. Aceste rezultate terapeutice sunt la fel de miraculoase precum cele obținute în interiorul piramidelor rusești, cu mențiunea că nu necesită această tehnologie a piramidelor. În anul 2005, Gariaev a raportat: „Prin aceleași mijloace, am reușit să frânăm semnificativ procesul de îmbătrânire al celulelor umane, ba chiar să facem să crească noi dinți adulți la indivizii care i-au pierdut". Așa cum atestă lucrările sale, care deocamdată nu pot fi găsite decât în limba rusă, evenimentul s-a produs accidental în timp ce trata de diabet o femeie în vârstă. Mai exact, Gariaev a urmărit să producă un nou pancreas pentru femeie prin trimiterea unui fascicul de lumină către sângele nepotului ei în vârstă de zece ani și prin reorientarea acestei lumini încărcate cu frecvențele sănătoase asupra ei. În modelul lui Gariaev, ADN-ul unui copil continuă să păstreze semnătura energetică a părinților și a bunicilor săi, dar într-o configurație sănătoasă, specifică unui tânăr adult. Procesul presupune folosirea unui laser roșu cu spectru larg, special modificat. Majoritatea detaliilor acestor experimente sunt în limba rusă și pot fi găsite pe site-ul lui Gariaev: *wavegenetic.ru*.

Bătrâna despre care vorbim, la începutul experimentului, nu mai avea în gură decât un singur dinte, în partea din față. După două săptămâni de tratament, ea a început să aibă dureri la nivelul maxilarului, care i s-a umflat. În gură i-au apărut niște excrescențe, care s-au transformat treptat în trei măsele, toate de minte (în partea din spate a gurii). Dentistul femeii a fost nevoit să îi refacă în întregime proteza dentară, adaptând-o la noile măsele. Gariaev a făcut femeii o radiografie dentară (vezi imaginea de mai jos), dar din păcate nu avea și una anterioară experimentului pentru comparație. Din păcate, înainte ca Gariaev să poată repeta experimentul și cu alte persoane, Universitatea de Stat Bauman din Moscova a sistat finanțarea proiectului, declarând că aceasta este o „pseudo-știință" și l-a concediat pe Gariaev. Astfel de acțiuni mârșave, care afectează credibilitatea oamenilor de știință, nu sunt deloc rare în lumea în care trăim. Din contră, marea majoritate a savanților care fac astfel de descoperiri sunt apoi luați în derâdere, ridiculizați și atacați. Faptul că descoperirile prezentate în această

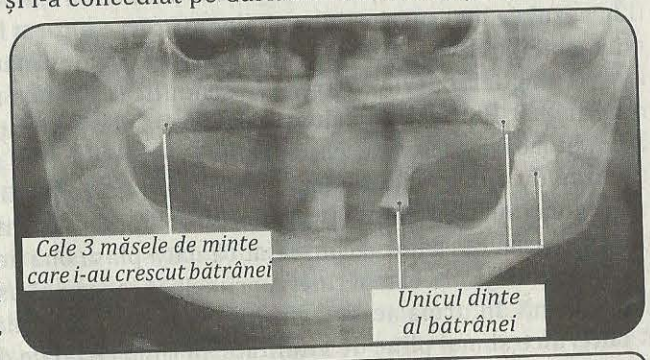

Radiografia dentară a bătrânei căreia i-au crescut 3 măsele de minte în urma tratamentului doctorului Gariaev

lucrare au fost făcute de mai mulți oameni de știință independenți confirmă că nu avem în nici un caz de-a face cu o șarlatanie sau cu o pseudo-știință. Dimpotrivă, ele reprezintă primele indicii ale unei veritabile revoluții în medicină, care urmează să se producă. Conform rezultatelor obținute în cadrul studiului referitor la pancreas, un singur organ donator este suficient pentru a produce sute de organe sănătoase pentru bolnavi. Și să nu uităm că în cazul cobailor, procesul de vindecare completă a durat doar 12 zile!

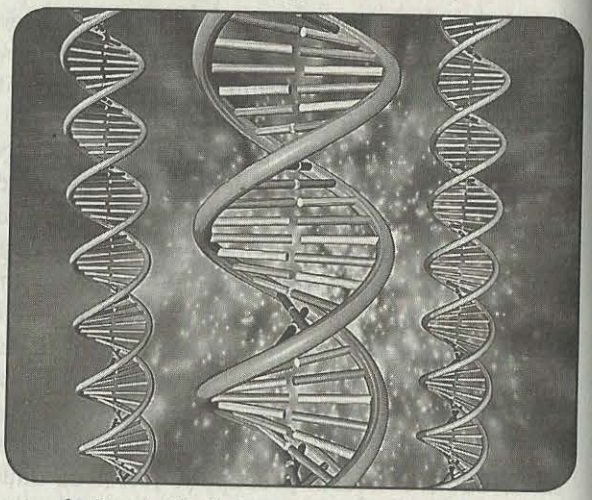

Un alt savant rus, pe nume Budakovski, a dovedit că nici măcar nu avem nevoie de organe ale unor donatori. Budakovski a început experimentele sale prin crearea unei imagini holografice a unui zmeur sănătos cu ajutorul unui laser roșu. El a proiectat apoi această hologramă asupra tumorii unui alt zmeur bolnav. De regulă, noi considerăm tumorile țesuturi inutile care trebuie extirpate chirurgical și aruncate, dar lumina holografică a transformat în întregime tumoarea zmeurului, care a redevenit perfect sănătos. Aceasta demonstrează că dacă dispunem de semnătura energetică de care avem nevoie, adică de informația genetică completă, starea de sănătate poate fi restabilită integral. Nu avem practic nevoie de un țesut viu care să furnizeze codul original, ci chiar de codul însuși, care poate fi transmis cu ajutorul unei lumini coerente. În cazul de mai sus, imaginea holografică a capturat informația genetică prin intermediul căreia țesutul canceros a redevenit sănătos.

O altă descoperire extrem de semnificativă și de revelatorie a fost făcută de dr. A.B. Burkalov, un alt savant rus. Vă mai amintiți descoperirea lui Popp, potrivit căreia mușchii, peștii și alte organisme vii își absorb reciproc lumina? Burkalov a pus ouăle din icrele unor pești unele lângă altele, într-un recipient în care erau închise ermetic, astfel încât lumina să poată trece printre ele. Spre uimirea sa, Burkalov a constatat că dacă plasa ouă de pește mai vechi și mai mature lângă altele mai tinere, primele începeau să aspire forța vitală a celor din urmă. În urma acestui proces, ouăle de pește mai vechi au devenit mai puternice și mai pline de vitalitate, în timp ce ouăle de pește mai tinere s-au „ofilit", unele s-au deformat, iar altele au murit. Burkalov a observat chiar și faptul că femela care depune icre are întotdeauna grijă să nu le depună alături

de icrele altui pește, iar descoperirea sa arată care ar fi explicația. Pe de altă parte, atunci când Burkalov a așezat unele lângă altele ouă de pește puțin mai tinere decât altele, cele dintâi au absorbit energia vitală a celor puțin mai bătrâne decât ele, accelerându-și astfel procesul de dezvoltare până când au ajuns toate la același nivel de dezvoltare.

Poate ați auzit de persoane care absorb forța vitală a altor ființe din preajma lor. Unii le numesc chiar vampiri energetici sau psihici, deși considerăm că acest termen este extrem de dur și de lipsit de compasiune. Cei care cunosc astfel de informații pot avea reacții exagerate, acuzându-i pe alții de furt de energie. Din păcate, această atitudine nu îi ajută cu nimic din punct de vedere spiritual, întrucât le întărește convingerea că energia este ceva finit și personal care poate fi furat. În realitate, energia este nelimitată la nivelul Câmpului-Sursă și cei care se simt secătuiți de energie se pot conecta la acesta dacă intră într-o stare de coerență. Cultivarea iubirii la nivelul inimii și liniștirea minții pot reîncărca bateriile oricui într-un timp foarte scurt. Putem aplica pentru aceasta un proces de vizualizare în care, de exemplu, vedem aura precum un balon umplut cu apă. Mărimea balonului poate crește sau poate descrește în funcție de energia stocată în noi. Chiar dacă nu putem măsura dimensiunile și vizualiza forma acestui balon cu ajutorul instrumentelor care ne stau la dispoziție, studiul referitor la ouăle de pește al lui Burkalov arată că indivizii mai puternici pot absorbi energia Câmpului-Sursă de la cei mai slabi decât ei (acesta este efectul nefast al procesului).

Este posibil ca acest proces să se petreacă inclusiv în cadrul grupurilor de animale care se strâng în jurul unui mascul alfa pentru protecție și călăuzire. După cum am văzut, Popp a descoperit că atunci când suntem stresați, noi emitem o mare cantitate din lumina stocată în ADN-ul nostru. O parte din aceasta are rolul de a ne vindeca celulele, dar este posibil ca ea să îndeplinească și alte funcții. Așa cum au arătat experimentele lui Backster, în momentele de stres și atunci când mor, organismele vii transmit un semnal care poate fi receptat cu ușurință de plantele, bacteriile, ouăle și celelalte forme de viață din jur. Natura pare să aibă un mecanism intrinsec de emisie automată a energiei atunci când o turmă simte panică și stres. Dacă animalele sunt adunate în jurul unui mascul alfa, ele îi pot transmite direct acestuia energia emisă, la fel ca în studiul doctorului Glen Rein, care a arătat că mostrele ADN-ului nostru nu se încarcă cu energie decât în urma intenției noastre conștiente. Este foarte posibil ca acesta să fie un mecanism natural de supraviețuire prin care turma îi transmite liderului său energia sa colectivă, cumulată, ce provine din Câmpul-Sursă, astfel încât acesta să devină mai puternic, mai rapid și mai eficient în luptă, pentru a-i putea proteja pe ceilalți. Poate că tot așa se explică de ce echipele sportive obțin întotdeauna rezultate mai bune pe stadionul propriu decât în deplasare. Unii ar putea spune că sportivii își cunosc mai bine

terenul lor sau că sunt susținuți de încurajările mulțimii, dar este posibil să existe și o componentă energetică a acestui proces.

Descoperirea lui Burkalov aduce o nouă dovadă clară ce confirmă că acest schimb de energie se petrece tot timpul. Este semnificativ și faptul că efectele regeneratoare (benefice) ale schimbului de energie vitală s-au produs doar atunci când ouăle de pește s-au aflat pe niveluri de dezvoltare apropiate. S-a ajuns la concluzia că dacă o femelă depune icre, iar unele dintre ouă au defecte minore care le încetinesc procesul de dezvoltare, natura a creat un mecanism de corecție care folosește energia celorlalte ouă pentru ca primele să își accelereze dezvoltarea. Pe de altă parte, dacă anumite ouă de pește sunt subdezvoltate față de vecinele lor, natura consideră că șansele lor de supraviețuire sunt oricum minime, așa că le permite ouălor mai dezvoltate să preia energia vitală a celor subdezvoltate și să devină astfel mai puternice. Burkalov cunoștea cercetările lui Gurvici, așa că a separat la rândul său ouăle de pește între ele cu o bucată de sticlă. La fel ca și în celelalte cazuri, prin ecranarea radiațiilor ultraviolete, efectul descoperit de el nu s-a mai produs. În schimb, atunci când a înlocuit sticla cu o bucată de cuarț, efectul s-a produs din nou. Burkalov a mai descoperit că prin folosirea unor lungimi de undă diferite ale luminii și a unor lentile polarizate putea crea anomalii ciudate, cum ar fi capete sau inimi multiple. Dacă revenea însă la lungimile de undă normale, anomaliile dispăreau la rândul lor, iar primele larve care ieșeau după aceea reveneau la tiparul de creștere obișnuit, fără să prezinte vreun semn că ar fi suferit vreodată mutații. Acest fapt infirmă în mod clar modelul darwinist al evoluției, bazat pe conceptul de mutație. Dar asupra acestui aspect vom reveni.

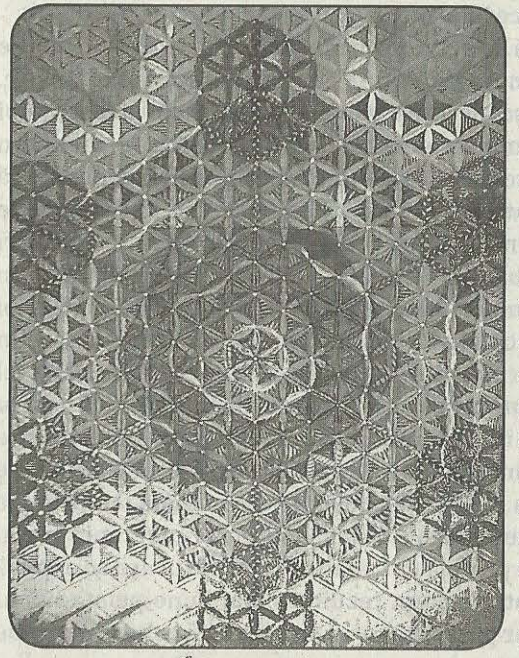

Potrivit studiilor unui alt cercetător rus, dr. Alex Kaivarainen, bacteriile și insectele se pot vindeca singure prin simpla apropiere de alți indivizi sănătoși din specia lor. În anul 2002, Parsons și Heal au otrăvit niște bacterii cu antibiotice și au descoperit că acestea se pot vindeca dacă se apropie de alte bacterii sănătoase. Agagianian a obținut aceleași rezultate în anul 2003, folosind insecte. În

concluzie, merită să avem prieteni sănătoși! Este cunoscut gestul frecvent al muribunzilor, de a se agața cu ambele mâini de orice om sănătos care li se adresează. Este probabil ca prin acest gest, ei să încerce să absoarbă o cantitate mai mare de energie de la semenii lor, energie care provine din Câmpul-Sursă.

Este oare posibil ca oamenii să transmită energie bacteriilor, plantelor, animalelor și semenilor lor, ajutându-i astfel să își recupereze starea de sănătate? Dr. Daniel Benor a confirmat aceasta realizând 191 de studii diferite referitoare la vindecarea spirituală. Rezultatele acestor studii au confirmat în proporție de 64%, din punct de vedere statistic, acest fapt, inclusiv în cazurile în care vindecarea a fost efectuată la distanță. Celelalte studii, în proporție de 36% nu au condus la rezultate semnificative din punct de vedere statistic, iar mass-media oficială face referire exact la aceste studii atunci când vorbește despre eșecul acestui gen de experimente și conchide că nu există dovezi științifice că astfel de efecte pot exista, ignorându-le însă pe celelalte (aproape duble ca număr).

Prin anii '20 Alexandra David-Neel a vizitat Tibetul, descriindu-și experiențele de călătorie în uimitoarea sa carte devenită celebră „Cu mistici și magicieni în Tibet", publicată în anul 1931. Printre numeroasele aspecte absolut fascinante pe care le-a putut observa în mod direct (asupra unora dintre ele vom reveni și noi mai târziu) s-a numărat și explicația călugărilor tibetani care i-au mărturisit că toate puterile lor paranormale se datorau acumulării gigantice de energie și controlării acesteia prin meditație:

„Secretul antrenamentului psihic... constă în dezvoltarea unei puteri mult mai mari de concentrare mentală decât cea a omului obișnuit, ba chiar și decât a oamenilor foarte înzestrați din acest punct de vedere. Maeștrii mistici susțin că printr-o astfel de concentrare mentală ei produc unde de energie ce pot fi folosite în diferite maniere... O astfel de energie se produce, spun ei, ori de câte ori fac o acțiune fizică sau mentală."

Cu alte cuvinte, dacă am reuși să gândim mai coerent, noi ne-am putea spori capacitatea de accesare a Câmpului-Sursă, determinând modul și direcția în care curg energiile acestuia. Mai există un aspect important, care explică de ce pun tradițiile spirituale din vechime un accent atât de mare asupra meditației. Să ne aducem aminte de cei 7.000 de oameni care au reușit să reducă prin meditația lor terorismul la scară mondială în proporție de 72%. După toate aparențele, ei au reușit aceasta prin crearea unei coerențe la nivelul Câmpului-Sursă. La rândul ei, această coerență a influențat mintea fiecărui participant la meditația colectivă, căci noi ne împărtășim conștiința cu semenii noștri, fapt care a fost deja dovedit științific. Aceasta este o nouă perspectivă, absolut fascinantă, în lumina căreia ne putem privi pe noi înșine, dar și lumea din jurul nostru.

În cadrul uimitoarelor experimente ale lui Kaznaceev, celulele sănătoase au preluat codul genetic al unui virus care a infestat alte celule fără niciun contact fizic cu acestea, doar prin preluarea structurii informaționale a acestuia, ceea ce ne sugerează cu certitudine că ADN-ul nu are o configurație fixă, codul lui putând fi transformat prin preluarea informațiilor genetice de la o altă formă de viață, printr-un mecanism strict energetic. Această descoperire fascinantă creează terenul pentru noi cercetări referitoare la unul dintre cele mai mari mistere științifice dintre toate: evoluția speciilor. Este această evoluție un proces aleatoriu, așa cum susțin majoritatea savanților darwiniști, sau este vorba de ceva mai mult? Dovezile pe care le-am examinat până acum sugerează că nu este exclus ca adevăratele coduri ale vieții să fie stocate chiar la nivelul Câmpului-Sursă, ceea ce ar transforma radical viziunea asupra teoriei evoluției speciilor. Aceste coduri ajung în realitatea noastră fizică prin intermediul luminii ultraviolete. În capitolul următor vom explora anumite informații de ultimă oră referitoare la evoluția speciilor și vom vedea în ce măsură există dovezi care să confirme aceste idei noi, atât de revoluționare.

Capitolul 9

ACCELERAREA EVOLUȚIEI SPIRITUALE PRIN INTERMEDIUL CAPTĂRII ENERGIILOR BENEFICE ALE CÂMPULUI-SURSĂ

Marea Piramidă pare a fi una dintre numeroasele căi prin care strămoșii noștri ne-au transmis o profeție a unei Vârste de Aur, al cărui moment crucial ar fi în jurul anului 2012. Se pare că însăși structura reprezintă o parte a mesajului. Când oamenii de știință ruși au construit piramidele din țeavă de PVC și din fibră de sticlă, fără elemente metalice, ei au constatat o serie de efecte remarcabile. Posibilitățile de aplicare ale acestor descoperiri sunt uimitoare și ne obligă să reexaminăm complet tot ceea ce credeam că știm despre știință și fizică. De exemplu, în loc să fie considerată o problemă misterioasă și îngrozitoare, cancerul poate fi acum privit ca o pierdere a coerenței luminii înmagazinate în trupul nostru, deoarece s-a observat că în toate formele de cancer frecvența luminii ajunge să crească până la 380 de nanometri. În interiorul piramidei, substanțele chimice generatoare de cancer au devenit rapid netoxice, ca și cum structura moleculară a acestora ar fi fost reorganizată într-o manieră în care mai degrabă susține viața, decât să o deterioreze. În mod similar, orice probleme de natură geologică și meteorologică, ce pun în pericol viața oamenilor pot fi reduse până la dispariție, prin simpla amplasare a unor piramide.

Odată ce vom începe să cercetăm la nivel științific efectele de piramidă, în cadrul sistemelor biologice, vom face noi descoperiri extraordinare. Printre acestea ar fi puterea de a-i vindeca pe ceilalți aparent prin intermediul propriilor noastre gânduri, dar acest fapt realizându-se în realitate deplasându-ne cu

dublul nostru eteric și eliberând fotoni ce conțin coduri de vindecare. S-ar părea că oamenii din antichitate foloseau în mod curent aceste metode de vindecare. S-a constatat, de asemenea, că molecula de ADN lasă în urma sa o „fantomă", care absoarbe lumina din jurul său, precum o gaură neagră în miniatură și o reține până la treizeci de zile, chiar și după ce molecula este luată de acolo. Acest fapt ridică o întrebare foarte importantă: ce a existat mai întâi, ADN-ul sau „fantoma" ADN-ului? Este posibil ca de fapt „fantoma" ADN-ului să fi fost prima?

Gariaev a demonstrat deja că ADN-ul fantomă poate absorbi și reține fotonii. Oare ADN-ul fantomă ar putea fi suficient de „puternic" pentru a face aceasta cu atomii și moleculele? Avem câteva indicii interesante. În 2008, dr. Serghei Leikin a pus diferite tipuri de ADN în apă sărată, fără proteine sau alte substanțe care le-ar putea ajuta să comunice între ele. Fiecare tip de ADN a fost marcat cu alt compus fluorescent. În mod surprinzător, moleculele de ADN identice au fost atrase între ele, într-un mod misterios, prezentând o „capacitate telepatică". Astfel, moleculele de ADN asemănătoare erau aproximativ de două ori mai susceptibile de a se atrage între ele decât moleculele cu secvențe genetice diferite. Leikin a concluzionat că aceasta se datorează doar sarcinilor electrice, dar oricare ar fi cauza important este faptul că funcționează. Mai multe experimente ar putea dovedi că acest fenomen se datorează de fapt existenței Câmpului-Sursă, care formează ADN-ul din atomi și molecule minuscule, ce nu au format nici măcar aminoacizii de bază.

În 2007, o echipă formată din oameni de știință din Rusia, Germania și Australia, a descoperit că particulele de praf se aranjează în structuri asemănătoare ADN-ului, când se află în suspensie într-o substanță plasmatică formată din particule încărcate – similar cu condițiile pe care le găsim în spațiul cosmic. A fost realizat un model pe calculator pentru a reproduce acest mediu și nu se aștepta vreo ordine sau structură de aranjare, dar în mod neașteptat praful s-a aranjat de la sine în structuri elicoidale. Aceste structuri asemănătoare ADN-ului se atrăgeau reciproc. Ele se divizau apoi și formau două copii identice cu originalul, similar procesului de reproducere. Ele modificau structura vecinilor, prin simpla lor prezență. De asemenea, pe măsură ce simularea continua, ele au evoluat în structuri din ce în ce mai complexe. Potrivit rezultatelor obținute de această echipă, „structurile plasmatice complexe, auto-organizate, prezintă toate proprietățile necesare pentru a le considera drept «candidate» pentru materia vie anorganică. [...] ele sunt autonome, ele se reproduc și evoluează". În plus, în 2006, profesorul de astronomie dr. Mark Morris de la UCLA a anunțat uimitoarea descoperire a unei nebuloase asemănătoare ADN-ului, în formă de dublu helix, în apropiere de centrul galaxiei noastre: „Vedem două fire împletite ca într-o moleculă de ADN. [...] Nimeni nu a mai văzut vreodată așa ceva, în întregul cosmos. [...] Ceea ce vedem indică un înalt grad al ordinii."

În ianuarie 2011, un biolog laureat al Premiului Nobel, dr. Luc Montagnier, a anunțat că a transferat o parte din informația ADN a unei bacterii într-un tub de testare sigilat, ce nu conținea decât apă. Apa din eprubetă s-a rearanjat într-o formă-duplicat a ADN-ului care se afla într-un alt tub de testare sigilat, de lângă ea. Pentru ca aceasta să se petreacă, mostra originală de ADN a trebuit să fie mult diluată și s-a aplicat asupra ei un câmp electromagnetic slab, cu frecvența de 7 hertzi. După optsprezece ore, o parte din moleculele de apă din tubul de testare sigilat s-au transformat în molecule perfecte de ADN.

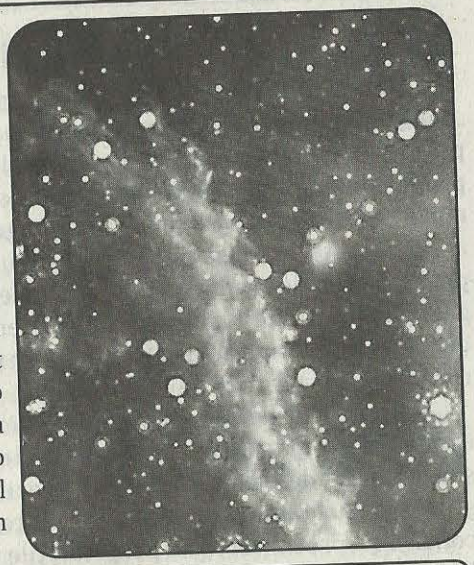

Imagine NASA a unei nebuloase în apropierea centrului galaxiei Calea Lactee, care este uimitor de asemănătoare ca formă cu o moleculă de ADN, fapt observat prima oară de către dr. Mark Morris.

„Ce înseamnă toate acestea? Poate că viața este capabilă să se «propage», folosindu-se de natura cuantică a realității, și să se proiecteze în moduri subtile, așa cum s-a demonstrat în experimentele anterioare. Poate că viața însăși este o proiecție complexă a acestor fenomene cuantice și depinde în totalitate de ele, în moduri care nu sunt deocamdată înțelese, deoarece aceste fenomene cuantice sunt extrem de greu de detectat. [...] Apa ar putea fi un bun mediu în care se poate copia ADN-ul, prin folosirea unor procedee ce vizează rețeaua cuantică și «teleportarea»."

ADN-ul poate fi de asemenea creat de către un „șablon" cuantic pe care nu-l putem vedea sau măsura direct, dar a cărui structură există în Câmpul-Sursă și care este înscris în legile de bază ce guvernează materia și energia. Această structură energetică are, oare, capacitatea de a grupa fotonii, atomii și moleculele, pentru a crea spirala vieții, așa cum o cunoaștem? Este foarte posibil ca răspunsurile să fie evidente, așa cum a descoperit Montagnier, dar majoritatea oamenilor de știință nu vor să le vadă. Încă de la Reformă, a existat un acord nerostit între oamenii de știință și Biserică: „Ocupați-vă voi de latura spirituală, iar noi ne vom ocupa de evenimente; în mod cert viața este un accident și nu există o intenție a unei inteligențe superioare în Univers." Totuși, aceasta înseamnă să ai o credință religioasă oarbă. Noi am mers pe ideea de a aduce dovezi. Așa că, să vedem în cele ce urmează ce avem în acest sens.

Evoluția vieții pe Pământ

Oriunde ne uităm pe Pământ, vom găsi bacterii. După cum s-a raportat în *„Scientific American"*, o mare varietate de microorganisme au fost găsite în probele prelevate de la 500 de mètri adâncime din râul Savannah. Chiar și în probele luate de la 2,8 kilometri adâncime față de suprafața pământului se mai găsesc bacterii vii. Într-un singur gram de pământ din stratul superficial al scoarței terestre se pot găsi peste un miliard de bacterii, dar chiar și în probe de roci de la adâncimea de 400 de metri sub scoarța Pământului se pot găsi până la 10 milioane de bacterii per gram. Peste 9.000 de tipuri diferite de microorganisme au fost găsite în aceste zone subterane și unele dintre ele rezistă la temperaturi de 75° Celsius.

Am putea crede, la o privire superficială, că teoria darwinistă a evoluției explică într-un mod științific evoluția vieții, dar chiar apariția microbilor, care sunt punctul de plecare al acestei teorii, este în sine o minune inexplicabilă științific. Cu atât mai mult ADN-ul, sinteza proteinelor, respirația, circulația, conștiința, precum și toate proprietățile magice de captare a fotonilor care au fost cercetate sunt tot atâtea minuni inexplicabile ale existenței vieții. Pământul nostru are vârsta de numai 4 miliarde de ani și este foarte probabil ca la început să fi fost doar o rocă incandescentă. Ea nu s-a răcit suficient pentru a se forma oceanele, până acum 3,8 miliarde de ani, dar au fost descoperite roci datând din acel moment care conțin toți izotopii de bază pe care plantele îi creează prin fotosinteză. Mai mult decât atât, un organism primitiv asemănător drojdiei a fost de asemenea găsit în rocile având o vechime de 3,8 miliarde de ani. Asta înseamnă că viața a apărut pe Pământ de îndată ce condițiile au fost favorabile.

Au fost descoperite mai multe microorganisme fosilizate în roci de acum 3,5 miliarde de ani în urmă, care nu au fost topite de activitatea vulcanică. Conform spuselor doctorului Johnjoe McFadden: „Pământul nu este suficient de mare pentru ca viața să apară din întâmplare [...] Aceste microorganisme fosilizate arată precum organismele vii de astăzi și este posibil să fi fost la fel de complexe." Doar pentru a demonstra cât de ridicol de mici sunt de fapt probabilitățile, un biolog de la Institutul de Tehnologie Massachusetts (MIT) a calculat probabilitatea ca fie și o singură proteină cu 100 de aminoacizi să se formeze prin mutație aleatorie, și a rezultat o probabilitate de 1 la 10^{65}.

Într-un articol din 2008, din revista *„Wired"*, se prezentau noi descoperiri conform cărora bacteriile pot trăi în cele mai defavorabile condiții de pe Pământ, atât în înăbușeala din interiorul vulcanilor și al reactoarelor nucleare, cât și în frigul înghețat din Antarctica. De fapt, bacteriile din Antarctica au putut fi dezghețate și apoi readuse la viață după 10 milioane de ani. Articolul mai menționează că microbii pot supraviețui șocului de a fi lansați în spațiu și, de asemenea, s-au descoperit aminoacizi – precursorii întregii vieți biologice

– în praful cometei 81P/Wild. Într-un alt studiu recent realizat la Colegiul Imperial din Londra se arată că s-au depistat uracil și xantină, precursorii ADN-ului, în fragmente dintr-un meteorit care s-a prăbușit în Australia, în anul 1969. În ianuarie 2011, Societatea Geologică a Americii a anunțat că s-au găsit bacterii vii care pluteau în lichidul din interiorul cristalelor de sare de acum 34.000 de ani. Ele erau stafidite și micșorate și păreau să fie într-o stare de hibernare. Le-au trebuit aproximativ două luni și jumătate să-și revină la viață și să reînceapă să se reproducă normal. „Nu știm exact ce anume se petrece", a declarat profesorul Tim Lowenstein. „Este necesar să aibă capacitatea de a-și reface ADN-ul, deoarece ADN-ul se degradează în timp."

O descoperire chiar mai uimitoare a fost făcută de astronomii britanici Sir Fred Hoyle și dr. Nalin Chandra Wickramasinghe, care au cercetat în anii 1960 compoziția prafului galactic. Dovezile demonstrează tot mai mult că cea mai mare parte a prafului galactic (cam 99,9%) reprezintă de fapt bacterii uscate aflate la o temperatură scăzută (liofilizate). Această descoperire a debutat atunci când Hoyle și Wickramasinghe au studiat praful din galaxia noastră la lumină infraroșie și au concluzionat că aceste fire de praf erau în proporție de 70% goale la interior. Bacteriile au un perete exterior dur și interiorul mai moale. Ei au fost uimiți să constate că bacteriile liofilizate sunt, de asemenea, goale la interior în proporție de 70%. Observațiile lor erau corecte doar dacă plecau de la premisa că firele de praf galactic erau bacterii liofilizate.

Acest fapt i-a condus la o concluzie cu totul uimitoare: „Praful interstelar trebuie să fie format din bacterii care, deși liofilizate, probabil cea mai mare parte sunt moarte. Aceasta a fost o ipoteză care a trebuit să fie cercetată." Într-o conferință din 15 aprilie 1980, Hoyle a explicat totul: „Se poate spune că microbiologia a debutat în anii '40. Un nou univers de o uimitoare complexitate a început apoi să iasă la iveală. La o privire retrospectivă mi se pare neobișnuit faptul că microbiologii nu au remarcat de la început că lumea în care au pătruns se supunea aceleiași ordini cosmice care guvernează întregul Macrocosmos. Bănuiesc totuși că, în timp, dimensiunea cosmică a sferei de cuprindere a microbiologiei va părea la fel de evidentă generațiilor viitoare, tot așa cum generației actuale i se pare evident că Soarele este centrul sistemului nostru solar."

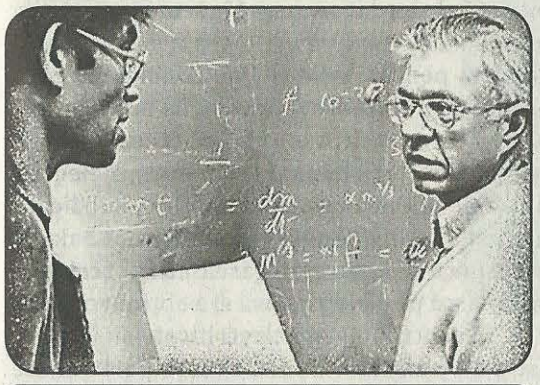

Sir Fred Hoyle (dreapta) și dr. Nalin Chandra Wickramasinghe (stânga)

Deși au trecut treizeci de ani de când Hoyle a făcut această predicție, transformarea perspectivei microbiologilor încă nu s-a petrecut. Cei mai mulți oameni de știință care încă se mai străduiesc să scrie despre bacteriile interstelare încearcă să mențină ideea comodă că acestea au evoluat, chipurile, prin mutația darwinistă (fiind liofilizate în spațiu) și apoi au căzut pe Pământ, unde au constituit sămânța a tot ceea ce este viu. Ar fi un pas foarte mare să se admită faptul că bacteriile sunt peste tot, deoarece aceasta ar implica acceptarea faptului că Universul este cel care creează viața. În cazul în care acest fapt este adevărat, atunci cum s-a ratat o astfel de descoperire uimitoare în istoria științei?

În remarcabila carte a profesorului James Strick de la Universitatea Harvard, *„Sparks of Life"* („Licăriri ale vieții"), acesta a arătat că în anul 1800 a existat o adevărată conspirație pentru suprimarea oricăror descoperiri științifice care atestau că microbii au apărut spontan, din materia neînsuflețită, mai degrabă decât prin „mutațiile darwiniste aleatorii". Dr. Strick și-a expus punctul de vedere la o conferință din 2003, de la Institutul Wilhelm Reich, care a fost scrisă și publicată online de Jack Flannel. În anul 1800, Academia Franceză de Științe a oferit un premiu în bani pentru orice om de știință care ar putea dovedi că viața a apărut, cu certitudine, în mod spontan sau aleatoriu. Louis Pasteur a câștigat acest concurs.

Când vedem o cutie de lapte, pe care scrie că este pasteurizat, aceasta înseamnă că a fost fiert pentru a ucide toate bacteriile și acest proces a primit numele lui Louis Pasteur. Problema este că rivalii lui Pasteur au obținut forme de viață în medii neînsuflețite, de exemplu în mostre de fân care au fost complet sterilizate în apă. Pasteur pur și simplu a refuzat să facă și el aceste experimente. Este chiar mai dezamăgitor faptul că Pasteur a descoperit ulterior, în propriile sale experimente, că viața a apărut spontan într-un procent mic, dar nu a scris despre aceasta, pentru că el și-a dat seama că în teoria sa existau greșeli pe care vroia să le ascundă.

Adepții biogenezei au avut dovezi pentru a-și susține concluziile încă din 1837, cu studiile puțin cunoscute ale lui Andrew Crosse. La acea vreme, electricitatea era un fenomen nou și interesant. Crosse a vrut să creeze cristale în mod artificial, prin expunerea produselor chimice la un curent electric slab. Mai exact, el a amestecat silicat de potasiu cu acid clorhidric, după care a pus un pumn de oxid de fier în acest amestec. Apoi, el a bombardat baia de acid cu curentul generat de o baterie mică și a sperat să găsească apoi cristale artificiale de siliciu ce trebuiau să crească pe o piatră. Însă el a obținut ceva cu totul ciudat. După paisprezece zile, în centrul pietrei electrificate au început să se formeze particule albicioase. Patru zile mai târziu, fiecare particulă se dublase și din ea creșteau șase sau opt mici fire. Fiecare fir era mai mare decât particula însăși.

Iată ce mărturisește Crosse, în 1837, în raportul scris pentru Electric Society din Londra, referitor la rezultatele obținute în urma acestui experiment: „În cea de-a 26-a zi a experimentului, «obiectele» apărute aveau forma unor insecte deasupra firelor în creștere. Deși am considerat acest fenomen ca fiind neobișnuit, nu i-am atribuit o semnificație aparte decât două zile mai târziu, în a 28-a zi a experimentului, atunci când microscopul a arătat că aceste «obiecte» își mișcau picioarele. Trebuie să mărturisesc acum că am fost destul de uimit. După alte câteva zile, ele s-au desprins de piatră și s-au deplasat prin soluția de acid clorhidric. În decurs de câteva săptămâni, mai mult de o sută de insecte minuscule și-au făcut apariția pe oxidul de fier."

Creaturile păreau să semene cu cele din familia *Acari*, care sunt o formă de insecte foarte mici: „Le-am examinat la microscop și am constatat că cele mai mici dintre ele aveau șase picioare, iar cele mai mari aveau opt picioare. Le-au mai examinat și alții, iar unii dintre ei au concluzionat că, într-adevăr, organismele apărute ar fi din familia *Acari*, dar alții au spus că ele sunt o specie cu totul nouă." Crosse știa că va fi atacat de colegii săi, așa că a repetat cu mare grijă experimentul, sterilizând termic toate ingredientele într-un recipient închis, înainte de a începe, dar micile creaturi au reapărut.

Alți oameni de știință au repetat experimentul lui Crosse obținând aceleași rezultate, dar conform celor spuse de Frank Edwards în articolul din 1959, din care au fost extrase citatele de mai sus, le-a fost prea frică să vorbească despre acesta. Situația s-a răsturnat atunci când legendarul Michael Faraday a raportat la Institutul Regal că și el a reușit să crească aceste mici creaturi în aceleași condiții. El nu era sigur dacă aceste viețuitoare au fost create spontan în soluții sterile sau readuse la viață prin energia electrică, dar în oricare dintre situații acest experiment reprezintă o mare provocare la adresa biologiei și științei oficiale și o modificare radicală a viziunii de până acum.

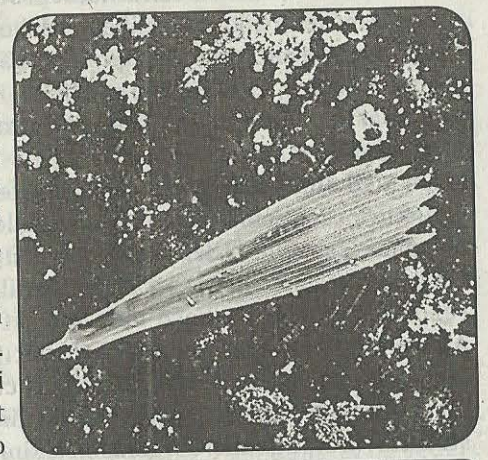

Fotografie realizată de dr. Ignacio Pacheco: un obiect în formă de frunză, care s-a format într-o soluție sterilă care conținea doar nisip și apă distilată.

Un alt pionier menționat în capitolul 1 este Wilhelm Reich. Cercetarea sa în domeniul energiei orgonice, cum o numea el, a fost respinsă fiind considerată o glumă. Cu toate acestea, având în vedere descoperirile sale în cadrul acestei cercetări, el pare să fi fost pe drumul cel bun. Reich a concluzionat

că energia orgonică umple tot spațiul din Univers, nu are masă, penetrează materia, are o mișcare pulsatorie care poate fi măsurată, are o atracție puternică față de apă și se acumulează în mod natural în organisme, prin alimentație și prin piele. Până în prezent, toate acestea sună foarte familiar. Reich a creat acumulatori care concentrau această energie orgonică și a constatat că prin folosirea acestora se obținea o creștere remarcabilă a vitezei de vindecare a leziunilor și arsurilor la șoarecii de laborator. În plus, acest tratament scădea și șocul psihic. Plantele creșteau ca mult mai mari și mai sănătoase atunci când semințele cultivate erau expuse la acumulatorul orgonic al lui Reich.

Reich a mai descoperit dovezi de generare spontană a vieții în medii sterile. El a văzut la microscop puncte de lumină albăstruie, care apăreau înaintea creării formelor de viață și a numit aceste explozii de lumină „bioni". Această teorie a fost ridiculizată pe scară largă și este și astăzi atacată de sceptici pe internet, aceștia criticând protocoalele lui Reich ca fiind nefondate științific. Cu toate acestea, profesorul Ignacio Pacheco a repetat cu succes experimentele lui Reich, în anul 2000, iar fotografiile rezultatelor apărute în eprubetă sunt uimitoare. Pacheco a încălzit nisip luat de pe o plajă nepoluată, la temperatura de 1.400°C. La această temperatură, în mod normal, se distrug toate formele de viață biologică, în afara bacteriilor extremofile despre care am vorbit anterior, ce apar în vulcani și în reactoarele nucleare. Nisipul a fost răcit într-un mediu steril, apoi a fost turnat într-o eprubetă tot sterilă, care conținea apă distilată, iar în final eprubeta a fost acoperită etanș. Fiecare eprubetă a fost apoi sterilizată în autoclavă, de două ori la rând. Acest procedeu este folosit pentru a distruge toți sporii cunoscuți și toate celulele. Pacheco a studiat apoi la microscop, la fiecare douăzeci și patru de ore, eventualele particule care ar fi apărut plutind în apă, și așa s-a produs miracolul.

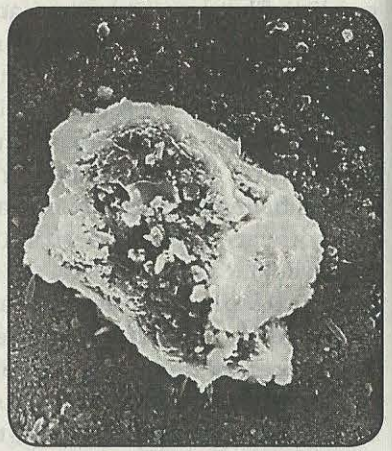

Fotografie realizată de Pacheco pare a fi o scoică la începutul formării într-o soluție sterilă care conținea doar nisip și apă distilată.

În mod uimitor, în apă au apărut diferite structuri, care semănau cu organismele vii complexe, capabile de dezvoltare și înmulțire. Ele se mișcau prin soluție, iar Pacheco a filmat rezultatele. Deși Pacheco nu a identificat ADN-ul în aceste structuri, el a simțit că „acești bioni puteau fi considerați structuri vii în aproape toate sensurile." Unele dintre structuri arătau ca microorganismele simple, dar altele erau mult mai complexe. Acestea includeau plante marine microscopice, similare cu *Gorgonia*. Unele dintre cele mai convingătoare fotografii ale lui Pacheco au

fost cele în care se observau frunzele individuale ce s-au desprins de la aceste plante atunci când ele au fost puse pe lamelă la microscop. El a mai descoperit formațiuni sferice foarte fine care apoi au generat în jurul lor cochilii spiralate de calciu de un alb strălucitor, la fel ca în cazul unei scoici din ocean, dar la nivel miniatural.

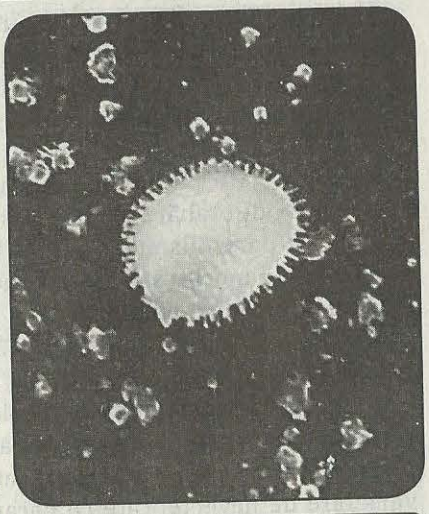

Fotografie realizată de Pacheco; pare a fi un organism multicelular complex, cu cap și cu țepi pentru apărare, format într-o soluție sterilă de nisip și de apă.

Începutul spiralei cochiliei exterioare poate fi văzut în mod clar și se potrivește perfect cu imaginea unei cochilii pe care o știm deja, chiar dacă partea moale din interior este încă parțial expusă.

În imaginea alăturată este ceea ce pare a fi o creatură al cărei cap este evident și care are un corp sferic acoperit cu țepi pentru auto-apărare. Pacheco consideră că acestea sunt „forme de tranziție de la stadiul de organizare anorganic la starea organică, însuflețită, a evoluției materiei". Interesant este faptul că dacă el nu ar steriliza în primul rând nisipul, niciuna dintre aceste structuri miniaturale nu ar putea crește. S-ar părea că puritatea moleculelor a fost o condiție foarte importantă pentru apariția vieții. Când privim aceste creaturi mici, întrebarea care ne vine este aceasta: „de unde a apărut ADN-ul lor?". Aceeași întrebare este valabilă și pentru toate bacteriile aflate în condițiile cele mai vitrege de pe Pământ și, de asemenea, în tot praful galactic.

O fi luat Pasteur premiul în bani oferit pentru susținerea modelului darwinist al evoluției, dar prin aceasta am fost jefuiți de adevărul că viața este rezultatul unei intenții și al unui plan cauzal preexistent, conceput de o Inteligență cosmică. Nu trebuie să fii un fanatic al Bibliei pentru a înțelege acest aspect. Este suficient să-ți folosești discernământul atunci când ești pus în fața dovezilor științifice.

Teoria darwinistă a evoluției speciilor este deja un fals dovedit

Acum să vorbim despre evoluția vieții pe Pământ. Deși punctul de vedere oficial acceptat este cel al evoluției darwiniste, mulți cercetători care nu sunt creaționiști ci cercetători științifici versați, cu acreditări profesionale, au ajuns la concluzia că această teorie este pur și simplu eronată. De exemplu, profesorul Louis Bounoure, director la Centrul Național Francez de Cercetare Științifică,

a declarat: „Evoluționismul este un basm pentru adulți. Această teorie nu a contribuit cu nimic la progresul științei. Este complet inutilă." Wolfgang Smith, profesor de matematică la MIT și Universitatea de Stat din Oregon, și-a arătat astfel poziția:

„Astăzi [...] teoria darwinistă a evoluției este atacată mai mult ca oricând. [...] Un număr tot mai mare de oameni de știință respectabili «evadează» din tabăra evoluționistă. [...] În mare parte, acești «experți» au abandonat darwinismul, nu datorită credinței religioase sau convingerilor biblice, ci din motive strict științifice."

Niles Eldredge, paleontolog la Muzeul American de Istorie Naturală, a afirmat următoarele despre modul în care formele complexe de viață au apărut brusc pe Pământ:

„Prin prelevarea unor mostre de rocă sedimentară din diverse locuri ale planetei s-a putut stabili că în urmă cu 600 de milioane de ani [...], în întreaga lume cam în același timp, a apărut brusc și în mod inexplicabil o întreagă varietate de nevertebrate cu carapace: trilobiți, brahiopode, moluște etc., ale căror sedimente s-au păstrat... Creaționiștii au făcut imediat mare caz de această apariție subită a unor fosile atât de bogate și de variate în locuri în care înainte nu exista nicio formă de viață... [Aceasta] reprezintă o fascinantă provocare intelectuală."

J.R. Norman, zoolog la Muzeul Britanic de Istorie Naturală, a declarat în 1975 că „probele geologice nu au furnizat până în prezent nicio dovadă referitoare la o așa-zisă origine evoluționistă a peștilor". În 1960, W.E. Swinton, tot de la Muzeul Britanic de Istorie Naturală, a afirmat: „Originea [evoluționistă] a păsărilor este în mare măsură o chestiune de presupunere. Nu există fosile care să probeze existența unor stadii intermediare prin care să fi fost realizată trecerea de la reptile la păsări". Profesorul Derek Ager, de la Departamentul de Geologie al Colegiului Imperial din Londra scria în 1976 că: „Este semnificativ faptul că aproape toate fanteziile privitoare la evoluționism pe care le-am învățat ca student [...] au fost demitizate".

Darwiniștii au luptat cu îndârjire împotriva acestei opinii, afirmând că s-au înregistrat progrese; dar, în lumina tuturor dovezilor pe care le-am prezentat, teoria darwinistă pur și simplu nu rezistă. Probele fosile ne arată constant un anumit tip de viețuitoare care apoi evoluează într-o versiune îmbunătățită, într-o perioadă foarte scurtă de timp, geologic vorbind. În realitate, nu există fosile de tranziție ce ar putea susține teoria originală a lui Darwin. Nu vedem exemple de pește cu scheletul jumătate în interiorul corpului și jumătate în afară; există doar crustaceele care au scheletul la exterior și peștii care au scheletul la interior, fără forme intermediare. Și este doar unul dintre numeroasele exemple în acest sens. Chiar și în cazul evoluției umane există probleme semnificative, de nerezolvat, în ceea ce privește demonstrarea

teoriei darwiniste. Dacă ați auzit despre căutarea unei așa-numite verigi lipsă în lanțul evolutiv, adică o specie de tranziție, care poate explica modul în care dimensiunea creierului uman s-a dublat brusc într-un timp scurt, să aveți în vedere faptul că încă nu s-a găsit așa ceva. Conform lordului Solly Zuckerman, prim-consilier științific în Regatul Unit și profesor de anatomie la Universitatea din Birmingham, „dacă omul a evoluat de la o creatură asemănătoare maimuței, el a făcut aceasta fără a lăsa vreo urmă fosilă a acestei evoluții."

Dacă nu „mutația aleatorie" darwiniană este cea care provoacă aceste modificări de specii, atunci ce? Doi paleontologi de la Universitatea Chicago, David Raup și James Sepkoski, poate că au găsit răspunsul. Împreună, au adunat cu grijă cea mai mare colecție de fosile marine realizată vreodată, care cuprinde un număr impresionant de 3.600 de forme de viață oceanică. În 1982, ei au publicat pentru prima dată un articol în revista *„Science"*, descriind patru dispariții în masă, pe care le-au identificat studiind probele fosile, precum și o a cincea, mai puțin semnificativă. Pe măsură ce procesau aceste date, ei s-au confruntat cu un aspect șocant – probele fosile evidențiau tipare de manifestare ale speciilor de animale marine care, în conformitate cu teoria darwinistă, nu ar fi trebuit să existe. Cu cât au cercetat mai mult și au încercat să rezolve problema, cu atât mai clară devenea prezența tiparelor respective. În 1984, la doi ani după ce au lansat lucrarea lor inițială, au făcut publice rezultatele lor uimitoare, care totuși nu au avut efectul scontat asupra comunității științifice. Pe scurt, ceea ce au descoperit ei studiind întreaga bază de date ce conținea probele fosile era faptul că apăreau spontan noi specii, într-un ciclu repetitiv de aproximativ 26 de milioane de ani. Aceste tipare se extindeau pe o perioadă de 250 de milioane de ani, din perioada totală de 542 de milioane de ani în care se încadrau fosilele catalogate.

Povestea a devenit chiar mai interesantă în 2005, atunci când dr. Richard A. Muller, profesor de fizică la Universitatea California din Berkeley, împreună cu absolventul său Robert Rohde au descoperit un alt ciclu de evoluție în datele lui Raup și ale lui Sepkoski. De data aceasta, ei s-au întors până la primele fosile marine înregistrate, cam cu 542 de milioane de ani în urmă. Muller și Rohde au constatat că, la un ciclu de aproximativ 62 de milioane de ani, toate formele

de viață de pe Pământ au trecut printr-un salt evolutiv relativ spontan, în care speciile existente s-au transformat în forme mai evoluate. Într-un articol din *„National Geographic"*, din același an, Muller a spus: „Aș vrea să știu ce semnificație au toate acestea. Eu pariez că este vorba de ceva legat de astronomie, iar colegul meu pariază că este în legătură cu interiorul Pământului".

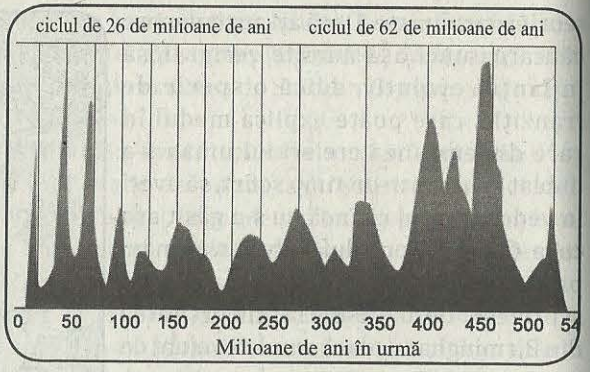

Adaptare realizată după graficele lui Raup, Sepkoski, Rohde și Muller.

Conform unui articol apărut în *„Daily Galaxy"* în 2009, Muller părea a fi cât pe ce să câștige pariul. În acel articol era vorba despre o descoperire a astronomilor cum că sistemul nostru solar, în mersul său, se află într-o mișcare amplă, ondulatorie, de balans continuu, când deasupra, când dedesubtul planului galactic. S-a calculat că un ciclu complet de mișcări sus-jos față de planul galactic durează aproximativ 64 de milioane de ani, uimitor de aproape de ciclul de 62 de milioane de ani descoperit de Muller și Rohde. Evident, calculele astronomice pe o durată atât de mare ar putea avea o mică eroare de 2 milioane de ani, iar atunci cifra reală pentru balansul galactic ar putea fi de fapt de 62 de milioane de ani. Profesorii Adrian Mellott și Mihail Medvedev de la Universitatea din Kansas consideră că acest ciclu galactic ar fi rezolvarea acestui puzzle. Jumătatea superioară a galaxiei noastre, atunci când ne lansăm în spațiu, este orientată spre Constelația Fecioarei, iar Mellott și Medvedev cred că această zonă ar trebui să aibă o cantitate mărită de particule încărcate și de radiații cosmice, așa cum se poate vedea la extremitatea frontală a sistemului nostru solar. Teoria lor este că de fiecare dată când se iese în afara câmpurilor magnetice ale planului galactic, la o deplasare în zona de nord apare o creștere a expunerii la radiațiile cosmice. Aceasta ar putea conduce la mai multe mutații genetice și eventual la crearea de noi specii.

Aceasta ar putea fi o posibilă explicație, dar acum, în lumina descoperirilor noastre despre Câmpul-Sursă, se prea poate să existe alte răspunsuri mult mai aproape de adevăr. Această teorie de balans galactic al planetei noastre nu ține cont de ciclul de aproximativ 26 de milioane de ani descoperit inițial de Raup și Sepkoski. Aici trebuie să fie vorba despre altceva. De aceste mutații genetice nu par să fie responsabile acele câmpuri galactice de energie. În partea a doua a acestei lucrări va fi prezentat un nou model care explică totul și ne oferă o metodă sigură, științifică pentru a schița aceste transformări.

Am văzut deja modul în care bacteriile vii și alte specii ar putea apărea în mod spontan, din materia aparent neînsuflețită, împreună cu ADN-ul lor. Dacă ADN-ul poate fi „creat din nimic" și dacă, conform cercetărilor lui Popp și ale lui Gariaev, ADN-ul stochează și eliberează lumina, atunci ADN-ul ar putea fi de fapt reprogramat și rescris cu frecvențele corecte de lumină. Să nu uităm că într-un experiment, atunci când Gariaev a iradiat un șobolan otrăvit cu unde informaționale de la un pancreas sănătos, pancreasul distrus al șobolanului s-a regenerat în doar douăsprezece zile. Budakovski a constatat la rândul său că hologramă unui zmeur sănătos a fost suficientă pentru a transforma țesutul tumoral, aparent dăunător, într-o nouă plantă perfect normală. Ceea ce observăm este că undele coerente de lumină ultravioletă pot fi purtătoare ale codului complex care influențează în mod direct structura și comportamentul ADN-ului, transformând țesutul bolnav într-unul sănătos. Există oare indicii că acest cod sursă al ADN-ului ar putea fi într-adevăr, răspunsul la un puzzle, care are mai mult de o soluție corectă, dacă primește informațiile potrivite? În mod surprinzător, răspunsul este da.

ADN-ul este o structură ondulatorie care poate fi rearanjată

Multe persoane cu orientare spirituală simt o mare afinitate cu delfinii și se pare că nu e doar o poveste, cum cred cei mai mulți dintre noi. În anul 2000, omul de știință dr. David Busbee de la NOAA a descoperit ceva cu adevărat uimitor: „A devenit foarte evident pentru noi că fiecare cromozom uman avea un cromozom corespondent la delfin. Am descoperit că genomul delfinilor și genomul uman sunt aproape identice. Doar că există câteva rearanjări cromozomiale care au schimbat modul în care este combinat materialul genetic."

Știind aceasta, este uimitor că oamenii și delfinii nu arată la fel. Apoi, în 2004, BBC News a publicat lucrarea doctorului David Haussler de la California University din Santa Cruz, și a echipei sale. Când echipa lui Haussler a comparat codurile ADN ale ființelor umane, ale șobolanilor și ale șoarecilor, „au constatat cu uimire că mai multe secțiuni de ADN erau identice la cele trei specii." Găinile, câinii și chiar peștii aveau, de asemenea, codurile ADN aproape identice cu ale ființelor umane, deși *Ascidia* și *Drosophila* erau mai puțin asemănătoare. Dr. Haussler a spus: „Pur și simplu am sărit ca ars. Este uimitor faptul că există aceste [...] elemente care nu au fost observate până acum de către comunitatea științifică."

Dacă ADN-ul oamenilor, delfinilor, șobolanilor, șoarecilor, câinilor, găinilor și peștilor seamănă atât de mult, iar molecula de ADN poate absorbi și elibera undele de lumină coerentă, atunci ne tentează ideea că toate structurile ADN sunt în cele din urmă produse de o singură undă, care suferă modificări relativ

minore pentru a produce diferite specii.

În cazul în care acest fapt este adevărat, atunci am putea oare modifica unda generatoare, alimentând-o cu informații noi și astfel să rearanjăm o specie într-o altă formă, direct la nivelul ADN-ului? Într-adevăr, dacă ne gândim din nou la piramida doctorului Alexànder Golod amplasată pe lacul Seliger, acest fapt pare să se fi petrecut deja. O varietate de plante ce se credea că a dispărut a început să crească în zona din jurul piramidei. Avem oare și alte dovezi care ar putea certifica un astfel de efect fascinant? Răspunsul a sosit în 1989, atunci când o mare companie chimică cunoscută sub numele de Ciba Geigy a brevetat un procedeu care i-a permis să dezvolte forme noi și originale de floră și faună. Procedeul este foarte simplu: se pun semințe între două plăci de metal și se trece prin ele un curent continuu slab, timp de trei zile, perioadă în care semințele germinează. După ce au bombardat prin acest procedeu o sămânță de ferigă, au fost uimiți să constate că ea s-a transformat într-o specie ce deja dispăruse și care a fost găsită doar în fosilele din zăcămintele de cărbune. Feriga „dispărută" avea patruzeci și unu de cromozomi, față de cei treizeci și șase pe care îi avea la începutul experimentului. În plus, plantele originale au format în patru ani o mare varietate de specii de ferigă, dintre care unele, în mod normal, creșteau doar în Africa de Sud.

Când echipa de la Ciba Geigy a folosit aceeași tehnică, dar cu grâul, ei au reușit să obțină o varietate mult mai veche și mai puternică, care creștea într-o epocă anterioară supracultivării acestuia. Grâul astfel obținut a ajuns la perioada de recoltare doar în patru până la opt săptămâni, deși aceasta durează de obicei șapte luni. O astfel de cultură ar avea, desigur, implicații benefice extraordinare, mai ales pentru zonele sărace, unde oamenii suferă de foame. Când au aplicat același procedeu lalelelor, pe tulpinile lor apăreau spini, acest aspect fiind de fapt o trăsătură originară a speciei, pe care grădinarii o eliminaseră cu mult timp în urmă. Experimentul nu a funcționat doar în cazul semințelor de plante. Când s-au efectuat aceleași experimente cu icrele de păstrăv, s-au format specii de păstrăvi mult mai puternice și mai rezistente la boli. Cel mai remarcabil rezultat s-a obținut aplicând același procedeu în cazul sporilor cu vârsta de 200 de milioane de ani, care au fost găsiți într-un zăcământ de sare, la o adâncime de 140 de metri în pământ. Chiar dacă nimic altceva nu a reușit să reînvie acești spori, simpla expunere la câmpul electrostatic i-a readus la viață, ca și cum cele 200 de milioane de ani n-ar fi contat.

Din păcate, această echipă era a unei companii chimice și o mare parte din câștigurile acestor companii depinde de vulnerabilitatea plantelor agricole, pentru care să fie necesare îngrășămintele chimice. Odată ce conducerea companiei Ciba Geigy și-a dat seama că aceste plante i-ar putea scoate din afacere, ei s-au oprit din studiul acestei noi tehnici. Din fericire, documentele originale s-au păstrat, astfel încât aceste informații nu s-au pierdut.

O altă descoperire stranie a fost dată publicității în *„National Geographic News"* din 2009. Oamenii de știință de la Universitatea din Rennes, în Franța, au cufundat în apă 120 de păianjeni, din trei specii diferite. Ei au cercetat păianjenii la fiecare două ore, până când au ajuns la faza în care păreau că sunt complet morți, iar aceasta a durat douăzeci și patru de ore pentru speciile de pădure și douăzeci și opt, respectiv treizeci și șase de ore pentru cele două specii de mlaștină. După ce toți păianjenii au ajuns în faza în care păreau că au murit, oamenii de știință i-au lăsat la uscat, pentru a-i putea cântări. În mod uimitor, picioarele păianjenilor au început să zvâcnească, iar insectele au revenit la viață, cu o diferență de două ore pentru speciile de mlaștină, cărora le-au trebuit treizeci și șase de ore pentru a părea complet morți. Desigur, oamenii de știință presupun că în cadrul experimentului cu păianjenii a fost vorba mai degrabă despre comă decât despre moarte, dar totuși rezultatele sale neașteptate ridică întrebări fascinante. Este posibil ca viața să fie mult mai persistentă decât ne-am obișnuit să credem. După cum am văzut, în cazul bacteriilor în vârstă de 34.000 de ani, care au fost reînsufletite după două luni și jumătate sau în cazul semințelor moarte de la Cernobâl, ale lui Gariaev, dacă materialul genetic este aproape intact, chiar dacă din punct de vedere fizic el este mort, s-ar putea să nu fie nevoie decât de un mic impuls pentru a-l reanima. Acesta este, evident, pentru utilizarea Câmpului-Sursă, un proces mult mai ușor și mai rapid decât crearea vieții din molecule altminteri neînsufletite.

Unele forme de viață care își rescriu propriul cod genetic

Dacă vrem să înțelegem mai bine acest concept nou al evoluției, trebuie să fim conștienți de faptul că unele specii își pot rearanja ADN-ul, fără a folosi vreun câmp electrostatic, ca în cazul experimentelor realizate de firma Ciba Geigy. În aprilie 2009, un studiu de la Universitatea Rockefeller a evidențiat că un parazit cunoscut sub numele de *Trypanosoma brucei*, care provoacă boala somnului este capabil să-și rearanjeze în mod spontan ADN-ul, astfel că nu poate fi distrus de către sistemul imunitar al organismului uman. În

Parazitul cunoscut sub numele de Trypanosoma brucei, *care provoacă boala somnului este transmis de musca țețe*

mod uimitor, parazitul este capabil să își secționeze și să-și rearanjeze ambele catene ale propriului ADN, schimbându-și învelișul exterior și devenind astfel dificil de detectat. Deși oamenii de știință implicați în acest studiu au bănuit încă din 2007 că parazitul face aceasta, ei nu au găsit dovezi până în 2009. Potrivit comunicatului de presă, publicat în *„Science Daily"*, cercetătorii „sugerează existența unui mecanism comun prin care paraziții și oamenii își rearanjează ADN-ul". „Acest fapt este uimitor", spune dr. Oliver Dreesen. „Am făcut experimente după experimente și până la urmă am reușit."

Acești oameni de știință nu auziseră de un efect similar, descoperit în anul 2005 de dr. Robert Pruitt, genetician la Purdue University. Pruitt și asociații săi au studiat o plantă asemănătoare muștarului, numită *Arabidopsis*, care este frecvent folosită în experimentele de laborator. Mai exact, ei cercetau o mutație la una dintre gene care făcea ca florile să se strângă într-un mod ciudat, diform. Ceea ce ei au descoperit a fost faptul că, în situația în care plantele au moștenit această mutație de la ambii părinți, 10% dintre ele au revenit la normal într-o perioadă de trei ani cât a durat studiul. Ele și-au rescris ADN-ul și astfel au reparat mutația. Oamenii de știință uimiți au examinat ADN-ul plantelor și au confirmat că acesta a revenit la forma lui inițială. Această rescriere spontană a ADN-ului pentru repararea unei mutații a fost o altă grea lovitură pentru modelul darwinist. Dacă s-ar demonstra că ADN-ul are la bază o componentă ondulatorie, care poate corecta mutațiile, Darwin ar fi concediat. Potrivit afirmațiilor doctorului Elliot Meyerowitz, biogenetician la Institutul de Tehnologie California, Pruitt „a făcut o descoperire extraordinară." Acest studiu este foarte valoros, deoarece el dovedește că nicio companie industrială gigantică nu poate crea vreodată adevărate „semințe terminator", care să se autodistrugă după o singură generație. Natura găsește întotdeauna o modalitate de a „repara prejudiciul".

Un alt exemplu de „minunate" reparații genetice este descris în cartea lui Francis Hitching, *„The Neck of the Giraffe or Where Darwin Went Wrong"* („Gâtul girafei sau unde a greșit Darwin"), apărută în 1982. Hitching a raportat studiile sale asupra musculiței de oțet, cunoscută științific sub numele de *Drosophila*, care este unul dintre cele mai comune organisme vii studiate în laborator. Chiar dacă oamenii de știință au folosit și la ele metoda radiațiilor electrice pentru a accelera radical rata de mutație, „Musculițele de oțet refuză să devină altceva decât ceea ce sunt (adică musculițe de oțet), în orice circumstanțe." Chiar mai interesant, atunci când Hitching a eliminat toate codurile genetice de la ambele seturi de surse ale ADN-ului răspunzătoare de formarea ochilor musculiței de oțet, totuși, cam după cinci generații, ochii au reapărut. Potrivit lui Hitching, „Într-un anumit fel, tainic, codul genetic a avut implementat un mecanism de reparație, care a restabilit genele ce lipseau." Desigur, aceasta dă naștere unei întrebări mult mai profunde: Ce este în realitate „codul genetic"?

Vedem tot mai mult dovada unei inteligențe care ne ghidează și care are capacitatea de a modifica într-un mod tainic codul genetic, în beneficiul organismului. Există oare și alte exemple în care organismele își rescriu ADN-ul pentru a se adapta la schimbările din mediul în care trăiesc? Dr. John Cairns a fost unul dintre primii care au descoperit această capacitate uimitoare de adaptare a unor organisme, în 1988. Cairns a studiat un anumit tip de bacterii care în mod normal nu pot digera lactoza, iar apoi le-a pus într-un mediu în care nu se afla decât lactoză. Desigur, marea majoritate a bacteriilor s-au înfometat și au intrat într-o stare de moarte aparentă. Cu toate acestea, după o zi sau două, mai multe dintre acele bacterii s-au metamorfozat în mod spontan, rescriindu-și ADN-ul, pentru a digera lactoza. Această mutație nu a fost întâmplătoare – dacă bacteriile nu ar fi fost în situația în care lactoza era singura lor sursă de hrană, „mutația de adaptare" nu s-ar fi produs. Dr. Barry Hall a continuat experimentele pe aceeași linie cu un studiu publicat în 1990 și a descoperit că, dacă priva bacteriile de anumite substanțe nutritive esențiale, cum ar fi aminoacizii triptofan și cisteină, o parte din descendenții lor s-au dovedit capabili să sintetizeze aceste substanțe nutritive în cadrul propriilor lor organisme (prin deja cunoscutul proces de transmutație biologică la temperaturi normale – n. red.). Prin această capacitate tainică a bacteriilor, tot ceea ce le-ar fi fost necesar pentru supraviețuire le-a fost furnizat prin legile tainice ale Naturii. Hall a lansat de asemenea ipoteza că prin același proces bacteriile nocive sunt capabile să se adapteze foarte repede la antibioticele noi.

În 2008, un alt studiu a demonstrat că organismele își pot rearanja în scurt timp ADN-ul pentru a se putea adapta la modificările mediului în care trăiesc. Mai înainte, în 1971, biologii au mutat cinci perechi de șopârle de zid italiene (*podarcis sicula*) de pe insula lor stearpă de baștină, din sudul Mării Adriatice, unde ele se hrăneau cu insecte, pe o luxuriantă insulă învecinată. Până în acel moment, această specie nu exista pe insula vecină. Atunci când biologii au revenit pe insula respectivă, în 2004, au fost șocați să afle că urmașii acestor șopârle au avut o evoluție remarcabilă, într-un timp scurt.

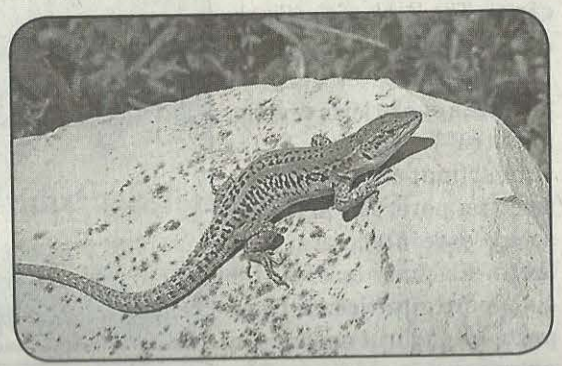

Șopârla de zid italiană (podarcis sicula)

După cum s-a dezvăluit într-un articol din *„Daily Galaxy"*: „S-au constatat diferențe mari la dimensiunile și forma capului, o putere sporită a mușcăturii și dezvoltarea de noi structuri în tractul digestiv al șopârlei, după doar

36 de ani, adică un timp extrem de scurt", comentează Duncan Irschick, profesor de biologie la Universitate Amherst, Massachusetts. Fiecare dintre aceste modificări a apărut ca o adaptare a șopârlelor la noul mediu, pentru ca ele să poată mânca plante. Datorită rescrierii foarte rapide a ADN-ului, sistemul lor digestiv a dezvoltat valve cecale care nu existau la această specie. Aceste organe creează fermentația care descompune materialul vegetal. Mai puțin de 1% din toate speciile de șopârle din lume au această caracteristică unică. Capetele lor au devenit mai mari, în lungime, lățime și înălțime, ceea ce a dus și la o forță superioară a mușcăturii, încât ele puteau mesteca mai ușor fibrele vegetale. Un alt amănunt interesant este acela că ele au încetat să-și mai apere teritoriul, acum că puteau mânca mai mult prin cules decât prin vânat. Doctorul Irschick afirma următoarele: „Datele adunate în urma acestui experiment arată că evoluția structurilor noi [într-un organism] poate apărea într-un timp extrem de scurt, atunci când este necesar".

Un alt studiu a fost efectuat de Rosemary și Peter Grant, care și-au petrecut douăzeci de ani pe o insulă din Galapagos, studiind și identificând fiecare pasăre. Ei au început acest studiu cu 400 de specii de păsări cunoscute până în momentul în care au sosit acolo și au ajuns la peste 1.000 de specii în timpul șederii lor. În acești douăzeci de ani, printre altele, au urmărit permanent aproximativ douăzeci de generații de cinteze. Spre uimirea lor, unele specii au prezentat modificări genetice în perioade extrem de scurte de timp. Majoritatea acestor modificări au implicat îmbunătățiri ale mărimii și formei ciocului. De exemplu, atunci când insula a trecut printr-o perioadă de secetă prelungită, semințele au devenit mai mici și mai greu de găsit, astfel încât ciocurile păsărilor au suferit modificări, devenind mai lungi și mai ascuțite, pentru ca ele să se poată hrăni. Cuplul Grant a ajuns la concluzia că păsările își rescriseseră de fapt ADN-ul, pentru a realiza aceste modificări. Conform afirmațiilor lui Jonathan Weiner, autorul cărții *„The Beak of the Finch: A Story of Evolution in Our Time"* („Ciocul cintezei: o poveste a evoluției în vremea noastră"): „Darwin [...] a subestimat mult puterea selecției naturale. Acțiunea sa nu este nici rară, nici lentă. Ea duce la evoluție cu fiecare zi și fiecare ceas, peste tot în jurul nostru și o putem vedea chiar noi." În 2009, ornitologii au anunțat

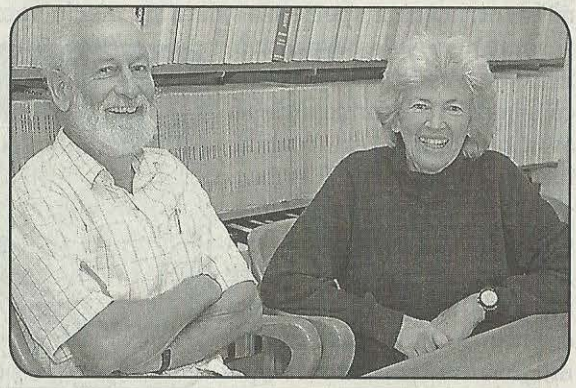

Rosemary și Peter Grant, care și-au petrecut 20 de ani pe o insulă din Galapagos

o altă descoperire a evoluției rapide la păsările de pădure. Curând după ce aceste păduri au fost tăiate, vârfurile aripilor la păsări au devenit mai ascuțite, dar după ce pădurile s-au extins din nou, vârfurile aripilor lor s-au rotunjit la loc".

În 2009, *„National Geographic"* a raportat că în râul Congo a fost descoperit un „pește monstru" nemaivăzut, care se deplasează de-a lungul mai multor țări din Africa. Dr. Melanie Stiassny, inginer piscicol la Muzeul American de Istorie Naturală, a spus: „Ceea ce vedem aici este un fel de evoluție cu steroizi".

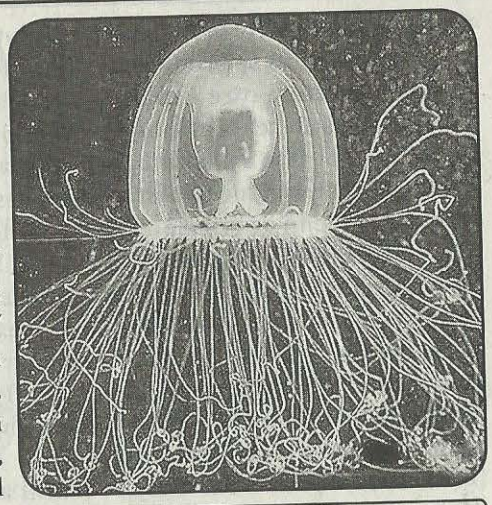

„Meduza nemuritoare" (Turritopsis nutricula)

Când aruncăm o privire în adâncul oceanelor, constatăm că „meduza nemuritoare" (*Turritopsis nutricula*) își poate rescrie complet ADN-ul, în condiții de criză cum ar fi înfometarea sau rănirea. Maria Pia Miglietta, cercetător la Universitatea de Stat din Pennsylvania, afirma: „în locul unei morți sigure, [meduza nemuritoare] își readuce toate celulele existente la o vârstă mai tânără." Meduzele își transformă propriile țesuturi și materialul genetic, readucându-le la cea mai timpurie etapă de dezvoltare a lor, „iar celulele meduzei sunt adesea complet înlocuite în acest proces. Astfel, celulele musculare pot deveni celule nervoase sau chiar de spermatozoizi sau ovule." Un alt fapt interesant a fost că toate meduzele din această specie, descoperite oriunde în lume, erau identice din punct de vedere genetic, chiar dacă meduzele tropicale aveau doar opt tentacule, în timp ce meduzele de apă rece puteau avea până la douăzeci și patru. Ipoteza deplasării datorată curenților oceanici nu a putut explica modul în care această specie a ajuns să apară în forme identice, din punct de vedere genetic, în atât de multe locuri diferite din întreaga lume. Dr. Miglietta specula că meduzele s-ar fi prins pe cargouri.

Evoluția energetică și transformarea speciilor

În 1997, un alt fenomen genetic misterios, aparent imposibil, a fost descoperit în oceane. În acest caz, dr. Lingbao Chen și asociații săi au constatat că atât peștii din zona antarctică, cât și mai multe specii nordice de cod (*Gadus morhua*) dezvoltaseră proteine care îmbunătățesc rezistența la frig aproape identice, chiar dacă există numeroase dovezi paleontologice, paleoclimatologice și tipologice că acestea au evoluat separat. Concluzia studiului a fost că aceste

proteine au apărut prin așa-numita evoluție convergentă, prin care acest proces aparent aleatoriu se produce în același fel în două medii total izolate.

Într-o relatare care a apărut pe 15 februarie 2009 în *„National Geographic"* se spunea că Recensământul Internațional al Vieții Marine depune un efort concentrat pentru a identifica și a evalua toate speciile din ocean – din trecut, prezent și potențialul din viitor. În procesul de asamblare a acestui volum vast de date, oamenii de știință au descoperit ceva uimitor: cel puțin 235 de specii identice au fost descoperite atât la Polul Nord, cât și la Polul Sud, dar ele nu există nicăieri altundeva pe Pământ. Acest grup de specii include melcii marini, crustaceele și balenele. Pur și simplu nu există nicio explicație a modului în care toate aceste specii ar fi putut fi transportate de la un pol la celălalt; nu există asemenea linii de navigație și ele nu ar fi putut supraviețui unei călătorii prin ape mai calde. Oamenii de știință au recunoscut că au fost luați prin surprindere de acest mister inexplicabil pentru ei.

În 2002, Richard Pasichnyk a lansat ambele volume ale lucrării *„The Vital Vastness"* („Vastitatea Vieții") în care se vorbește de așa-numitul Efect Lazăr (cu trimitere la episodul biblic al reînvierii lui Lazăr), care arată cum pot speciile să reapară spontan după milioane de ani de la dispariție: „Un exemplu evident în acest sens este faptul că în cea mai mare parte a perioadei cretacice nu pot fi găsite fosile de insecte. După sfârșitul Cretacicului și după dispariția dinozaurilor, fosilele de insecte revin în plină forță, împreună cu o creștere remarcabilă a angiospermelor. Există oare perioade în care condițiile de mediu au determinat materialul genetic să revină la codurile pierdute?"

Într-o piață de carne din Laos a fost găsit la vânzare un rozător mort de curând, cu coada lungă și pufoasă, numit *Laonastes*. Aspectul straniu constă în faptul că această creatură dispăruse cu 11 milioane de ani în urmă. Acest fapt a fost raportat în revista *„Science"*, în 2006. Maria Dawson, de la Muzeul de Istorie Naturală Carnegie a fost foarte surprinsă: „Este o descoperire uimitoare. Este prima dată în studiul mamiferelor când oamenii de știință au descoperit o «fosilă vie» dintr-un grup care era considerat dispărut de acum aproximativ 11 milioane de ani. Aceasta e o breșă temporală majoră, nu glumă. În cazul mamiferelor descoperite anterior, breșa era de doar câteva mii până la puțin peste un milion de ani."

Un alt exemplu se referă la un elefant cu aspect ciudat numit *gomphothere*. Trompa și colții sunt îndreptate înainte și mai are încă doi colți atașați la maxilarul de jos. Se credea că aceștia au dispărut cu aproximativ 1,7 milioane de ani în urmă, dar recent s-au găsit fosilele lor printre ruinele rămase de la primii coloniști din America de Nord, cunoscuți sub numele de populația *Clovis*. Acest fenomen a fost din nou menționat ca fiind Efectul Lazăr în acțiune, iar pe website-ul Muzeului de Științe Naturale din Houston s-a afirmat: „Această descoperire are implicații majore."

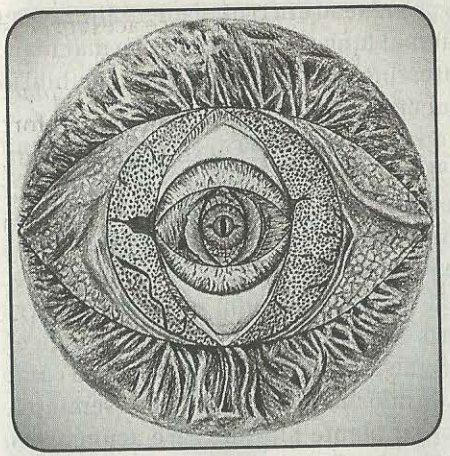

Pe canalul de știri și informații MSNBC (Microsoft and the National Broadcasting Company) există un articol despre oamenii de știință francezi care au descoperit un crustaceu din grupa *Glyphea* (genul *Neoglyphea*) cam la patru sute de metri adâncime, în Marea Coralilor, la nord-vest de Noua Caledonie. Biologul marin Philippe Bouchet l-a descris ca fiind „la jumătatea distanței dintre un crevete și un homar de mâl (*Thalassina anomala*)". Din nou, aspectul straniu este că, în conformitate cu probele fosile existente, această specie a dispărut timp de 60 de milioane de ani. În 2005, un comunicat al agenției de presă UPI a raportat descoperirea unui pin Wollemi într-o mică dumbravă din Australia. Acest copac poate crește până la 37 de metri înălțime și diametrul trunchiului poate ajunge la un metru. Stranietatea constă în faptul că acest copac a dispărut cu 200 de milioane de ani în urmă, în perioada Jurasicului. Măsurile de securitate sunt atât de stricte, încât chiar și oamenii de știință care lucrează la fața locului sunt legați la ochi înainte de a fi transportați acolo pe calea aerului. De la această locație secretă au fost luate specimene care sunt vândute prin licitație pentru a asigura supraviețuirea speciei. Spre deosebire de alte cazuri, nu există exemplare din acest copac nicăieri în evidența probelor fosile, în intervalul de acum 200 de milioane de ani și până în prezent. Potrivit comunicatului de presă al UPI, „Grădina Botanică Regală din Sydney a declarat ziarului că descoperirea «ar echivala cu găsirea unui mic dinozaur încă în viață»."

Efectul Lazăr ar putea fi provocat de rearanjarea la nivelul ADN-ului a speciilor existente în forme anterioare, cauza posibilă fiind prezența unei stimulări energetice neobișnuite, similar cu situația apărută în cadrul experimentelor firmei Ciba Geigy. Omul de știință coreean dr. Dzang Kangeng a publicat în 1993 o descoperire remarcabilă, care demonstrează modul în care s-ar putea manifesta acest efect. Kangeng a constatat că ar putea transfera codul genetic de la o specie la alta doar printr-o undă energetică. El a lăsat o rață în interiorul unui container de formă pentagonală, având drept acoperiș o oglindă de forma unei calote sferice. Fiecare din cele cinci laturi ale containerului avea un orificiu la care era montată o pâlnie, iar de la fiecare pâlnie pleca câte o conductă, care intra într-o cameră alăturată, unde se afla o găină. Timp de cinci zile, rața a fost „bombardată" cu un generator electrostatic de joasă frecvență. În mod uimitor, când găina a ouat, din ouă n-au ieșit pui de găină, ci hibrizi,

jumătate rață, jumătate găină. Deși puii proveneau din trupul unei găini, aveau trăsături tipice unui rațe – cioc plat, gât mai lung și organe interne mai mari, cum ar fi inima, ficatul, stomacul și intestinele. După un an, păsările hibrid cântăreau mai mult cu 70% decât un pui normal.

Experimentul s-a repetat cu 500 de ouă, din care au ieșit și au supraviețuit 480 de pui. Dintre acești 480 de pui, 80% aveau capul precum al raței. La 90% ochii se mișcau mai mult ca la rațe, decât ca la găini, iar 25% aveau degete membranate care în mod normal nu apar la puii de găină. Acești hibrizi s-au împerecheat, iar puii lor au fost tot pe jumătate rață, jumătate găină, în loc să revină la forma de rață sau de găină. Kangeng a primit un brevet pentru invenția sa cu numele „dispozitiv pentru transferul de informații biologice", dar evident ea nu se folosește. El a mai expus semințele de arahide la un câmp electric și în felul acesta a trimis „undele de informații" ale acestora la semințele de floarea-soarelui. Acest procedeu a creat plante hibride, care acum aveau aspectul, gustul și mirosul similare cu ale arahidelor. Producția a crescut cu 180% și, din nou, modificările au persistat de la o generație la alta.

Un alt pionier prea puțin cunoscut în acest domeniu este omul de știință italian Pier Luigi Ighina, care a lucrat sub îndrumarea lui Marconi, controversatul inventator al radioului și al altor tehnologii. Într-un articol al lui Leonardo Vintini din *„The Epoch Times"*, un ziar internațional, se afirma că Ighina „a folosit fluxul energetic care circulă între Soare și Pământ" pentru a reface celulele bolnave ale unor pacienți. Un alt dispozitiv pe care el îl numea Elios, după cum se spune, ar fi fost capabil să purifice orice produs alimentar. Având în vedere efectele descoperite în cadrul studiilor despre piramidele rusești, sună destul de familiar. În plus, Ighina a construit tehnologii practice, funcționale, care produceau aceleași efecte uluitoare ca și piramidele din Rusia. De exemplu, un dispozitiv de-al său neutraliza cutremurele. Un alt dispozitiv, numit stroboscop magnetic, care arăta ca o „elice ciudată", atunci când era acționat într-o zi noroasă, făcea ca în câteva minute în stratul de nori de deasupra casei lui să apară o deschizătură care apoi creștea continuu, dezvăluind cerul albastru. În mod sigur merita să

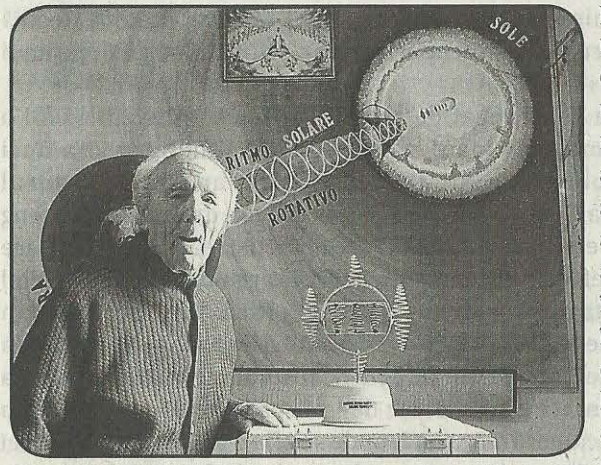

Pier Luigi Ighina

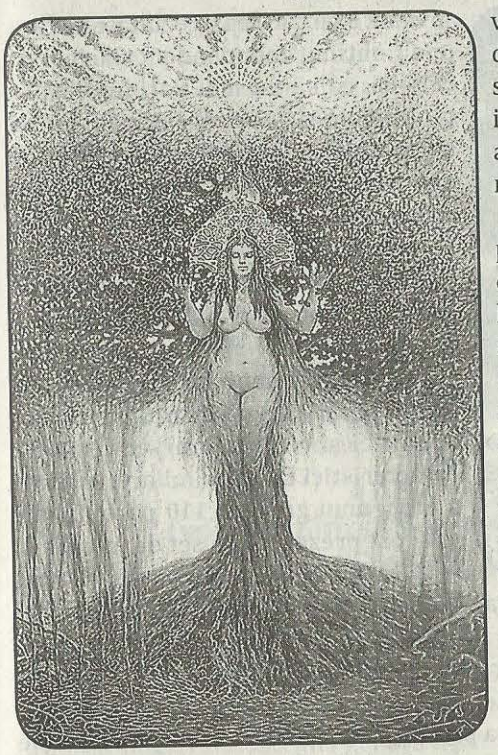

vezi așa ceva: „Ighina a recunoscut că ceea ce îi aducea cea mai mare satisfacție, în legătură cu această invenție, erau zâmbetele nevinovate ale copiilor care priveau cum dispar norii de pe cer ca prin farmec."

Următorul fragment conține partea cea mai interesantă a cercetării lui Ighina, deoarece are legătură cu tema noastră: „După ani de muncă grea în laborator, Ighina a pus la punct una dintre cele mai neobișnuite și strălucite invenții, anume oscilatorul de câmp magnetic. Omul de știință a descoperit că, dacă reușea să modifice starea vibratorie a unui grup de particule, atunci se transforma și materia în sine. A urmat o serie de experimente extraordinare, în care oscilatorul de câmp a jucat un rol esențial. Odată, Ighina a montat aparatul în fața unui cais. Apoi, a modificat vibrația atomică a dispozitivului, astfel încât să devină treptat asemănătoare cu a mărului. După 16 zile, el a constatat că fructele caisului suferiseră mutații, caisele devenind aproape identice cu merele."

Acest rezultat seamănă foarte mult cu ceea ce au reușit să realizeze Gariaev și Kangeng, și cu cât vom vedea mai multe astfel de descoperiri care converg către aceleași rezultate uimitoare, cu atât este mai probabil ca ele să fie reale. De aici, povestea lui Ighina devine și mai interesantă:

„Ulterior, Ighina a realizat astfel de experimente pe animale. El a modificat starea de vibrație a cozii unui șobolan cu intenția de a o modifica, în patru zile, în coadă de pisică. Din păcate, șobolanul a murit după acest tratament (probabil corpul său a fost incapabil să suporte o astfel de schimbare moleculară rapidă). Aceasta l-a determinat pe Ighina să încerce un experiment și mai revelator: reglând dispozitivul său la vibrațiile corespunzătoare unui os sănătos de iepure, el a transmis această frecvență atomilor din picioarele fracturate ale unui alt iepure, până când acesta s-a vindecat într-un timp record. În acest fel, Ighina a înțeles că este posibil ca celulele bolnave (inclusiv cele canceroase) de la orice persoană să se vindece printr-o simplă modificare treptată a indicelui de vibrație, dacă acesta era calculat corect."

Sunt exact aceleași rezultate pe care le-au obținut independent Gariaev și ceilalți, ca să nu mai vorbim despre piramidele rusești. Acest transfer de informații genetice poate avea loc oricând, fără nicio tehnologie, chiar și prin faptul că două organisme se află în imediată apropiere unul față de altul, pe o perioadă lungă de timp. Cunoscutul psiholog Robert Zajonc a demonstrat științific că atunci când oamenii trăiesc împreună lungi perioade de timp, să zicem douăzeci și cinci de ani, ei dezvoltă caracteristici faciale similare. În acest studiu, unui grup de 110 participanți le-a fost prezentat un set de fotografii individuale ale unor persoane, bărbați și femei, în primul an de căsătorie și alt set de fotografii după douăzeci și cinci de ani de căsătorie. Participanții au reușit să cupleze chipurile bărbaților cu cele ale femeilor cu care erau căsătoriți mult mai ușor la setul de poze realizat după douăzeci și cinci ani de căsătorie, decât la setul de poze de după un singur an. Acest rezultat nu se poate explica prin faptul că oamenii încep să semene între ei pe măsură ce înaintează în vârstă sau prin alți factori previzibili.

Să ne întoarcem însă la cercetările noastre de laborator referitoare la ADN. Să generezi specii hibride este una, dar este oare posibil să transformi în totalitate o specie în alta? Dr. Piotr Gariaev a făcut un experiment în care a proiectat o undă laser verde de mică intensitate asupra unor ouă de salamandră, după care a redirecționat-o către niște ouă de broască. În mod uluitor, din ouăle de broască au ieșit pui de salamandră. Deși au ieșit din ouă de broască transformate genetic, animalele au supraviețuit și au dus o viață normală, s-au încrucișat cu alte salamandre și au produs urmași sănătoși.

Acest experiment reprezintă dovada clară că evoluția se poate petrece absolut spontan, fără să necesite altceva decât o rearanjare a moleculelor de ADN la o specie existentă. Descoperirea lui Gariaev are implicații extrem de profunde, putând fi asociate cu străvechile profeții referitoare la apropiata Epocă de Aur care va veni în jurul anului 2012.

Putem fi noi siguri că ne aflăm la apogeul evoluției umane? Putem crede noi că tiparul uman este unic, exclusiv pe Pământ? De vreme ce sistemul nostru solar oscilează în sus și în jos în jurul planului galactic la intervale de 64 de milioane de ani, iar fosilele arată evoluții bruște la fiecare 62 de milioane de

ani, am putea trage concluzia că galaxia noastră conține „codul sursă" al întregii vieți. Poate că deplasarea noastră prin galaxie transformă întreaga viață de pe Pământ la intervale regulate de timp. Practic, din câte am văzut, fiecare fir de praf cosmic care există în galaxia noastră reprezintă o bacterie congelată. Aceasta sugerează că viața este extrem de amplă. Poate că viața umană reprezintă un plan galactic care evoluează în mod natural pe orice planetă din galaxie, atunci când găsește condițiile necesare. Deși ar putea exista diferențe subtile între înfățișarea ființelor umane de pe diferite planete, poate că înfățișarea generală a acestor specii nu diferă nici pe departe atât de mult cum lasă să se creadă propaganda de la Hollywood în filmele sale manipulatoare, bazate pe cultivarea fricii. Dar cea mai importantă concluzie la toate aceste experimente este posibilitatea că ne așteaptă o astfel de „upgradare" cosmică într-un timp foarte scurt. Fosilele de pe pământ arată că astfel de salturi bruște ale evoluției s-au mai produs, iar studiile lui Gariaev (referitoare la ouăle de broască și de salamandră) și ale altora ca el confirmă această posibilitate.

Evoluția spirituală a omenirii se accelerează din ce în ce mai mult

Dacă este adevărat că despre aceasta vorbesc profețiile referitoare la anul 2012, pare puțin probabil că marile transformări genetice se vor petrece pe parcursul unei singure vieți de om. Transformările ar trebui să fie graduale și să se petreacă în timp. În acest caz, merită să căutăm indicii la nivelul propriei noastre moșteniri genetice pentru a vedea dacă putem găsi dovezi care să confirme că astfel de accelerări ale vitezei de evoluție au mai existat. Ei bine, exact asta a descoperit dr. John Hawks de la Universitatea din Madison, Wisconsin. Descoperirea sa a fost prezentată de BBC News, *„Daily Galaxy"* și de alte mijloace mass-media de largă circulație. Prin studierea mai multor indicii din ADN-ul uman, Hawks a ajuns la concluzia că evoluția umană s-a accelerat foarte mult în ultimii 40.000 de ani. Încă și mai uimitor este faptul că numai în ultimii 5000 de ani evoluția umană a devenit de 100 de ori mai rapidă decât în orice alt moment din istorie. Cu alte cuvinte, vorbim de un interval de timp în care nu s-au succedat mai mult de 100-200 de generații. Un alt aspect fascinant revelat de Hawks este acela că oamenii care au trăit pe Pământ în jurul anului 3000 î. Hr. erau mai apropiați de omul din Neanderthal decât de cel modern, și asta dintr-o perspectivă directă, măsurabilă la nivelul ADN-ului. Aproximativ

Dr. John Hawks

1800 de gene, adică 7% din genomul uman, au experimentat o evoluție foarte recentă.

Un alt indiciu care confirmă că trecem cu toții printr-o evoluție extrem de rapidă este așa-numitul Efect Flynn. Prin anii '80, un om de știință analist politic din Noua Zeelandă pe nume James Flynn a descoperit că la ființele umane coeficientul de inteligență a crescut în mod constant. Valoarea 100 a coeficientului este considerată a fi nivelul mediu de inteligență, dar oamenii obțin scoruri din ce în ce mai bune la aceste teste, silindu-i astfel pe psihologi să modifice sistemele de acordare a calificativelor. De atunci, numeroase studii au confirmat că IQ-ul crește în medie cu peste trei procente, la fiecare zece ani. Această creștere este reflectată de absolut toate testele de inteligență folosite și de toate tipurile de grupe alese din 20 de țări diferite, inclusiv din cele considerate needucate, în sensul tradițional al cuvântului. Există de asemenea dovezi că viteza de creștere a coeficientului de inteligență tinde să se accelereze foarte mult. Flynn a examinat un test numit Matricele Progresive ale lui Raven, utilizat de mai bine de un secol în acest scop. În mod șocant, o persoană care ar fi obținut acum 100 de ani un scor suficient de mare pentru a face parte din primele 10 procente ca nivel de inteligență, ar fi considerată astăzi în rândul ultimelor 5 procente. Mai mult, numărul persoanelor al căror scor le plasează în rândul „geniilor" a crescut de mai bine de 20 de ori. Astfel de creșteri nu se reflectă în testele care insistă asupra cunoștințelor școlare tradiționale sau culturale, ci mai ales în cele care măsoară capacitatea de a recunoaște tiparele abstracte non-verbale. Fenomenul este posibil să conducă, așa cum afirmă Flynn, către „o renaștere culturală de o măreție care nu poate fi trecută cu vederea".

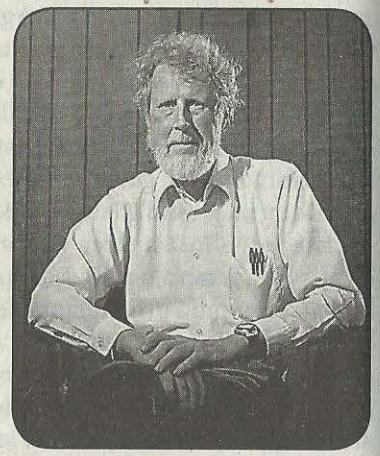

James Flynn

Dar nu numai coeficientul de inteligență al oamenilor este în creștere. În anul 2008, *„UK Times Online"* a postat o știre potrivit căreia naturaliștii au rămas șocați să constate că urangutanii au învățat să înoate, ceea ce nu au mai făcut niciodată în trecut. Mai mult, ei au început să folosească bețe pentru a prinde pești, aruncându-le uneori ca pe niște sulițe. Și în acest domeniu ar merita să fie făcute cercetări suplimentare, care ar putea conduce la revelații uimitoare.

În anul 2009, revista *„Wired"* a publicat un articol în care se afirma că efectul placebo a devenit substanțial mai puternic într-un interval de timp relativ scurt. Aceasta le-a făcut probleme marilor companii farmaceutice căci, pentru ca medicamentele lor să treacă de testele clinice, ele trebuiau să aibă efecte mai bune decât remediile placebo. Între 2001 și 2006, ele au fost

nevoite să renunțe la un număr cu 20% mai mare de produse în urma fazei a doua a testelor clinice, la care s-au adăugat alte 11% în urma fazei a treia. Spre exemplu, o companie numită Osiris Therapeutics, specializată în celule stem, a trebuit să își suspende în luna martie 2009 testele clinice pentru o pastilă împotriva maladiei lui Crohn, pe motiv că participanții la teste au obținut rezultate „neobișnuit de bune" în urma folosirii remediilor placebo. Doar două zile mai târziu, compania Eli Lilly a trebuit să renunțe la un nou medicament pentru tratarea schizofreniei din cauză că voluntarii cu care lucra compania au reacționat cu 200% mai bine la remediile placebo.

Chiar și medicamentele deja existente pe piață, cum este Prozacul, au efecte din ce în ce mai slabe prin comparație cu remediile placebo, astfel încât este posibil să fie scoase de pe piață. Două cercetări diferite, independente una de cealaltă, referitoare la antidepresive, au arătat că reacția oamenilor la remediile placebo a continuat să se amplifice începând din anii '80. Unul din aceste studii a conchis că remediile placebo aproape că și-au dublat eficacitatea în acest interval de timp, în cadrul diferitelor teste clinice efectuate. Acest fapt a generează probleme financiare majore companiilor farmaceutice, obișnuite până acum cu profituri uriașe, mai mari chiar decât cele din industria petroliferă, grație unor medicamente scumpe, folosite pe scară largă, precum Prozacul. Companiile Big Pharma afirmă că medicamentele lor nu devin mai slabe, ci efectul placebo este cel care devine mai puternic, deși nimeni nu își explică de ce. Acest fapt dovedește, odată în plus, procesul de transformare prin care trece Câmpul-Sursă, ce ne conduce către un nivel mai mare de coerență, rearanjând codul nostru genetic într-o manieră favorabilă evoluției noastre. Creșterea nivelului nostru de inteligență și influxul tot mai puternic al Câmpului-Sursă care ne străbate ființa sunt, în mod evident, în strânsă legătură. Câmpul-Sursă se regăsește în ADN-ul nostru sub forma unor fotoni virtuali, stocați în vederea folosirii energiei lor.

Un alt indiciu al unei posibile evoluții accelerate a speciei umane este creșterea nivelului general de fericire la nivel mondial. Între 1981-2007 acesta a crescut în 45 din 52 de țări studiate, dintre care unele în curs de dezvoltare. Cercetătorii de la

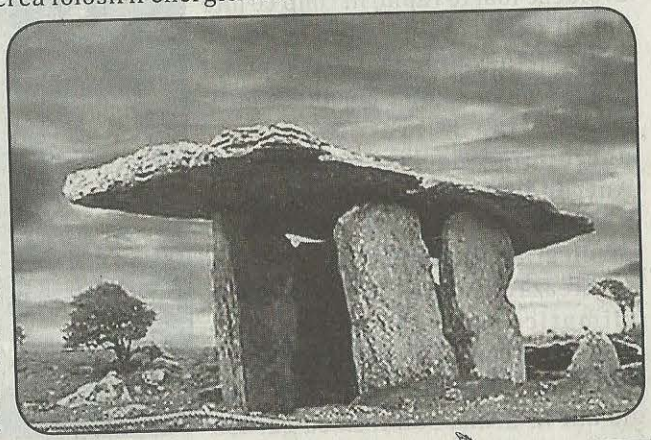

Institutul de Cercetare Socială din cadrul Universității din Michigan, care au realizat acest studiu, au pus rezultatele obținute de ei pe seama creșterii economice, a democrației și a creșterii toleranței la nivel social. În anul 2008, *„Journal of Happiness Studies"* („Jurnalul Studiilor despre Fericire") a raportat că fericirea protejează organismul de boală, absența ei fiind la fel de toxică precum fumatul. La această concluzie au ajuns 30 de studii diferite, ce au fost combinate și analizate.

Un alt studiu interesant a fost realizat de doi economiști de la Universitatea din Pennsylvania, Betsey Stevenson și Justin Wolfers. Cei doi au colectat anual date, între anii 1972 și 2006, în cadrul Grupului de Sondaj Social General al Universității din Chicago. În urma analizei lor, ei au descoperit că nivelul general de fericire din America nu a crescut, în schimb decalajul dintre extreme – respectiv dintre oamenii care aveau un scor foarte înalt și cei care aveau un scor foarte jos – a scăzut. Cu alte cuvinte, în societate a apărut un factor de normalizare. Stevenson a declarat: „Este o descoperire neașteptată, căci alte studii indică o creștere a decalajelor dintre venituri, consum și timpul liber".

Corespunde, oare, precesia echinocțiilor unui ciclu al evoluției genetice?

Numeroase mituri antice sugerează că precesia echinocțiilor (sau ciclul de 25.920 de ani) este în corelație cu venirea Epocii de Aur. În aceste condiții, ne putem pune întrebarea dacă există dovezi care să confirme că evoluția speciei umane respectă acest ciclu de 25.920 de ani într-o manieră măsurabilă, iar dacă da, cum putem ști încotro ne îndreptăm? Un punct de plecare ar putea fi descoperirea momentului în care au dispărut oamenii din Neanderthal și în care umanitatea a început să evolueze foarte rapid, în timp ce alte specii existente pe Pământ nu au supraviețuit. Ei bine, acest fapt s-a produs acum 24.000-28.000 de ani.

Katerina Harvati, un paleo-antropolog de la Institutul de Antropologie Evoluționistă Max Planck, ne oferă următoarea explicație: „Descoperirile noastre sugerează că nu au existat evenimente climatice care să stea la baza dispariției oamenilor de Neanderthal. Doar controversata dată de 24.000 de ani în urmă, stabilită cu carbon

radioactiv, ar corespunde unei schimbări majore a mediului. Chiar și în acest caz însă, rolul climei trebuie să fi fost unul indirect."

Această „modificare majoră a condițiilor de mediu" care s-a produs în urmă cu 24.000 de ani este clarificată într-un articol publicat de BBC. Este posibil ca în acea vreme temperatura de la suprafața apei să fi scăzut la un nivel minim în raport cu ultimii 250.000 de ani, generând astfel o Eră Glaciară.

Dacă ne întoarcem cu încă un Mare An de 25.920 de ani în trecut, obținem o vechime de aproximativ 50.000 de ani. Această perioadă corespunde incontestabil unui alt mare salt evolutiv al umanității. Până acum 50.000 de ani oamenii nu foloseau unelte mai sofisticate decât lamele din piatră brută. Dintr-o dată însă, ei au început să creeze instrumente muzicale, ace și alte unelte sofisticate și, de asemenea, au început să deseneze. Potrivit antropologului John Heagle, tot atunci au apărut sculpturile în os pentru uz religios. Harpoanele, vârfurile ascuțite ale săgeților, bijuteriile de tip mărgele și alte forme ornamentale au apărut „ca un pachet coerent acum 50.000 de ani". Mai mult, „primii oameni moderni care au părăsit Africa acum 40-50.000 de ani aveau un set complet de astfel de unelte". În mod cert și incontestabil, arta religioasă a apărut la fel de brusc tot acum 50.000 de ani, din motive rămase necunoscute. Mormintele au început să fie marcate cu ocru-roșu și orientate către o anumită stea de pe cerul nocturn al acelor timpuri. James Lewis a scris un articol pe această temă în anul 2007, care a fost publicat de revista *„American Thinker"*:

„Pretutindeni în lumea preistorică, simbolurile fizice ale puterii și devoțiunii au început să fie așezate în morminte, pentru a-i onora pe cei morți. Pietrele uriașe neolitice de genul celor de la Stonehenge apar peste tot în lume, chiar dacă nu în formațiuni atât de compacte. Chiar și topoarele din piatră, care nu se modificaseră de-a lungul a zeci de mii de ani, au început să fie realizate peste noapte într-o manieră mult mai rafinată, căpătând forme delicate, prea fragile pentru a fi folosite pentru altceva decât pentru ritualuri. Umanitatea a trecut printr-o transformare extrem de profundă acum 50 și acum 70 de milenii, lăsând în urmă indicii pe care noi le asociem în mod inadecvat cu religia."

Interesant este faptul că în biosfera noastră s-a produs o altă modificare semnificativă, în aceeași perioadă, care a făcut ca planeta să devină dintr-o dată mult mai favorabilă vieții umane. Așa cum arăta în 2004 profesorul Peter Ward, într-o lucrare de-a sa, acum 50.000 de ani multe mamifere gigantice au dispărut în masă de pe toate continentele, mai puțin din Africa. Multe dintre aceste mamifere gigantice erau periculoase pentru oameni, așa că s-ar părea că avem de-a face cu o altă adaptare inteligentă a Pământului pentru facilitarea evoluției umane.

Există anumite descoperiri pe teritoriul Africii care ne întorc și mai mult în timp, și anume două cranii umane ce au fost datate recent la aproximativ 200.000 de ani, care nu corespund însă tipologiei omului din Neanderthal. Profesorul

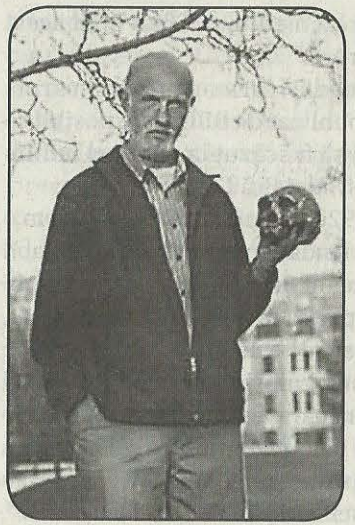

Geologul Frank Brown

de geologie Frank Brown de la Universitatea din Utah spunea: „Există dovezi că data nașterii anatomice a umanității moderne este mult mai veche decât credeam noi". De vreme ce cultura, arta religioasă și confecționarea uneltelor complexe nu au apărut decât acum 50.000 de ani, Brown afirmă că: „Aceasta înseamnă că pe pământ au trăit timp de 150.000 de ani oameni din rasa *Homo sapiens*, fără să genereze însă o cultură". La rândul lui, Robert Roy Britt a scris într-un articol publicat de *„Live Science"*: „Descoperirile arheologice arată că strămoșii noștri au trăit o perioadă foarte lungă de timp într-o epocă lipsită de cultură, fără muzică, artă sau bijuterii".

Putem vorbi astfel de dovezi uluitoare care confirmă evoluția în masă a umanității, influențată la nivel energetic. Dr. John Hawks a dovedit la nivel genetic că evoluția în masă a umanității s-a accelerat în ultimii 40.000 de ani, devenind de o sută de ori mai rapidă în ultimii 5000 de ani. Dispunem așadar de dovezi copleșitoare că ciclul de precesie a echinocțiilor joacă un rol direct în aceste salturi evolutive, așa cum am putut vedea ca exemple în acest sens dispariția subită a oamenilor din Neanderthal acum 25.000 de ani și apariția peste noapte a creativității și a comportamentului spiritual al oamenilor care au trăit acum 50.000 de ani. Chiar și „firimiturile" care au ajuns până acum la noi ale minunilor Marii Piramide ne-au condus practic la un veritabil corn al abundenței plin cu tehnologii vindecătoare inedite și aproape miraculoase, ba chiar capabile să salveze Pământul de cataclismele care îl amenință. Esența acestor tehnologii este coerența vibrațională dată de energia iubirii. Acest fapt este dovedit științific și nu mai poate fi respins și criticat de sceptici că ar fi o explozie pseudo-religioasă de iluzii. La baza acestei tehnologii stă o prezență activă și vie, pe care noi am numit-o Câmpul-Sursă. Următorul pas în cercetarea noastră va aduce dovezi uluitoare care vor arăta că Timpul este un fenomen specific Câmpului-Sursă, care poate fi modificat de diferite procese energetice. Cu această ocazie, vom explora o serie de dovezi recent apărute și foarte convingătoare, care atestă că au existat cândva oameni ce considerau un fapt normal cunoașterea prezentată în această lucrare și care ne-au lăsat suficiente indicii pentru a reconstrui această știință pierdută. Printre posibilitățile care ni se deschid cu ajutorul acestei științe se numără construirea piramidelor din pietre uriașe și înțelegerea mecanismelor de funcționare a lor.

DEZVĂLUIRI CU PRIVIRE LA NATURA ESENȚIALĂ A CÂMPULUI-SURSĂ AL MACROCOSMOSULUI

☼

secțiunea a II-a

SPAȚIUL ȘI TIMPUL

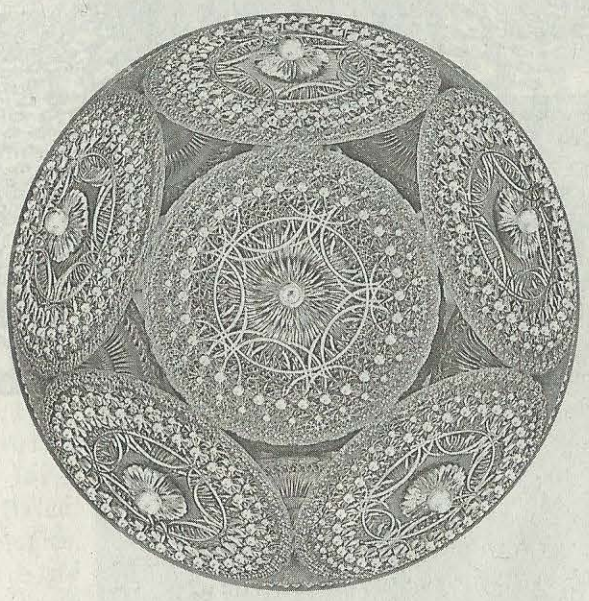

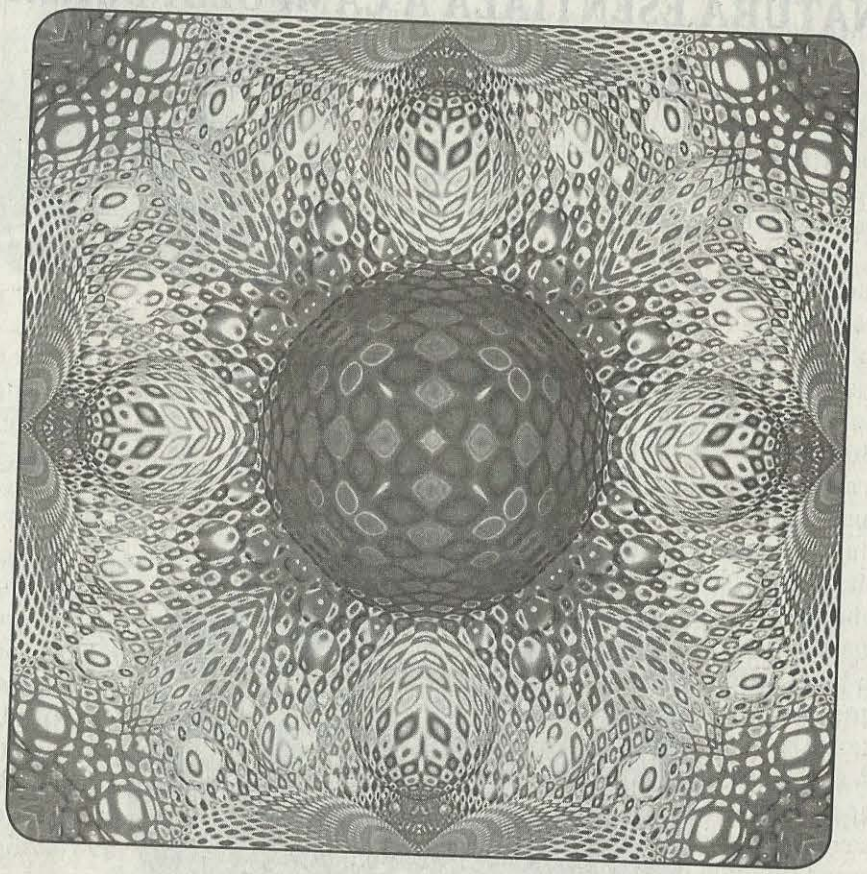

Capitolul 10

DESCOPERIRI UIMITOARE CE EVIDENŢIAZĂ FAPTUL CĂ TIMPUL ESTE O FORMĂ DE ENERGIE SUBTILĂ

Cercetările referitoare la Câmpul-Sursă prezentate până acum au condus la descoperirea unor dovezi ştiinţifice solide care atestă că Energia Universală ne-electromagnetică influenţează gândurile noastre, rapiditatea cu care ne vindecăm şi chiar structura şi funcţiile ADN-ului nostru. Speciile dispărute pot reapărea „peste noapte" prin intermediul unor fenomene strict energetice. De altfel, aceasta se petrece deja, aspect ce arată că străvechile profeţii referitoare la venirea pe Pământ a unei Ere de Aur sunt pe cale să devină realitate. Ciclul de 25.920 de ani nu este doar un număr oarecare ce apare în vechile mituri şi în dimensiunile Marii Piramide, ci reprezintă o mişcare fizică concretă, măsurabilă, a înclinaţiei axei Pământului. Aceasta sugerează că mişcările Pământului şi ale celorlalte planete pot afecta în mod direct, în timp, comportamentul minţii şi al trupului nostru.

Pentru a afla cum poate fi măsurat, experimentat şi chiar controlat timpul cu ajutorul Energiei Universale, chiar dacă nu este vizibil pentru simţurile noastre, va trebui să renunţăm la o parte din opiniile şi ideile noastre, unele adânc înrădăcinate, referitoare la timp şi astfel, totul va căpăta sens... la nivel fizic, matematic şi logic.

Fizicianul rus prof. Simon Shnoll a realizat o serie de descoperiri uimitoare, pe parcursul a peste 20 de ani, capabile să transforme însăşi civilizaţia în care trăim, prin studierea „unei game largi de procese fizice, chimice şi biologice, de la ratele de descompunere radioactivă la ratele

reacțiilor biochimice". Poate că unora li se pare plictisitor, dar adevărul este că Shnoll a studiat comportamentul tuturor tipurilor de atomi și unde energetice existente pe Pământ, căutând tipare comune referitoare la comportamentul lor și când anume se petrece acesta. Spre exemplu, ce se petrece la nivel molecular atunci când încălzești apa și o transformi în abur? Dar atunci când apa îngheață? Ce se petrece atunci când amesteci două substanțe chimice? Dar atunci când celulele corpului fac schimb de informații și de substanțe nutritive? Ce se petrece când izotopii radioactivi își emană lent energia lor? Dar atunci când electricitatea trece printr-un conductor? Astfel de întrebări sunt absolut elementare și se referă la felul în care „funcționează realitatea".

Profesorul Simon Shnoll

Majoritatea oamenilor de știință cred că toate procesele fizice, chimice, biologice și radioactive încep de la un nivel scăzut, după care se amplifică până când ajung la un moment de vârf, după care se reduc din nou până la zero, pe o sinusoidă care este mai întâi ascendentă apoi descendentă. Ori de câte ori graficul nu prezintă această curbă lină de creștere sau descreștere, oamenii de știință consideră că datele sunt incorecte și renunță la ele, întrucât nu reflectă procesul pe care ei îl numesc „renormalizare".

Profesorul Shnoll s-a decis să nu mai arunce datele care nu se supun acestui model și a descoperit astfel o sumedenie de grafice complet neobișnuite. Uneori, astfel de reacții se accelerează până când ajung la o intensitate maximă, după care se prăbușesc aproape instantaneu înapoi la zero, revenind însă în final la poziția de apogeu, la fel de rapid. Unele reacții repetă acest proces de trei ori la rând, într-o perioadă foarte scurtă de timp. Din curba lină a oamenilor de știință convenționaliști nu mai rămâne astfel nimic. În aceste condiții, cum este posibil ca materia și energia să rămână stabile dacă au tot timpul un astfel de comportament?

Să ne gândim puțin la câte procese fizice, chimice și biologice se petrec în jurul nostru în timpul unei simple plimbări. Electricitatea vibrează în liniile de înaltă tensiune, lumina soarelui pune în evidență culorile din jurul nostru, frunzele copacilor convertesc această lumină în hrană, apa de ploaie și cea din pânza freatică dizolvă cristalele de sare din sol, păsările digeră semințele pe

care le-au ciugulit de pe pământ. Pretutindeni în jurul nostru există trilioane de astfel de reacții, și aceasta doar în imediata noastră apropiere. Shnoll a descoperit că fiecare atom și fiecare undă de energie au același comportament în același timp, oscilând înainte și înapoi conform unor tipare foarte specifice, la fel de unice ca și amprentele unei mâini. Vom reveni imediat la acest aspect.

Știați că trilioanele de atomi și de pulsații energetice din jurul nostru respectă această alternanță ciudată în același timp, pe nivelul lor infinitezimal? Știați că reacțiile lor nu sunt deloc line și normale, ci oscilează în permanență într-o linie în formă de zigzag? Chiar dacă nu știați aceasta, nu sunteți singurul, căci cercetările lui Shnoll au rămas practic necunoscute pentru cercurile științifice și spirituale, deși savantul și-a publicat descoperirile în revistele ruse de specialitate încă din anul 1985. Partea cea mai interesantă a acestui fenomen este că tot ceea ce ne înconjoară funcționează normal și lin, în pofida faptului că reacțiile care stau la baza acestor fenomene sunt extrem de zbuciumate. Este ca și cum undele energetice și reacțiile moleculare s-ar comporta precum cadrele individuale dintr-o rolă de film, intrând și ieșind tot timpul în și din realitatea noastră.

Deși filmul prezintă o poveste coerentă, care avansează în permanență către o destinație finală, creând lumea pe care o vedem în jurul nostru, el nu este în realitate decât o colecție de cadre individuale. Oricum ar fi, „visul" pe care îl experimentăm rămâne o iluzie extrem de convingătoare. Materia și energia par foarte stabile în manifestarea lor, indiferent de ce se petrece la nivel cuantic. De exemplu, nimeni nu se teme că scaunul pe care este așezat se va dematerializa subit în timp ce citește această lucrare.

Și acesta este doar începutul acestor uimitoare descoperiri. Să spunem că amestecăm două substanțe chimice, iar un aparat care le monitorizează desenează graficul, care ar trebui să fie unic, al liniei în zigzag pe care o creează ele în timpul reacției lor. Dacă, în același timp, un prieten aflat într-un laborator la mii de kilometri distanță monitorizează în mod similar fluxul energiei dintr-o reacție radioactivă, iar apoi ne trimite graficul obținut, în mod normal ne-am aștepta ca acesta să nu aibă nimic în comun cu graficul nostru. În caz contrar, rezultatul ar sfida tot ceea ce știm despre știința oficială... Și totuși, chiar așa se petrece, fapt care revelează un nivel încă și mai profund al cercetării noastre referitoare la Câmpul-Sursă.

În anul 1985, Shnoll a descoperit că toate reacțiile fizice, chimice, biologice și radioactive arată exact la fel dacă se petrec în același timp, chiar dacă se petrec la distanță de mii de kilometri unele de altele, fapt pus în evidență prin monitorizare și desenare sub formă de grafice. De vreme ce distanța nu reprezintă un obstacol pentru acest efect, înseamnă că el este un fenomen ce pune în evidență factorul timp. Astfel, fiecare atom, fiecare moleculă și fiecare undă energetică de pe Pământ prezintă aceleași pulsiuni cuantice, la un anumit

moment. Fără doar și poate, această concluzie nu are nimic de-a face cu știința pe care am învățat-o la școală. Conform a ceea ce știm aceste reacții ar trebui să fie independente unele de altele și deci fără nicio conexiune între ele, dar realitatea se prezintă diferit. Fizicienii occidentali nu dau semne că ar fi aflat ceva despre descoperirile lui Shnoll, deși o parte din propriile lor descoperiri îi îndreaptă în aceeași direcție.

Ce reprezintă așadar aceste pulsiuni cuantice care se petrec în interiorul materiei și al energiei? Profesorul Shnoll nu este absolut sigur, dar crede că la baza lor ar putea sta „o transformare globală a structurii spațio-temporale".

În cei mai simpli termeni posibili, aceasta înseamnă că la nivel cuantic timpul se accelerează sau încetinește, iar aceasta se petrece la fel, în orice punct al spațiului, la același moment temporal. Timpul și spațiul par să realizeze acest straniu „dans" la nivelul întregii planete. Acest fenomen creează efecte cuantice distincte și măsurabile, dar care nu sunt sesizabile la nivelul timpului liniar perceput de noi.

Oricât de straniu ar arăta graficul acestor oscilații cuantice, în lumea noastră materială totul pare să decurgă lin. Această alternanță nu pare să influențeze în mod nefast fluxul de energie sau reacția substanțelor chimice. De fapt, conform descoperirilor revoluționare ale lui Einstein, știm astăzi că dacă ne-am putea proiecta în lumea cuantică și dacă am putea călători prin ea într-o navă infinitezimală, ceasul nostru ar continua să indice aceeași scurgere a timpului, indiferent cât de mult ar oscila acesta în jurul nostru. Secretul constă în faptul că tot ceea ce ni se petrece nouă i se petrece și ceasului nostru. De aceea, la nivelul „cadrului nostru de referință" noi nu ne putem da seama că se petrece ceva. Curgerea aparent lină a timpului, așa cum o percepem noi, nu pare să fie altceva decât o experiență psihologică ce ne împiedică să o luăm razna. De vreme ce aceste efecte cuantice ni se petrec tuturor, fără ca noi să ne dăm seama, înseamnă că cineva care privește realitatea noastră din afară, dintr-o perspectivă diferită, ne percepe fragmentat, când „încremeniți" în locul în care ne aflăm, când sărind brusc într-o altă poziție în spațiu.

Unele modificări locale ale curgerii energiei timpului

Oricât de incredibil ar părea la prima vedere, există oameni care au creat tehnologii care aplică aceste principii la o scară mult mai mare decât universul cuantic. Așa cum se arată într-un număr din anul 1977 al revistei *„Vancouver Sun Times"*, inventatorul Sid Hurwich din Toronto a descoperit o cale de a modifica curgerea energiei timpului într-o anumită zonă „locală" dată, prin folosirea unui anumit dispozitiv. Date fiind efectele uluitor de stranii care s-au produs în momentul în care și-a folosit aparatul, Hurwich și-a dat seama că acesta ar putea avea o valoare practică în slujba poliției, după ce avuseseră loc un șir de jafuri bancare ce s-au produs în anul 1969.

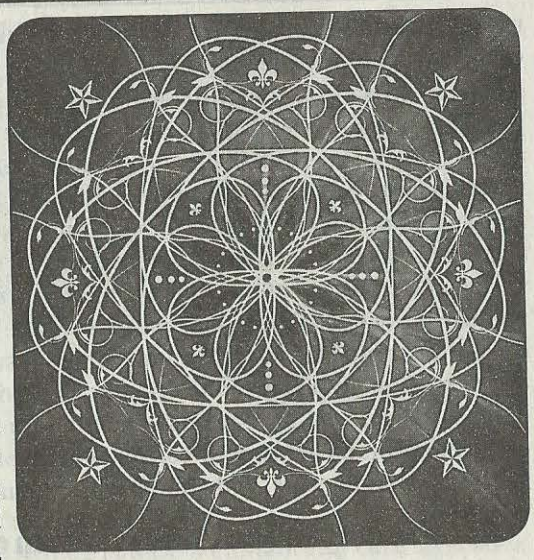

Hurwich colabora cu poliția, iar într-o seară a chemat la el acasă mai mulți ofițeri de poliție și membri ai echipelor de securitate din cadrul băncilor, pentru a le demonstra cum funcționează invenția sa. Articolul din *„Sun Times"* îl citează pe inspectorul Bill Bolton, martor ocular la ceea ce s-a petrecut atunci, și pe Hurwich însuși:

„«Tot ce îmi amintesc», afirmă Bolton, «este că aparatul se afla sub masă și că pe aceasta era întinsă o față de masă care îl acoperea. Când i-a dat drumul, revolverul meu de serviciu care se afla pe masă s-a blocat. Nu îl mai puteam ridica de pe masă și nici chiar în acea poziție nu îi mai puteam trage piedica.» Hurwich continuă mărturia: «Apoi le-am zis: ‚Acum priviți-vă ceasurile'. Îmi amintesc că unul dintre ei a spus: ‚Când s-a petrecut asta?' I-am răspuns: ‚Din momentul în care ați intrat pe ușă. Ați intrat acum 25 de minute. Acum priviți-vă ceasurile. Acestea arată o întârziere de 25 de minute'.» Când ofițerii de securitate au plecat, soția lui Hurwich l-a auzit pe unul dintre ei spunând că armata ar trebui informată de inventarea acestui aparat. «Până atunci nici nu mă gândisem că aparatul meu ar putea fi folosit în scopuri militare sau de război», a declarat Hurwich. El s-a întors la subsolul casei, ca să lucreze. Când a considerat că aparatul era gata, și-a contactat un frate care lucra în Israel... La scurt timp, Hurwich a primit vizita a doi ofițeri israelieni de rang înalt. După o scurtă demonstrație, cei doi au plecat cu modelul terminat și cu toate planurile și schițele lui Hurwich."

Este evident faptul că cine deține o astfel de tehnologie are o mare forță de control. Articolul din decembrie 1977 afirmă, de asemenea, că în luna iunie a aceluiași an, „Hurwich a primit distincția «Protector al Statului Israel» de la Organizația Sionistă din Canada, pentru un aparat militar secret pe care îl predase Israelului cu șapte ani înainte". Dar afirmația cea mai interesantă din acest articol este următoarea: „Hurwich insistă că aparatul său nu este propriu-zis o invenție. El afirmă că nu a realizat decât «aplicarea într-un mod diferit a unuia dintre cele mai binecunoscute principii elementare ale electricității»". Cum se face că acel polițist nu și-a putut ridica revolverul de pe masă și că nu i-a putut trage piedica? Acest exemplu ne forțează să gândim într-

un mod diferit, pe care cei mai mulți dintre oameni l-ar considera science-fiction. Oricât de straniu ar putea părea, o explicație posibilă a ceea ce s-a petrecut la Hurwich acasă este o modificare a curgerii timpului pe o suprafață limitată prin intermediul acelui dispozitiv. Astfel, timpul curgea atât de lent în jurul acelor polițiști prezenți acolo încât orice încercare a unuia dintre ei de a ridica revolverul de pe masă ar fi putut echivala cu câteva microsecunde în timpul nostru obișnuit. Poate că persoanei respective i s-a părut că presiunea pe care a aplicat-o armei sale a fost suficient de mare, dar problema era că ea nu a durat suficient de mult în timpul convențional pentru a depăși inerția obișnuită care menținea revolverul pe masă. În cadrul lor de referință, totul părea să fie ca de obicei, dar când acei oameni și-au privit ceasurile, ei au constatat cu surpriză că acestea nu au înregistrat ultimele 25 de minute scurse. Pentru a-și putea deplasa arma, acel bărbat ar fi trebuit să o împingă continuu pe parcursul experimentului, căci timpul convențional aproape s-a oprit în acea zonă din spațiu, în timpul celor 25 de minute care s-au scurs.

Totul se dezvăluie ca fiind relativ în cazul unei raportări la un anumit sistem de referință

De bună seamă, o asemenea explicație a ceea ce s-a petrecut la Hurwich acasă ofensează mintea noastră rațională. Noi pornim în mod automat de la premisa că timpul liniar este stabil și lin, căci suntem condiționați să credem că nu există dovezi care să confirme faptul că timpul se poate accelera sau își poate încetini viteza de curgere. Noi suntem convinși că timpul se scurge cu o viteză constantă și că acest fapt este dovedit științific. Dacă încă mai credeți așa ceva, vă recomandăm să îl citiți pe Albert Einstein. Revista „*Discover*" afirma la un moment dat: „Problema referitoare la timp a început acum un secol, când teoria generală și cea specială a relativității create de Einstein au demonstrat că timpul nu este o constantă universală".

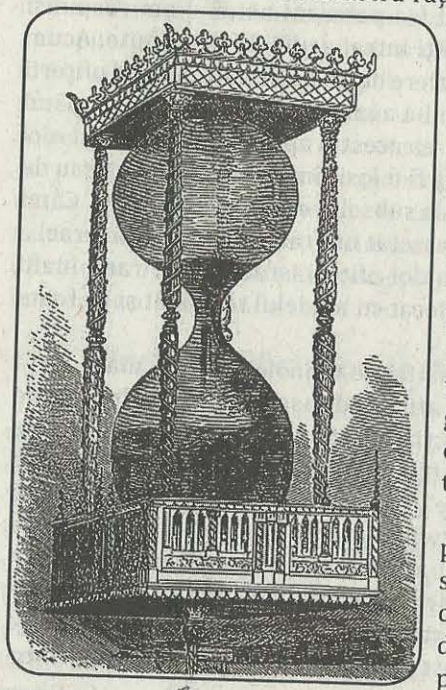

Ce înseamnă aceasta? Einstein a prezis că atunci când ne deplasăm prin spațiu, noi nu ne deplasăm practic prin ceva vid, cu care nu interacționăm, ci, dimpotrivă, atunci când ne deplasăm prin spațiu, ne deplasăm automat și prin

timp. În ultimă instanță, asta înseamnă că timpul nu curge de la sine, ca prin magie, ci este susținut de o anumită formă de energie sau, mai bine zis, de o țesătură energetică ce există în întregul spațiu. Cu cât ne deplasăm mai rapid prin spațiu, cu atât mai rapid ne deplasăm și prin timp. Acest fapt a fost dovedit de Hafele și Keating în octombrie 1971. Cei doi au transportat patru ceasuri atomice cu avioane comerciale în jurul lumii, atât către est cât și către vest, după care le-au comparat cu ceasurile de la Observatorul Naval din Washington. Conform teoriei lui Einstein, datorită mișcării de rotație a Pământului care se scădea respectiv se aduna la viteza de deplasare, ceasurile ar fi trebuit să piardă 40 de nanosecunde când se deplasau către est și să câștige 275 de nanosecunde când se deplasau către vest. Ei bine, experimentul a condus la rezultatele estimate, pe care le-a confirmat în proporție de 90%. Alte experimente făcute în anul 1976 au dovedit că predicțiile lui Einstein s-au adeverit în proporție de 99%.

Am mai experimenta noi timpul dacă Pământul nu s-ar mai deplasa prin spațiu? Poate că nu. Există o întreagă varietate de mișcări care se petrec simultan și la care noi nu trebuie să ne gândim. Astfel, Pământul se învârte în jurul propriei axe, dar și în jurul Soarelui. El urmează și anumite cicluri pe termen lung, inclusiv cel de 25.920 de ani, al precesiei echinocțiilor. La rândul lui, Soarele se rotește în jurul centrului galaxiei pe o perioadă de aproximativ 250 de milioane de ani, iar galaxia însăși avansează către așa-numitul „Mare Atractor", o zonă gigantică de atracție gravitațională aflată în constelația Fecioarei. Toate aceste mișcări ne conduc la ceea ce Einstein a denumit „spațiu-timp" și care este de fapt Câmpul-Sursă care stă la baza creării Universului. Cu toate că ne deplasăm cu o viteză mai mult sau mai puțin constantă, percepția noastră temporală rămâne totuși stabilă și consistentă.

O altă concluzie la care a ajuns Einstein a fost că dacă cineva ar călători cu viteza luminii, el s-ar deplasa prin timp mai rapid decât ceilalți oameni care trăiesc pe Pământ. Astfel, dacă el ar face o călătorie de două săptămâni prin spațiul cosmic și s-ar întoarce pe Pământ, ar constata că aici s-au scurs, să zicem, 500 de ani. Dacă nava sa ar putea transmite pe Pământ semnale de televiziune, atât timp cât ea ar călători cu viteza luminii imaginea acestei persoane le-ar apărea încremenită pământenilor.

Astfel de idei nu sunt speculative sau simple aberații, ci o realitate acceptată pe scară largă de către fizicienii moderni. Ceea ce a descoperit Hurwich pare să fie o astfel de modalitate de a modifica fluxul energiei timpului într-o zonă locală. De bună seamă, știința oficială ar fi incapabilă să accepte vreodată astfel de concepte stranii din punctul ei de vedere. În realitate, totul a început în anul 1910, când Einstein a respins ideea că spațiul gol conține de fapt o energie numită „eter". La acea vreme, conceptul de „spațiu-timp" pe care el l-a creat era foarte abstract, fiind un concept pur matematic. Cu alte cuvinte, Einstein nu se aștepta ca în spațiul vid să existe vreo formă de energie. Majoritatea oamenilor de știință occidentali continuă să creadă și astăzi că Einstein a exclus complet ideea că în spațiul cosmic există o energie eterică. Această atitudine este exprimată sintetic de Robert Youngson în revista *„Scientific Blunders"*: „Începând din anul 1930, orice fizician zâmbește când aude vreo referință la conceptul de eter. La ora actuală toți oamenii de știință sunt unanim de acord că, după cum spunea un filosof american mucalit: «Nu există o astfel de creatură»".

Toți oamenii de știință sunt de acord că în spațiul cosmic nu există eter? În acest caz, Einstein nu s-ar mai putea numi om de știință, căci în anul 1918 el și-a contrazis singur propria opinie emisă anterior: „Orice parte din spațiu în care nu există materie și câmpuri electromagnetice pare să fie complet goală... Dar, potrivit teoriei generale a relativității, chiar și spațiul gol are proprietăți fizice... Acest fapt poate fi înțeles cu ușurință dacă vorbim de existența unui eter a cărui stare variază continuu, de la un punct la altul."

În anul 1920, Einstein a făcut aceeași afirmație, într-o manieră și mai categorică: „Potrivit teoriei generale a relativității, spațiul lipsit de eter este de neconceput, căci într-un astfel de spațiu nu numai că lumina nu s-ar putea propaga, dar nu ar putea exista nici intervale spațiu-timp în sensul fizic al cuvântului."

Ceea ce vrea să spună Einstein este că dacă în spațiu nu ar exista eterul, nu ar putea exista nici „intervalele temporale" așa cum le cunoaștem noi. Ceasurile noastre ar fi atunci complet încremenite, însă nici atomii din care sunt create aceste ceasuri nu ar mai putea forma împreună structura lor. Așadar, în viziunea lui Einstein, timpul este susținut de o energie care există în spațiu, numită eter, iar aceasta nu este uniformă, ci „variază continuu de la un punct la altul". Cu cât ne deplasăm mai mult prin spațiu, cu atât ne deplasăm mai mult prin această energie a timpului. Rata timpului se accelerează sau încetinește în funcție de viteza noastră de deplasare prin spațiu. Dacă putem accelera fluxul acestei energii într-o zonă locală, noi putem crea efecte similare celor descoperite de Sid Hurwich. Din păcate, nu există informații suplimentare referitoare la acesta și la invenția sa. Cel mai probabil, el a fost fie foarte bine plătit, fie redus pentru totdeauna la tăcere.

Taina ciclurilor temporale repetitive

Dacă timpul reprezintă o energie care există în spațiul prin care ne deplasăm, cum putem fi siguri că el se deplasează exclusiv înainte, către ceea ce noi numim viitor? Einstein a pornit de la prezumția că timpul este unidimensional și că nu poate curge decât într-o singură direcție, în linie dreaptă. Poate că aceasta este cea mai mare greșeală pe care a făcut-o în cadrul teoriei sale. Ne putem pune întrebarea dacă nu cumva, atunci când Pământul ajunge la aceeași poziție orbitală pe care a mai fost (în raport cu Soarele), el revine în aceeași zonă temporală, respectiv la aceeași regiune structurată a Câmpului-Sursă care are proprietăți și influențe similare.

Exact aceasta a descoperit profesorul Shnoll. Dacă realizăm graficul reacțiilor fizice, chimice, biologice și radioactive și studiem amprenta obținută, apoi o comparăm cu amprenta obținută 24 de ore mai târziu, cele două grafice sunt aproape identice. Dacă o comparăm cu amprenta obținută un an mai târziu, cele două grafice sunt de asemenea similare.

Aceasta înseamnă că accelerarea sau frânarea la nivel cuantic a timpului pe care a descoperit-o Shnoll nu este aleatoare. Deși nu știm cu precizie de ce există aceste pulsiuni cuantice, știm totuși că tiparele de manifestare a lor se repetă în funcție de ciclurile de bază ale Pământului. Cu alte cuvinte, la nivel cuantic fiecare moleculă de pe Pământ este influențată direct de mișcarea planetei noastre prin spațiu, urmând tipare repetitive. Dacă acest fapt este adevărat, înseamnă că trebuie să rescriem toate legile științifice pe care le-am considerat de la sine înțelese până acum. Din perspectiva cunoașterii străvechi a tradițiilor spirituale, exact aceasta este calea de urmat.

Profesorul Shnoll a descoperit tipare repetitive în următoarele intervale de timp: „la aproximativ 24 de ore, la 27,28 zile [intervalul în care Luna face o rotație completă în jurul Pământului în raport cu centrul galaxiei]... și la trei intervale de timp apropiate de durata unui an: 364,4; 365,2 și 366,6 zile". După cum se știe, Pământul face o rotație completă în jurul Soarelui în 365,2422 zile, iar unul din ciclurile lui Shnoll a fost de 365,2 zile,

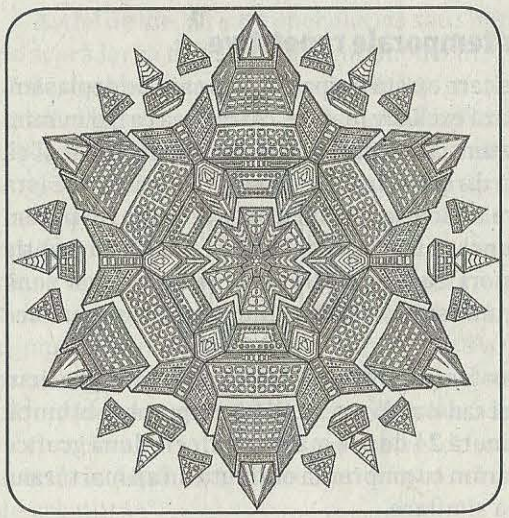

suprapunându-se aproape perfect cu această durată.

În mod evident, Shnoll nu a avut la dispoziție suficiente date pentru a studia aceste cicluri pe durate foarte lungi de timp, cum ar fi ciclul precesiei echinocțiilor de 25.920 de ani. Intenția lui a fost să studieze comportamentul materiei și al energiei la un anumit moment temporal și, printre altele, a descoperit că acestea au un comportament straniu, dar urmează anumite tipare repetitive (cicluri). Ar fi interesant de explorat științific dacă mișcarea celorlalte planete creează efecte similare celor descoperite de Shnoll. Oricum, pare greu de crezut că aceste efecte sunt legate exclusiv de mișcările Pământului și ale Lunii. Cel mai probabil, fluxul tainic al energiei timpului oscilează după anumite tipare repetitive, în funcție de mișcările Pământului, Lunii și ale celorlalte planete.

Timpul generează deci efecte ciclice. El pare să fie structurat, iar structura sa influențează ciclurile biologice descoperite de Burr și Popp, precum și mintea noastră conștientă, fapt ilustrat de Efectul Flynn și de evoluția umanității pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul ciclului de 25.920 de ani. Este posibil ca aceste cicluri temporale să nu fie deloc arbitrare, unele dintre ele fiind direct legate de deplasarea Pământului prin spațiu. Grație operei profesorului Shnoll, putem spune acum că această structură a timpului influențează în mod cert comportamentul materiei și energiei.

Variații cuantice ale curgerii energiei timpului

Scepticii ar putea spune că descoperirile lui Shnoll reprezintă un simplu „zgomot statistic", neavând nicio relevanță la scară globală. Alții le-ar putea descrie ca pe o nouă descoperire interesantă legată exclusiv de lumea cuantică. Cine știe, poate că peste 20 de ani descoperirile sale vor fi unanim acceptate și predate în școli. Oricum ar fi, ne putem aștepta ca, dacă atomii, moleculele și undele energetice își accelerează și își încetinesc succesiv mișcarea, aceasta ar trebui să se petreacă și obiectelor de dimensiuni vizibile, care ar trebui să își accelereze și să își încetinească mișcarea pe măsură ce se deplasează prin spațiu.

Se știe că exact aceasta se petrece cu anumite probe trimise în spațiul cosmic: ele își încetinesc mișcarea, deși nu ne-am aștepta la așa ceva. Pe

măsură ce se îndepărtează de Soare, efectele gravitației ar trebui să devină mai puternice, nu mai slabe. În anul 2001, David Whitehouse de la BBC News a prezentat o știre potrivit căreia patru sonde spațiale, două dintre ele fiind Pioneer 10 și Pioneer 11 (care se află la capetele opuse ale sistemului solar), s-au confruntat cu o încetinire a vitezei. La fel s-a petrecut și cu celelalte două sonde spațiale, Galileo care se deplasa spre Jupiter și Ulysses care a orbitat Soarele. Dr. John Anderson de la NASA a declarat: „Este ca și cum probele nu ar respecta legea cunoscută a gravitației... Ne confruntăm cu această problemă de mai mulți ani, dar nu am găsit nicio teorie care să o explice".

Problema a devenit și mai acută în anul 2008, când la acest puzzle s-au mai adăugat încă trei sonde spațiale care s-au confruntat cu același fenomen. Același specialist de la NASA a menționat din nou sonda Galileo, la care a adăugat că sonda NEAR către asteroidul Eros, sonda Cassini către Saturn și sonda Rosetta către o cometă au experimentat și ele modificări ale vitezei de deplasare, inexplicabile din punct de vedere științific. În timp ce se îndepărtau de Pământ, acestea ar fi trebuit să își mărească viteza în călătoria prin spațiu, dar nu s-a petrecut conform așteptărilor. Dr. Anderson (la ora actuală pensionat) a declarat: „Am rămas perplex... Se petrece ceva ciudat cu mișcarea sondelor spațiale. Nu există explicații oficiale convingătoare pentru anomalia lui Pioneer sau a celorlalte sonde spațiale".

Spre exemplu, NEAR s-a apropiat de Pământ la 20 de grade latitudine sudică, apoi a zburat înapoi în spațiu la 72 de grade latitudine sudică. Acest traseu l-a făcut să se deplaseze cu 13 mm/sec mai rapid decât ar fi trebuit. Poate să nu pară mult, dar deviația a fost cât se poate de reală, efectul fiind studiat cu o precizie extremă. NASA a transmis unde radio care au măsurat viteza navei cu o acuratețe de 0,1 mm/sec. De aceea, o modificare de 13 mm/sec a fost ușor de depistat.

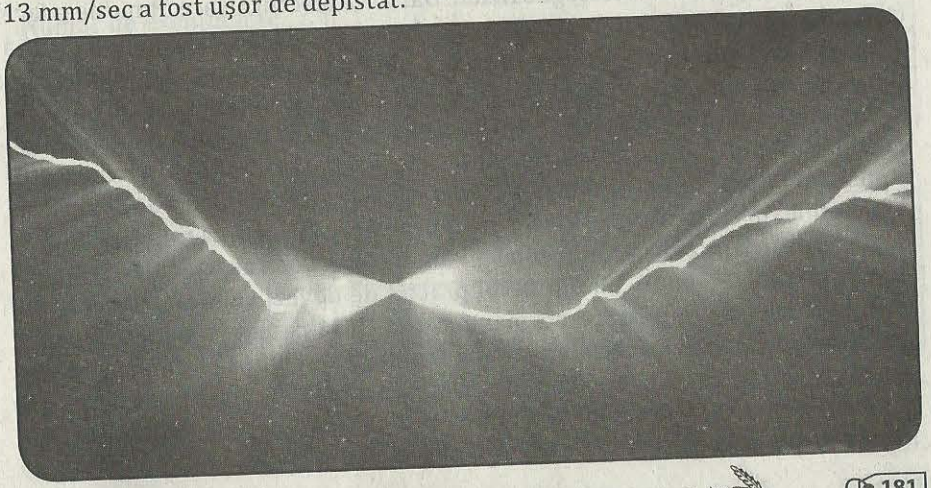

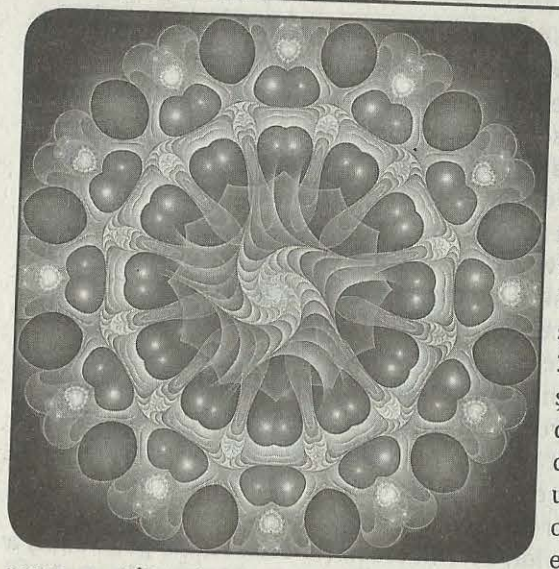

Aceasta arată că sondele spațiale își modifică tot timpul viteza de deplasare când se învârtesc în jurul Pământului? În mod paradoxal, nu. Sonda Messenger a făcut o trecere simetrică pe lângă Pământ, apropiindu-se de acesta la 31 de grade latitudine nordică și îndepărtându-se de el la 32 de grade latitudine sudică, și nu și-a schimbat deloc viteza de deplasare. Dr. Anderson a descoperit că, cu cât variația unghiului în care se deplasează o navă spațială, în raport cu ecuatorul Pământului, este mai mare, cu atât mai mare va fi variația de viteză cu care se deplasează. În schimb, dacă unghiul rămâne constant (așa cum s-a petrecut în cazul lui Messenger), viteza de deplasare nu se modifică. Dr. Anderson a ajuns astfel la concluzia că la baza acestor modificări ale vitezei de deplasare a stațiilor spațiale stă mișcarea Pământului, dar nu poate explica de ce se petrece aceasta. Acest efect nu poate fi explicat cu ajutorul teoriilor relativității ale lui Einstein, deși incontestabil sunt un punct de pornire.

Chiar dacă nu avem de-a face decât cu un efect gravitațional misterios (deși NASA afirmă că el nu poate fi explicat prin intermediul fizicii convenționale), tot am fi forțați să rescriem legile fizicii. Dar dacă efectul nu are nimic de-a face cu legile gravitației? Dacă el se datorează unei accelerări și unei încetiniri a curgerii timpului? În modelul lui Einstein, timpul nu ar trebui să își accelereze sau să își încetinească curgerea într-o zonă dată a spațiului vid sau cel puțin nu foarte mult. El ar trebui să curgă aproximativ constant oriunde ne-am duce, cu excepția cazului în care ne-am îndrepta către o gaură neagră. Potrivit acestui model, rata timpului este determinată exclusiv de viteza noastră de deplasare. Anomaliile înregistrate de Pioneer și Flyby sugerează însă că rata timpului se poate modifica într-o anumită zonă a Pământului. Dacă asociem la aceasta și descoperirile lui Shnoll, putem vorbi practic de dovezi solide care confirmă faptul că aceasta se petrece permanent, fără însă ca noi să ne dăm seama. Atunci când sateliții își accelerează sau își încetinesc viteza atunci când trec pe lângă Pământ, avem de-a face cu variații de doar 13 mm/sec, ce reprezintă a milioana parte din viteza lor obișnuită de călătorie. Efectul este atât de subtil încât nu este de mirare că nu a putut fi observat ani la rând.

Rotația Pământului pare să dea naștere unei unde în fluxul tainic al energiei timpului, asemănător cu un aspersor care se rotește și care udă un gazon. Această undă este creată de fapt de mișcarea Câmpului-Sursă. Este oare posibil ca și energia Soarelui să cauzeze variații infinitezimale ale curgerii timpului, precum acea valoare de 13 mm/sec, în cazul sondelor spațiale? Dacă da, acest fapt ar fi cu deosebire vizibil atunci când activitatea solară ajunge la apogeu. Ținând cont de observațiile lui Shnoll, ceea ce am descoperi ar fi probabil faptul că fiecare atom și fiecare undă energetică de pe Pământ sunt afectate de comportamentul Soarelui. Mai mult decât atât, de vreme ce creierul nostru reprezintă un sistem electric, nu ar fi exclus ca o astfel de oscilație cuantică bruscă în curgerea energiei timpului să producă perturbații ale undelor noastre cerebrale, care ne pot face să simțim o senzație de disconfort, de stres sau alte emoții care ar putea declanșa războaie, violență sau colapsuri economice.

Ciclurile solare și efectele lor asupra conștiinței umane

Iată-ne astfel ajunși la A.L. Cijevski, un om de știință rus care a trăit la începutul secolului XX. Cijevski a creat un „Index al Iritabilității Umane în Masă", studiind evenimentele sociale haotice și turbulente din 72 de țări, care au avut loc pe parcursul a aproape 2500 de ani, mai exact din anul 500 î. Hr. și până în anul 1922. El a ținut cont de semnele evidente ale nefericirii oamenilor, cum ar fi războaiele, revoluțiile, revoltele, crizele economice, expedițiile și migrațiile în masă. Cijevski a evaluat gravitatea acestor evenimente ținând cont de numărul oamenilor implicați în ele. Spre uimirea lui, „el a descoperit că 80% din cele mai semnificative evenimente de acest gen s-au petrecut în timpul celor cinci ani de activitate maximă a petelor solare".

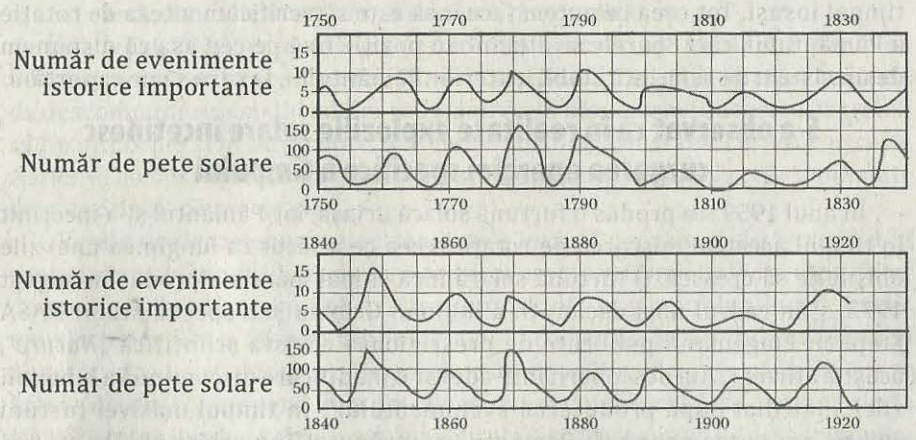

Reconstituire grafică efectuată de Institutul HeartMath a descoperirii lui Cijevski referitoare la relația evidentă dintre activitatea solară și perturbațiile sociale

Ciclul petelor solare nu se declanșează întotdeauna la 11 ani. Uneori el începe mai devreme, alteori mai târziu. Cert este că ori de câte ori activitatea solară a ajuns la un maxim, pe Pământ s-au petrecut 80% din cele mai nefaste evenimente. Din păcate, Cijevski a petrecut 30 de ani în închisorile sovietice pentru simplul motiv că a arătat că Revoluția Rusă din 1917 s-a petrecut în timpul unui moment de apogeu al ciclului petelor solare. Comuniștii nu acceptau nici măcar faptul că există un Dumnezeu, cu atât mai puțin ideea că au fost determinați de activitatea Soarelui să își înceapă revoluția!

Într-un capitol anterior am amintit faptul că mai multe mii de persoane aflate în meditație au reușit să reducă terorismul cu 72%, la nivel mondial. Simultan, acest grup de meditație a redus actele aleatorii de violență și ostilitățile dintre națiuni. Aflăm, de asemenea, că mișcarea planetei noastre în jurul Soarelui influențează fiecare atom de pe Pământ într-o manieră precisă și măsurabilă. În sfârșit, Cijevski a arătat că activitatea solară influențează direct ceea ce simțim. Atunci când activitatea Soarelui se intensifică, noi suntem mai predispuși la stres, iar violențele izbucnesc în întreaga lume. În schimb, când activitatea solară descrește, noi ne recuperăm, iar numărul evenimentelor nefaste la nivel global scade la circa 20%. Acest efect este valabil pentru întreaga perioadă de 2.500 de ani studiată de Cijevski.

Dacă acest model este corect, putem presupune că aceste modificări în ciclul activității solare provoacă de asemenea variații la nivelul curgerii timpului. La rândul lor, acestea ar putea bruia tiparele normale ale undelor noastre cerebrale, făcându-ne să ne simțim inconfortabil fără să știm care este cauza. Este imposibil să măsurăm variațiile curgerii timpului cu ajutorul ceasurilor noastre, căci acestea și-ar accelera și și-ar încetini mișcarea simultan cu timpul însuși. Tot ceea ce putem face însă este să verificăm viteza de rotație a Pământului, căci Soarele se află într-o poziție fixă pe cer, așa că dispunem de un sistem de referință stabil, exterior Pământului, la care să ne raportăm.

S-a observat că în realitate exploziile solare încetinesc curgerea energiei specifice a timpului

În anul 1959 s-a produs o furtună solară uriașă, iar Pământul și-a încetinit în timpul acesteia mișcarea de rotație, ceea ce a făcut ca lungimea unei zile obișnuite să crească. O furtună solară încă și mai mare s-a produs în august 1972, și în cadrul unei declarații a lui John Gribbin și a specialistului NASA Stephen Plagemann publicate de prestigioasa revistă științifică *„Nature"*, aceștia afirmă: „Am descoperit într-adevăr o modificare discontinuă a lungimii zilei... imediat după producerea evenimentului". În timpul masivei furtuni solare, am putea spune că Pământul a „strănutat" pe orbita sa. De atunci, numeroși oameni de știință au descoperit existența unor conexiuni clare între activitatea solară și lungimea zilei. De fapt, s-a constatat „în ultimii 40 de ani

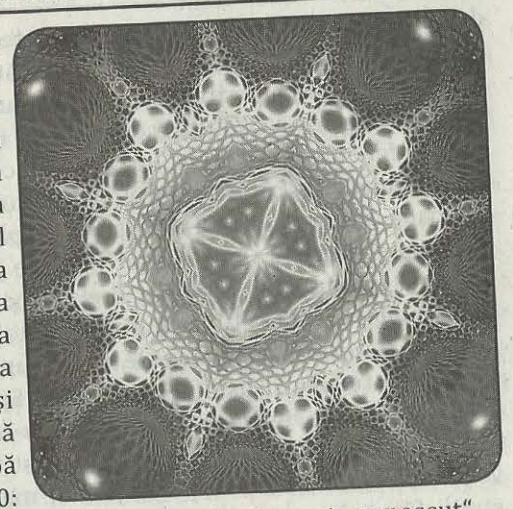

ai secolului al XX-lea", respectiv după anul 1960, că există o relație directă între activitatea solară și viteza de rotație a Pământului. Nu trebuie să uităm că 1950 a fost primul an în care a putut fi determinată lungimea exactă a zilei, iar înainte de anul 1920 datele referitoare la aceasta erau aproape inexistente. Activitatea solară modifică de asemenea viteza cu care se deplasează atmosfera terestră în jurul Pământului, deși între cele două evenimente există un anumit decalaj temporal. După cum a declarat Djurovic în anul 1990: „Mecanismul fizic care stă la baza acestor fenomene încă nu este cunoscut".

Un alt exemplu de situație în care apar variații în curgerea timpului este atunci când planeta Mercur începe să se miște înapoi, adică retrograd, pe cerul nocturn al planetei. Aproape orice astrolog știe din experiența personală și profesională că în astfel de perioade aparatele mecanice sunt mai predispuse către defectare, eventual din cauza întreruperilor curentului electric, iar oamenii sunt mai predispuși către certuri și către alte conflicte. Chiar și mijloacele populare mass-media, precum revista *„Wired"* și *„CNet"* au comentat acest fenomen curios. Acum că am aflat despre studiile profesorului Shnoll, putem să ne punem întrebarea dacă pot apărea perturbații ale curgerii timpului atunci când planetele intră într-o mișcare retrogradă.

În august 2010, cercetătorii de la Universitățile Stanford și Purdue au adăugat noi piese la acest puzzle. La fel ca și Shnoll, aceștia au studiat ratele de descompunere a materialelor radioactive. În mod normal, acestea ar trebui să fie uniforme și neîntrerupte, dar cercetătorii au constatat cu totul altceva. Astfel, ei au descoperit câteva noi variații, care s-au adăugat la cele semnalate deja de Shnoll de ani de zile.

„Ratele de descompunere au tendința să scadă ușor vara și să crească în timpul iernii, în condițiile excluderii oricăror erori experimentale și a condițiilor de mediu... Există o singură explicație posibilă. În timpul lunilor de iarnă, emisfera nordică a Pământului este mai aproape de Soare (orbita planetei noastre este ușor alungită). De aceea, este posibil ca Soarele să influențeze ratele de descompunere. Într-un alt moment, inginerul Jere Jenkins de la Universitatea Purdue a observat o inexplicabilă scădere a ratei de descompunere a manganului-54 pe care l-a testat într-o seară din anul 2006. Această scădere s-a produs cu o zi înaintea unei mari erupții solare... Conexiunea cu Soarele a

devenit și mai puternică atunci când Peter Sturrock, profesor emerit de fizică aplicată la Stanford, le-a sugerat cercetătorilor de la Purdue să caute și alte tipare recurente ale ratelor de descompunere. Fiind un expert în activitatea solară, Sturrock a bănuit că particulele neutrino emise de Soare sunt cheia acestui fenomen misterios. Într-adevăr, cercetătorii au observat că ratele de descompunere variază conform unor tipare ce se repetă la fiecare 33 de zile – perioadă ce corespunde unei rotații complete a miezului Soarelui."

Aceste variații ale activității solare par să afecteze nu doar curgerea energiei timpului, ci și numărul evenimentelor nefaste de pe Pământ, care devin mai frecvente atunci, datorită „iritabilității umane", așa cum a numit-o Cijevski. Este oare posibil ca ele să aibă un anumit efect și asupra facultăților noastre intuitive și psihice? Dr. James Spottiswoode a cercetat mai multe studii științifice riguroase, realizate într-o perioadă de 20 de ani, referitoare la „anomaliile cognitive", în care au fost testați oameni obișnuiți pentru a vedea cât de mari sunt capacitățile lor mediumice. După ce a cercetat 21 de studii, făcute în perioada 1976-1996, care însumau nu mai puțin de 2.879 teste clinice individuale, el a descoperit că activitatea solară are o influență clară și măsurabilă asupra facultăților noastre psihice. În general, cu cât activitatea solară a fost mai intensă, cu atât mai puțin eficiente au fost testele referitoare la „anomaliile cognitive".

Avem așadar dovezi clare ce sugerează că exploziile solare încetinesc timpul. Pe durata lor Pământul se rotește mai încet, dar încă nu se cunoaște motivul. Exploziile solare generează, de asemenea, un stres la nivelul minții umane prin întreruperea activității electrice din sinapse, prin care se menține coerența minții noastre. Acest șoc cerebral are ca efect o amplificare a violenței, a iritabilității și a agitației. Atunci când Soarele era „calm" nu s-au produs decât 20% dintre aceste evenimente care atestau o „iritabilitate umană" crescută, iar acest tipar repetitiv este valabil pe întreaga perioadă studiată, de 2.500 de ani. Așadar, atunci când curgerea energiei timpului prezintă variații mai mici, nivelul de coerență crește. Undele noastre cerebrale se liniștesc, iar oamenii se înțeleg mai bine unii cu ceilalți. Între altele, această liniștire a undelor cerebrale ne permite să pătrundem mai ușor în stările profunde de conștiință, fapt care explică performanțele mai bune obținute în timpul testelor referitoare la „anomaliile cognitive".

Conștiința umană poate influența atât în rău, cât și în bine, curgerea energiei specifice a timpului

De vreme ce aceste cicluri ne influențează comportamentul, nu cumva le putem influența și noi la rândul nostru? Dacă activitatea solară intensă creează perturbații ce încetinesc curgerea energiei timpului, nu cumva putem influența noi înșine această curgere a timpului? Dacă toți oamenii de pe Pământ ar fi

șocați simultan de un eveniment tragic, ar produce oare aceasta o perturbație în curgerea energiei timpului, tulburând coerența fluxului temporal la nivel mondial? Și invers, dacă am medita cu toții la unison, am uniformiza noi acest flux al curgerii timpului, într-o manieră care să fie măsurabilă în laboratorul lui Shnoll?

Acest raționament ne conduce la cercetările doctorului Roger Nelson, care a lucrat la Proiectul Conștiinței Globale. Începând din anul 1979, dr. Robert Jahn de la Princeton a început un studiu de laborator referitor la anomaliile inginerești pentru a afla „în ce măsură sunt afectate aparatele electronice de stările speciale de conștiință, inclusiv de emoțiile puternice și de intențiile focalizate". Dr. Roger Nelson s-a alăturat echipei sale de cercetare în anul 1980, iar mai târziu a devenit liderul acestui studiu de cercetare. Anterior, Jahn și Nelson și-au propus să afle în ce măsură poate crea mintea umană efecte măsurabile asupra „unei surse industriale de zgomot electronic". Shnoll a studiat și el fluxul electricității (fiind una din principalele reacții fizice pe care le-a analizat), așa că avem de-a face cu două echipe de cercetători care au studiat aceleași fenomene.

Jahn și Nelson și-au propus să convertească zgomotul electric în numere cu care puteau realiza un grafic, punând în evidență astfel foarte ușor variațiile de zgomot. Astfel, dacă un om avea capacitatea de a influența în mod efectiv fluxul electricității, acest fapt ar fi putut fi dovedit matematic. Cei doi au decis că cea mai bună modalitate de a face aceasta era construirea unui generator de numere aleatorii care punea în evidență cât de lin circulă curentul electric printr-un circuit. Orice perturbații ale fluxului electric creează tipare regulate ale numerelor pe care le generează. Astfel, dacă se sesizează un anumit tipar, numerele generate nu mai pot fi considerate aleatorii. Conform științei oficiale, timpul nu își accelerează sau încetinește curgerea în funcție de deplasarea fluxului electric. Cu toate acestea, dacă timpul ar prezenta variații ale curgerii sale în interiorul unui circuit electric, numerele generate ar începe să creeze tipare măsurabile care ar putea fi sesizate pe un grafic. Shnoll

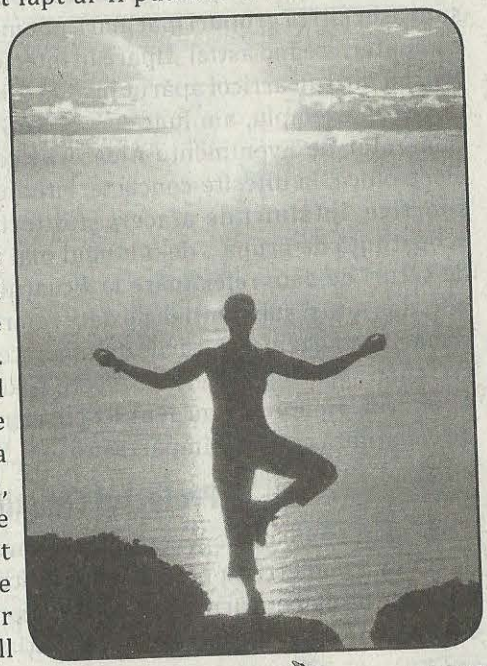

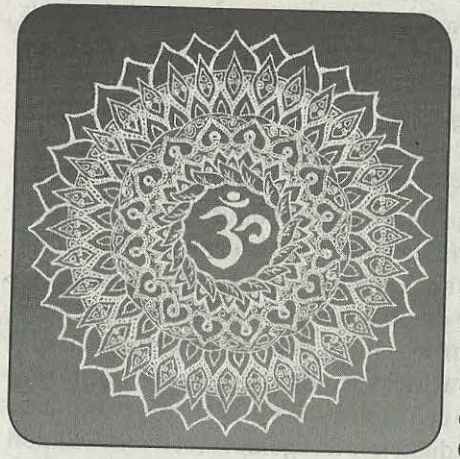

a căutat și el astfel de tipare exacte ale reacțiilor fizice, chimice, biologice și radioactive, dar nu s-a așteptat nicio clipă să descopere ca astfel de efecte să fie produse și de mintea umană.

De-a lungul anilor, dr. Nelson a folosit trei tipuri de generatoare de numere aleatorii, bazate fie pe „zgomotul termic" – oscilația naturală a temperaturii în interiorul unui circuit electric – fie pe „fluxul electronilor" de-a lungul unor căi minuscule, cum ar fi cele din interiorul unui cip de calculator. Circuitele au fost protejate cu cea mai mare atenție astfel încât să nu fie influențate de câmpurile electromagnetice, de modificările de temperatură exterioare sau de uzura componentelor. Iată ce mărturisește Nelson despre rezultatele acestor experimente: „Timp de mai bine de un deceniu, acest experiment de bază a condus la acumularea unei bănci masive de date, care confirmă incontestabil existența unui efect minor, dar semnificativ al intenției umane asupra acestor suite de date aleatorii".

Ca să fim mai exacți, Nelson a descoperit că oamenii obișnuiți, îndeosebi dacă sunt asociați în grupuri mai mari, pot modifica numerele aleatorii generate de computer, creând astfel „tipare în interiorul haosului". După cum s-a exprimat Nelson într-un articol apărut în anul 2008:

„Spre exemplu, am luat cu noi REG-ul [de la *Random Event Generator* – Generator de Evenimente Aleatorii] conectat la un laptop sau la o tabletă electronică, la diferite concerte, ritualuri, ceremonii religioase, evenimente sportive, întâlniri de afaceri și diferite alte evenimente care pot crea o «conștiință de grup»... de-a lungul mai multor ani și am acumulat peste 100 de seturi de date referitoare la situațiile «rezonante» și un număr ceva mai mic, dar totuși substanțial, de date referitoare la locațiile «mondene» [cum ar fi marile magazine, colțurile aglomerate de stradă și întâlnirile academice]... Pe scurt... cele mai puternice efecte s-au produs în timpul ritualurilor sau ale altor evenimente care au avut scopul clar de a-i aduce pe participanți la o stare de conștiință reciproc împărtășită".

Proiectul Conștiinței Globale

În anul 1995, două generatoare de numere aleatorii plasate la o distanță de 20 de kilometri au indicat o modificare măsurabilă în momentul în care milioane de oameni urmăreau la televizor ceremonia de decernare a premiilor Oscar. Dr. Dean Radin a constatat apariția unor vârfuri înalte pe linia zigzagată

a aparatelor în momentele cele mai critice ale procesului lui O. J. Simpson, din anul 1997, care au apărut în graficele produse de cinci REG-uri situate în locații diferite. Evenimentul a avut unul din rating-urile cele mai înalte din istoria televiziunii. În timpul înmormântării Prințesei Diana din anul 1998, 12 REG-uri diferite din Statele Unite și Europa au indicat „niveluri statistice semnificativ diferite de cele normale", deviațiile producându-se „în momentele triste sau decisive".

La sfârșitul anului 1997, cercetătorii au început construirea unei rețele mondiale de REG-uri care să poată funcționa non-stop (24 de ore pe zi, șapte zile pe săptămână), pentru a căuta astfel de tipare. Datele obținute de ele au fost transferate prin Internet către locația centrală a experimentului din cadrul Universității Princeton, pentru a fi analizate. Până în anul 2001, Proiectul Conștiinței Globale avea 37 de computere care generează numere aleatorii, plasate în locații din întreaga lume. Când s-a petrecut evenimentul din 11 septembrie 2001, iar știrea a început să se răspândească în lume, aparatele au sesizat imediat aceasta.

„De-a lungul unei perioade care a durat trei luni, există o zi care a fost cu deosebire asociată cu o anomalie statistică: data de 11 septembrie 2001. La această dată, intervalul orar care apare cel mai des [pe cele 37 de computere] este 6:00-10:00 dimineața, momentul de apogeu fiind 9:00-10:00 dimineața. Locația indicată este Coasta de Est a Statelor Unite."

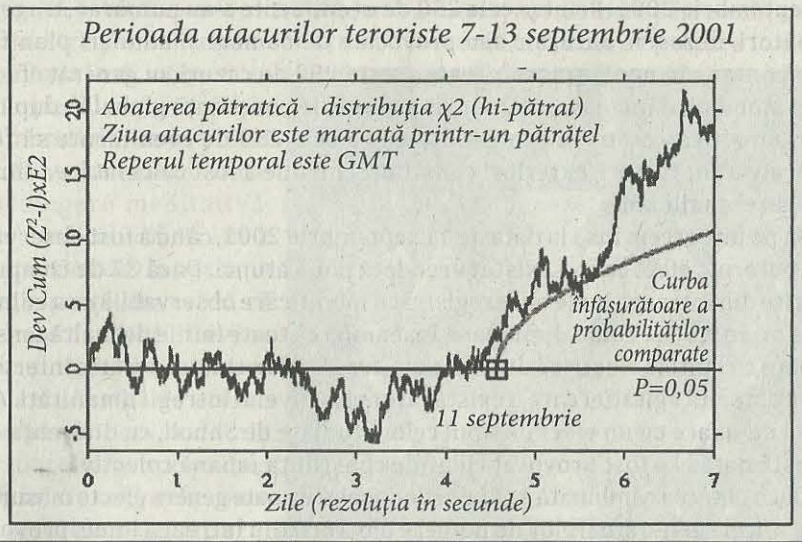

Proiectul Conștiinței Globale a descoperit că generatoarele de numere aleatorii prezintă tipare ordonate clare ce apar în timpul evenimentelor mondiale majore care influențează conștiința colectivă

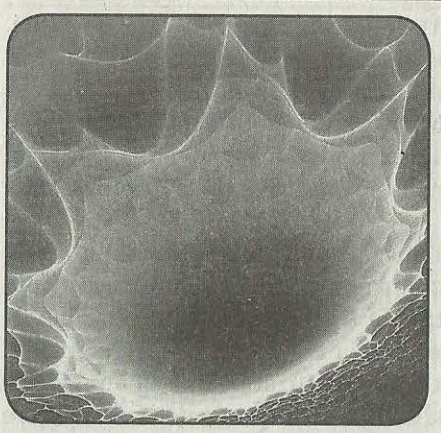

Într-adevăr, cu cât computerele erau mai apropiate de New York, cu atât mai puternic a fost efectul înregistrat de ele. Un scor atât de înalt nu ar putea fi obținut aleatoriu decât cu o probabilitate de unu la un milion de secunde, care ar corespunde unui interval de aproximativ două săptămâni. După cum a declarat dr. Radin în anul 2001: „Acest efect a fost una dintre cele mai convingătoare dovezi pe care le-am văzut vreodată care arată că atenția/intenția conștiinței colective influențează lumea fizică – poate și din cauza faptului că acest eveniment a fost unul dintre cele mai teribile".

Știința se bazează pe predicții. Un cercetător științific nu așteaptă ca evenimentele să se producă pentru a le analiza ulterior. În cazul de față, atunci când se apropie un eveniment mondial, el face o predicție referitoare la ceea ce se va petrece, apoi verifică în ce măsură s-a adeverit aceasta. În anul 2008, Nelson a afirmat că aparatele „au indicat peste 250 de evenimente anunțate anterior", confirmând astfel predicțiile specialiștilor că ceva se va petrece. Nu avem așadar de-a face doar cu date analizate ulterior, așa cum s-a petrecut cu 11 septembrie 2001. Printre cele 250 de evenimente s-au numărat „tragedii și sărbători, dezastre naturale sau provocate de oameni și adunări planificate sau spontane în număr mare". Toate aceste 250 de cazuri au generat efecte la nivel mondial, dând naștere unor „momente de conștiință globală", după cum le-au numit cercetătorii. Probabilitatea ca cele 250 de evenimente să fi fost datorate altor factori, exteriori conștiinței umane a fost calculată, ea fiind de unu la zece milioane.

Să ne întoarcem însă la data de 11 septembrie 2001, când a fost observat cel mai puternic efect care a existat vreodată până atunci. Dacă 37 de computere diferite din întreaga lume au înregistrat o modificare observabilă ce a culminat între orele 9:00 și 10:00 dimineața, înseamnă că toate liniile de înaltă tensiune și toate circuitele electrice din lume au „tresărit" în timpul acestui interval de timp, datorită agitației care a existat atunci la nivelul întregii umanități. Avem astfel de-a face cu un efect de tipul celor studiate de Shnoll, cu diferența că de această dată el a fost provocat chiar de conștiința umană colectivă.

Dacă puterea combinată a gândurilor noastre poate genera efecte măsurabile pe graficele generatoarelor de numere aleatorii din întreaga lume, provocând variații ale fluxurilor de electricitate, ce putem spune despre câmpul magnetic al Pământului? Geologul Gregg Braden a vorbit despre aceste efecte în cartea sa, „Timpul fractal":

„În septembrie 2001, doi sateliți operaționali sincronizați care studiază mediul (GOES – de la *Geosynchronous Operational Environmental Satellites*) aflați pe orbitele lor din jurul Pământului au detectat o amplificare a câmpului magnetic al planetei care a transformat pentru totdeauna viziunea oamenilor de știință referitoare la lumea în care trăim. Astfel, GOES 8 și GOES 10 au indicat o creștere masivă a intensității câmpului magnetic al Pământului... cu aproape 50 de unități (nano-Tesla) peste valoarea din intervalul anterior. Momentul în care s-a produs evenimentul a fost ora 9:00 dimineața (pe Coasta de Est), la 15 minute după ce primul avion a lovit World Trade Center și cu 15 minute înaintea impactului produs de al doilea avion. Corelația dintre evenimente și valoarea indicată de aparate nu poate fi contestată de nimeni."

Pe data de 14 septembrie 2001 a avut loc o rugăciune mondială pentru pace în care s-au implicat mai multe figuri publice și care a fost transmisă de toate posturile majore de televiziune din lume. Milioane de oameni au participat la această meditație globală. Într-un mod uimitor, graficele aparatelor au indicat un efect uriaș, dar opus celui produs pe data de 11 septembrie:

„Pe data de 14 septembrie, graficele au indicat mai multe momente spirituale colective, cum ar fi momentele de tăcere planificate în Europa și America... Imaginea obținută pe grafice este foarte convingătoare... tendința clară a fost către o reducere semnificativă... în direcția opusă celei obișnuite."

Acest fapt arată limpede că fluxul temporal poate fi influențat în ambele direcții, fie către un haos și o agitație mai mare, așa cum se petrece în cazul unei mari tragedii, fie către o mai mare coerență, așa cum se petrece în cazul unei rugăciuni colective pentru pace, organizate la nivel mondial. Atunci când oamenii sunt într-o stare de reculegere meditativă, graficele indicate de circuitele computerelor devin aproape perfecte, poate din cauză că fluxul electricității devine mai lin și mai coerent decât de obicei. Astfel de efecte confirmă pe deplin datele referitoare la proprietățile Câmpului-Sursă prezentate în capitolele anterioare, inclusiv studiile făcute de ruși asupra efectului de piramidă.

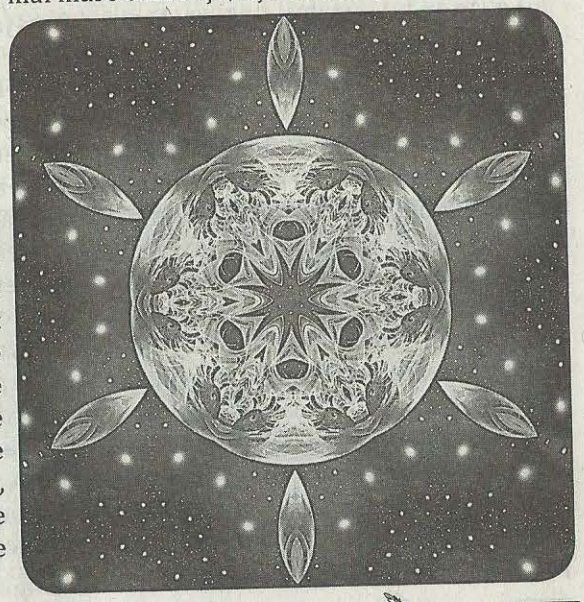

Când Obama a câștigat alegerile prezidențiale în anul 2008, efectele indicate de aparate au fost cel puțin la fel de puternice ca și cele din 11 septembrie 2001, dacă nu chiar mai puternice: „Graficele vorbesc de la sine... Se pare că alegerile prezidențiale au generat un efect cel puțin la fel de puternic ca și atacurile teroriste". Când Obama a fost desemnat oficial ca președinte, milioane de oameni și-au focalizat atenția asupra unor gânduri de pace, iar graficele aparatelor au scăzut substanțial, la fel ca în timpul meditației colective pentru pace din 14 septembrie 2001:

„Rezultatul obținut este foarte vizibil pe grafic: în primele patru ore ale momentului festiv nu a existat niciun efect, după care urmează o tendință ușor de sesizat care indică o variație mai mică decât cea așteptată a oscilației obișnuite a rețelei, ce a durat timp de aproximativ 12 ore... Astfel de descreșteri ale variației rețelei sunt frecvent asociate cu ocaziile în care oamenii sărbătoresc ceva sau adoptă o atitudine meditativă."

Dr. Nelson a făcut predicții oficiale pentru 17 meditații globale diferite și a descoperit un „puternic efect benefic". Probabilitatea calculată ca el să fi fost datorat întîmplării „este de 1 la 300". Ulterior, Brian Williams a adăugat alte 39 de meditații globale și deși efectul înregistrat a fost ceva mai mic, el a putut fi constatat totuși: „Rezultatele obținute rămân consistente, confirmând ipoteza apariției unor efecte benefice semnificative".

Dr. Claude Swanson, un absolvent al MIT și fost consultant de fizică aplicată pentru diferite corporații militare guvernamentale și private, a sintetizat perfect aceste aspecte în excelenta sa carte, „Universul sincronizat":

„Cultura noastră occidentală ne-a învățat că gândurile noastre nu contează. Astfel, dacă toți oamenii din lume cultivă gânduri de mânie și resentimente, conform educației pe care o avem noi vom considera că aceasta nu are nici un efect direct asupra lumii în care trăim. Atunci când nu comitem acțiuni violente fățișe, convingerea generală este că ceilalți oameni nu au de suferit. Date fiind însă dovezile științifice de ultimă oră, această convingere nu mai poate fi susținută. Noi suntem interconectați unii cu ceilalți, iar gândurile noastre ne afectează reciproc. James Twyman a organizat mai multe rugăciuni colective pentru pace, la nivel mondial. Acestea au avut efecte măsurabile la nivel cuantic, influențând haosul din lume [aspect confirmat de Proiectul Conștiinței Globale]... El a ajuns la următoarea concluzie: „Conflictele din întreaga lume sunt consecința conflictelor noastre interioare. Noi oamenii proiectăm cu intensitate aceste sentimente asupra lumii exterioare, nefiind dispuși să acceptăm că adevărata lor cauză suntem noi înșine, deci tot noi avem și soluția pentru rezolvarea acestor conflicte. Războaiele din întreaga istorie a umanității s-au datorat incapacității oamenilor de a-și rezolva conflictele de la nivelul sursei lor: propriile conflicte lăuntrice".

Capitolul 11

CÂTE CEVA DESPRE FORȚA GRAVITAȚIONALĂ ȘI CÂMPUL-SURSĂ

Există o continuitate a conștiinței noastre în timpul vieții pământești, în lumea de dincolo, după așa-zisa moarte, și după reîncarnare, datorită faptului că această conștiință este în permanență conectată cu Mintea Universală a Cosmosului sau Câmpul-Sursă. Piramidele au fost construite de civilizațiile străvechi pentru a concentra energia acestui Câmp-Sursă conștient în scopul vindecării trupești, psihice și chiar spirituale a ființelor umane. Datorită Proiectului Conștiinței Globale (*Global Consciousness Project*), avem acum la dispoziție dovezi covârșitoare ale faptului că, prin intermediul minții noastre, putem produce un efect direct și măsurabil asupra fluxului electric care trece prin conductori, prin diversele componente electronice și prin cipurile calculatoarelor, oriunde s-ar afla acestea. În același mod, în momentele în care se petrec tragedii la nivel mondial sau atunci când foarte mulți oameni se focalizează cu toții la unison asupra aceluiași eveniment, mințile noastre produc variații la scară planetară în curgerea energiei timpului. Este evident că gândurile noastre produc o energie care influențează în mod direct comportamentul celorlalți oameni.

Einstein căuta, de fapt, să descopere un câmp unificat prin intermediul căruia ar fi putut să construiască modelul întregului Univers: tot spațiul, tot timpul, toată energia, toată viața și bineînțeles toate conștiințele. În faimoasa ecuație $E=mc^2$, unul dintre factori este energia, iar celălalt materia, ceea ce înseamnă că, în ultimă instanță, materia nu este altceva decât energie. Einstein a sperat să poată dovedi că energia electromagnetică era chiar acel câmp unificat – ceea ce ar fi însemnat că atât curgerea energiei timpului, cât și efectul

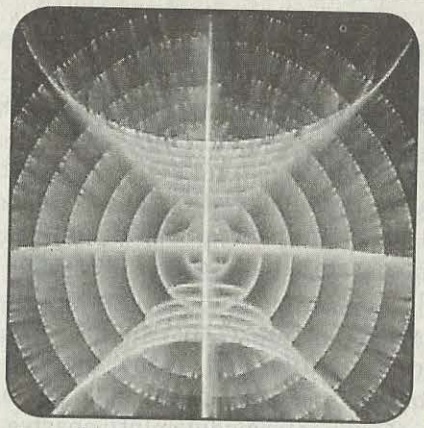

gravitațional ar fi fost efecte ale câmpului electromagnetic. Nu numai că el nu a reușit niciodată să demonstreze aceasta, dar nici nimeni altcineva după aceea. În orice caz, Einstein și-a dat până la urmă seama că în spațiul vid există o anumită formă de energie capabilă să accelereze sau să încetinească timpul – în funcție de viteza de deplasare prin acel spațiu. După Einstein, mulți oameni de știință au căutat să descopere câmpul unificat și au inventat foarte multe nume pentru a-l defini: energia focarului zero, particule virtuale, spumă cuantică, materia întunecată, energia întunecată și multe altele. Dacă am reuși să rezolvăm acest puzzle, răsplata ar fi imensă – căci odată ce am înțelege cum să accesăm câmpul unificat, am putea, teoretic, să controlăm forța gravitațională și energia timpului. Câmpul-Sursă, despre care am vorbit deja, pare să se potrivească perfect acestor concepte – tot ceea ce trebuie noi să facem este să învățăm să gândim într-un mod cu totul nou și neașteptat.

Dacă există într-adevăr un câmp unificat – iar cei mai mulți fizicieni sunt convinși că trebuie să existe – el ar fi în mod automat responsabil pentru crearea întregii materii din Univers. Acest câmp nu ar fi doar cel care direcționează curgerea energiei timpului, ci ar fi chiar Sursa întregului spațiu, a întregului timp, a întregii materii, a tuturor energiilor și a întregii vieți din Univers. Acest câmp unificat este de fapt Câmpul-Sursă pe care ne-am propus să îl investigăm în această lucrare. El nu a creat Universul printr-un singur și spontan Big-Bang, prin care toți atomii au fost stimulați să alerge la infinit, fără niciun alt impuls energetic. Prin modul în care este structurat, Câmpul-Sursă este direct responsabil pentru menținerea a tot ceea ce există în Creație, clipă de clipă.

Știința oficială consideră că atomii și moleculele își mențin mișcarea de rotație în mod continuu, fără să-și piardă energia. Dr. Hal Puthoff a sugerat faptul că probabil aceștia își extrag energia dintr-un anumit câmp, pentru a putea exista – așa cum, analogic vorbind, flacăra unei lumânări trebuie să consume oxigen și ceară pentru a rămâne aprinsă. Întrucât majoritatea atomilor sunt precum niște sfere foarte frumoase, Câmpul-Sursă curge în interiorul atomilor din toate direcțiile și în mod egal. Curgerea sa prin Pământ se face, în mod evident, la fel (datorită analogiei de formă). Se poate observa astfel un curent sferic al Câmpului-Sursă care curge prin Pământ, clipă de clipă, și care determină nesfârșitul număr de atomi și molecule care îl formează să vibreze la unison. Câmpul-Sursă ar trebui să curgă în același

mod și prin toate viețuitoarele de pe Pământ. Am văzut deja anterior dovezi foarte clare ale faptului că toate formele de viață absorb permanent fotoni pe care îi stochează în propriul ADN, pentru a putea supraviețui. De fapt, tocmai Câmpul-Sursă este cel care creează acești fotoni virtuali, chiar în interiorul său, atunci când apare o mișcare de rotație sau un vortex. Am văzut că pentru viața biologică, cea mai importantă frecvență este cea de 380 de nanometri. Dacă această frecvență este perturbată, ADN-ul nostru nu mai poate absorbi și stoca lumina necesară – iar atunci se va dezvolta cancerul.

În contextul celor explicate mai sus, gravitația rezultă a fi cauzată, de fapt, de curgerea unei imense cantități de energie prin Pământ. Pământul este compus în mod evident din atomi, iar dr. Nassim Haramein a adus în această direcție un puternic argument atunci când a demonstrat că atomii au gravitație. Haramein a studiat câmpurile de energie din vecinătatea găurilor negre și modul în care acestea se comportă, descoperind că ele arătau la fel ca cele care există în vecinătatea nucleului unui atom. În modelul creat de Haramein, un atom este „o mini-gaură neagră, unde protonii sunt atrași unii către alții mai degrabă datorită gravitației decât datorită unei misterioase și indefinite «forțe-tari»." O altă lucrare care afirmă cu multă convingere că atomii au gravitație este „*Central Oscillator and Space-Quanta-Medium*" („Mediul oscilatorului central și al cuantelor spațiale"). Haramein a mai stabilit că perechea spațiu-timp are proprietățile unui fluid – iar acest aspect este foarte important, după cum vom vedea mai departe. În luna iulie a anului 2010, un respectabil fizician a ajuns la concluzia că gravitația este „un efect secundar a ceva ce se petrece pe niveluri mult mai profunde ale realității" și că „există un ceva mai elementar din care «apare» gravitația" – iar aceasta ar putea explica aspecte misterioase precum „energia întunecată" și „materia întunecată".

În mod evident, dacă atomii au gravitație, atunci prin orice obiect se va manifesta aceeași curgere a Câmpului-Sursă ca și în cazul Pământului – dar la o scară mult mai mică. Obiectele situate pe suprafața Pământului sunt prin urmare îmbăiate în acest imens fluviu de energie care curge prin Pământ. Prin urmare, noi suntem împinși de gravitație către sol – dar nu așa cum sunt împinși țânțarii de o rafală de vânt pe plasa de la fereastră. Majoritatea oamenilor vorbesc despre atracția gravitațională, ca și cum ar fi ceva de la suprafața Pământului care ne apucă și ne trage în jos. Este însă mult mai logică ideea că „gravitația este o împingere" – așa cum a sugerat Walter Wright în cartea sa cu același titlu, apărută în anul 1979. Poate că nu toate detaliile specifice modelului lui Wright sunt corecte; cu toate acestea, el pare să fie pe calea cea bună. Aceasta ar însemna, o dată în plus, că Gravitația este una și aceeași cu Câmpul-Sursă și Câmpul este una și aceeași cu Gravitația. Acestea ar putea de fapt să fie două nume diferite ce desemnează unul și același aspect – doar că noi nu am înțeles până acum ce anume era Gravitația.

Curgerea Câmpului-Sursă este de fapt modulată de forma obiectului prin care acesta trece

Dacă avem o sferă perfectă, curgerea Câmpului-Sursă prin acel obiect va fi în mod evident sferică. În acest caz, apare o întrebare semnificativă: cum va curge Câmpul-Sursă printr-un obiect în formă de piramidă? În mod egal și simetric? Căci, evident, dacă obiectul nu este simetric atunci nici curgerea energiei nu va fi simetrică. S-a constatat că forma piramidală acționează asemenea unei pâlnii pentru Câmpul-Sursă, dând naștere unui vortex pe măsură ce energia curge în interiorul ei – precum curgerea în spirală a apei printr-o gaură de scurgere. Fizicienii moderni nu au dat importanță acestui principiu esențial al fizicii, deși s-ar părea că oamenii din vechime erau foarte conștienți de el. Unii ar putea crede că fiecare atom al unui obiect funcționează de unul singur, ca o unitate separată, și că fluxul energetic nu se transmite niciodată la atomii vecini. În realitate, Câmpul-Sursă este mai degrabă un flux ce străbate întregul obiect, cu toți atomii lui, precum un vortex mare și unitar. Ceea ce determină modul de curgere al acestei energii asemănătoare unui fluid este forma obiectului. Anumite forme pot genera doar prin simpla lor existență curenți puternici, aceasta transformându-le în niște *sui generis* dispozitive, ce funcționează fără ca vreo parte a lor să se afle în mișcare.

În anul 1995, dr. Harold Aspden a descoperit un remarcabil „efect turbionar" în interiorul unui rotor magnetic – partea centrală care se rotește în interiorul motorului. Experimentul lui Aspden implica un rotor de 800 g care a fost adus de la zero la o viteză de rotație de 3250 rot/min. În mod normal, energia necesară pentru acest proces ar fi de 300 Joules. Aspden a constatat însă că dacă rotorul este activat și menținut timp de cinci minute în mișcare, iar apoi este oprit complet, el nu mai are apoi nevoie decât de 30 Joules pentru a fi readus la aceeași viteză, cu condiția ca această acțiune să aibă loc într-un interval de 60 de secunde de la oprirea rotorului. Cu alte cuvinte, în această situație, rotorul are nevoie de a zecea parte din energia inițială pentru a junge la aceeași viteză. Acest efect însă diminuează în timp și dispare complet după câteva minute. Rezultă în mod evident că atunci când rotorul se oprește

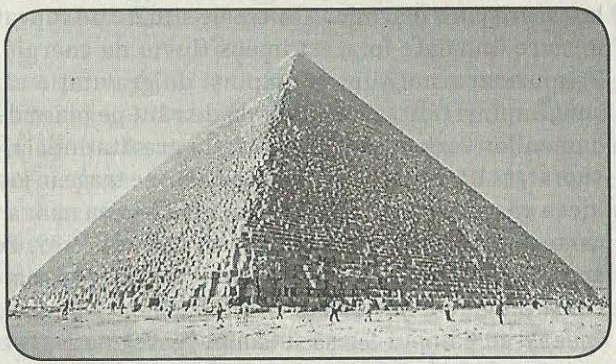

Marea Piramidă din Gizeh

fizic, în interiorul lui continuă să existe o energie rotativă, pe care dr. Aspden a numit-o „inerție virtuală":

„Există dovezi experimentale care atestă că în interiorul rotorului există o energie de natură eterică ce continuă să se rotească.... Procesul continuă independent după oprirea fizică a rotorului și durează câteva minute. Testele au arătat că dacă folosim două motoare cu mărimi și structuri chimice diferite ale rotoarelor, acestea manifestă același fenomen, dar energia necesară pentru a ajunge la viteza de rotație depinde de ora din zi și de orientarea geografică... Această descoperire a fost complet neașteptată, fiind făcută în cadrul unui proiect ce testa un principiu motor fără nici o legătură cu «rotația în vid». Datorită ineditului situației, nu îmi dau seama în ce măsură putem îmbunătăți sau nu performanțele motoarelor prin adaptarea la acest efect."
(Aspden, Harold, *„Discovery of Virtual Inertia"*)

Concluzia noastră este că ceea ce face ca rotorul să se învârtă din nou, cu un consum de energie de zece ori mai mic, este gravitația. Atunci când se creează un anumit flux în interiorul Câmpului-Sursă, acesta continuă să dureze o vreme. Cu alte cuvinte, el nu dispare imediat. Structura piramidală operează după același principiu. Am putea spune că piramida reprezintă un dispozitiv fizic, ce nu are părți componente aflate în mișcare, dar care creează datorită formei sale un vortex stabil și continuu în interiorul Câmpului-Sursă. Curentul energetic creat de piramidă nu are vreun efect observabil asupra forței gravitaționale, care reprezintă un flux mult mai mare de energie care curge prin zona respectivă, însă forma piramidei generează o creștere evidentă a coerenței și a structurării energiei în zona în care este amplasată, prin generarea unui vortex măsurabil în fluxul general al gravitației. La rândul lui, acest vortex produce o mai mare cristalizare și organizare a materiei fizice și îmbunătățește fundamental calitatea vieții biologice.

Desigur, există și alte forme care pot crea curenți energetici în Câmpul-Sursă, cum ar fi conurile și cilindrii. Să ne aducem aminte de citatele pe care le-am dat anterior din cartea lui Lyall Watson, *„Supernature"*. O firmă franceză a patentat un container de o formă specială care permite obținerea unui iaurt mult mai bun la gust, fapt pus pe seama unei acțiuni îmbunătățite a microorganismelor. La rândul lor, producătorii cehoslovaci de bere au obținut un proces mai bun

de fermentație prin folosirea unor butoaie rotunjite în locul celor angulare. Un cercetător german a descoperit că șoarecii se vindecă mai rapid dacă sunt ținuți în cuști sferice. În sfârșit, arhitecții canadieni au descoperit că pacienții bolnavi de schizofrenie dau dovadă de o „îmbunătățire subită" dacă sunt mutați în secții de spital cu o formă trapezoidală. După cum știm, chiar și energia minții poate fi concentrată și focalizată la fel ca în cazul în care am lucra cu apa sau cu electricitatea, rezultatele obținute fiind impresionante.

Dr. Victor Grebennikov a făcut numeroase descoperiri uimitoare folosindu-se de aceleași principii, în studiul a ceea ce el a numit Efectul Structural al Cavității. Cercetătorul a descoperit acest efect studiind fagurii de miere. El a observat că atunci când ținea în mână anumite tipuri de faguri de miere, percepea senzații de căldură și furnicături. Pe de altă parte, a remarcat că atunci când albinele se rătăceau noaptea târziu în drum spre stup, ele se loveau de multe ori la rând de zidurile care se interpuneau între ele și stup, ca și cum ar fi simțit energia stupului trecând prin zid. Grebennikov a emis ipoteza că albinele sunt atrase în mod natural de forma florilor al căror nectar îl culeg datorită aceluiași efect. Creând un scaun din faguri și suspendând deasupra sa mai multe cartoane de ouă, el a obținut efecte vindecătoare remarcabile și a primit chiar un patent, cu numărul 2061509, pentru această invenție.

Einstein a descoperit că timpul și spațiul sunt indivizibile, fiind două manifestări ale aceleiași energii de bază. Aceasta sugerează că atunci când trece printr-un atom, fluxul Câmpului-Sursă (Gravitației) atrage după sine variația fluxului energiei timpului. Viteza timpului va fi determinată în acest caz de viteza mișcărilor produse în interiorul atomului. Pe măsură ce fluxul energiei din interiorul atomului devine mai coerent, timpul începe de asemenea să curgă mai rapid. Această idee este extrem de importantă, întrucât sugerează că variațiile în cadrul curgerii timpului de la o zonă la alta ar putea fi mult mai ample decât ne-am putea imagina. Nu este exclus ca Sid Hurwich să fi descoperit accidental chiar efectul Aspden (energia turbionară pe care o putem găsi în interiorul unui magnet), găsind o modalitate de a transforma acest flux într-un curent energetic, proces similar unei elice care creează un puternic vortex în apă. Numai așa ne putem explica cum a reușit el să creeze o variație atât de mare a curgerii timpului în zona în care se afla dispozitivul său. Este posibil ca Pier Luigi Ighina să fi descoperit și el același fenomen atunci când și-a creat stroboscopul său magnetic, modelat ca o stranie elice cu care a generat instantaneu o gaură în plafonul de nori de deasupra laboratorului său.

Descoperirile de până acum pot constitui un bun început pentru a crea un model funcțional, dar avem nevoie de mai multe dovezi pentru a putea ajunge la o concluzie clară. Ne-ar fi necesară o modalitate de a observa curgerea energiei timpului în laborator cu ajutorul unui aparat mecanic extrem de sensibil. (Așa cum vom vedea în continuare, ceasurile digitale extrem de precise sunt

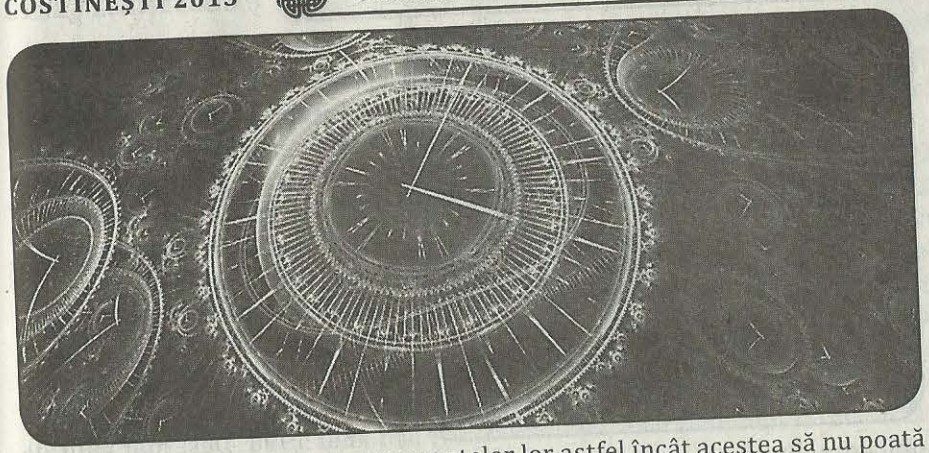

construite prin protejarea componentelor lor astfel încât acestea să nu poată detecta cu ușurință astfel de fluctuații ale curgerii timpului). Odată ce vom găsi un sistem corespunzător care să detecteze aceste variații ale curgerii timpului, am putea surprinde efectiv momentele în care timpul se accelerează sau își încetinește cursul. Am putea chiar să găsim modalități prin care să producem noi înșine astfel de variații, așa cum pare să fi făcut Sid Hurwich.

Să ne întoarcem puțin la rotația Pământului în jurul axei sale. După cum am văzut anterior, atunci când Soarele emană un val de energie masivă, rotația Pământului devine mai lentă. În plus, rotația miezului solar modifică viteza ratelor de descompunere radioactivă. Aceste efecte ar putea fi cauzate de o modificare la nivelul curgerii timpului. Ce s-ar petrece dacă am folosi în laborator un giroscop ca model miniatural al rotației Pământului? Dacă am reuși să modificăm fluxul curgerii timpului într-o anumită arie restrânsă, rotația giroscopului aflat în acea zonă ar trebui să își modifice viteza. Este exact ceea ce a experimentat dr. Nikolai Kozârev, în anii `50.

Uimitoarele descoperiri ale genialului cercetător rus Kozârev referitoare la conexiunea dintre conștiința umană și curgerea energiei timpului

Kozârev a început ca un om de știință rus tânăr și talentat, cu un viitor strălucit în față. El a fost primul care a propus ipoteza că pe Lună ar putea exista gheață pe care am putea-o folosi ca sursă de apă, fapt care ar permite omului să locuiască în baze speciale pe satelitul natural al Pământului. Din păcate, datorită politicii fascist-comuniste a dictatorului Stalin savantul Kozârev a fost condamnat la închisoare, de aceea el și-a petrecut foarte mulți ani în diferite lagăre de concentrare, la fel ca numeroși alți oameni de știință. Stalin știa foarte bine că oamenii de știință, spre deosebire de masele largi de oameni, gândesc liber și de aceea, implicit, au tendința să se opună politicii sale comuniste. Chiar

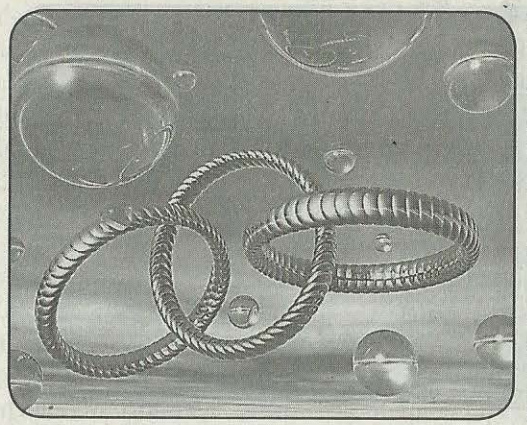

în timp ce suporta ororile din lagărele de concentrare, Kozârev a creat conceptul de modificare a fluxului energiei timpului, iar de îndată ce a fost pus în libertate, el a început să realizeze diferite experimente pentru a-și dovedi ideile (prin anii '50).

Astfel s-a născut una dintre cele mai extraordinare revoluții științifice, care a condus la peste 10.000 de lucrări publicate până în anul 1996. Deși mai mult de jumătate dintre ele au fost scrise de oameni de știință ruși, acest domeniu de specialitate a fost explorat și de alți savanți. Aceste cercetări au implicații uluitoare, rezultând o întreagă varietate de tehnologii noi perfect aplicabile. Dat fiind faptul că fluxul energiei timpului poate afecta gravitația, condițiile atmosferice, aparatele electromagnetice și mintea umană, orice națiune care le-ar putea controla ar avea un avantaj tactic demn de luat în seamă. Tocmai de aceea, guvernul sovietic a menținut secretul în jurul acestor cercetări, sub pretextul „securității naționale". Marea majoritate a acestor informații revoluționare au devenit publice abia după căderea Uniunii Sovietice, în anul 1991, mai ales prin intermediul Internetului, însă cea mai mare parte a comunității științifice continuă să le ignore cu grație. Cel mai probabil, dacă nu ar fi existat această bază extraordinară de date științifice, multă vreme ținută secretă, dr. Alexandr Golod nu ar fi investit niciodată atâtea sume de bani în construirea piramidelor sale.

Problema păstrării secretului acestor informații este că această nouă știință conține multe din planurile destinate noii Epoci de Aur. Am arătat deja că prin intermediul piramidei avem acces la efecte vindecătoare miraculoase, mergând până la creșterea dinților chiar și la o vârstă foarte înaintată sau la regenerarea organelor bolnave ori moarte. Chiar și apa obișnuită poate deveni cu ajutorul piramidei un remediu uimitor care poate salva de la o moarte sigură copiii născuți prematur. Orice substanță toxică pentru corpul uman se transformă în interiorul piramidei într-o substanță netoxică. Mai mult decât atât, radioactivitatea scade în intensitate, cutremurele, condițiile atmosferice nefavorabile și celelalte calamități naturale sunt reduse în mare măsură, iar nivelul general de inteligență și intuiție crește, posibil din cauza faptului că energia din creierul nostru holografic vibrează mai rapid. Această creștere a „vitezei de vibrație" din interiorul creierului holografic ar putea determina o accelerare a gândurilor noastre și, implicit, o creștere a coeficientului de

inteligență. ADN-ul poate fi privit ca un puzzle cu mai multe soluții, permițând transformarea noastră și accederea pe un nivel superior oamenilor obișnuiți. În plus, am văzut în cadrul acestui capitol că putem merge până acolo încât să controlăm timpul.

Să ne întoarcem însă la giroscopul nostru din laborator. Dacă am putea schimba fluxul curgerii timpului într-o zonă determinată, este posibil ca giroscopul să își accelereze sau să își încetinească viteza de rotație, cu singura condiție ca fluxul energiei timpului în restul laboratorului să nu fie modificat, pentru ca aceasta să poată fi pusă în evidență. În caz contrar, ceasurile, instrumentele, câmpurile energetice și chiar propriul nostru trup ar fi influențate la rândul lor de accelerarea sau de reducerea vitezei fluxului temporal, la fel ca și giroscopul, astfel încât ne-ar fi imposibil să ne dăm seama că s-a petrecut ceva. Einstein nu credea că fluxul energiei timpului ar putea fi modificat într-o zonă locală precum spațiul unui laborator, fiind „invariabil la nivel local". Descoperirile lui Kozârev și ale celorlalți savanți despre care am discutat au infirmat însă odată pentru totdeauna această idee.

Axa unui giroscop aflat în rotație are la rândul ei o mișcare de rotație numită precesie, similară cu cea a Pământului. Atunci când fluxul energiei timpului se accelerează sau se încetinește, viteza de precesie a axei giroscopului suferă o modificare minoră, dar notabilă, dacă sunt respectate instrucțiunile lui Kozârev. Giroscoapele sale erau alimentate electric, astfel încât acestea continuau să se rotească perioade foarte lungi de timp, iar variațiile vitezei de rotație nu se datorau pierderii de energie a giroscopului și încetinirii sale naturale.

Variațiile de viteză ale sondelor NASA descoperite de dr. Anderson au fost și ele foarte mici, de ordinul a 13 milimetri pe secundă. La fel s-au dovedit a fi și efectele descoperite de Kozârev. A. P. Levich a realizat o sinteză uimitoare a muncii lui Kozârev, la care vom continua să facem referire de-a lungul acestui capitol. El afirmă că modificarea vitezei giroscoapelor sau altor detectoare mecanice folosite de Kozârev nu era mai mare de 10^{-6} sau 10^{-7} din mișcarea totală a obiectelor. Acest ordin de mărime este comparabil cu diferențele de viteză ale sondelor NASA. De aceea, Kozârev a fost nevoit să creeze metode foarte sensibile de detectare a modificărilor la nivelul fluxului temporal.

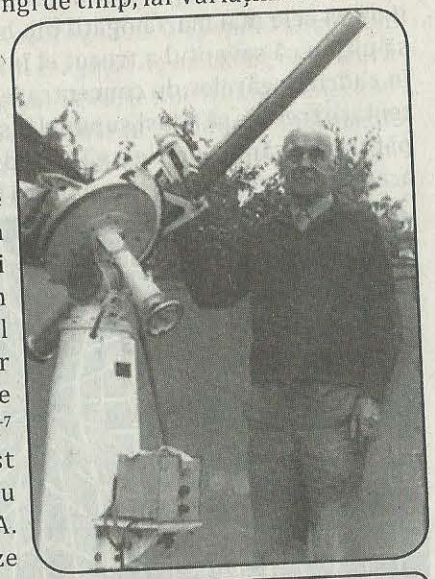

Nicolai A. Kozârev

Un alt detector mecanic care l-a condus pe Kozârev la obținerea unor rezultate remarcabile a fost un dispozitiv simplu, alcătuit dintr-o bară orizontală așezată deasupra unei corzi sau a unui filament, astfel încât părțile sale laterale (stângă și dreaptă) să rămână într-un echilibru perfect. Kozârev a constatat că era important ca una dintre părțile laterale ale barei să cântărească de zece ori mai mult decât cealaltă pentru ca bara să devină extrem de sensibilă chiar și la cele mai mici mișcări. Dar adevăratul „ingredient secret" al experimentului a fost punerea în vibrație a cârligului de care era atașată bara, la o viteză foarte mare. Aceasta făcea ca bara să facă o mișcare bruscă și sesizabilă chiar și la o adiere de vânt. De aceea, dispozitivul trebuia ținut într-un container perfect sigilat, sub o cupolă de sticlă, din care întreaga cantitate de aer era aspirată. Numai în aceste condiții de vid absolut exista garanția că aerul nu va face ca bara să se miște. În continuare, bara era adusă într-o stare de repaus perfect, astfel încât să nu se miște deloc. Astfel, la cea mai mică variație a fluxului energiei timpului, viteza de vibrație a cârligului care susținea bara suferea o modificare extrem de mică. Bara era poziționată într-un echilibru atât de instabil încât această modificare extrem de mică a vitezei de vibrație a cârligului o făcea să se miște, fapt care putea fi observat.

Kozârev a descoperit o gamă largă de aspecte care puteau modifica fluxul energiei timpului, despre care vom vorbi imediat, dar cea mai mare surpriză a vieții sale s-a produs atunci când citea celebrul roman al lui Goethe, „Faust", în care eroul principal este abordat de diavol (sub numele de Mefistofel), care îi oferă cele mai mari bogății din lume în schimbul sufletului său. Nu trebuie să uităm că savantul a trecut el însuși prin foamete, sărăcie și muncă silnică în cadrul lagărelor de concentrare și ne putem da seama cu ușurință la câte tentații trebuie să fi fost supus el însuși, de a fura mâncare, haine, încălțăminte, pături sau săpun, ori de a găsi modalități prin care să evite munca silnică. De aceea, povestea lui Faust trebuie să îl fi impresionat în mod deosebit. Așadar, el

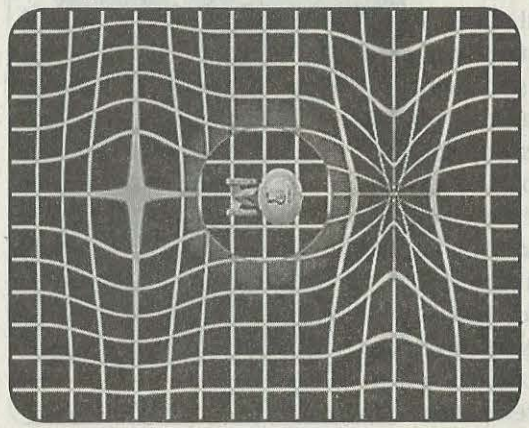

a continuat să citească romanul lui Goethe în laboratorul său, chiar lângă detectorul aflat în echilibru. Când povestea a ajuns la punctul culminant, Kozârev a simțit o emoție foarte intensă. Exact în acel moment, bara aflată în echilibru și-a modificat poziția către el! Atunci, Kozârev și-a dat seama că a realizat o descoperire cu mult mai mare decât punerea în evidență a variației fluxului energiei timpului; el și-a dat

seama că timpul nu era doar o energie care intra și ieșea din materia fizică, ci era totuna cu energia minții. Era de fapt energia Câmpului-Sursă. Prin descoperirea sa, Kozârev putea în sfârșit să demonstreze faptul că gândurile noastre nu sunt doar fenomene subiective, care se petrec în interiorul creierului nostru, ci că acestea emit semnale măsurabile pe care anumite dispozitive fizice foarte sensibile le pot sesiza. Numeroase alte teste au arătat că acest efect este real, iar Proiectul Conștiinței Globale a demonstrat, după cum deja am văzut, că atunci când suficient de mulți oameni gândesc la unison, ei creează un efect global de modificare a curgerii timpului, ce poate fi măsurat electronic. Descoperirea lui Kozârev se încadrează perfect în noua știință a viitorului pe care am început să o prezentăm în capitolele anterioare și la crearea căreia au participat Backster, Braud și ceilalți savanți amintiți în această lucrare. Da, noi toți suntem conectați la aceeași Minte universală – într-o măsură mai mare sau mai mică. Energia ei există pretutindeni în jurul nostru și se comportă la fel ca un fluid.

Unii ar putea să nege rezultatele obținute de Kozârev, considerând că ar putea fi cauzate de câmpurile magnetice sau de electricitatea statică. În realitate, savantul rus a eliminat aceste influențe prin plasarea dispozitivelor sale în cuști Faraday, care ecranează orice energie electromagnetică. Mai mult decât atât, el a vidat aceste incinte pentru a preveni astfel orice influență a aerului asupra lor. În aceste condiții, mișcările lor nu puteau fi provocate decât de variații ale fluxului energiei timpului, adică de undele produse în interiorul Câmpului-Sursă.

Un alt detector mecanic eficient creat de Kozârev a fost un pendul alimentat electric, la fel ca și giroscopul său. Acesta era și el agățat de un cârlig care vibra foarte rapid, caz în care reacționa mult mai ușor la variațiile fluxului energiei timpului (la fel ca în cazul detectorului cu bara aflată în echilibru). În această situație, cea care se modifica odată cu fluxul energiei timpului era direcția în care oscila pendulul. Și acest dispozitiv a fost introdus într-un spațiu vidat și ecranat de influențele electromagnetice.

Emanația și resorbția energiei timpului

Avem așadar trei tipuri diferite de detectoare ale modificării fluxului energiei timpului, dar să vedem cum putem noi înșine accelera sau încetini acest flux. Kozârev a descoperit că „topirea gheții, evaporarea lichidelor, dizolvarea substanțelor în apă și chiar vestejirea plantelor" accelerează fluxul energiei timpului sau creează timp, după cum s-a exprimat chiar el. În schimb, „procesele inverse, precum răcirea obiectelor și înghețarea apei absorb timpul", generând astfel o încetinire a fluxului temporal relativ mică, dar măsurabilă.

Acestea sunt dovezi în plus care arată că fluxul tainic al energiei timpului este de fapt responsabil pentru crearea și menținerea materiei fizice. De aceea, atunci când materia începe să se disocieze, așa cum se petrece de exemplu

atunci când gheața se topește, când un lichid se evaporă, când o substanță se dizolvă în apă sau când o plantă moare, ea eliberează o parte din energia pe care a stocat-o. Am arătat mai devreme că dr. Fritz-Albert Popp a făcut experimente în cadrul cărora atunci când ADN-ul viu este tratat cu anumite substanțe chimice spiralele sale se descolăcesc și el moare, proces în timpul căruia ADN-ul eliberează fotoni. Însă, fotonii nu reprezintă singura energie pe care ADN-ul o eliberează; odată cu ea ADN-ul emite, de asemenea, curenți în cadrul Câmpului-Sursă, care generează efecte ce pot fi măsurate de echipamentele inventate de Kozârev.

Această afirmație este importantă și de aceea necesită mai multe explicații. Atunci când materia se descompune, microcircuitele de energie coerentă formate la nivel cuantic devin spontan libere și dau naștere unei unde de energie ce se mișcă în interiorul Câmpului-Sursă. În astfel de momente, fluxul energiei timpului în zona respectivă se accelerează, așa cum a descoperit Kozârev, datorită acestei energii eliberate. Pe de altă parte, atunci când Câmpul-Sursă capătă o mișcare în spirală într-o anumită zonă, care îi mărește coerența, făcând ca materia să devină mai bine organizată, timpul își încetinește curgerea în zona respectivă, comportându-se la fel ca partea exterioară a unui vârtej de apă, în care aceasta se deplasează mai lent decât dacă vortexul nu ar exista. Revenind la experimentul cu icrele de pește al lui Burkalov, constatăm că natura nu a dat dovadă de cruzime atunci când a făcut astfel ca icrele mai vechi să absoarbă energia vitală a celor mai proaspete. În realitate, icrele mai vechi absorb mai multă energie a Câmpului-Sursă decât cele mai proaspete, creând astfel un vortex mai puternic și mai rapid, care va atrage energia de la vortexul mai slab și mai lent al icrelor mai proaspete.

Așa cum a descoperit Kozârev, această încetinire trecătoare a fluxului energiei timpului apare ori de câte ori un obiect se răcește (proces care face ca mișcarea cuantică a moleculelor sale să devină mai puțin haotică și mai coerentă, atrăgând astfel o cantitate mai mare de energie a Câmpului-Sursă), când apa îngheață (generând astfel mai multe cristale coerente), când o formă de viață cum ar fi o plantă crește (generând mai multă coerență prin formarea de noi celule) sau când o substanță se dizolvă în apă, formând astfel mai multe cristale. Cu alte cuvinte, ori de câte ori avem de-a face cu un proces de cristalizare sau de creștere, el absoarbe energia Câmpului-Sursă, iar timpul își

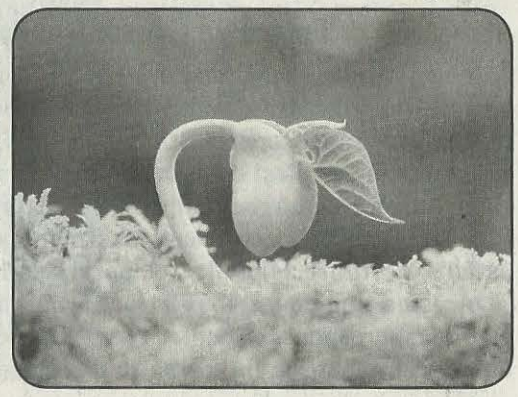

încetinește curgerea în zona respectivă. Această perspectivă asupra realității este inedită, deoarece este neobișnuit să te gândești că o reducere a temperaturii generează o creștere a fluxului de energie absorbită din Câmpul-Sursă. Până acum, noi echivalam creșterea temperaturii cu o creștere de energie. De fapt, avem de-a face cu o relație inversă între mărimea temperaturii și valoarea fluxului Câmpului-Sursă sau mai bine zis a nivelului de coerență din cadrul Câmpului-Sursă. Căldura distruge coerența prin amplificarea la nivel cuantic a mișcărilor haotice și aleatorii.

Iată, conform descoperirilor lui Kozârev, câteva dintre acțiunile care pot modifica fluxul tainic al energiei timpului într-un sens sau în altul, creând astfel unde măsurabile în Câmpul-Sursă, nu foarte diferite de cele create într-o masă de apă:

- îndoirea, ruperea sau deformarea unui obiect fizic;
- lansarea unui curent de aer către un obiect fizic;
- curgerea nisipului în interiorul unei clepsidre;
- orice proces de frecare;
- orice proces de ardere;
- absorbția luminii de către un obiect sau de către o suprafață;
- încălzirea sau răcirea unui obiect;
- tranzițiile de la o stare de agregare a materiei la alta;
- dizolvarea și amestecarea substanțelor;
- trecerea unui curent electric printr-un cablu;
- acțiunile unui observator, cum ar fi mișcarea capului său;
- ofilirea și moartea plantelor;
- transformările bruște la nivelul conștiinței umane.

Într-unul din cazuri, simpla ridicare a unei greutăți de 10 kilograme urmată de coborârea ei a fost suficientă pentru a modifica fluxul energiei timpului, variație care a putut fi măsurată până la o distanță de 2-3 metri. Este, analogic vorbind, ca și cum noi am obține același efect în cazul în care am ridica și am coborî greutatea sub apă: am produce unde pe care le-am putea măsura până la o anumită distanță. Concluzia care se prefigurează în acest caz este că energia pe care o numim generic Câmpul-Sursă și care există pretutindeni în timp și spațiu se comportă la fel ca un fluid. Aceasta este cheia rezolvării misterelor geometriei sacre (așa cum vom arăta în continuare), ca să nu mai vorbim de cele ale piramidelor.

Kozârev a descoperit că aceste unde de energie pot trece prin ziduri, ca și cum acestea nici nu ar exista. Această observație i-a făcut pe mulți oameni de știință ruși să considere că fluxul energiei timpului are o relație mult mai strânsă cu gravitația decât electromagnetismul. Energia electromagnetică poate fi ecranată de anumite medii, în timp ce forța gravitației poate trece practic prin orice mediu, inclusiv prin plumb.

Dispozitive ingenioase nemecanice ce pot fi utilizate cu succes atât pentru a evidenția, cât și pentru a analiza energia timpului

Până acum am studiat doar detectorii mecanici pe care i-a creat Kozârev. Savantul a descoperit însă și modalități nemecanice de studiere a fluxului temporal, respectiv dispozitive care nu folosesc părți care să se miște. Cel mai simplu dintre aceste detectoare a fost căldura.

În interiorul oricărui atom există o constantă și frenetică mișcare de rotație, pe care oamenii de știință o numesc mișcare de spin. Atunci când un obiect este încălzit, mișcările din interiorul atomilor săi constituenți devin din ce în ce mai haotice și mai imprevizibile, făcând ca obiectul să emită o lumină roșie, galbenă sau albă. Căldura creează mișcări aleatorii, haotice și imprevizibile, care perturbă curgerea liberă a energiei Câmpului-Sursă la nivel cuantic, reducând astfel coerența acestei energii. Pe de altă parte, procesul de răcire duce la o rezistență mai redusă în fața fluxului cuantic, care curge mai rapid și mai lin, aspect care explică de ce trebuie menținuți supraconductorii la temperaturi foarte joase. Absența căldurii creează o absență a acelor mișcări haotice care pot întrerupe fluxul curentului electric. În aceste condiții, Kozârev a realizat că poate măsura variațiile curgerii timpului folosind un banal termometru cu mercur păstrat într-un mediu în care temperatura este menținută constantă.

El a descoperit astfel că experimentele sale dădeau cele mai bune rezultate în prima jumătate a perioadei de iarnă. În timpul verii, căldura de afară părea să aibă un efect de perturbare a fluxului general al timpului, făcând dificilă sau imposibilă munca sa în condiții normale, întrucât creșterea temperaturii reducea coerența Câmpului-Sursă.

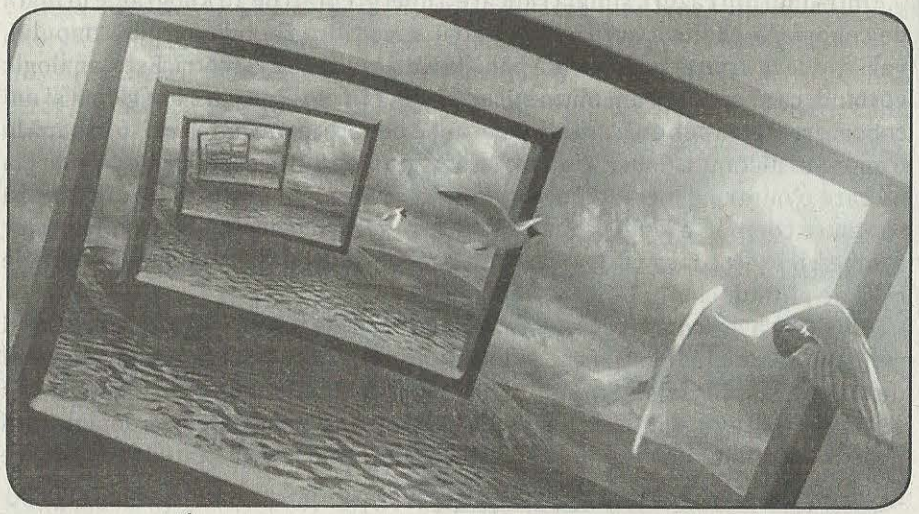

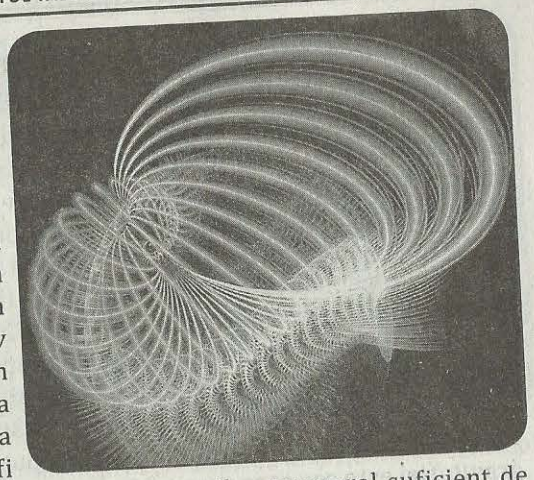

Kozârev a descoperit de asemenea că electricitatea poate fi afectată de variațiile curgerii timpului, efect evidențiat și de Proiectul Conștiinței Globale. Profesorul Simon Shnoll a aplicat și el curentul electric unuia din instrumentele sale pentru a detecta variațiile produse în fluxul energiei timpului. Kozârev a descoperit că tungstenul (un metal rar) era extrem de sensibil la fluxul temporal. Conductivitatea electrică a tungstenului poate fi modificată permanent prin încărcarea lui cu un flux temporal suficient de puternic. Un alt detector ideal al fluxului de timp s-a dovedit a fi cristalul de cuarț. Ori de câte ori vedem cuvântul „cuarț" pe un ceas, el indică faptul că în interiorul ceasului există un cristal prin care trece un curent electric. Fluxul electricității determină cristalul să rezoneze pe o frecvență suficient de stabilă pentru a indica cu precizie timpul. Cristalul unui ceas este ecranat de influențele Câmpului-Sursă prin metode pe care le vom comenta ulterior. De aceea, ceasurile cu cuarț arată corect timpul, deși este puțin probabil ca oamenii de știință care le-au construit să fi înțeles vreodată de ce. Totuși, dacă bombardezi un cristal de cuarț neecranat cu un flux temporal suficient de puternic, viteza vibrației sale se va modifica, fapt care a putut fi măsurat de Kozârev în laborator. În plus, această modificare poate fi permanentă, ceea ce arată că structura moleculară a cristalului s-a transformat.

Un alt detector nemecanic interesant s-a dovedit a fi vâscozitatea apei (densitatea ei). Atunci când fluxul energiei timpului își încetinește viteza în interiorul apei, el produce mai puțină coerență. Mișcările aleatorii întrerup capacitatea apei de a curge liber. În consecință, ea devine mai groasă sau mai vâscoasă, curgând mai greu. Invers, când fluxul energiei timpului își accelerează viteza în interiorul apei, coerența acesteia crește și ea curge mai rapid. Aceste procese pot fi măsurate cu ușurință. Reacțiile chimice pot fi și ele accelerate sau încetinite, așa cum am văzut atunci când am vorbit despre cercetările lui Shnoll. În sfârșit, Kozârev a mai descoperit că bacteriile și plantele cresc mai rapid sau mai lent în funcție de fluxul energiei timpului care trece prin ele, respectiv prin zona în care se află acestea, dar despre aceste aspecte am amintit mai sus. Kozârev a fost așadar un alt pionier al științei care a descoperit că starea de sănătate poate fi afectată direct de fluxul energiei timpului care trece prin celulele noastre.

Fluxul energiei timpului evoluează în spirală

Un alt aspect pe care l-a descoperit Kozârev a fost acela că fluxul energiei timpului nu curge în linie dreaptă prin spațiu, ci se rotește în jurul unei axe: „Timpul nu numai că este o energie, dar se și rotește... putând transmite această mișcare de rotație unui sistem". Cu alte cuvinte, fluxul energiei timpului care afectează giroscopul, echilibrul barei, pendulul sau orice alt sistem evoluează într-o mișcare spiralată, așa cum a constatat dr. Aspden în experimentul său cu rotorul magnetic. Unul din cuvintele științifice folosite pentru mișcarea de rotație în jurul propriei axe (spin) este „torsiune". De aceea, mulți oameni de știință ruși numesc aceste „unde ale timpului" câmpuri de torsiune. Însă și termenul de Câmp-Sursă le definește în egală măsură și, în plus, acesta explică mult mai bine faptul că această energie este responsabilă pentru crearea a tot ceea ce există în Univers. Nu este mai puțin adevărat că această torsiune a gravitației este cea care creează întreaga magie a Câmpului-Sursă în modelul nostru.

Unele molecule (precum cele ale zahărului) se rotesc predominant către dreapta, adică în sensul acelor de ceasornic. Altele (precum cele ale terebentinei sau ale sării) se rotesc predominant către stânga, adică în sens invers acelor de ceasornic. Kozârev a descoperit că moleculele care se rotesc către dreapta absorb fluxul energiei timpului și îl încetinesc, în timp ce acelea care se rotesc către stânga îl amplifică și îl accelerează. După cum a arătat savantul (dar și alți oameni de știință), cu cât energia Câmpului-Sursă curge mai plenar printr-un organism viu, cu atât acesta devine mai sănătos. De pildă, în cazul în

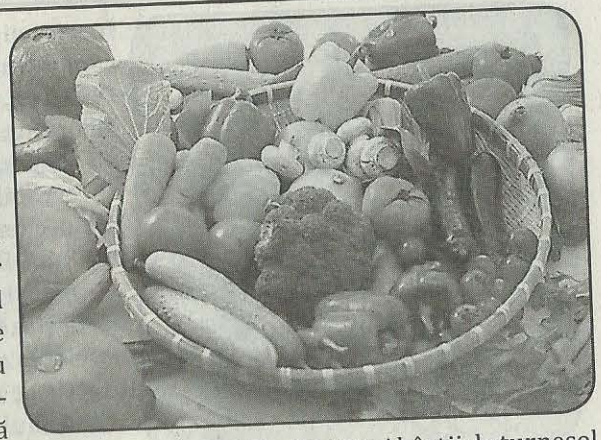

care consumăm prea multe dulciuri (care sunt acide), energia Câmpului-Sursă va fi absorbită de zahăr, și nu de ADN – care își va păstra starea de sănătate atunci când va stoca mai multă lumină. Așadar sensul spinului în cazul alimentelor consumate este asociat cu aciditatea sau bazicitatea lor (sau a PH-ului). O modalitate ideală de a testa fiecare dintre noi pH-ul personal este folosirea unei hârtii de turnesol ținută în gură timp de câteva minute. Consumul preponderent de dulciuri, grăsimi saturate, carne de orice fel, produse lactate, fructe dulci, făină albă, alimente preambalate, alcool și medicamente ne vor face să avem automat un nivel mai acid al PH-ului, în timp ce consumul de alimente naturale și sănătoase precum: legumele organice proaspete, nucile, alunele, semințele și fructele care nu sunt foarte dulci ne vor conduce către un nivel mai alcalin al PH-ului. Ce-i drept, ambele tipuri de alimente sunt într-o anumită măsură necesare. Deși Kozârev a descoperit că sarea amplifică fluxul energiei timpului, totuși excesul de sare nu este bun, datorită efectelor pe care le are asupra presiunii sanguine și efortului pe care trebuie să îl facă organismul pentru a o elimina din sânge. În cazuri destul de rare oamenii pot deveni prea alcalini, dar în general este foarte greu să iei o „supradoză" de legume proaspete. Oricum ar fi, secretul constă în păstrarea echilibrului.

Așadar, fluxul energiei timpului se poate accelera în moleculele care se rotesc predominant către stânga și își poate încetini viteza în cele care se rotesc predominant către dreapta. Aceste principii l-au ajutat pe Kozârev să descopere că polietilena obișnuită, cum este plasticul PVC, poate ecrana curenții care se rotesc în interiorul Câmpului-Sursă. Aluminiul are și el un efect de ecranare foarte eficient. De aceea, este o alegere greșită să trăiești într-o rulotă care este fabricată în mare parte din aluminiu, întrucât pereții ei ecranează influențele care ar putea ajuta la menținerea stării de sănătate. Energia Câmpului-Sursă continuă să se manifeste, dar spinul moleculelor din interiorul ei este perturbat, iar gradul de coerență a Câmpului-Sursă din rulotă va fi mult mai redus. Deși forța gravitației se manifestă și în aceste locuințe improvizate, nivelul rotației în spirală a Câmpului-Sursă va fi mult mai mic, ori potrivit modelului nostru, informațiile genetice sunt ascunse exact în aceste forțe care evoluează în spirală. Aluminiul este folosit în produsele electronice datorită greutății sale

foarte mici și foarte multe din aceste componente sunt înfășurate în plastic. De aceea, ceasurile digitale și cele de laborator, care sunt extrem de precise, nu răspund de regulă într-o manieră observabilă la modificările produse în fluxul energiei timpului. Totuși, în anul 1993 dr. Bruce DePalma a descoperit că inclusiv ceasurile Accutron (care au la bază un diapazon metalic) își accelerează și își încetinesc viteza în funcție de aceste câmpuri.

În anul 2001, dr. Hartmut Müller s-a folosit de câmpurile de torsiune gravitațională pentru a da un telefon din clădirea Tölzer Medientage din Germania la Sankt Petersburg, în Rusia. El nu a folosit în acest scop un câmp electromagnetic. Așa cum a descoperit Backster, plantele, bacteriile, insectele, animalele și oamenii pot „comunica" la nivel celular, chiar dacă se află în camere ecranate electromagnetic. De pildă, putem apela pe cineva dintr-o clădire din beton, iar o altă persoană aflată pe fundul oceanului sau în partea opusă a galaxiei poate recepta semnalul nostru în timp real. În plus, descoperirea lui Müller nu generează „smog electromagnetic", care poate provoca dureri de cap, cancer și alte probleme, iar această tehnologie poate fi ușor adaptată pentru accesul la Internet fără fir (wireless), folosind sisteme compatibile cu viața biologică.

Dispozitivul ce a fost realizat de Kozârev pentru detectarea energiei timpului ce se manifestă în ambianța corpurilor cerești

Unii oameni de știință care au studiat descoperirile făcute de Kozârev sunt dispuși să recunoască faptul că acestea revelează ceva important, dar nu acceptă ușor ideea că aceste efecte ar putea fi cauzate de energia timpului. Ajungem astfel la unul din domeniile cele mai fascinante pe care le-a studiat Kozârev, și anume astronomia. Kozârev credea că „stelele sunt mașinării" care se alimentează cu energie din același flux al timpului și a descoperit dovezi foarte convingătoare în sprijinul acestei idei. După cum afirmă Levich în lucrarea sa din anul 1996, cele mai multe experimente făcute de Kozârev în ultimii ani de viață „au fost dedicate descoperirii... unor fluxuri de energie ne-electromagnetică emanate de planete, stele, galaxii, clustere de stele și nebuloase".

Ce înseamnă aceasta? Începând de la jumătatea anilor '50, Kozârev a conceput un tip special de telescop, care avea un detector al fluxului temporal localizat chiar în punctul focal. Oricât de ciudat ar părea, el punea o placă de

metal în fața telescopului, blocând astfel complet lumina vizibilă și orice radiație electromagnetică, dar detectorul fluxului de timp continua să recepteze semnale măsurabile atunci când telescopul era orientat către o stea sau către un alt corp ceresc. În mod evident, aparatul său detecta o energie de altă natură decât cea electromagnetică și care nu avea nimic de-a face cu lumina vizibilă.

Lumina unei stele are nevoie de foarte multe milioane de ani pentru a ajunge la noi pe Pământ, timp în care poziția ei pe cer se modifică. De aceea, atunci când privim cerul nopții, noi vedem de fapt o imagine din trecutul Universului. Kozârev a descoperit că dacă își orientează telescopul către poziția în timp real a unei stele (care poate fi determinată prin diferite mijloace), semnalul recepționat devine mult mai puternic, aspect care sugerează că undele din interiorul Câmpului-Sursă călătoresc infinit mai rapid decât viteza luminii, ajungând practic instantaneu la destinație.

Ca și cum toate acestea nu ar fi suficient de șocante pentru mintea noastră, Kozârev a constatat că dacă își orientează telescopul către o poziție viitoare a unei stele, acesta continuă să detecteze o energie. Pare greu de crezut, dar atunci când descoperim informații greu de crezut nu înseamnă că trebuie să le ignorăm, ci dimpotrivă, trebuie să facem un efort suplimentar pentru a le înțelege și pentru a descoperi ce se petrece. În orice caz, în lumina acestor noi dovezi, conceptul de timp liniar pur și simplu nu își mai are sensul.

Oricum, cea mai puternică energie provenită de la o stea sau de la un corp ceresc a fost obținută atunci când telescopul era orientat către poziția sa în timp real, fapt care contrazice convingerea lui Einstein că niciun câmp energetic nu poate călători cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Energia stelei devenea din ce în ce mai slabă pe măsură ce telescopul era orientat către poziția ei din trecut (vizibilă pe cer) sau din viitor, graficul arătând exact la fel în ambele direcții. Este ca și cum steaua ar fi difuzată în timp precum o undă, permițând detectarea simultană a poziției sale din trecut, din prezent și din viitor prin simpla observare a Câmpului-Sursă (nu a undelor electromagnetice). Cu cât ne apropiem mai mult de poziția curentă (în timp real) a stelei, cu atât mai puternică devine energia ei.

Este oare timpul tridimensional?

Această descoperire este extrem de semnificativă, arătând că energia Câmpului-Sursă nu este limitată de timpul liniar. Oricât de greu de înțeles ar putea părea de către mintea noastră, la nivelul ei toate fenomenele se petrec simultan. O stea transmite o energie măsurabilă indiferent dacă orientăm telescopul către poziția ei din trecut, din prezent sau din viitor, singura care se modifică fiind intensitatea energiei receptate. Astfel se explică cum a reușit dr. Hartmut Müller să dea un telefon instantaneu indiferent de distanța implicată (folosind energia Câmpului-Sursă). Noi pornim de la prezumția automată că trecutul se află pentru totdeauna în spatele nostru și că viitorul ne așteaptă în față, deci nu poate fi cunoscut încă. Însă, potrivit descoperirilor științifice ale lui Kozârev, viitorul proiectează o umbră asupra trecutului, pe care o putem observa și măsura cu ajutorul unei tehnologii relativ simple. Dacă ar fi unidimensional, timpul nu s-ar putea comporta în acest fel. Pentru ca acest efect să se poată produce, el trebuie să fie tridimensional, idee pe care o vom explora în detaliu în capitolul următor.

Și totuși, aceste idei nu ne sunt foarte străine. Experimentele referitoare la vederea la distanță au demonstrat în mod riguros că oamenii pot vedea evenimente din viitor înaintea petrecerii acestora. Dr. Daryl J. Bem, profesor emerit la Universitatea Cornell, a realizat un studiu publicat în „Jurnalul Personalității și Psihologiei Sociale" prin care a demonstrat în mod riguros capacitatea oamenilor obișnuiți de a prezice viitorul. De altfel, foarte mulți oameni au experimentat viziuni profetice ale unor evenimentel, ignorându-le însă din cauza convingerii că a fost vorba de simple coincidențe. Vă mai amintiți de efectul ADN-ului fantomă prezentat anterior, conform căruia noi lăsăm în urma noastră un duplicat energetic, după ce ne ridicăm de pe scaun? O parte subtilă din ființa noastră continuă să rămână timp de 30 de zile pe scaun, capturând fotoni. Uimitoarele observații făcute de Kozârev ne permit în sfârșit să explicăm acest efect al ADN-ului fantomă. Atunci când ADN-ul rămâne într-o anumită poziție mai mult timp, energia lui continuă să existe acolo o perioadă de timp, chiar și după ce moleculele fizice s-au deplasat din acel loc. Gravitația este cea care asigură forța capabilă să mențină fotonii în același loc, la nivel cuantic. Gariaev nu a detectat efecte generate de pozițiile viitoare ale ADN-ului, dar nu este exclus ca astfel de efecte să existe și să poată fi sesizate cu ajutorul unor noi experimente, ținând cont de tot ce am aflat mai sus. Datorită studiilor lui Kozârev, s-a putut constata că și stelele generează un astfel de efect fantomă.

Kozârev nu a mai trăit pentru a vedea cum comportamentul nelocal al stelelor studiate de el se aplică și ADN-ului, dar a descoperit totuși că propriile gânduri pot genera o variație în fluxul energiei timpului, pe care detectorii săi au putut-o sesiza. Ținând cont de efectele descoperite de el, este evident că

energia ADN-ului fantomă și duplicatul energetic nu sunt blocate în interiorul trupului nostru, ci ele reverberează în mediul înconjurător. De fapt, este foarte posibil ca toate gândurile noastre să genereze unde similare în Câmpul-Sursă, ce se propagă instantaneu. Undele cerebrale însele sunt mult mai mult decât niște simple semnale electrice. Ele creează fluxuri energetice pe care le emitem constant în mediul înconjurător, fapt demonstrat în mod riguros în primele patru capitole ale lucrării de față. În mod evident, cu cât ne aflăm mai aproape de sursa unor gânduri, cu atât mai puternic devine semnalul pe care îl recepționăm. Proiectul Conștiinței Globale a arătat că cele mai puternice efecte ale evenimentului din 11 septembrie au fost recepționate de computerele cele mai apropiate de New York. În concluzie, gândurile noastre nu sunt limitate la creierul și la trupul nostru, ci au efecte măsurabile asupra mediului înconjurător.

Kozârev a intuit că stelele transmit energie în Univers în mod instantaneu. El a avut ideea genială că această emisie instantanee de energie ar putea explica problema stelelor binare din astronomia convențională, adeseori trecută cu vederea. Într-adevăr, un număr surprinzător de mare de stele pe care le vedem pe cerul nocturn sunt de fapt perechi de stele, cu mărimi, străluciri și emisii luminoase similare. Este ca și cum cele două stele „ar sta de vorbă". Ele sunt unite printr-o conexiune energetică ce le permite să se sincronizeze. Din perspectiva noastră, ele sunt atât de apropiate încât efectul ar putea fi explicat prin câmpurile electromagnetice. Kozârev a arătat însă că viteza luminii este mult prea lentă pentru a justifica această comunicare, distanțele reale dintre stele fiind mult mai mari decât ni se par nouă. În anul 1966, la o întâlnire a Uniunii Astronomice Internaționale, Kozârev a propus ipoteza că stelele binare sunt perechi de stele armonizate energetic de către fluxul energiei timpului, la viteze mult mai mari decât cea a luminii.

Așadar, Kozârev a descoperit o energie din care ia naștere trecutul, prezentul și viitorul unei stele. Am văzut de asemenea că ADN-ul nostru lasă în urma lui un tipar energetic măsurabil care indică locul în care s-a aflat acesta în trecut. Chiar dacă ADN-ul nu se mai află în poziția respectivă, fantoma sa

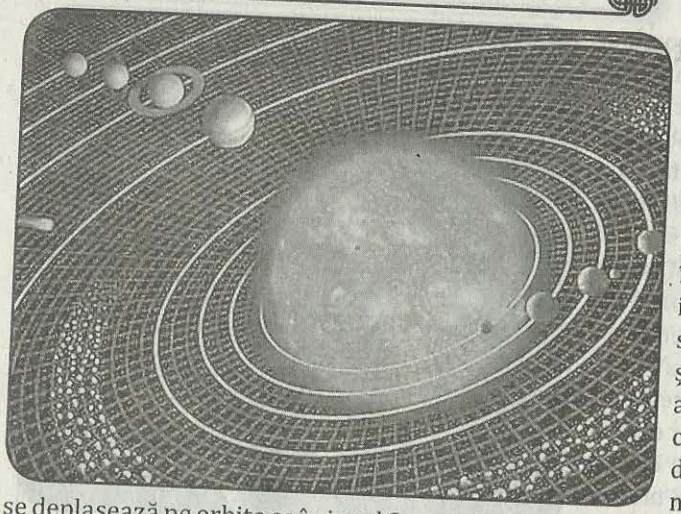

continuă să capteze și să stocheze fotonii, generând efecte energetice măsurabile. Obținem astfel un model practic al manierei în care suntem influențați de ciclul solar, de cel planetar și de celelalte cicluri astronomice, poate chiar și de precesia de 25.920 de ani. Pe măsură ce Pământul se deplasează pe orbita sa în jurul Soarelui, el lasă în urma sa o „dâră energetică" măsurabilă ce îi indică pozițiile din trecut. Atunci când Pământul revine într-o anumită poziție un an mai târziu, energia lăsată anterior în urma lui continuă să existe. De aceea, dacă acea energie a avut efecte măsurabile asupra gândurilor și sentimentelor noastre, aceste efecte se vor repeta la nivelul conștiinței noastre. Cu siguranță că acest fenomen se petrece inclusiv atunci când axa Pământului revine într-o poziție anterioară într-un ciclu de precesie echinocțială.

Ținând cont de descoperirile lui Kozârev, avem în sfârșit dovezi clare ale acțiunii la distanță, după cum o numea Einstein. Poziția fiecărei planete, a Lunii, a asteroizilor și a cometelor din sistemul nostru solar are potențialul de a le influența pe celelalte într-o manieră măsurabilă, așa cum au arătat descoperirile lui Shnoll. După toate aparențele, mișcările acestor corpuri cerești generează un schimb reciproc de energie care accelerează sau încetinește fluxul energiei timpului. După cum am amintit deja, la ora actuală sistemul nostru solar se deplasează către o zonă de mai mare coerență, care dă naștere unei evoluții rapide pe termen scurt a ADN-ului și a conștiinței umane. Data finală a calendarului maya, așteptata intrare în Era Vărsătorului și în Epoca de Aur, despre care vorbesc scripturile hinduse, descriu practic aceeași mică fereastră temporală, ce corespunde anului 2012. Acest an este deci cheia marilor transformări care urmează să se producă pe planeta Pământ. În urmă cu 50.000 de ani oamenii au sărit brusc pe un nivel de inteligență mult superior celui anterior, iar oamenii din Neanderthal au dispărut brusc acum 25.000 de ani. Ambele evenimente s-au suprapus perfect cu sfârșitul unui an precesional. În ultimii 5.000 de ani ADN-ul nostru a evoluat de o sută de ori mai rapid decât în întreaga istorie anterioară a omenirii. Devine astfel din ce în ce mai clar că strămoșii noștri știau exact despre ce vorbesc.

Cât de mult pot modifica ființele umane fluxul tainic al energiei timpului?

Cea mai uluitoare dintre descoperirile lui Kozârev este aceea că mintea noastră poate influența curgerea energiei timpului. Acest fenomen este confirmat de experimentele Proiectului Conștiinței Globale. Dacă este adevărat că mintea umană poate accelera sau încetini fluxul energiei timpului, ce putem spune despre oamenii cu facultăți extrasenzoriale? Este oare posibil ca aceștia să aibă realizări mult mai școante și mai ieșite din comun decât a crezut Kozârev?

În cartea sa, „Super-mediumii din China", Paul Dong vorbește despre copiii EHF (*Extra High Functioning* – care funcționează pe niveluri mult superioare). În anul 1992, China a găzduit o întâlnire a directorilor executivi din industria americană a petrolului la Institutul Tianjin de Știință a Corpului Uman. Demnitarilor americani li s-a acordat o onoare neobișnuită: lor li s-a permis să fie martori la anumite fenomene extrasenzoriale la care foarte puțini occidentali au avut acces până atunci. O fetiță pe nume Yao Zheng a fost așezată în fața unor boboci de flori care mai aveau multe zile sau poate chiar săptămâni până să înflorească. Demnitarii au putut-o vedea perfect, din unghiuri diferite. După ce s-a rugat timp de un sfert de oră, fetița a accelerat timpul în cazul bobocilor, iar aceștia au înflorit sub ochii privitorilor. Un alt copil așezat lângă ea a reușit să teleporteze mai multe pastile dintr-o sticluță sigilată, fără a o deschide și fără a se apropia de ea la mai mult de o jumătate de metru.

Paul Dong descrie în cartea sa cât de departe pot merge aceste fenomene:

„Există în China mulți oameni care pot înflori bobocii, iar Yao Zheng nu este decât unul dintre ei. Există și oameni cu puteri mai mari. Pe data de 1 aprilie 1994, într-o demonstrație ținută în fața auditoriului de la Signal Corps, Beijing, colonelul Fu Songshan a făcut să înflorească toți bobocii pe care îi țineau în mâini participanții (în număr de peste o mie), într-un interval de o jumătate de oră... Dar nu el este considerat a avea puterile cele mai mari. Se vorbește foarte mult despre o femeie misterioasă care poate înflori instantaneu mii de boboci, cărora le spune: «Doresc să înfloriți», după care își flutură mâna."

În cartea sa „Universul sincronizat", dr. Claude Swanson descrie anumite experimente realizate în China care au permis teleportarea unui transmițător radio micuț alimentat cu baterii din buzunarul unui individ într-un container sigilat ținut de o altă persoană într-o cameră alăturată, trecând prin peretele despărțitor. Transmițătorul a emis continuu semnale electromagnetice, permițând astfel calcularea precisă a momentului în care a fost teleportat. Hartwig Hausdorf a asistat personal la acest fenomen impresionant și l-a descris în cartea sa, „Roswell-ul chinez", apărută în anul 1998:

„Când a început teleportarea propriu-zisă, frecvența transmițătorului...

a scăzut și chiar s-a oprit pentru o clipă, după care a revenit la valoarea ei inițială, aspect care sugerează că timpul însuși a fost afectat de teleportare, căci frecvența este o unitate de măsură a timpului. Acest tip de comportament amintește de ceea ce se petrece în mecanica cuantică. Dacă o particulă elementară, cum ar fi un electron; se oprește în spațiu, frecvența sa scade foarte mult, iar poziția sa apare difuză într-o zonă foarte mare, ca o consecință a Principiului Incertitudinii. Dacă este adevărat că asta s-a petrecut în timpul experimentului chinez, aceasta sugerează că fenomenul teleportării presupune o delocalizare cuantică a obiectului."

Swanson îl menționează de asemenea pe Tara Bey, un yoghin indian care poate face ca timpul să încremenească, într-un anume sens, în ființa sa. Asistenții acestuia îi acoperă ochii, urechile, nasul și gura cu ceară pentru a împiedica intrarea insectelor în trupul său, iar dacă experimentul urmează să dureze mai multe săptămâni, ei îi acoperă întregul trup cu ceară. Cu alte cuvinte, yoghinul nu mai respiră deloc și funcțiile fiziologice încetează. El i-a explicat lui Paul Brunton cum funcționează acest mecanism: „Atunci când asistă la fenomenele pe care le produc eu, oamenii cred că este vorba de nu știu ce forță supranaturală. Ei se înșeală însă. Ce nu înțeleg ei este că astfel de fenomene sunt perfect științifice, respectând întru totul legile naturii. Este foarte adevărat că eu aplic legi psihice prea puțin cunoscute, dar este totuși vorba de legi universale. Nimic din ceea ce fac eu nu este arbitrar sau supranatural și nu se împotrivește legilor naturii."

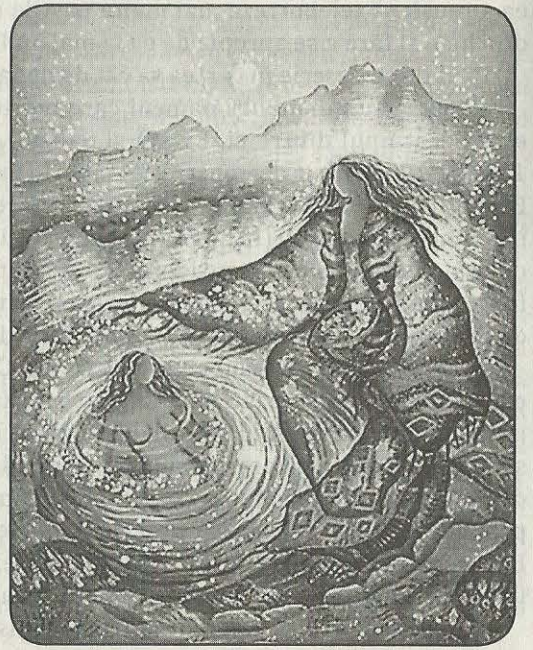

Străvechile profeții referitoare la Epoca de Aur sugerează că astfel de facultăți ieșite din comun nu vor mai fi apanajul unor oameni uluitor de talentați, ci vor deveni ceva obișnuit pe Pământ. Pe de altă parte, dacă oamenii pot influența într-o asemenea măsură timpul, este limpede că mai devreme sau mai târziu ei vor reuși să facă aceasta inclusiv prin tehnologiile lor, așa cum s-a petrecut în cazul lui Sid Hurwich. Este foarte posibil ca realizările lui Kozârev să nu fie decât începutul unor descoperiri mult mai importante, care în scurt timp vor fi la dispoziția noastră.